

L
U
C
X
U

Vương
Thành
Tôn
dịch

ĐỘC TÌNH

(Tiểu thuyết)

Tác giả: Lục Xu

Người dịch: Vương Thanh Tâm (Sahara)

Nhà xuất bản: NXB Phụ Nữ

Nhà phát hành: Văn Việt

Nguồn sách: Nhu Le

Pic: Tâm

**Type: Tâm Thỏ
Võ Thảo Uyên
Thanh Lan Nguyễn
Thanh Tuyền**

**Beta: Lan Phương Đỗ
Chu Thanh Hương**

**Nguồn ebook: Ebook Ngôn Tình Miễn Phí
<https://www.facebook.com/ebookngontinhmienphi>**

/

Giới thiệu:

Yên Xuyên là một thành phố với đầy những sự tích...

Đôi lứa yêu nhau tới thăm Yên Xuyên đều thích đứng dưới gốc cổ thụ trăm tuổi, buộc mảnh vải đỏ lên cành cây và cầu nguyện những điều tốt đẹp cho chuyện tình của mình. Người ta gọi tên cây cổ thụ đó là “cây nguyện ước”.

Ở thành phố này đâu đâu cũng có thể xuất hiện những câu chuyện tình. Chẳng hạn như bạn đang cúi đầu đi trên phố, người ấy đi ngược chiều va vào bạn; chẳng hạn như bạn đứng đợi xe, người ấy kịp thời đi tới và vô tình lên cùng một chuyến xe với bạn; lại ví dụ bạn đang ngắm cảnh, còn người ấy đứng từ xa ngắm bạn,...

Câu chuyện của cô và anh cũng là một trong số đó.

Mục Lục

<u>1</u>	<u>2</u>	<u>3</u>	<u>4</u>	<u>5</u>	<u>6</u>	<u>7</u>
<u>8</u>	<u>9</u>	<u>10</u>	<u>11</u>	<u>12</u>	<u>13</u>	<u>14</u>
<u>15</u>	<u>16</u>	<u>17</u>	<u>18</u>	<u>19</u>	<u>20</u>	<u>21</u>
<u>22</u>	<u>23</u>	<u>24</u>	<u>25</u>	<u>26</u>	<u>27</u>	<u>28</u>
<u>29</u>	<u>30</u>	<u>31</u>	<u>32</u>	<u>33</u>	<u>34</u>	<u>35</u>
<u>36</u>	<u>37</u>	<u>38</u>	<u>39</u>	<u>40</u>	<u>41</u>	<u>42</u>
<u>43</u>	<u>44</u>	<u>45</u>	<u>46</u>	<u>47</u>	<u>48</u>	<u>49</u>
<u>50</u>	<u>51</u>	<u>52</u>	<u>53</u>	<u>54</u>	<u>55</u>	<u>56</u>
<u>57</u>	<u>58</u>	<u>59</u>	<u>60</u>	<u>61</u>	<u>62</u>	<u>63</u>

HẠNH PHÚC MÀ TÔI BIẾT

CHƯƠNG 1

Yên Xuyên là một thành phố với đầy những sự tích. Người ta đồn rằng nơi đây từng bị một vị tướng chiếm lĩnh, ông ta cả đời lập được vô vàn chiến tích nhưng lại chưa lập gia đình. Sau khi công chiếm thành phố này, vị tướng đó bèn dùng tên người con gái mà ông ta yêu để đặt tên mới cho thành phố, thể hiện tình yêu vĩnh hằng của ông đối với cô gái, mong muốn kiếp sau được cùng nhau kết tóc se duyên. Từ đó, cái tên Yên Xuyên được giữ cho đến tận ngày nay.

Bất luận câu chuyện kia có thật hay không, nó vẫn giúp cho Yên Xuyên trở nên thơ mộng và lãng mạn, tựa như một tấm áo choàng đẹp mê người, thu hút rất nhiều du khách đến để tìm hiểu về thành phố mang ngụ ý tình yêu này. Đôi lứa yêu nhau tới thăm Yên Xuyên đều thích đứng dưới gốc cổ thụ trăm tuổi, buộc mảnh vải đỏ lên cành cây và cầu nguyện những điều tốt đẹp cho chuyện tình cảm của mình. Người ta gọi tên cây cổ thụ đó là “cây nguyện ước”.

Ở thành phố này đâu đâu cũng có thể xuất hiện những câu chuyện tình. Chẳng hạn như bạn đang cúi đầu đi trên phố, người ấy đi ngược chiều va vào bạn; chẳng hạn như bạn đứng đợi xe, người ấy kịp thời đi tới và vô tình lên cùng một chuyến xe với bạn; lại ví như bạn đang ngắm cảnh, còn người ấy đứng ngắm từ xa ngắm bạn,...

Câu chuyện của anh và cô cũng là một trong số đó.

Trên cành cây tình yêu, vô số mảnh vải đỏ bay phấp phới theo gió, tựa con đường mờ mịt không thấy đầu cuối.

Trong khu biệt thự Khuynh Thế, một dãy ô tô hạng sang xếp thành hàng dài, nhiều chiếc trong số đó là phiên bản giới hạn. Từng chiếc từng chiếc

nối đuôi nhau như đoàn người đứng nghiêm chỉnh, không ai dám chen ngang. Khu biệt thự này được xây dựng theo lối kiến trúc rất đặc sắc, tựa như chốn bồng lai tiên cảnh. Những căn nhà không hề hào nhoáng mà sử dụng lối kiến trúc tinh tế và tao nhã. Trước cửa chính là một bãi cỏ rộng xanh mướt, tại đó đang diễn ra một bữa tiệc ngoài trời nhộn nhịp. Nam thanh nữ tú trang phục lịch lãm, nói cười rôm rả. Chết lòng đỏ sánh trong ly.

Tiệc chào mừng cậu hai nhà họ Lộ không cần quá khoa trương, nhưng tất cả khách mời đều là những người có tiếng tăm. Nhân vật chính ngày hôm nay - Lộ Thiếu Hành, sau khi niềm nở tiếp đón mấy vị chú bác liền tìm một góc để “ẩn náu”, có rất nhiều cô gái muốn tiếp cận đều bị dăm ba câu của anh làm cho nhụt chí. Lộ Thiếu Hành cầm ly rượu vang trong tay, không ngừng lắc nhẹ. Đợi đến khi chết lòng đã lắng đọng, anh mới nâng ly, nhìn khung cảnh trước mắt xuyên qua ly. Khóe miệng hơi nhếch lên.

Đột nhiên, có năm giấy bị vo tròn ném vào lưng. Không cần quay đầu anh cũng biết chuyện tốt đẹp này do ai gây ra.

Có lẽ cảm thấy cụt hứng, đối phương tựa người vào lan can, nửa cười nửa không nhìn Lộ Thiếu Hành đứng bên dưới. Nếu quan sát kỹ sẽ thấy đôi mắt hai người họ khá giống nhau, chỉ là ánh mắt của người đàn ông kia không được hiền hòa như Lộ Thiếu Hành.

Lộ Thiếu Hành đặt ly rượu xuống, ngoảnh đầu vẫy tay với cậu em họ.

Lộ Diệc Hành không khỏi sửng sốt trong giây lát. Mặc dù thường ngày không có cảm tình với Lộ Thiếu Hành nhưng ngoài mặt, anh ta vẫn tỏ ra lễ phép. Anh ta nhắc một bông hoa cắm trong lọ, thong thả đi xuống cầu thang, nghênh ngang tiến lại gần Lộ Thiếu Hành, cười châm chọc: “Anh hai rốt cuộc cũng chịu trở về với vòng tay tổ quốc rồi cơ đấy! Em xin thay mặt công dân toàn quốc chào mừng anh!”.

Lộ Thiếu Hành chẳng buồn bận tâm tới thái độ của cậu em họ. Ai cũng biết vị thiếu gia họ Lộ này vừa ương ngạnh vừa cực đoan, ngoại trừ tửu sắc, chẳng có gì gây hứng thú được cho anh ta.

“Đã là người có gia đình rồi mà vẫn chẳng đứng đắn lên chút nào.” Lộ Thiếu Hành quan sát Lộ Diệc Cảnh từ đầu xuống chân, hỏi: “Đến một mình à?”.

Lộ Diệc Cảnh hiểu rõ anh họ đang trách cứ mình điều gì. Hôm nay, nhà họ Giang chắc chắn sẽ để ý tới mọi chuyện, tốt xấu gì cũng là thông gia, nhà họ Giang chịu gả con gái duy nhất cho Lộ Diệc Cảnh, đương nhiên sẽ rất khắt khe.

“Cô ấy đang đi quay phim. Em gọi điện rồi nhưng cô ấy không về kịp.”

Thấy ánh mắt nghi ngờ của Lộ Thiếu Hành, Lộ Diệc Cảnh nói thêm: “Anh không tin thì gọi điện cho em dâu tốt của anh mà hỏi”. Vừa nói, anh ta vừa chìa di động ra trước mặt.

Lộ Thiếu Hành dừng dừng nhìn Lộ Diệc Cảnh khiến anh ta cảm thấy vô cùng lúng túng. Bình thường, Lộ Diệc Cảnh không thích kiểu người như Lộ Thiếu Hành và Lộ Ôn Thịnh, luôn làm theo yêu cầu của bố mẹ. Lộ Ôn Thịnh còn khá hơn chút, dám yêu một cô gái bị bố mẹ phản đối kịch liệt, cho dù kết cục không như ý muốn nhưng chí ít cũng coi như có chí khí. Lộ Thiếu Hành thì khác, mang tiếng là gương mặt đại diện cho nhà họ Lộ, luôn được đem ra làm “con nhà người ta” để so sánh mỗi khi anh chị em họ trong nhà gây ra chuyện gì. Anh là đứa con ngoan trong mắt bố mẹ, là học trò cưng của thầy cô. Cuộc sống như thế, rõ ràng rất tẻ nhạt. Lộ Diệc Cảnh lấy làm lạ, tự hỏi tại sao Lộ Thiếu Hành không gây ra chuyện gì trời long đất lở như ông anh cả Lộ Ôn Thịnh?

Hai người đang im lặng, chợt một giọng nói thứ ba chen ngang: “Đang nói chuyện gì thế? Sao không gọi anh?”.

Người vừa đến chính là Lộ Ôn Diên danh bất hư truyền của nhà họ Lộ. Sau khi tiếp nhận Hoàn Quang không lâu, anh ta đã làm mưa làm gió trên thị trường. Nhà họ Lộ là đại gia tộc ở Yên Xuyên, hễ nhắc đến Yên Xuyên là người ta nghĩ liền nghĩ tới nhà họ Lộ. Gia đình họ phát lên rất nhanh chóng, tất cả những người thuộc thế hệ đầu tiên đều từng là lính. Lộ Nghiêm Chấn đi theo chủ tịch Mao xông pha chiến trường, một lòng muốn truyền lại tinh thần nhà binh cho con cháu, tiếc rằng cả ba đứa con trai đều có chí hướng riêng. Cậu con cả Lộ Chính Hoán dốc sức trên thương trường, đã kết hôn cùng con gái của chủ một doanh nghiệp lớn, sau đó thành lập Hoàn Quang lừng danh khắp chốn. Lộ Chính Hoán có hai người con trai là Lộ Ôn Thịnh và Lộ Ôn Diên, một cô con gái tên Lộ Tuyết Thần.

Con trai thứ hai của Lộ Nghiêm Chấn là Lộ Chính Nhiên rất thích con đường của cha nên đã nhập ngũ từ khi còn trẻ, thăng quan tiến chức vù vù, hiện giờ đã có danh tiếng trong giới chính trị. Lộ Chính Nhiên chỉ có một cậu con trai duy nhất là Lộ Thiếu Hành. Còn con trai út của Lộ Nghiêm Chấn là Lộ Chính Thiên đã qua đời từ sớm, để lại cậu con trai Lộ Diệc Cảnh mồ côi từ trong bụng mẹ.

Lộ Diệc Cảnh rất quý anh ba, mặc dù ông anh này phải trải qua một con đường học vấn đầy chông gai, nhưng hiện giờ đã trở thành Tổng giám đốc của Hoàn Quang, điều hành công ty đầu vào đấy. Ai dám mở miệng nói Lộ Ôn Diên thua kém ông anh cả tốt nghiệp đại học ngoại quốc lừng danh Lộ Ôn Thịnh? Nên để cho những kẻ học vấn cao nhìn xem những người bị họ khinh thường tài giỏi đến đâu, xem họ còn dám khinh thường người khác hay không.

“Anh ba đến khi nào vậy?” Sắc mặt Lộ Diệc Cảnh tươi tỉnh thấy rõ.

Lộ Ôn Diên chuyển ánh mắt từ Lộ Thiếu Hành sang Lộ Diệc Cảnh: “Còn làm như mình là anh chàng độc thân vui vẻ!”.

Cái nguyệt đầy thân thiết khiến Lộ Diệc Cảnh cảm thấy lúng túng. Hôn sự giữa anh ta và đại tiểu thư nhà họ Giang vốn im ắng, chỉ những người trong gia đình mới được biết, đây cũng coi như chuyện tốt duy nhất anh ta làm được cho vợ mình. Người ngoài cho rằng anh ta vẫn độc thân, đương nhiên anh ta cũng được chơi bởi thỏa thích.

“Xem ra em diễn vẫn chưa đủ sâu.” Lộ Diệc Cảnh làm bộ lắc đầu. Thấy Lộ Ôn Diên cứ nhìn mình chăm chăm, anh ta biết ý cầm ly rượu vang lảng sang chỗ khác, nhường chỗ cho hai ông anh nói chuyện.

Bất chợt trông thấy ông Giang vừa vào cửa, Lộ Thiếu Hành lắc đầu nói: “Chỉ những lúc thế này mới tích cực hơn được một chút”. Lộ Thiếu Hành ở nước ngoài hơn hai năm, đã lâu chưa gặp anh em. Anh thở dài: “Không ngờ anh mới vắng nhà hai năm mà đã xảy ra nhiều chuyện thế!”.

Hoàn Quang đổi chủ, Lộ Diệc Cảnh kết hôn, đây chắc chắn là hai việc lớn của nhà họ Lộ.

“Em cũng không ngờ.” Lộ Ôn Diên ngồi trên chiếc ghế mây màu trắng tinh xảo, cười nhàn nhã, “Anh biết đấy, em vốn không muốn tiếp nhận”.

Bằng không, anh ta đã chẳng ẩn náu ở quê ngoại gần ấy năm, lựa chọn thi vào một trường đại học hạng ba, hòng trốn tránh cái gọi là “trách nhiệm gia tộc”. Huống hồ, trên anh ta còn có một ông anh cả vốn nổi tiếng “cha mẹ đặt đâu thì ngồi đấy”, anh ta những tưởng mình sẽ được bình yên, nào ngờ chạy trời không khỏi nắng.

“Nghe đâu là vì cô “Lọ Lem” nào đấy?” Lộ Thiếu hành nói.

Lộ Ôn Thịnh bị ép xuất ngoại, trên danh nghĩa là đi tu dưỡng bản thân, nhưng những người tinh ý đều biết, con trai lớn nhà họ Lộ đã hết thời hết thế. Tuy nhiên, anh ta lại là người có tư cách nhất.

Lộ Chính Hoán nhanh tay thu xếp cho con trai mình lên thế chỗ, đồng thời cũng coi như “răn đe” những người khác, việc nhỏ nhặt thì bọn họ muốn làm sao cũng được, riêng hôn nhân đại sự thì chẳng ai có thể tự ý làm loạn.

Lộ Ôn Diên gật đầu: “Bố mẹ em cũng quả là ác, cô gái kia đã mang thai rồi mà còn ra tay được”. Anh ta xoay xoay chiếc nhẫn trên tay, tháo ra rồi lại đeo vào nhiều lần, “Nhưng mà như thế cũng công bằng, ít ra cô ta vẫn nhận được một khoản tiền.”

Lộ Thiếu Hành cười: “Cậu nên cảm ơn thằng nhóc Diệc Cảnh”.

Lộ Ôn Diên nhướng mày. Không thể phủ nhận điều này, nếu Lộ Diệc Cảnh không chủ động cưới con gái nhà họ Giang, thì hôn sự giữa hai nhà Lộ - Giang chắc chắn sẽ rơi xuống đầu Lộ Ôn Diên.

Người mà Giang lão gia để mắt tới vốn là Lộ Ôn Diên và Lộ Thiếu Hành, nhưng lúc đó Lộ Thiếu Hành đang ở nước ngoài nên sự lựa chọn rơi xuống đầu Lộ Ôn Diên. Nếu không phải Lộ Diệc Cảnh “cửa ngõ” đại tiểu thư nhà họ Giang thì chắc chắn Lộ Ôn Diên không thoát khỏi ả này. Trước vết xe đổ của Lộ Ôn Thịnh, không biết Lộ Chính Hoán sẽ dùng biện pháp gì để dạy bảo đám con cháu không nghe lời này đây.

Chẳng mấy khi thấy Lộ Ôn Diên mang vẻ mặt này, Lộ Thiếu Hành có phần hả hê. Từ nhỏ Lộ Ôn Diên đã trầm tính, luôn bàng quan trước mọi việc.

“Nghe nói chú đang nuôi một cô tình nhân.”

Lộ Thiếu Hành tiếp tục quăng bom, chăm chú quan sát nét mặt của Lộ Ôn Diên.

“Vớ vẩn! Em bây giờ chỉ quan tâm tới Hoàn Quang, làm gì có thời gian để nghĩ đến chuyện phong hoa tuyết nguyệt. Em đâu giống thằng nhóc Diệc Cảnh.” Lộ Ôn Diên hơi nghiêng đầu nhìn ra phía những vị khách vừa lạ vừa quen.

Lộ Thiếu Hành bật cười: “Phản ứng dữ dội thế? Được rồi, không có thì không có, hy vọng chú sẽ khiến bố mẹ chú tin rằng chú thật sự không có!”.

Lộ Thiếu Hành vỗ vai Lộ Ôn Diên rồi bỏ đi tiếp chuyện mấy vị khách đứng gần đó, dù sao cũng là vai chính ngày hôm nay, lười biếng mãi thật không hay.

Lộ Ôn Diên ngồi nhìn theo anh trai. Trong mắt mọi người, ngoài Lộ Diệc Cảnh chơi bởi lâu lổng ra thì anh em nhà họ Lộ ai cũng đều tài giỏi có tiếng, đặc biệt là anh cả Lộ Ôn Thịnh và anh hai Lộ Thiếu Hành. Hai người bọn họ chẳng khác nào ác mộng của đám con cháu thế gia, luôn được các bậc trưởng bối trong gia đình khác lấy ra làm gương, hễ có chuyện gì xảy ra là lại nói câu cửa miệng: “Vì sao không học hỏi anh em nhà họ Lộ”. Lộ Ôn Diên không có ý kiến gì với tài năng của Lộ Ôn Thịnh, nhưng nhiều năm qua, Lộ Ôn Diên vẫn không thể nhìn thấu con người của Lộ Thiếu Hành. Bề ngoài, Lộ Thiếu Hành có vẻ cũng giống như Lộ Ôn Thịnh, đều là đối tượng được lòng các bậc phụ huynh, nhưng thật ra, anh không đơn giản như vậy. Đúng lúc bố anh có ý định muốn anh nhập ngũ thì anh bị ngã gãy chân, hơn nữa còn tỏ thái độ tự trách bản thân. Đến khi bị mẹ bắt thừa kế sự nghiệp, anh cũng dễ dàng “thoát thân” bằng cách ra nước ngoài du học. Nhiều lúc, Lộ Ôn Diên cảm thấy trong gia đình này, người giống mình nhất chính là ông anh hai tâm tư khó lường kia.

Lộ Thiếu Hành trở về lần này là để tiếp nhận công việc kinh doanh của mẹ. Ông ngoại trước khi qua đời đã để lại sản nghiệp cho anh, phía nhà ngoại rất bất mãn, hiện giờ mâu thuẫn nội bộ càng lúc càng căng thẳng, anh không thể không trở về để giải quyết mớ rắc rối kia.

Lộ Thiếu Hành đang tươi cười tiếp chuyện mấy vị chú bác. Ông ngoại đã tin tưởng giao Liên Thịnh vào tay anh, đương nhiên anh không thể phụ sự tín nhiệm của ông. Thời đại học, anh từng nghe một giảng viên than vãn rằng, tiếng Trung Quốc chẳng hay chút nào, đám sinh viên nghe vậy thì vừa cười vừa bõn cợt thầy giáo bị ngộ độc ngoại ngữ. Bây giờ nghĩ lại Lộ Thiếu

Hành mới cảm thấy thầy giáo nói đúng, lúc này anh đang phải dùng thứ ngôn ngữ đáng ghét này để nói chuyện vòng vo với mọi người. Ý tứ đơn giản đến mức trẻ con tiểu học cũng hiểu nhưng cứ phải thêm hoa lá cho rối ren, thật là tổn hại tế bào não. Thái độ của các cậu bên ngoại rất rõ ràng, rằng anh không có phần ở Liên Thịnh, mang họ Lộ thì có tư cách gì mà nhúng tay vào gia sản nhà ngoại? Thế nhưng anh cũng tỏ thái độ rất rõ ràng, Liên Thịnh một khi đã là của anh thì anh nhất định sẽ không buông tay.

Anh cười, nhưng điều đó không thể hiện tâm trạng tốt. Xem ra, anh muốn để người khác biết mình đang rất bức. Anh day trán, có vẻ cậu anh quyết không chịu buông.

“Cậu, cháu hơi đau đầu, còn vấn đề gì cậu có thể nói chuyện với luật sư của cháu. Trong tay luật sư có di chúc của ông ngoại và toàn bộ tài liệu bí mật của Liên Thịnh trong mấy năm qua. Nếu thắc mắc gì, cậu cứ hỏi luật sư là rõ. Có điều những thứ được ghi chép trong đó, chắc chắn cậu sẽ mất rất nhiều thời gian để tìm cách biện minh đấy. Cháu xin phép cáo từ.”

Mấy năm qua, vợ chồng họ nghĩ trăm phương ngàn kế để bòn rút Liên Thịnh, chuyện này đâu có thể qua được mắt ông ngoại.

Lộ Thiếu Hành bỏ đi. Nếu muốn tính toán anh không ngại tính toán rõ ràng, chỉ cần đối phương đưa ra một cái giá.

Nói chuyện với mấy bậc trưởng bối xong, Lộ Thiếu Hành chuẩn bị về khu nghỉ ngơi.

“Thiếu Hành, lâu rồi không gặp, càng ngày càng đẹp trai nhỉ.” Có hai người cao tuổi đến gần Lộ Thiếu Hành, nét mặt tươi cười hiền hòa.

Lộ Thiếu Hành vui vẻ đáp: “Cháu chào hai bác! Đúng là lâu lắm rồi không gặp, hai bác trông vẫn khỏe lắm. Không biết Dục Đình dạo này thế nào ạ?”

Lâu rồi không liên lạc, hôm nào có cơ hội nhất định sẽ hẹn cậu ấy ra ngoài nói chuyện.”

Vợ chồng họ quay sang nhìn nhau, vẻ lo lắng hiện lên trong mắt đã bán đứng họ.

Lộ Thiếu Hành tinh ý nhận ra đối phương muốn nói chuyện riêng với mình, bèn chủ động mở lời trước: “Cháu có mang về một giống hoa lan rất lạ, không biết hai bác có nhã hứng đi thưởng thức không?”.

“Hiếm khi thấy cháu hứng thú với mấy thứ này đấy!”

Quả nhiên anh đoán không sai, hai người họ đúng là có chuyện muốn nhờ vả. Anh vốn cũng không định khước từ, Trác Dực Đình là người anh em tốt từ thời trung học, đây cũng là lý do anh sẵn sàng tiếp chuyện với bố mẹ Trác Dực Đình. Chỉ có điều, việc mà hai vợ chồng nhờ thật sự ngoài dự liệu của anh.

Trác Dực Đình yêu một cô gái làm bồi bàn ở quán bar, không biết đối phương dùng thủ đoạn gì mà khiến Trác Dực Đình chết mê chết mệt. Ông bà Trác ban đầu còn tưởng con trai mình chỉ vui đùa, không ngờ mấy ngày trước Trác Dực Đình về nhà nói muốn kết hôn với cô gái kia, hơn nữa, còn bênh vực cô ta, nhận tất cả là chủ ý của mình. Thấy con trai như vậy, ông bà Trác biết không có cách nào ngăn cản, họ càng phản đối, Trác Dực Đình lại càng kiên quyết.

Lộ Thiếu Hành cũng hiểu được phần nào con người Trác Dực Đình, cậu ta sẽ không gây ra những chuyện như thế.

“Hai bác đừng lo quá. Để cháu thử xem sao.”

Về phần kết quả ra sao, anh không dám đảm bảo. Anh chỉ đơn thuần tò mò, kiểu phụ nữ như thế nào có thể khiến Trác Dực Đình mê mẩn đến độ mất hết cả lí trí như vậy.

CHƯƠNG 2

Từ khi nhận Liên Thịnh, cuộc sống của Lộ Thiếu Hành cũng chẳng thoải mái gì, hết mâu thuẫn gia đình lại đến nội bộ công ty không đồng thuận, chia bè kết phái. Đương nhiên, Lộ Thiếu Hành chẳng hề bận tâm về chuyện người của phe này phe kia, xưa nay anh vốn không hề dễ tin vào lòng người. Xã hội hiện giờ, ai cũng chạy theo cái lợi, thấy người nào có lợi thì sẽ về phe người đó.

Giấy tờ tài liệu hỗn độn trên bàn, rõ ràng đã bị lục lọi. Lộ Thiếu Hành chỉ nhìn thoáng qua một lượt rồi mở máy tính, nghiên cứu tình hình cổ phiếu của công ty. Từ sau khi ông ngoại qua đời, giá cổ phiếu có nhiều biến động bất thường, anh vẫn nghi ngờ có người ngầm giở trò sau lưng. Máy ông cậu đáng kính kia, giải quyết sớm ngày nào thì bớt lo ngày ấy.

“Dạo này thế nào?” Lộ Ôn Diên cười hả hê. Biết được tình hình hiện tại của Lộ Thiếu Hành, không trêu chọc một chút thì thật uổng phí.

“Không đến nỗi.” Vừa nhìn những số liệu này, Lộ Thiếu Hành vừa lập tức đưa ra được kết luận.

Thái độ ung dung của anh khiến Lộ Ôn Diên không khỏi sửng sốt, anh ta cười gượng hỏi: “Có cần giúp gì không?”.

“Cần chứ.” Lộ Thiếu Hành bình thản đáp.

Lộ Ôn Diên nhướn mày, đúng là tự mình dẫn xác đến cho cọp.

Lộ Thiếu Hành phối hợp với Lộ Ôn Diên, mau chóng giải quyết xong vấn đề với mấy người cậu và đám nhân viên không biết điều. Bận tới bận lui, đảo mắt đã hai tháng trôi qua, đến khi bố mẹ Trác Dực Đình gọi điện “hỏi thăm”, Lộ Thiếu Hành mới nhớ đến chuyện mà họ nhờ lúc trước. Đã đồng ý giúp rồi thì đương nhiên phải giữ lời. Lâu lắm anh không đi đâu đó thư

giãn, nhân cơ hội này có thể hẹn mấy người bạn cũ gặp mặt. Nghĩ vậy, anh lập tức gọi điện thoại đặt chỗ rồi thông báo qua loa với đám bạn thân, đề nghị mọi người đưa bạn gái theo, chứ không chỉ có cánh đàn ông nói chuyện trời biển và uống rượu. Là người mời thì phải ra dáng chủ tiệc, anh liền gọi điện mời Thái Di Dao đi cùng mình.

Thái Di Dao vô cùng kinh ngạc, mãi đến khi lên xe vẫn ngỡ như mình đang nằm mơ. Lần trước cô ta cũng đến dự tiệc chào mừng Lộ Thiếu Hành, nhưng thái độ của anh rất hờ hững khiến bản thân cô ta tự biết ý mà lui, mặc dù bố mẹ cô ta vẫn hối thúc liên tục.

Lộ Thiếu Hành lạng lẽ lái xe, mười đầu ngón tay đặt trên vô lăng mang một vẻ quyến rũ mê người. Phụ nữ nhiều khi không chịu thừa nhận rằng, sau khi gặp một người đàn ông có diện mạo lôi cuốn, sẽ thấy anh ta làm gì cũng vừa mắt. Tất cả đều là bởi ấn tượng ban đầu đã hằn sâu vào tiềm thức.

“Không cần căng thẳng.” Lộ Thiếu Hành vừa lái xe vừa nói, “Chỉ là gặp mặt vài người bạn thôi.”

Thái Di Dao kinh ngạc, muốn biết tại sao Lộ Thiếu Hành gặp gỡ bạn bè mà lại đưa mình đi cùng.

“Tôi tưởng rằng chúng ta là bạn?” Lộ Thiếu Hành hơi hột liếc nhìn đối phương qua gương chiếu hậu, thản nhiên nói.

Thái Di Dao cả kinh, những tưởng Lộ Thiếu Hành muốn chứng minh điều gì thông qua buổi gặp gỡ này, hóa ra bản thân đã nghĩ quá nhiều.

“Đương nhiên rồi.”

Có điều, Lộ Thiếu Hành dường như đã quên một chữ “chỉ”.

Đến quán bar Vũ Mỹ, Lộ Thiếu Hành chủ động trò chuyện vài điều vụn vặt với Thái Di Dao, đối phương cũng đáp trả vui vẻ, bầu không khí không đến

nổi quá trầm lặng.

Cửa phòng vừa mở ra, Thái Di Dao sững sốt mất vài giây vì thấy bên trong rất đông người, cô ta đi theo Lộ Thiếu Hành, ngồi xuống cạnh anh.

“Lộ Thiếu Hành, chẳng mấy khi thấy cậu nhớ đến bọn này nhé, tôi còn tưởng cậu quảng chúng tôi ra Đại Tây Dương rồi cơ đấy.” Đã lâu không gặp nhau, Trang Chu vừa nhìn thấy Lộ Thiếu Hành đã nổi hứng trêu đùa.

“Dạo này tôi bận quá.” Lộ Thiếu Hành tươi cười đáp trả, không giới thiệu Thái Di Dao với mọi người, trong tình huống này giới thiệu có lẽ chỉ khiến người khác nghĩ rằng bên trong sự tình có uẩn khúc.

“Chứ không phải vì bận ứng phó với phụ nữ à?” Tưởng Diệu hờ hững nói, còn bổ sung thêm một tiếng thở dài.

“Tôi đâu phải Trác Dực Đình chứ!” Lộ Thiếu Hành cầm ly rượu lên, đảo mắt về phía người hỏi.

Nghe câu nói này, mọi người đều tỏ ra đồng cảm, ai đó bật cười: “Tôi dám cá lần này Trác Dực Đình nghiêm túc”.

“Cá gì nào?”

Đoạn, hai người họ giơ ngón trỏ ra giao hẹn, còn không quên dặn dò những người khác: “Các anh em ở đây phải làm chứng đấy nhé!”.

Đang bàn luận sôi nổi thì cửa phòng bị ai đó mở toang, mọi ánh mắt đổ dồn về phía cửa. Trác Dực Đình bước vào với vẻ mặt rạng rỡ, bên cạnh anh ta là một cô gái mặc trang phục đơn giản nhưng được phối hợp rất vừa mắt, mái tóc dài tết lại khéo léo, toát lên một phong thái ngọt ngào, hiền thực khiến người đối diện cũng cảm thấy thoải mái.

Trác Dực Đình tiến lại vỗ vai Lộ Thiếu Hành: “Vẫn biết đường về cơ đấy?”.

Lộ Thiếu Hành liếc nhìn cô gái phía sau Trác Dực Đình, thản nhiên đáp: “Tất nhiên, về còn xem mắt cậu có tiến bộ không chứ”.

Trác Dực Đình kéo bạn gái đến bên cạnh, giới thiệu: “Lê Họa”, rồi chỉ và Lộ Thiếu Hành, nói: “Bạn cấp ba của anh, cậu hai nhà họ Lộ, Lộ Thiếu Hành”.

Cô gái tên Lê Họa tiến lên trước một bước, chủ động chào hỏi: “Nghe danh từ lâu, rất vui được gặp anh”.

“Gặp cô Lê mới là trăm nghe không bằng một thấy.”

Chỉ là mấy câu giới thiệu đơn giản nhưng cũng đủ đề Lộ Thiếu Hành hiểu rằng lần này Trác Dực Đình rất nghiêm túc, đừng hòng ai can thiệp được. Anh nhìn chăm chăm Lê Họa, hơi nâng cằm, chìa tay về phía đối phương.

Lê Họa không muốn Trác Dực Đình khó xử, bèn tươi cười chủ động đưa tay lên bắt. Chỉ cô mới biết, tay mình bị người đàn ông kia bóp chặt đến nỗi đỏ ửng.

Đàn ông khi làm chuyện mờ ám, luôn đáng sợ hơn phụ nữ.

Suốt thời gian còn lại, mọi câu chuyện đều xoay vào Lộ Thiếu Hành, dù sao anh cũng vừa từ nước ngoài trở về, lâu ngày mới tụ họp bạn bè. Chỉ có nhóm nữ hay hỏi chuyện Lê Họa. Trác Dực Đình thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn về phía cô như thể muốn xác định cô có ổn hay không.

Trang Chu ngồi xuống bên cạnh Lộ Thiếu Hành, hất cằm về phía Lê Họa, hạ thấp giọng chỉ để một mình Lộ Thiếu Hành nghe được: “Thật sự mặc kệ thế hả?”.

Lộ Thiếu Hành nheo mắt: “Còn có thể làm gì được?”.

“Nghe nói bố mẹ cậu ta đã đến tìm cậu?” Trang Chu cười ẩn ý.

“Bố mẹ cậu ta còn phải bó tay, hưởng hồ là tôi.” Lộ Thiếu Hành lơ đãng uống một ngụm rượu, “Hơn nữa, chẳng nhẽ cậu không nhận ra cô nàng bảo bối kia của cậu ta?”.

“Chính vì nhận ra nên mới khó giải quyết.”

“Khó thì thôi.” Lộ Thiếu Hành ngả người vào lưng ghế.

Trang Chu vừa rời khỏi, Trác Dực Đình nhanh chóng vào thế chỗ.

Giải quyết mấy chuyện kia sao rồi?” Anh ta cười hỏi, “Trông cậu cũng không đến nỗi chật vật lắm nhỉ!”.

“Cậu có vẻ rất tiếc nuối?” Lộ Thiếu Hành đưa một ly rượu vào tay Trác Dực Đình, rồi tự rót lấy một ly khác cho mình, “Thật lòng tôi rất tiếc vì các cậu không thể cười trên nỗi đau của tôi”.

Trác Dực Đình bật cười thành tiếng, vỗ vai Lộ Thiếu Hành: “Đúng là rất muốn được cười trên nỗi đau của cậu, nhưng xem ra cậu không cho chúng tôi cơ hội”.

“Biết đâu đấy, ngày đó sẽ tới nhanh thôi, hên xui mà, người tiếp theo không chừng lại là tôi.” Lộ Thiếu Hành nói băng quơ.

Trác Dực Đình quan sát Lộ Thiếu Hành hồi lâu mới lên tiếng: “Tôi thật sự muốn thấy bộ dáng cậu lúc nghiêm túc”.

Lộ Thiếu Hành liếc anh ta một cái: “Chẳng lẽ cậu không nhận ra lúc nào tôi cũng nghiêm túc à?”.

Trác Dực Đình vốn tưởng rằng Lộ Thiếu Hành có chuyện muốn nói với mình, trong lòng cũng đã chuẩn bị sẵn cách ứng phó. Thật không ngờ Lộ Thiếu Hành chẳng hề hé răng nửa lời về chuyện đó, anh ta không khỏi kinh ngạc, đồng thời cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Lúc này, Lê Họa chột lên tiếng: “Xin lỗi, em ra ngoài một lát”. Những cô gái còn lại vốn chỉ tò mò về Lê Họa, chứ chẳng hề có ý làm khó cô, lập tức tươi cười gật đầu.

Lê Họa không thích đến những cuộc gặp gỡ kiểu này, nhưng Trác Dực Đình đưa cô theo ắt hẳn là có nguyên do đặc biệt nên cô không muốn hỏi nhiều. Hơn nữa, anh sẵn sàng để cô bước vào những mối quan hệ của mình chứng tỏ anh thật sự coi trọng cô. Làm người cũng cần phải thức thời.

Cô vào phòng vệ sinh, dặm thêm chút phấn má rồi lấy bao thuốc lá trong túi ra, ngẫm nghĩ giây lát, lại bỏ vào. Mùi thuốc lá bám lại trên người rất lâu, tốt nhất không nên hút lúc này. Cô nhìn lại mình trong gương, chột thấy nực cười bởi chính cái bộ dạng danh giá của mình hiện tại, chẳng khác nào một cái xác không hồn.

Ra khỏi nhà vệ sinh được mấy bước, Lê Họa giật nảy mình vì trông thấy Lộ Thiếu Hành. Anh đứng khoanh tay, khóe miệng nhếch lên cười nhẹ, như thể gặp lại một người bạn tốt sau nhiều năm xa cách.

Cô cứ thế đi ngang qua, bất ngờ bị Lộ Thiếu Hành giữ lại, đẩy sát vào tường. Cô ngẩng lên nhìn gương mặt gần trong gang tấc, tim đập thình thịch nhưng không hé răng nửa lời.

Lộ Thiếu Hành nhìn chăm chăm cô hồi lâu rồi chột lên tiếng: “Xin lỗi, tôi nhận nhầm người”.

Anh buông cô ra, quay lưng bỏ đi như chưa hề xuất hiện. Chỉ còn mình cô đứng đó trông theo bóng lưng anh, hai bàn tay nắm chặt.

Người thông minh luôn biết cách đẩy đối phương vào tình trạng hoảng loạn. Có lẽ ngay từ đầu, phần thua đã thuộc về cô.

CHƯƠNG 3

Ngồi trên xe, Lê Họa thần thờ như người mất hồn, Trác Dực Đình đề nghị đi uống cà phê, cô lắc đầu từ chối, sau đó dường như anh còn nói thêm gì nữa nhưng cô cũng không để ý. Xuống xe, cô vẫy tay chào tạm biệt Trác Dực Đình: “Lái xe cẩn thận!”. Đầu óc cô lúc này hoàn toàn trống rỗng, không còn tâm trí bận tâm tới thái độ của Trác Dực Đình. Cô chỉ đứng đó nhìn anh lái xe đi, trong lòng cô biết rõ, Trác Dực Đình đang chờ cô mời anh một câu lên nhà uống cốc nước. Cuộc diện giữa hai người chỉ vì một câu nói mà lâm vào bế tắc. Bây giờ cô đang đẩy anh vào thế tiến thoái lưỡng nan, ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy mình bị ối.

Lê Họa bước vào thang máy. Bây giờ, thứ mà cô căm ghét nhất chính là hình ảnh phản chiếu trong gương. Mỗi lần nhìn vào gương, cô đều tự hỏi có phải mình là quỷ đầu thai chuyển kiếp hay không, sắc mặt lạnh lùng vô cảm như xác chết, không hề lộ một chút vui buồn nào. Tiếc rằng, cô có muốn tránh cũng không được, bởi bốn phía thang máy đều là gương. Nghe nói, hình ảnh trong gương đẹp hơn thực tế ba mươi phần trăm. Nếu đúng như vậy, nghĩa là trông cô còn xấu xí hơn rất nhiều. Cô lập tức ấn nút mở cửa thang máy rồi đi ra, không rõ đã lên tới tầng mấy, tiếng giày cao gót lộp cộp vang giữa không gian lạnh ngắt như tờ.

Hồi nhỏ, cô luôn rùng mình khi đi trong ngõ nhỏ vắng người qua lại, ban đêm nếu không bật đèn, cô cũng không dám ngủ. Hồi tưởng lại nỗi sợ hãi ấy khiến Lê Họa cảm thấy thật sáng khoái, không giống như bây giờ, dù có trông thấy ma, cô cũng chẳng có cảm giác gì.

Tới tầng chín, cô vừa đi vừa lục túi xách tìm chìa khóa, chợt phát hiện có bóng đen lù lù trước cửa căn hộ của mình. Cô lắc lắc chùm chìa khóa trong tay, đèn cảm ứng âm thanh vẫn chưa sáng. Cô ảo não giậm chân xuống sàn nhà, tức thì, đèn hành lang sáng choang.

Cô mở cửa, đá nhẹ vào người đang ngồi co ro dưới nền: “Vào nhà đi!”.

Bấy giờ Tô Tự mới ngẩng đầu lên, cười khi giơ hai tay ra phía trước.

Lê Họa thở dài, nghĩ bụng nếu mình là đàn ông, nhất định sẽ không kìm được mà ôm ngay Tô Tự vào lòng.

Vậy đấy, ngay cả phụ nữ cũng nảy sinh ý muốn bảo vệ kẻ mềm yếu, huống chi là mấy gã sở Khanh ngoài kia. Đàn ông luôn bị sự yếu đuối của phụ nữ mê hoặc, lấy nhu trị cương, đấy chính là vũ khí lợi hại nhất của phụ nữ.

Lê Họa bất đắc dĩ nắm lấy tay Tô Tự, kéo cô nàng đứng dậy. Tô Tự ôm chầm lấy cô, miệng xuýt xoa: “Người cậu ấm thật đấy!”.

Lê Họa không nói gì, chỉ lặng lặng bật đèn lên. Căn nhà thoáng chốc sáng bừng khiến cô cảm thấy tỉnh táo hơn đôi chút. Lúc này, cô mới nhận ra Tô Tự đang nhìn mình một cách lạ lùng. Cô nhin không được mở miệng hỏi: “Sao lại nhìn người ta như thế?”.

Tô Tự ngồi phịch xuống sofa, chân vắt chéo, hoàn toàn đối nghịch với vẻ ngoài dịu dàng của cô nàng. Lê Họa đã quá quen với điều này nên chẳng lấy gì làm ngạc nhiên. Phụ nữ đôi lúc cũng cần giả dối một chút, miễn là không làm tổn hại đến người khác là được.

“Anh chàng kia đưa cậu về hả?” Tô Tự chu miệng châm chọc, “Thật sự định kết hôn à?”.

Lê Họa cầm điều khiển tivi lên, mở âm thanh to thêm.

“Thì sao? Không nỡ để người ta đi lấy chồng à?”

“Đương nhiên!” Tô Tự kéo dài giọng, “Giờ cậu đang được tớ bao nuôi, làm gì có chuyện đi theo người khác để thế được!”.

Lê Họa không tiếp lời, cô ngả người xuống ghế, ánh mắt mơ màng.

Tô Tự đợi hồi lâu, sốt ruột nói: “Cậu không thể đi theo người khác được!”. Cô nàng bổ nhào vào người Lê Họa, “Hai đứa mình ở với nhau không tốt sao, cần gì mấy gã đàn ông thối đó!”.

Lê Họa không phản kháng mà chỉ lườm Tô Tự một cái: “Đùa đủ chưa hả?”.

“Hay là cứ thử xem sao?” Tô Tự nghiêm túc nói, “Hai chúng ta nương tựa vào nhau mà sống, cứ như thế này là được rồi”.

Lê Họa trầm mặc.

“Tớ nuôi cậu.” Dứt lời, Tô Tự thò tay vào trong áo của cô, động tác rất thành thục.

Lê Họa giữ tay bạn lại, nói: “Hai người làm vậy rồi à?”.

Tô Tự khựng lại, mặt nghệt ra: “Thật là cụt hứng!”.

Lê Họa mặc kệ Tô Tự, cô đứng dậy thay đồ rồi đi nấu cơm. Tâm trạng không vui, tinh thần không thoải mái nhưng cũng không thể bỏ bữa được. Đã lựa chọn tồn tại thì không cần thiết phải ngày nào cũng ủ rũ tự dẫn vật bản thân.

Lê Họa đang mài xào rau thì Tô Tự bỗng nhiên ôm chầm lấy cô từ phía sau.

“Anh ta có từng làm vậy với cậu không?”

Lê Họa vừa đảo rau vừa trả lời: “Tạm thời thì không”.

Cô khom người tắt bếp. Tô Tự kề sát miệng vào cổ cô: “Thế này thì sao? Anh ta đã hôn cậu thế này bao giờ chưa?”

Lê Họa quay phắt người lại: “Cậu mà còn như vậy nữa thì ra ngoài mà ăn, đừng có đến đây ăn chực mình nữa!”.

Tô TỰ lè lưỡi ra điều “không quan tâm”: “Đùa với cậu chẳng vui tẹo nào!”.

“Vì cậu đùa quá trớn đấy!” Từ trước đã vậy.

“Thế hả? Tớ đâu có thấy thế nhi.” Tô TỰ cười mờ ám. Ngay cả lúc này, dáng vẻ của cô nàng vẫn đẹp mê hồn.

“Đừng có cười kiểu đó nữa!” Lê Họa bày thức ăn vào đĩa, rồi bảo Tô TỰ nhắc nồi cơm điện ra, “Điều bộ của cậu cứ như muốn đánh nhau với tớ không bằng!”.

Lê Họa không hề nói quá, phải chứng kiến cảnh Tô TỰ đánh nhau mới thấy cô nàng “uy lực” đến mức nào, cầm cả chai rượu đập vào người đối phương. Người không biết đánh nhau mà đánh nhau thì mới gọi là kinh khủng, chí ít, lúc ấy Lê Họa cũng bị dọa cho chết điếng.

“Đánh cậu? Một mình cậu không bõ để tớ ra tay!” Tô TỰ ra vẻ khinh thường, vừa nói vừa xới cơm.

Mấy đĩa thức ăn được bày trên bàn trà, trong nhà không có bàn ăn nhưng họ chưa từng có ý định mua, như thế này có thể vừa ăn cơm vừa xem tivi. Tô TỰ đã quen với việc đến đây ăn chực, chẳng buồn giữ ý làm khách, trái lại còn chê món ăn mà Lê Họa làm chưa đủ lửa, cứ như thể khó nuốt lắm, nhưng thật ra, cả hai người đều ăn rất ngon miệng.

Ăn tối xong, Lê Họa dọn dẹp, Tô TỰ không chịu nổi bộ dạng của bạn, lại hỏi: “Thật sự muốn đi theo gã đó hả?”.

“Ừ, nếu không có gì thay đổi.” Lê Họa bỏ bát đĩa vào chậu, bơm nước rửa chén ra. Hương chanh thơm mát giúp cô cảm thấy thư thái.

Cô không hề nói dối, cảm tình của cô đối với Trác Dực Đình là thật, chỉ có điều chưa đạt đến mức khiến trái tim rung động. Anh vừa có ngoại hình, vừa có gia thế, quan trọng là anh đối xử rất tốt với cô. Tìm được đối tượng

kết hôn phù hợp, nếu không có vấn đề trở ngại gì thì chấp nhận thôi, đâu thể đòi hỏi mọi thứ như ý muốn của bản thân. Khi còn là thiếu nữ, ai cũng nghĩ nhất định phải lấy người đàn ông mà mình yêu say đắm, nhưng chỉ đến thời điểm kết hôn, ta mới có đủ điều kiện để lựa chọn một người phù hợp. Trong khi đó, đàn ông thường sẽ thích những cô gái trẻ, nếu phụ nữ không biết tự thay đổi vận mệnh của bản thân, thì chỉ có thể tranh thủ lúc còn trẻ trung, xinh đẹp mà gửi gắm hy vọng vào người khác mà thôi.

Ngoài phòng khách có tiếng dọn dẹp, thật hiếm khi Tô Tự có tinh thần tự giác như vậy, còn chủ động cất đồ ăn thừa vào tủ lạnh.

Với Lê Họa, sự hiện diện của Tô Tự mãi là một điều đặc biệt trong cuộc đời cô, thậm chí nó còn vượt qua cả tình thân. Nói vậy nghe có vẻ giống một đứa trẻ bất hiếu, nhưng rất nhiều người trong số chúng ta thường không chịu thừa nhận rằng, sau hết lần này qua lần khác nghe bố mẹ đối trá, chúng ta sẽ không muốn tâm sự mọi thứ với bố mẹ nữa, tình thân dần dần sẽ phai nhạt, chỉ còn lại trách nhiệm và một chút ấm áp. Còn Tô Tự thì khác. Lê Họa không thể tưởng tượng được mình sẽ ra sao nếu thiếu cô ấy.

Vào thời khắc tăm tối nhất của cuộc đời, chúng ta đều muốn bám víu lấy một cọng rơm cứu mạng và rồi coi đó mà duy nhất. Tô Tự chính là người đã không lưỡng lự giơ tay ra cứu vớt cô trong lúc cô sắp chìm vào hố đen tuyệt vọng.

Lê Họa từ trong bếp đi ra, trông thấy Tô Tự đang ngồi trên ghế, điệu bộ nhàm chán xem lướt mấy cuốn tạp chí trên bàn.

“Không ngờ cậu lại sốt sắng muốn kết hôn đến thế!” Tô Tự nói mà không buồn ngẩng đầu lên.

“Tớ cũng đâu muốn thấy cậu lấy chồng sớm như vậy!” Lê Họa đáp trả.

Tô Tự cứng đầu: “Tớ biết mình đang làm gì!”

Đúng là ích kỷ mà, trách móc người khác thì được nhưng lại không cho người khác trách móc mình. Lê Họa tuy đã quá quen với tính cách ngang ngạnh này của Tô Tự, nhưng vẫn có cảm giác mình bị biến thành kẻ ngốc. Thật không thể tin được cô mới là người lớn hơn Tô Tự hai tuổi.

“Thì tớ cũng rõ mình đang làm gì mà.” Cô bất mãn nói.

“Cậu nghiện bắt chước lời nói của tớ rồi đấy à?” Tô Tự hậm hực.

“Về đây làm gì? Nhớ tớ? Hay nhớ ông chồng quý hóa của cậu?”

“Phá thai.” Tô Tự thản nhiên phun ra hai chữ rồi quan sát mặt của Lê Họa.
“Ha ha... biết ngay cậu sẽ chết điếng mà! Có gì to tát đâu nào...”

Lê Họa thật muốn mắng té tát vào mặt cô bạn không sợ trời không sợ đất này, nhưng cố gắng thế nào cũng không thể mở miệng. Cô không có tư cách khuyên nhủ Tô Tự, bởi chính bản thân cô cũng chẳng có gì tốt đẹp hơn.

CHƯƠNG 4

Tô Tự là cô gái độc nhất vô nhị, không ai có thể thay đổi suy nghĩ của cô nàng. Lê Họa cũng chẳng khuyên nhủ bạn điều gì, chỉ xin nghỉ phép vài ngày ở nhà chăm sóc Tô Tự. Tô Tự không đến bệnh viện mà mua thuốc tự uống ở nhà, hơn một tuần sẽ có tác dụng và rất an toàn. Tuy vậy, sau khi cơ thể đã trở nên yếu ớt, rã rời, Tô Tự hung hăng nắm chặt tay Lê Họa mà gằn giọng: “Lần sau mình còn làm cái chuyện ngu đần này nữa thì cậu nhớ phải thức tỉnh mình, bảo mình đâm đầu vào tường tự tử cho xong!”.

Lê Họa hoàn toàn không hiểu “cái chuyện ngu đần” đó là chuyện gì, có lẽ là sẽ không mang thai nữa. Cô cũng biết rõ từ lâu, rằng Tô Tự không thích trẻ con.

“Cậu có về nói với chồng một tiếng không?” Cô dè dặt hỏi.

Tô Tự nằm lì trên giường, ánh mắt mông lung. Kiểu phụ nữ như cô có sức cuốn hút rất mạnh, đồng thời cũng khá phiền toái. Phần lớn đàn ông đều muốn chinh phục kiểu phụ nữ này, nhưng chẳng mấy ai đủ kiên nhẫn để theo đuổi đến cùng.

Sắc mặt Tô Tự tái nhợt. Lê Họa có phần lo lắng, muốn đưa bạn đi viện kiểm tra.

“Không.” Tô Tự chớp mắt, “Anh ta cũng chẳng nhớ mình là ai đâu mà”.

Lê Họa không phát hiện ra chút cô đơn hiện lên trong ánh mắt của Tô Tự, như thể cô nàng chẳng buồn đếm xỉa đến việc đó. Nồi cháo vừa nấu lúc này đã nguội bớt, Lê Họa bưng ra cho Tô Tự ăn.

“Cậu thật tốt, ai lấy được cậu đúng là phúc lớn.” Tô Tự thờ dãi, ăn được một miếng lại ngậm thìa như trẻ con.

“Hình như lần trước mình đã gặp chồng cậu...” Lê Họa không dám chắc chắn, chỉ là hôm đến bar Vũ Mỹ, cô vô tình trông thấy một người rất giống.

“Thế à.” Tô Tự đặt bát xuống, vươn vai một cái, “Lại đang vòng tay người đẹp nào chứ gì?”

Cô nàng cười khẩy. Lê Họa chỉ biết trầm mặc.

“Mai mình về Nhân Hạ.”

“Vội thế à?”

Tô Tự gật đầu: “Có xin nghỉ phép được đâu, cậu thừa biết là mình lạm quyền để được nghỉ mà”.

Tô Tự kéo chăn trùm kín đầu, Lê Họa đành tắt đèn rồi ra khỏi phòng.

Căn hộ này vốn là của Tô Tự. Ban đầu khi Lê Họa vừa chuyển đến đây thuê, ngay ngày hôm sau, Tô Tự đã lập tức đi tìm chủ nhà để mua lại, rồi cho Lê Họa ở. Lang bạt lâu ngày trong thành phố này, người ta sẽ thêm vị gia đình. Đó không phải nỗi nhớ bố mẹ, nhớ người thân, mà chỉ là cảm giác khao khát có một nơi chốn ổn định để trở về, không cần lo lắng chuyển chỗ ở hết ngày này qua ngày khác. Khi cô đề nghị trả tiền thuê nhà, Tô Tự đã nổi giận và đó là lần đầu tiên hai người cãi nhau.

“Trước mặt mình, cậu không cần giữ thể diện, không cần làm ra vẻ, không cần ngụy trang gì hết! Mình xấu xí thế này cậu còn không ghét bỏ mình thì làm sao mình có thể ghét bỏ cậu được chứ!”

Đó là những gì Tô Tự đã nói. Thế nhưng, Lê Họa hiểu rõ mình mắc nợ Tô Tự rất nhiều, có lẽ cả đời này cũng chẳng thể nào trả hết.

Đêm. Sâu thẳm.

Lê Họa đứng ngoài ban công. Gió đêm ập đến từng cơn một cách xác xược, nhưng cô lại rất thích đối đầu với nó, cho dù mái tóc đã rối tung và cô biết chắc rằng lát nữa khi chải đầu sẽ có rất nhiều sợi tóc rụng xuống. Dầu sao đó cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Chính vào một đêm giống như đêm nay, khi từ trường học trở về nhà, Lê Họa vô tình nghe được cuộc nói chuyện giữa mẹ và bố. Trong phòng khách, ngoài họ ra còn có một người phụ nữ khác. Cô rất không muốn thừa nhận, người phụ nữ kia trông xinh đẹp và trẻ trung hơn mẹ mình. Trên bàn trà, tờ đơn ly hôn nằm chỏng chơ đầy thách thức.

Lê Họa vô cùng hối hận vì đã chọn sai thời điểm về nhà. Cô vốn muốn tạo bất ngờ cho bố mẹ, cuối cùng người bị sốc lại là cô. Trước đây, cô luôn nghĩ rằng những chuyện kiểu này sẽ không bao giờ xảy ra với mình, ấy vậy mà nó đã xảy ra, ngay trước mắt cô.

Cô nhìn mẹ ngồi thẫn thờ trên ghế, mái tóc rối bù và quần áo nhếch nhác. Cả cuộc đời mẹ dành trọn cho gia đình, cho chồng con, đến hôm nay, tuổi trẻ đã không còn, nhan sắc cũng tàn phai, mẹ trở thành “bà nội trợ đầu bù tóc rối” mà những gã đàn ông ngoài kia vẫn hay cười cợt. Một người phụ nữ khác ngồi đó, lấn át mẹ cô bằng dung nhan xinh đẹp. Cô bước vào, cầm mảnh giấy trên bàn lên xem, “Bố mẹ định ly hôn sao?”.

Hai lỗ tai cô ù đi, cô nhìn bố, rồi lại nhìn mẹ. Mắt mẹ sưng húp, bờ môi không ngừng run rẩy dường như muốn nói gì đó nhưng không thể cất lên lời.

Chẳng còn gì để nói nữa rồi, sự thật vỡ tung một cách đột ngột khiến đầu óc Lê Họa hoàn toàn trống rỗng. Cô vò nát mảnh giấy trong tay: “Con không đồng ý! Con không đồng ý bố mẹ ly hôn!”.

Xưa nay cô luôn là đứa con ngoan, chưa từng cãi lại bố mẹ, dù chịu ấm ức đến đâu cũng chỉ chui vào phòng đóng kín cửa.

Bố cô ngậm ngừng: “Họạ, bố mẹ đã không còn tình cảm gì với nhau nữa rồi, bây giờ cũng không tìm được tiếng nói chung, chia tay là tốt cho tất cả mọi người”.

Lê Họạ nhìn bố như một người xa lạ.

“Không còn tình cảm? Không chung tiếng nói?” Cô không nhận ra mình đang cười đầy mỉa mai, “Hai người không có tình cảm thì làm sao sinh ra con? Không chung tiếng nói thì sao ngày trước còn kết hôn? Giờ thì đúng là không có tình cảm rồi, vì người phụ nữ này nuôi con cho bố, chăm sóc bố mẹ của bố, để bố có thời gian ở bên ngoài chơi bởi hưởng thụ, quen biết với những người phụ nữ xinh đẹp hơn, trẻ trung hơn. Bố nhìn mẹ con đi, nhìn bộ dáng hiện giờ của mẹ con mà xem có bao nhiêu nếp nhăn? Đó toàn là chứng cứ cho sự hi sinh của mẹ vì cái nhà này, vì bố. Bây giờ mẹ bị ruồng rẫy, sao bố không nghĩ xem nếu không có mẹ thì bố làm sao thành công được như ngày hôm nay? Sao bố không nghĩ xem sau khi hi sinh vì gia đình như thế, cả tuổi trẻ và dung nhan của mẹ đều đã không còn?”.

Lê Họạ nghĩ, cả đời này bản thân sẽ chẳng bao giờ nói nhiều đến thế. Cô nhìn người phụ nữ xinh đẹp đang ngồi trong nhà mình, nổi cảm phẫn ẫn đến tận xương tủy.

Lương thiện là cái quái gì? Nó chỉ tồn tại khi mà bạn chưa gặp phải những điều tồi tệ trong cuộc sống mà thôi.

Quả nhiên là như vậy, lúc đó, Lê Họạ dường như đã quên hết mọi thứ mà lao tới người phụ nữ kia, túm tóc bà ta mà giật lấy giật để. Bấy giờ cô mới phát hiện mình có tố chất tiềm ẩn của một người đàn bà chua ngoa. “Bà là đồ vô liêm sỉ, đồ mặt dày làm kẻ thứ ba phá hoại gia đình tôi...”

Lê Họạ còn chưa nói dứt câu đã bị bố đẩy sang một bên. Cô ngơ ngác nhìn bố mình ôm người phụ nữ kia vào lòng, tựa như trước đây bố vẫn hay thường ôm cô để an ủi mỗi khi cô giận dỗi.

“Mừu Viễn, Mừu Viễn...”

Bà ta gọi tên bố cô mới thân mật làm sao.

Cô đứng lặng nhìn hai người họ. Á đàn bà đó đúng là xinh đẹp, đúng là yếu đuối. Cô cảm thấy rất tức cười.

Lê Mừu Viễn trừng mắt: “Mày đúng là không thể nói lý giống mẹ mày. Cho mày ăn học ngần ấy năm thật công cốc!”.

Lê Họa biết bố đã thật sự tức giận, nhưng cô chỉ cười: “Ông bố vĩ đại của con, bố có thể nói cho con biết ở đâu dạy đàn ông vong ân bội nghĩa, vứt bỏ vợ con đi ôm ấp người đàn bà khác không? Nói cho con để con biết người ta biến chất như thế nào?”.

Vừa nói, cô vừa chậm rãi bước về phía bố mình. Người phụ nữ kia vẫn đang khóc thút thít, bố cô càng ôm bà ta chặt hơn.

“Nhân tiện, bố học ở đâu cái kiểu ôm ấp á đàn bà khác trước mặt vợ thế?”

Lê Họa biết lúc đó mình rất đáng ghét, hoàn toàn trái ngược với hình ảnh thực nữ mà bố mẹ mong muốn. Nhưng cô không nhẫn nhịn được, cô cũng biết tức giận, cô không thể cố gắng hiểu cho nỗi lòng của người khác.

“Lê Họa, bố đã nói rồi, bố mẹ tính tình không hợp nhau, bây giờ cũng không cần thiết phải tiếp tục sống chung với nhau nữa.”

Thời cấp ba, cô thường lén lút đọc tiểu thuyết trong giờ học, mỗi lần thấy bố của nhân vật nữ chính nuôi tình nhân bên ngoài hoặc đem một đứa con riêng về nhà, cô đều cảm thấy nữ chính thật đáng thương. Nhưng đồng thời, cô cũng tự an ủi rằng, dù nữ chính đó phải chịu bao nhiêu khổ cực, bao nhiêu tủi hờn thì cuối cùng vẫn sẽ nhận được sự yêu thương của bố và có được tình yêu chân thành của riêng mình. Đó là định luật bất biến!

Giờ đây, khi sự việc xảy ra với bản thân, cô không biết liệu rằng ai sẽ thương xót mình như cô từng thương xót những nhân vật trong tiểu thuyết kia hay không?

Thật nực cười! Vô cùng nực cười!

“Lê Mưu Viễn, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho ông!”

Cô nhìn người đàn ông trước mặt, tự nhủ, từ hôm nay trở đi, ông ta sẽ không còn là bố của mình. Ngoài kí ức đẹp đẽ vứt bỏ vợ con này ra, ông ta không cho cô bất cứ thứ gì khác.

Người mẹ đáng thương của cô vẫn chỉ bất động ngồi đó, nước mắt lặng lẽ rơi, chứng kiến màn kịch không thể vẫn hồi này.

Cuối cùng, hai người vẫn ly hôn.

Lê Họa đứng ngoài ban công rất lâu, mãi đến khi sống mũi bắt đầu cay, cô mới trở vào phòng.

Đêm càng lúc càng nặng nề.

CHƯƠNG 5

Ngày hôm sau, Tô Tự nhất quyết trở lại Nhân Hạ, mặc cho Lê Họa có khuyên can thế nào. Biết rõ Tô Tự sẽ không nghe lời mình nhưng Lê Họa vẫn không kèm chế được mà nói mấy câu, cuối cùng chỉ nhận lại được một lời của Tô Tự: “Cậu đừng có lải nhải nữa đi!”

Lê Họa đành im bặt, đưa Tô Tự ra sân bay, dọc đường không ngừng nhắc nhở cô nàng uống nhiều canh tẩm bổ.

Ngồi trong phòng chờ, Lê Họa đột nhiên tò mò hỏi: “Nếu nhà họ biết cậu có thai thì sao?”.

Tô Tự bình tĩnh hiếm thấy: “Anh ta sẽ sung sướng đến nhảy dựng lên. Hai nhà sẽ vui mừng hơn bao giờ hết. Nhưng đồng thời, anh ta sẽ cảm thấy bản thân như đang rơi xuống địa ngục, vì cả đời này sẽ không bao giờ thoát khỏi mình nữa!”. Cô nàng cười khẩy, “Nếu họ biết mình mang thai rồi lại bỏ thì sẽ hài lắm đấy!”.

Lê Họa nghe xong, không biết phải nói gì. Đợi máy bay của Tô Tự cất cánh, cô mới trở về nhà, thay quần áo, trang điểm rồi lại rời khỏi nhà. Ba ngày Tô Tự đến “ăn nhờ ở đậu”, Lê Họa hầu như chỉ đi chợ mua thức ăn và quanh quẩn ở nhà với bạn chứ chẳng làm gì khác. Sếp bên Glamour đã gọi điện thúc giục mấy lần, nếu còn không đi làm thì cô chẳng tìm được lý do nào để viện cớ nữa. Những đứa con gái như cô, học hành chật vật mãi mới xong, chưa tốt nghiệp đại học đã đi làm phục vụ quán bar, giờ muốn đổi công việc cũng khó. Một là vì công việc khác không để đáp ứng nhu cầu tiền bạc của cô, hai là cô chẳng biết làm gì ngoài uống rượu giỏi. Cái nghề này một khi đã gắn bó lâu dài thì sớm muộn cũng sẽ hỏng dạ dày vì uống quá nhiều, nhưng trụ được ngày nào hay ngày ấy, sức đâu mà nghĩ nhiều.

Nghĩ lại hồi đầu tập uống, cô không khỏi thở dài. Khi ấy cô không dám tùy tiện ra ngoài vì sợ bị hại, liền mua rất nhiều rượu về nhà uống cùng Tô Tự, ngày nào cũng bị chuốc say mềm. Từ lượng của Tô Tự rất tốt, Lê Họa chưa từng thấy cô nàng say bao giờ, mà chỉ toàn thấy cô ấy hạ gục hết người này đến người khác. Nhờ sự huấn luyện “ác ma” của Tô Tự, Lê Họa uống càng ngày càng giỏi, thậm chí ra ngoài uống rượu cũng không còn lo lắng nữa.

Bước vào thang máy, cô nhìn bóng mình trên tường, kéo váy cao lên để cặp đùi quyến rũ thấp thoáng nửa vời.

Trời chưa tối hẳn nên Glamour vẫn khá vắng. Những người làm nghề này lúc rảnh rỗi thường tụ tập nói vài chuyện vô thưởng vô phạt, không ảnh hưởng tới ai. Lê Họa không phải người lảm lời, cô chỉ sắm vai quần chúng trong những câu chuyện của họ.

“Này, hôm nay có tiệc VIP nào không?”

“Đợi lát nữa là biết ngay thôi, sốt sáng làm gì?”

“Thì muốn biết có những sếp nào tham dự mà!”

“Đúng đấy đúng đấy, bọn họ cứ như mạ vàng trên người ấy, nếu hên được lọt vào mắt ai là lên đời rồi!”

“Cô tưởng ai cũng son thế chắc!”

...

Lê Họa biết bọn họ đang chĩa vào mình. Trong mắt mọi người, cô là kẻ may mắn khi được Trác Dực Đình để ý tới mình. Làm nghề này một thời gian dài, cô cũng cảm nhận được sự đê tiện của bản thân. Dù cho lúc nói chuyện luôn phân trần rằng chỉ bán rượu chứ không bán thân, hay nghề

nghiệp không phân sang hèn, nhưng thực chất chính bản thân cô nghe cũng chẳng lọt tai.

Người ta nghĩ như vậy cũng chẳng có gì ác ý, những người ở đây đều thích đi đường tắt, chính Lê Họa cũng biết vài cô nàng được đại gia bao nuôi. Cô cảm thấy bản thân có phần giả tạo khi luôn cố tỏ ra mình không giống những người kia. Không giống ở điểm nào chứ? Chẳng lẽ cô cao quý hơn họ ư? Thật nực cười!

Màn đêm buông xuống. Đã đến lúc bắt đầu công việc rồi.

Glamour là địa điểm được đông đảo giới thượng lưu lựa chọn tổ chức tiệc tùng. Ở đây có “tam mỹ”: mỹ nhân, mỹ thực, mỹ tửu; tuy nhiên, chúng không cùng đẳng cấp, giá thành cũng khác nhau. Lê Họa là một trong những mỹ nhân có giá cao nhất. Thời gian đầu, bữa tiệc nào cô cũng phải tham gia, nhưng giờ đã có quyền lựa chọn rồi và không cần quá vất vả. Cho dù phải định giá bản thân như một món hàng hóa, cũng tốt hơn là chết đói.

Người phụ trách ở đây là chị Lan, trông thấy Lê Họa, chị ta đơn đả hỏi chuyện: “Tình yêu à, cuối cùng cũng chịu xuất hiện rồi. Bao nhiêu khách VIP muốn em tiếp rượu biết không hả?”.

“Chẳng phải giờ em đã ở đây rồi sao?”

Chị Lan đưa cho cô một tấm thẻ vào cửa: “Đây! Đừng trách chị không nhắc em trước nhé, tiếp đãi cho tử tế, tiền bo chắc chắn đầy ví!”.

Lê Họa nhận lấy tấm thẻ: “Đội ơn chị Lan cất nhắc!”.

Đối phương vỗ vai cô: “Biết vậy là tốt, mau đi đi!”.

Cô vừa đi được mấy bước, những người đứng đằng sau liền kéo chị Lan lại, kêu ca làm vậy không công bằng. Chị Lan chỉ cười an ủi họ.

Lê Họa đến gian phòng được yêu cầu, nhìn thoáng qua thấy khá nhiều người quen. Cô từng ép bản thân phải thuộc nằm lòng tất cả những vị khách thượng lưu của thành phố thường lưu tới nơi này, cho dù không quen thân, chí ít cũng phải đọc ra được tên họ.

“Sếp Phương bận trăm công nghìn việc rồi cuộc cũng chịu hạ cố đến Glamour để xả stress rồi! Không biết có quên nơi này không?” Lê Họa vừa cười vừa đi đến, tự tìm một chỗ trống và ngồi xuống.

“Có quên cũng không quên Lê tiểu thư danh tiếng lẫy lừng được!” Đối phương cười đáp, dùng ánh mắt trao đổi ngầm với cô.

Lê Họa đương nhiên hiểu rõ, bữa tiệc lần này do ông ta thết đãi, nhất định ông ta sẽ có những yêu cầu đối với người khác.

Nhiệm vụ của cô đã rõ, mặc dù việc riêng của khách không hề liên quan tới cô, nhưng nếu xuôi chèo mát mái thì các sếp cũng sẽ hào phóng vung tiền ra cho mình. Từ lâu đã có người miêu tả về Lê Họa rằng cô luôn toát lên một vẻ đẹp xinh đẹp quyến rũ khi xuất hiện tại những bữa tiệc.

“Sếp Lý, lần đầu gặp mặt, cho phép em mượn rượu thay lời chào!”

Vị khách họ Lý kia lập tức nâng ly rượu lên đáp lễ, trán ông ta lấm tấm mồ hôi. Tiệc rượu hôm nay vốn không phải do ông ta làm chủ, đương nhiên không dám nhận sự tiếp đãi này.

Giữa đàn ông với nhau, ngoài cụng ly rượu ra thì chẳng còn gì khác, nhưng một người phụ nữ đã chủ động mời rượu mà không uống thì thật mất mặt. Uống được vài ly, Lê Họa để ý thấy sếp Phương có vẻ rất lơ đãng.

Một lát sau, cửa phòng lại mở toang. Lúc này sếp Phương lập tức đứng dậy, hồ hởi nói: “Cậu Lộ! Cậu hạ cố đến đây, thật đúng là vinh hạnh cho tôi!”.

“Giám đốc Phương nói quá rồi!” Lộ Thiếu Hành cười nhạt, anh không nói ra chuyện Giám đốc Phương sai người liên tục gọi điện mời mình. Giờ đã đến rồi, anh cũng không hỏi lý do, đây chính là tác phong của anh.

Đi cùng Lộ Thiếu Hành còn có vài người nữa. Về nước chưa lâu, chưa hiểu rõ văn hóa uống rượu của người trong nước, anh thật sự không thích nhưng chẳng thể tỏ thái độ, đành ngậm ngùi chấp nhận.

“Quá lời gì chứ, tôi nói hoàn toàn là đúng sự thật mà!” đợi Lộ Thiếu Hành ngồi vào ghế, sếp Phương mới tươi cười ngồi xuống vị trí bên cạnh.

Lê Họa bỗng chốc biến thành bình hoa. Chính chủ đã đến, đương nhiên họ sẽ bắt đầu bàn công việc. Lộ Thiếu Hành thân nhiên nói chuyện với sếp Phương, tuyệt nhiên không liếc mắt sang cô.

Vòng vo tam quốc mãi, sếp Phương mới bắt đầu đi vào việc chính: “Từ lâu đã nghe danh cậu Lộ, bây giờ mới có dịp gặp mặt. Vừa hay chúng tôi sắp có một dự án mới, không biết liệu cậu có nể mặt hợp tác?”.

“Hợp tác đương nhiên không thành vấn đề.” Lộ Thiếu Hành ngừng lại giây lát, “Nhưng tôi là người rất có trách nhiệm với khách hàng của mình nên sẽ nghiêm ngặt trong khâu chọn lựa dự án”.

“Điều này là đương nhiên rồi!” Sếp Phương lập tức tiếp lời, đồng thời, khẽ huých Lê Họa ra ám hiệu.

Lê Họa bình thân rót rượu rồi đặt ly xuống trước mặt Lộ Thiếu Hành. “Sếp Phương đã từng hợp tác với rất nhiều công ty lớn, có kinh nghiệm về phương diện này, hơn nữa cũng có danh tiếng tốt ở bên ngoài. Nhất định sếp Phương sẽ không khiến cậu Lộ thất vọng đâu.”

Lộ Thiếu Hành giữ tay cô lại: “Mỹ nhân tửu, không phải ai cũng có thể uống tùy tiện”.

Lê Họa nhẹ nhàng rút tay ra: “Không thử sao biết?”.

Lộ Thiếu Hành khoanh tay trước ngực, “Những người am hiểu về một loại rượu thì thường sẽ không mấy hứng thú với những loại khác. E rằng khiến sếp Phương thất vọng rồi, tìm người biết thưởng thức loại rượu này để uống cùng thì tốt hơn”.

Sắc mặt sếp Phương tái đi, nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười: “Đây là tại tôi không chu đáo, không chuẩn bị đúng loại rượu mà cậu Lộ thích”.

“Không sao.”

Vị khách họ Lý ngồi yên lặng này giờ vốn định lên tiếng nói giúp Giám đốc Phương vài câu, nhưng thấy thái độ của Lộ Thiếu Hành như vậy, chẳng biết phải mở lời nói ra sao.

Lê Họa hết nhìn sếp Phương rồi lại nhìn Lộ Thiếu Hành. Đoạn, cô tiến lên trước, uống ly rượu kia: “Nếu cậu Lộ không thích rượu này, Lê Họa xin phép hưởng lộc thay. Dù sao thì mỗi người một sở thích”.

Sếp Phương hài lòng nhìn cô, cho dù câu nói này của cô không thuyết phục được Lộ Thiếu Hành, nhưng chí ít đã giúp ông ta giữ được thể diện. Vốn dĩ ông ta bị Lộ Thiếu Hành khinh thường, vậy mà bỗng chốc sự việc lại trở thành Lộ Thiếu Hành mới là người không biết thưởng thức rượu.

Lộ Thiếu Hành liếc nhìn Lê Họa, hờ hững lên tiếng: “Nếu cô Lê thích rượu này đến vậy, chi bằng độ sức với cậu Trương một trận xem sao. Cậu ta cũng thích loại này lắm đấy!”.

Người đàn ông bị xướng tên lập tức tiến lại, nhìn về phía Lê Họa.

Sếp Phương mừng như vớ được vàng, vội nhắc cô: “Mặc dù nam đấu với nữ là không hay cho lắm, nhưng đây chỉ là thử sức một chút thôi, chẳng có gì to tát cả. Lê Họa, cứ thử đi, tôi cũng tò mò từu lượng của cô lắm”.

Lê Họa gật đầu: “Dù sao đây cũng là loại rượu tôi thích”.

Cô không để ý những người xung quanh, chỉ chăm chú nhìn từng ly rượu được rót đầy trên bàn. Vừa rồi Lộ Thiếu Hành không may may liếc sang cô dù chỉ một lần, có lẽ là do cô quá nhạy cảm, luôn cảm thấy người khác nhìn mình với vẻ khinh miệt.

Cô không nhớ bằng cách nào có thể uống hết ngần ấy ly rượu, vốn tưởng rằng sẽ rất dễ hạ gục đối phương, thật không ngờ tửu lượng của anh ta tốt đến vậy. Quét mắt nhìn xung quanh, cô đột nhiên nhận ra mình thật ngốc, tự biến mình thành trò mua vui cho những kẻ ở đây. Nhưng cô đã diễn như vậy rất nhiều lần rồi, thêm một lần cũng chẳng hề hấn gì.

Lê Họa cứ uống mãi, cho đến khi Lộ Thiếu Hành lên tiếng: “Đưa Tiểu Trương ra nghỉ đi. Cô Lê, quả nhiên cô rất thích loại rượu này”.

“Dù thế nào cũng phải có người biết thưởng thức, đúng không?” Lê Họa thầm bội phục bản thân vì đến lúc này đầu óc cô vẫn còn rất tỉnh táo.

Sếp Phương có vẻ rất hài lòng, cô cũng không rõ ông ta hả lòng vì lí do gì. Sau khi Lộ Thiếu Hành ra về, sếp Phương đưa chi phiếu cho cô rồi vỗ vai cô, nói: “Thật không ngờ tửu lượng của cô càng ngày càng tốt như vậy”.

Lê Họa lùi lại mấy bước: “Sếp vui là được rồi”.

Rời khỏi phòng bao, cô liền đi thẳng tới phòng vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Thật đáng sợ! May mà cô kiềm chế được, không để mất mặt trước bao nhiêu người. Nôn một lúc lâu, cô cảm thấy bụng đã bớt trướng, nhưng toàn thân lại không còn sức lực. Cô gắng gượng đứng dậy, xả nước rồi ra khỏi phòng vệ sinh. Nhìn bộ dáng trong gương lúc này, cô càng thấy mình giống quỷ hơn. Cô vỗ nước lạnh lên mặt nhiều lần cho đầu óc tỉnh táo.

Không cần ai cả. Cô độc. Dựa vào chính mình.

Sẽ không có bất kỳ ai đến thương xót cô.

Và cô cũng chẳng cần họ.

CHƯƠNG 6

Lê Họa dùng khăn giấy lau khô mặt, dậm lại chút phần. Cho dù mệt mỏi cỡ nào, cô cũng không muốn để người khác trông thấy bộ dạng uế oải của mình. Thật ra đây chỉ là một thói quen mà thôi, không phải cố tình khiến người khác nghĩ mình sống tốt, chỉ là cô muốn tự nhủ rằng bản thân đang rất ổn. Lý do mới nực cười làm sao!

Cô ra khỏi phòng vệ sinh, không khí bên ngoài dường như không đến nỗi quá ngột ngạt. Cô khẽ nhéo cánh tay mình, cảm giác đau sẽ giúp cô tỉnh táo hơn.

Dạ dày như thể có một lỗ hổng lớn, nóng lạnh luân phiên chảy qua. Giả vờ không đau, nhưng bước chân lại không vững, chỉ là tự lừa dối bản thân mà thôi.

Gặp mấy đồng nghiệp đang tụ tập nói chuyện, cô bèn chào hỏi họ.

“Số chị đúng là sướng thật đấy, tiếp vài ly rượu đã nhận được bao nhiêu tiền boa rồi!” Tiểu Lợi lắc đầu than thở, “Nghe nói hôm nay sếp Phương rất hài lòng về chị, còn boa thêm cho chị mười phần trăm?”.

Trước thái độ thăm dò của đối phương, Lê Họa chỉ cười: “Dù có đúng thế thật thì em cũng nên biết chị đã phải đánh đổi bằng việc bào mòn dạ dày của mình”.

Làm việc gì cũng cần giá, đâu có chuyện được hưởng lợi một cách dễ dàng.

“Lê Họa, sao cô vẫn còn ở đây?” Ai đó gọi tên cô.

“Gì thế?”

“Có người tìm cô, đợi này giờ rồi!”

Lê Họa gật đầu, không giấu được vẻ khó chịu trên mặt vì bị ngăn cản về nhà nghỉ ngơi.

Đối phương hẹn cô trong phòng VIP, chứng tỏ người này có thân phận không hề đơn giản. Đầu óc cô bây giờ chỉ là một mớ bòng bong, thật sự không muốn suy đoán xem đối phương là ai, gặp cô để làm gì.

Mở cửa ra, Lê Họa ngậy người ngỡ mình vào nhầm phòng. Bên trong là một đôi vợ chồng cao tuổi, cô không nhớ nổi mình có quen họ hay không.

“Xin hỏi, hai vị tìm tôi?”

Cô ngỡ vực hỏi, trong lòng đã đoán ra tám chín phần.

Đôi vợ chồng quan sát cô giây lát, người phụ nữ lên tiếng. “Chào cô Lê, mời ngồi!”.

Bầu không khí thật nặng nề, Lê Họa muốn cười nhưng không thể nào nhếch môi được. Nếu không phải hôm nay, không phải giờ phút này, có lẽ biểu hiện của cô sẽ không tệ đến vậy, huống hồ dạ dày vẫn đang quặn thắt. Đúng là xui xẻo.

“Chúng tôi là bố mẹ của Trác Dực Đình.” Ông Trác mở lời.

“Cháu chào hai bác!” Lê Họa máy móc đáp.

Bà Trác nhìn cô tay ôm bụng, trong nháy mắt không có lấy một chút cảm thông. Phụ nữ dẫn thân vào cái nghề này mà vẫn tưởng mình trong sạch, vừa than vãn bị người khác khinh bỉ, vừa mượn cố gia cảnh nghèo khó. Chẳng qua là vì sợ vất vả, không muốn kiếm tiền bằng đôi tay mình, có viện đủ lý do cũng không xóa sạch được cái dơ dáy ấy.

“Không khỏe sao?” Bà Trác chau mày hất cằm, điệu bộ đầy vẻ khinh miệt, “Xem ra hôm nay cô uống nhiều lắm, nhưng đó là công việc, chắc cô cũng

quen rồi”. Đừng tưởng làm bộ khổ sở thì sẽ nhận được sự cảm thông của người khác, phụ nữ bây giờ lắm thủ đoạn, chẳng trách con trai bà lại mê muội như vậy.

“Bác nói đúng ạ. Đây đúng là công việc của cháu.” Cô bỏ tay ra khỏi bụng, cảm giác khó thở càng thêm rõ rệt, cô mím môi nói, “Không biết hôm nay hai bác tới tìm cháu có việc gì?”

Ông Trác vẫn chỉ lẳng lặng quan sát Lê Họa. Những việc này cứ để phụ nữ nói chuyện thì thích hợp hơn.

“Cô không biết hay giả vờ không biết?” Bà Trác nhếch môi cười khẩy. Thời buổi này không thiếu những chuyện như thế, một cô nàng Lộ Lem luôn gặp phải một bà mẹ chồng ác độc, bà ta sẽ nhét năm tiền vào tay cô và nói: “Chẳng phải cô bám lấy con trai tôi vì tiền ư? Cầm lấy rồi cút xa ra!”.

Trước đây, Lê Họa từng chứng kiến những tình cảnh tương tự. Khi ấy, cô chỉ cảm thấy nực cười, thật không ngờ chuyện này lại xảy ra với mình.

“Cháu quá ngốc, nên không nghĩ ra.” Cô mỉm cười đáp.

Bà Trác cau mày, giọng đanh lại: “Tránh xa con trai tôi! Cô không xứng với nó!”.

Lê Họa nhìn bà ta: “Bác ạ, bác tìm nhầm người rồi. Mấy câu kia bác nên nói với con trai bác thì đúng hơn. Rằng anh ấy có mắt như mù mới để ý tới loại con gái như cháu!”.

“Vẫn còn tự biết thân biết phận đấy, con gái tử tế ai lại suốt ngày ở đây? Gia cảnh nhà cô đâu đến nỗi nào mà phải làm cái nghề này? Ai cũng có lòng tự trọng, nếu ngay cả lòng tự trọng mà cô cũng không có...”, bà Trác ngừng lại giây lát, “Làm người không thể chọn sai đường, cô chọn con đường này không ai ý kiến gì, nhưng giờ dính dáng đến con trai tôi. Nó chẳng những muốn cưới cô, mà còn ép chúng tôi chấp nhận cô. Dù cô dùng

thủ đoạn gì để dụ dỗ con trai tôi, cô cũng không thể qua được cửa chúng tôi đâu. Nếu thật lòng với con trai tôi thì đừng làm hỏng cuộc đời nó. Còn nếu cô vì tiền...”

Bà Trác ngừng lại, nhìn sắc mặt Lê Họa.

Cô cười: “Đương nhiên là cháu thích tiền rồi ạ”.

Thành thật mà nói, nếu Trác Dực Đình không phải công tử nhà giàu, cô đã chẳng để mắt tới anh. Cô vốn là một người rất thực tế.

Bà Trác hừ lạnh, vẻ mặt ra điều “biết ngay mà”. Ông Trác cũng sa sầm mặt lại, hận một nỗi không thể kéo thẳng con trai trời đánh của mình đến đây để xem đứa con gái này là hạng người nào. Ông lập tức lấy một tờ séc, nóng lòng muốn giải quyết nhanh gọn mớ rắc rối này. Chỉ cần Lê Họa nhận tiền nghĩa là chứng tỏ cô ta đồng ý rời khỏi con trai ông. Giao dịch hoàn tất, dù Lê Họa có đổi ý thì Trác Dực Đình cũng biết được con người cô ta, sẽ không tiếp tục mê muội như bây giờ nữa.

Tấm séc bị ném xuống chân Lê Họa. Cô trầm mặc giây lát, cơ thể đau đến cứng đờ.

Thật hay, bao nhiêu chuyện xui xẻo đều kéo đến cùng một lúc.

Cô cúi xuống nhặt tấm séc, nhìn ông bà Trác và nói: “Trong mắt hai bác, con trai mình chỉ đáng giá ngần này thôi sao?”. Cô khẽ cười, dùng thái độ khinh bỉ mà xé tấm séc, sau đó ném vào thùng rác. “Chỉ thế này mà cũng muốn mua chuộc cháu ư?” Cô nhướn mày nói.

“Làm người đừng có tham lam quá!” Bà Trác giận dữ, “Cô muốn bao nhiêu?”.

Lê Họa ngạc nhiên, giờ đến lượt cô được ra giá ư? Cô vất chéo chân, điệu bộ vênh vác: “Để cháu nghĩ đã!”.

“Cô...” Bà Trác bặm môi, nhìn Lê Họa như thể cô là một con quái vật.

Ông Trác vẫn giữ được bình tĩnh, ngồi yên chưa lên tiếng.

Lê Họa quan sát họ bằng ánh mắt khinh bỉ mà họ nhìn cô. Điều này khiến ông bà Trác càng thêm phần nộ.

Cô cau mày như thể đang toan tính điều gì. Dù sao cô cũng đang không thoải mái, chẳng cần để ý người khác có thoải mái hay không.

“Nếu không có gì thay đổi thì Trác Dực Đình sẽ trở thành người thừa kế Trác Thị đúng chứ?” Cô hỏi như tự nhủ với chính mình, “Hay là hai bác giao cả Trác Thị cho cháu đi!”.

Lúc này, ông Trác không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, mở miệng nói: “Đừng có ăn nói hàm hồ!”.

“Không được phải không?” Lê Họa cười, “Hai bác đừng khiến cháu hiểu lầm rằng yêu cầu nào của cháu cũng được hai bác đáp ứng”.

Bà Trác giận sôi máu: “Sao lại có loại phụ nữ vô liêm sỉ như cô?”

“Trước khi hỏi câu này, bác hãy về hỏi con trai bác xem thích cháu vì điều gì. Bác mắng cháu như vậy, chẳng khác nào mắng con trai mình có mắt như mù, cháu không hề bận tâm đâu.”

Bà Trác đứng bật dậy, ông Trác vội giữ tay bà, quắc mắt nhìn Lê Họa: “Đối với kẻ vô lại này, không cần phải nhiều lời”.

Lê Họa ngồi yên, dáng vẻ nhàn nhã: “Hai bác đi cẩn thận. Cháu cũng lo hai bác tức giận quá ngã bệnh thì cháu lại phải chịu tội. Bây giờ nhiều kiểu cổ tình ngã lăm, tầng lớp dân thường như cháu không đủ sức chi trả viện phí đâu, nhưng phí chỗ ngồi ở đây cháu sẽ trả, dù sao cháu cũng là phận con cháu”.

Mãi đến khi ông bà Trác rời khỏi cửa, Lê Họa mới rút điều thuốc trong tay đi, ho sặc sụa. Cô đứng dậy, suýt chút nữa té ngã, vội vàng chống tay vào ghế.

Đi được vài bước, cô cảm nhận rõ chất lỏng đang cuồn cuộn trong bụng mình. Ông trời quả thật không muốn cô được sống yên ổn dù chỉ một giây. Chẳng cần soi gương cô cũng biết lúc này sắc mặt của mình rất tệ. Cô loạng choạng rời khỏi Glamour, chỉ mong mau chóng về đến nhà trước khi mình chính thức ngã quỵ. Cô thật sự rất ghét tình trạng lúc này.

Bụng đau dữ dội, cô không chịu được phải vịn vào thân cây gần đó mà nôn, nôn đến khi bụng rỗng tuếch, miệng đắng ngắt.

Đang cầm khăn giấy lau, mặt đất phía trước bỗng xuất hiện một bóng người, cô lập tức quay đầu. Lộ Thiếu Hành đang lạnh lùng nhìn cô.

“Cô thật có bản lĩnh đấy!” Anh cất lời khen ngợi, “Trước giờ tôi chưa từng thấy họ tức giận như thế. Họ mất công đợi cô lâu đến như vậy mà lại nhận được món quà ra mắt lớn quá, chắc cả đời này cũng không quên nổi!”.

Dứt lời, anh quay đầu đi về phía tài xế vừa đánh xe ra khỏi bãi.

Lê Họa ngơ ngác nhìn theo, bàn tay nắm chặt. Lộ Thiếu Hành biết rõ ông bà Trác đang ở đây nhưng vẫn cố tình ép cô uống nhiều rượu, chẳng qua là muốn để họ trông thấy bộ dáng khó coi của cô.

Trò tiêu khiển của những kẻ lăm tiền chính là coi người khác như quân cờ để có thể tùy ý sắp đặt vào vị trí họ muốn.

Cô đã bất cẩn để Lộ Thiếu Hành đắc ý lần này.

Miệng mỗi lúc một đắng chát.

CHƯƠNG 7

Một linh hồn cô độc quả thật đáng xấu hổ, vừa muốn nhận lấy sự ấm áp của người khác, nhưng lại không muốn nỗ lực, không muốn đánh đổi.

Lê Họa cả đêm không ngủ được, đầu đau như muốn nổ tung, đã vậy lại đang trong thời kỳ kinh nguyệt. Cô vùi mình trong chăn, mắt nhắm nghiền, chỉ muốn cứ thế mê sảng đến tận hôm sau. Cô mộng mị một giấc dài, vô vàn chuyện thật và ảo hồn độn xuất hiện trong đầu, cho đến khi mở mắt, trời đã sáng rõ.

Cô chỉ là một người bình thường, cũng có những suy nghĩ riêng. Cô tin tưởng trên đời này thật sự tồn tại quy luật nhân quả, tất cả những việc bản thân đã làm dù bí mật đến mấy rồi cũng sẽ bị phát hiện. Bởi vậy, trước giờ cô không bao giờ làm những việc mà mọi người coi là xấu xa. Bao nhiêu năm qua, hóa ra cô đã sớm thay đổi, chẳng còn đơn thuần như khi còn nhỏ nữa. Cô từng nghĩ, con gái không nên hút thuốc, uống rượu, nhưng giờ cô đã giỏi những thứ đó lắm rồi.

Tưởng tượng và hiện thực, vĩnh viễn cách xa nhau.

Dù mệt mỏi thì vẫn phải rời giường, nấu cơm, giặt giũ.

Đứng trong thang máy, cô nhìn hình ảnh mình trong gương, thầm tự nhủ: Lê Họa, mà đã hai mươi tư tuổi rồi, không còn là trẻ con nữa, đừng cố đeo đuổi những thứ không thuộc về mình.

Nghĩ như vậy khiến lòng cô dễ chịu phần nào.

Không nên mộng mơ tới những điều hảo huyền, đối với bản thân mình, đối với mọi người, đều tốt.

Lê Họa xuống tới nơi, vừa ngẩng đầu đã trông thấy Trác Dực Đình đứng tựa người bên chiếc Ben. Dáng người anh dong dỏng cao, phong thái tự do

tự tại, trông anh như vậy rất giống một bức tranh đẹp.

Cô thầm cười nhạo bản thân, cô nào có tư cách gì mà đánh giá hay phán xét kẻ khác, thân thể của cô sao có thể sánh được với người ta chứ!

Anh ấy là lựa chọn rất tốt để lấy làm chồng, cô nên giữ chặt mới phải.

“Anh đợi em lâu chưa?” Lê Họa đi đến trước mặt Trác Dực Đình.

Anh chăm chú nhìn cô hồi lâu mới dịu dàng đưa tay lên vuốt tóc cô, “Cũng chưa lâu lắm”.

Cô ngẩng đầu nhìn anh: “Hôm nay anh không đi làm à?”.

“Không.” Đôi mắt anh sáng long lanh.

Đôi khi người ta không thể nói rõ vì sao lại bị thu hút bởi một cô gái, nhưng anh thì biết, cô chính là người mà anh đã chờ đợi từ lâu.

Anh không có những tin đồn trăng hoa, lại là người có trách nhiệm. Cô không biết vì sao trong thâm tâm mình lại có rào cản đối với anh.

Lê Họa, mà chẳng phải thiên kim tiểu thư, cần phải biết rõ thân phận và địa vị của mình.

“Lên nhà ngồi một lát nhé?”

Cô vừa dứt lời, cả hai người đều không khỏi sửng sốt. Bản thân cô ngạc nhiên vì rốt cục mình cũng chịu thỏa hiệp, còn Trác Dực Đình ngạc nhiên bởi đây là lần đầu tiên cô mời anh lên nhà.

“Được.”

Lê Họa đi đằng trước, Trác Dực Đình bước theo sau.

“Em ở một mình.” Cô đột nhiên mở miệng, “Bố mẹ ly hôn lâu lắm rồi”.

Đã là chuyện nhiều năm về trước, bây giờ nhắc lại cũng không còn cảm thấy đau lòng nữa.

Có lần cô xem chương trình truyền hình *Fei de Will Watch*, khi được hỏi bố mẹ đã ly hôn hay chưa, cô gái trong chương trình mỉm cười nói bố mẹ mình không còn sống chung với nhau nữa.

Lần đầu tiên Lê Họa biết, nhìn người khác cười vui vẻ, bản thân cũng có thể đau khổ đến vậy.

Trác Dực Đình bước theo cô vào thang máy, khẽ đặt bàn tay lên vai cô. Anh cảm thấy mừng vì rốt cuộc cô đã chịu mở lòng ra với mình để tâm sự những chuyện riêng tư. Khoảng cách giữa hai người cơ hồ được rút ngắn, chỉ cần anh đưa tay ra là có thể chạm đến thế giới của cô.

“Nhà em hơi bừa bộn đấy, anh đừng chê nhé.” Lê Họa nói khi vừa ra khỏi thang máy.

Trác Dực Đình vẫn thản nhiên đi theo cô, chẳng nghĩ gì nhiều. Anh không quá để tâm đến việc nơi ở của cô ra sao, hiện tại trong lòng anh chỉ âm ỉ niềm thỏa mãn.

Căn hộ của cô không lớn, vừa đủ với một cô nàng độc thân. Đồ đạc bài trí khá ngăn nắp và toát lên phong cách nữ tính.

“Anh uống gì?” Lê Họa có phần gượng gạo, không biết nói gì để xua tan bầu không khí kì lạ này.

“Gì cũng được.”

Cô rót một cốc nước đặt lên bàn trà.

“Ở một mình không sợ à?” Trác Dực Đình nhìn cô đầy yêu thương, anh có thể cảm nhận được một nỗi cô đơn đang hiện hữu trong căn nhà nhỏ bé này.

Tivi, tủ lạnh, điều hòa... cái gì cần có đều có, nhưng lại thiếu đi sự ấm áp.

Lê Họa ngồi xuống ghế, cố gắng tỏ ra mình đang rất ổn.

“Trước kia đi ngủ em luôn phải bật đèn, cứ cảm thấy trên giường có thứ gì đang ngồi nhìn mình. Giờ thì hết rồi, đi làm về là lăn ra ngủ như chết, chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ ngợi linh tinh nữa. Nhớ lại hồi đó cũng thấy thú vị.”

Trác Dực Đình nhìn cô, ánh mắt chan chứa sự chân thành: “Để anh chăm sóc em, để anh làm ngọn đèn thấp sáng cho em, được không?”

Cô có phần căng thẳng, cúi đầu nói: “Bố mẹ anh đã tìm gặp em”.

Thần sắc cô lúc này thật sự rất tệ. Đáng ra cô không nên như thế, lăn lộn với cuộc đời bấy lâu đã giúp cô trưởng thành hơn nhiều, chẳng còn là cô gái mềm yếu như trước kia nữa, tại sao cô lại không kiềm chế được cảm xúc của mình?

“Anh biết!” Ánh mắt của Trác Dực Đình trở nên xa xăm, “Chắc hẳn bố mẹ đã nói những điều khiến em buồn”.

“Bản thân em cũng nói với hai bác những câu rất khó nghe.”

Nói ra điều này, Lê Họa chợt cảm thấy mình thật giả tạo, chẳng khác nào những nhân vật nữ phụ xấu xa trong tiểu thuyết luôn tỏ ra ấm ức trước mặt nam chính. “Em hiểu suy nghĩ của hai bác mà, thật đấy.”

“Em không cần lo lắng về chuyện này, anh sẽ giải quyết ổn thỏa. Em chỉ cần yên tâm ở bên anh là đủ.” Trác Dực Đình có chút bất an, luôn phải tự trấn tĩnh bản thân, tim đập thình thịch. “Được không?”

Vào khoảnh khắc cô gật đầu đồng ý, nụ cười rớt cuộc cũng bừng sáng trên gương mặt anh.

CHƯƠNG 8

Tảng đá đè nặng trong lòng bấy lâu biến mất, Lê Họa nói chuyện với Trác Dực Đình cũng cảm thấy thoải mái hơn. Đây mới chính là cuộc sống thuộc về cô, chạm vào được, trông thấy được, không cần lo lắng xem khi nào mọi thứ sẽ vỡ tan như bóng bóng.

Có lẽ vì tâm trạng đang tốt nên tối hôm đó, Lê Họa ngủ rất ngon, mãi đến khi ánh mặt trời chiếu vào qua khung cửa sổ, cô mới thức giấc. Cô vợ lấy điện thoại, thật may khi trên đời này vẫn có một người sẵn sàng chia sẻ vui buồn cùng mình.

Chuông đổ vài lần, đối phương mới nghe máy.

“Sáng sớm đã quấy rầy người ta rồi!” Giọng ngái ngủ của Tô Tự như tiếng trẻ con mè nheo qua điện thoại.

Lê Họa nằm trên giường, thay đổi một tư thế thoải mái hơn: “Mình tuyên bố, mình và Trác Dực Đình chính thức trở thành một đôi, từ nay về sau toàn tâm toàn ý, vui buồn có nhau!”.

“Này này này, cậu tưởng cậu đang đọc tuyên thệ đám cưới đấy à?” Tô Tự hừ giọng, “Ngày trước cậu cũng nói y hệt thế, giờ lại thêm một nghi lễ chính thức à?”.

“Ngày trước chỉ là mình tự nhủ với bản thân thôi, còn một vài chuyện vẫn còn luyện tiếc.”

Tô Tự im lặng giây lát, hiểu được Lê Họa muốn ám chỉ tới ai, tới điều gì. Gặp được một người khiến trái tim rung động, chúng ta có thể quên hết mọi thứ vì người ấy, bất chấp tất cả vì người ấy, thế nhưng cuộc sống lại cần chúng ta phải biết thỏa hiệp. Đã không còn là thiếu nữ mười bảy để mà thờ ơ, cũng chẳng phải cô gái đôi mươi làm sai có thể làm lại từ đầu.

“Dạo này mình đang đọc một cuốn tiểu thuyết yêu thầm.” Tô Tự cười nói, “Nữ chính một lòng một dạ yêu nam chính mặc kệ anh ta có bạn gái hay chưa, kết quả cuối cùng nam chính trở thành kẻ quỳ rạp dưới váy nữ chính. Cậu cũng có thể thử xem sao!”.

Lê Họa không mấy hứng thú với những thứ này, cô nhìn chăm chú bên ngoài cửa sổ. Năng rực rỡ phủ một tầng ánh sáng lấp lánh như kim tuyến lên tấm thảm.

“Nếu viết tiểu thuyết, mình nhất định sẽ lấy chủ đề là yêu thầm. Cô gái yêu say đắm chàng trai và làm rất nhiều chuyện vì anh ta. Cuối cùng chàng trai nói với cô gái: Nếu em có cá tính một chút, có lẽ anh sẽ chấp nhận em, anh không cần một bảo mẫu suốt ngày bảo anh thế này thế kia. Hoặc là: Anh thích kiểu con gái thông minh xinh đẹp, xin lỗi em, em không phải tuýp người anh thích. Trên đời này làm gì có chuyện đơn giản cô yêu tôi thì tôi phải yêu lại cô? Hơn nữa, cho dù cậu có thích anh ta đến đâu, anh ta cũng chẳng nhận được lợi ích gì ngoài cái tiếng được cậu thích, tại sao anh ta phải điên cuồng yêu cậu chứ? Dù rằng mọi người đều thích yêu thầm sẽ có kết quả viên mãn, nhưng mình cảm thấy mọi người nên chấp nhận sự thật rằng hầu hết những mối tình thầm lặng đều chẳng đi đến đâu cả, lãng phí thời gian. Thế nên, nếu viết về chủ đề yêu thầm, càng phải viết kết cục bi đát.”

“Không ngờ cậu lại có ác cảm với chuyện yêu thầm như thế cơ đấy!” Tô Tự ngán ngẩm, “Lê Họa, ngày trước cậu yêu thầm Lộ Thiếu Hành phải không?”.

Bây giờ, đốm lửa mới nhen nhóm trong lòng ngày ấy cũng sắp tắt rồi.

“Ừ.” Lê Họa gượng cười thừa nhận, “Chuyện lâu lắm rồi”.

Em yêu anh, đã từng yêu anh.

Rốt cuộc cũng đã có thể giải thoát cho bản thân rồi.

Mặc dù Trác Dực Đình không thích công việc hiện tại của cô, nhưng ít nhất thì cô cũng tự nuôi lấy bản thân chứ không dựa dẫm người khác. Nếu may mắn đến được với Trác Dực Đình, cô không thể tiếp tục công việc này nữa, cô phải nghỉ cho anh.

Hiện giờ cô vẫn cảm thấy bất an, khi mà mọi chuyện vẫn chưa đâu vào đâu, cho dù cô rất tin tưởng vào tình cảm của Trác Dực Đình và tình cảm của chính mình.

Buổi tối vừa đến Glamour, Lê Họa lập tức bị chị Lan kéo lại nói chuyện. Chị Lan luôn đối đãi đặc biệt với Lê Họa bởi lẽ cô là người biết thân biết phận. Chị Lan chìa ra tấm thẻ, nói: “Mau đến đó đi, bọn họ đặt phòng lâu rồi đấy, nếu biết người tiếp đón là em không biết còn vui tới cỡ nào”.

Nhận lấy tấm thẻ, Lê Họa trong lòng tự hiểu, đám công tử nhà giàu kia thích nhân viên nào phục vụ không quan trọng, quan trọng là phải chiều đúng ý họ. Với gia thế đám người ấy, một khi họ làm loạn thì Glamour chắc chắn hết đường làm ăn. Bởi vậy, chị Lan mới phải cân nhắc trước sau. Mặc dù những chuyện như vậy không xảy ra thường xuyên, nhưng vẫn cần đề phòng cẩn thận.

Lê Họa trang điểm thêm một chút cho sắc mặt tươi tỉnh rồi mới mở cửa vào phòng bao. Bên trong là đám đàn ông ăn mặc lịch thiệp, dáng vẻ trông rất tử tế. Đương nhiên xã hội này có đầy rẫy loại người giả tạo, nhưng cũng không thể tùy tiện nghi ngờ những thân sĩ gia giáo này được. Đám đàn ông đang chơi mạt chược, phụ nữ ở đây chỉ là món đồ tiêu khiển, thỉnh thoảng cười nói vài câu, chẳng có nhiều tác dụng. Tuy nhiên những người ở đây đều là chỗ quen biết, Lê Họa vẫn phải chào hỏi. Cô đi tới bên cạnh Bùi Chấn Vũ: “Anh Bùi, lâu lắm mới gặp anh”.

Bùi Chấn Vũ nhếch miệng cười: “Đáng lẽ tôi mới phải nói câu đấy chứ cô Lê!”.

Lê Họa ngồi xuống cạnh Bùi Chấn Vũ, xem anh ta đánh bài.

“Quân nào bây giờ nhỉ?” Bùi Chấn Vũ đột nhiên hỏi cô.

Lê Họa chỉ vào một quân bài, Bùi Chấn Vũ nghe theo cô thật.

“Một lời của mỹ nhân liền dốc sạch hầu bao!” Gã đàn ông ngồi đối diện Bùi Chấn Vũ đột nhiên mở miệng.

“Nụ cười của mỹ nhân đáng giá ngàn vàng, thế này đã là gì chứ?” Bùi Chấn Vũ bất cần đáp.

Đối phương cười nhạt. Người đàn ông này là Lộ Diệc Cảnh, bố mất sớm khiến tính tình anh ta ngạo mạn cứng đầu, quả thật kém xa so với những ông anh trai của anh ta.

Dường như cảm nhận được ánh mắt dò xét của Lê Họa, Lộ Diệc Cảnh bất chợt quay sang nhìn cô.

Dáng vẻ bề ngoài của cô quả thật có phần đánh lừa người khác. Chính Tô Tự nhận xét về cô như vậy.

Lộ Diệc Cảnh cơ hồ nảy sinh hứng thú với Lê Họa. Anh ta rất thích kiểu phụ nữ có vẻ ngoài thanh thuần nhưng trên giường thì lại hoang dại. Người ta vẫn thường nói, đàn ông không xấu phụ nữ không yêu, nhưng nếu phụ nữ cũng “xấu” nữa thì chẳng phải càng hay sao?

“Thua mãi thôi! Anh Lộ có thể đổi chỗ với tôi được không? Người đàn ông ngồi kế bên chợt lên tiếng.

Lộ Diệc Cảnh tỏ ra bất cần những thực chất trong lòng thì mừng rỡ, cười đáp: “Được thôi, tôi cũng muốn đổi vận may xem sao!”.

Hai người đứng dậy đổi chỗ cho nhau, lúc này, Lộ Diệc Cảnh chỉ còn cách Lê Họa mười centimét.

“Nghe nói tửu lượng của cô Lê khá lắm?”

“Cậu tư quá lời rồi.” Lê Hòa mỉm cười.

Lộ Diệc Cảnh không nhìn sang cô mà nói tiếp: “Dịp nào đó cùng nhau đi uống một bữa là biết ngay tôi có quá lời hay không ấy mà”.

Lê Hòa cười cười, đưa tay cầm lấy lá bài của Lộ Diệc Cảnh: “Tôi cả gan kiến nghị anh đánh quân này nhé!”.

Hương thơm thoang thoang tỏa ra từ bàn tay cô khiến Lộ Diệc Cảnh bất giác cau mày. Ma xui quỷ khiến thế nào, anh ta nghe lời cô, kết quả, lại một màn thua.

“Cô Lê đúng là thần tài của chúng tôi.” Một gã nào đó lên tiếng.

“Xem ra mấy người là đồng bọn của nhau rồi phải không?” Lộ Diệc Cảnh cười ngán ngẫm.

Bầu không khí tương đối vui vẻ đến tận khi ván bài kết thúc, ba gã đàn ông kia đều tỏ thái độ mập mờ với Lê Hòa. Cô tiễn bọn họ về, tâm trạng Lộ Diệc Cảnh không đến nỗi nào. Ra khỏi cửa, anh ta chợt quay đầu lại hỏi, giọng thoáng qua một chút tiếc nuối: “Cô tốt nghiệp đại học danh tiếng nhỉ?”.

Lê Hòa vô tư gật đầu.

Lộ Diệc Cảnh tươi cười đưa cô một tờ séc. Cô không từ chối.

“Tiễn đến đây được rồi.” Anh ta nói mà không nhìn cô.

Sự căng thẳng này giờ rất cuộc biến mất. Có lẽ cả cô và mọi người đều sai rồi, cho rằng Lộ Diệc Cảnh là một gã công tử bột chỉ biết chơi bời lêu lổng.

Cô vào phòng vệ sinh rửa mặt, trang điểm lại rồi mới đi ra. Bùi Chấn Vũ đã đứng bên ngoài từ bao giờ.

“Tránh xa đám nhà họ Lộ ra.” Anh ta nói băng quơ rồi bước vào phòng vệ sinh nam.

Bọn họ đã mấy lần chạm mặt nhau như vậy rồi, xem ra anh ta thật sự có ý tốt muốn nhắc nhở cô. Cô nhếch môi cười, có lẽ Bùi Chấn Vũ cũng coi cô là loại đàn bà dễ dàng leo lên giường đàn ông.

Hôm nay đúng là một ngày xui xẻo, đi được mấy bước cô lại gặp đối tượng mà Bùi Chấn Vũ vừa khuyên cô nên tránh xa.

“Bao lâu rồi không về nhà hả?” Lộ Thiếu Hành hơi cao giọng.

Lộ Diệc Cảnh cười trừ: ‘Em chẳng nhớ!’.

“Cậu chỉ nhớ đi uống rượu thôi chứ gì?”

“Anh biết thế rồi còn hỏi em.”

“Hôm nay, ông Giang có nhắc đến cậu đấy. Tại sao lại bị nhắc chắc cậu phải biết rõ!” Lộ Thiếu Hành quắc mắt.

Lộ Diệc Cảnh thoi cười, lúng túng trả lời: “Em biết rồi”.

“Biết cái gì?” Lộ Thiếu Hành kiên quyết không bỏ qua.

“Đưa Giang Tri Ngữ về diễn tiếp màn vợ chồng hạnh phúc, được chưa ông anh yêu quý của em?” Lộ Diệc Cảnh cười xòa.

Lộ Thiếu Hành lườm em trai: “Đừng có để anh thấy cậu ở những nơi như thế này một lần nữa!”.

“Chỉ biết mình thôi.” Dứt lời, Lộ Diệc Cảnh bỏ đi. Ai cũng cho rằng anh ta là kẻ lông bông, không biết suy nghĩ trước sau.

Lộ Thiếu Hành không giữ em trai, đột nhiên quay đầu lại bắt gặp Lê Họa đang đứng đó xem kịch hay.

Cô lúng túng cười, nhưng chưa đợi cô nở một nụ cười trọn vẹn, Lộ Thiếu Hành đã quay lưng bước đi.

CHƯƠNG 9

Về nước đã vài tháng, Lộ Thiếu Hành vẫn ở cùng với gia đình, chưa dọn ra ngoài ở riêng như Lộ Ôn Diên hay Lộ Diệc Cảnh, cũng coi như bầu bạn với bố mẹ. Lạ một điều, mấy ngày này, Lộ Ôn Diên bỗng dưng dọn về nhà ở.

Nhà họ Lộ xưa nay được người ngoài ngưỡng mộ một phần bởi đám con cháu trong nhà không hề tranh giành đổ kỵ nhau, nhân phẩm tốt đẹp.

Lộ Ôn Diên ngồi trên bãi cỏ, miệng ngậm cọng cỏ xanh ngắt, mắt nhìn xa xăm đầy đăm chiêu. Lộ Thiếu Hành đi tới, ngấm dáng vẻ “thê lương” của cậu em bằng ánh mắt thích thú.

“Sao trông sầu đời thế?” Không biết điều gì có thể khiến cho cậu ba nhà họ Lộ không có điểm yếu lại ứ đọng đến như vậy.

“Anh hai, rốt cuộc thì trong đầu phụ nữ chứa cái quái gì nhỉ?” Lộ Ôn Diên nhả cọng cỏ trong miệng ra, rồi lại... ngậm một cọng khác.

“Chú hỏi nhầm người rồi!” Lộ Thiếu Hành căn bản không thể giải thích cho người khác vấn đề mà ngay cả bản thân anh cũng chưa tìm ra đáp án, “Thế có chuyện gì?”.

“Cô ấy đi rồi.” Lộ Ôn Diên thở dài.

“Không tìm về được à?”

“Không phải.” Lộ Ôn Diên nằm dài xuống bãi cỏ, “Em đang hy vọng cô ấy sẽ chủ động trở về”.

Lộ Thiếu Hành cảm thấy mất hứng, chỉ muốn lập tức tránh xa cái nơi thị phi này. “Nghe nói hôn sự của cậu và cô tiểu thư nhà họ Kỷ kia vẫn chưa giải quyết êm xuôi?”

“Ừm.”

“Hình như cô chú cũng rất ưng ý với cô gái thứ nhà họ Tĩnh đấy.” Lộ Thiếu Hành chợt dừng chân, “Cô gái đó là thư ký của chú đúng không? Chú đúng là biết tự chuốc lấy phiền phức!”.

Lộ Ôn Diên hậm hực: “Anh hai!”.

Lộ Thiếu Hành cười, xem cậu ta còn muốn tự mình giải quyết nữa không!

“Giúp em đi!”

Lộ Thiếu Hành bỏ đi mà không trả lời, ngoài kia hình như có khách tới chơi. Ông bà Trác đến cũng không phải chuyện gì ngạc nhiên, hai gia đình vốn đã có giao tình nhiều năm. Mặc dù còn mấy tháng nữa Lộ Chính Nhiên sẽ thôi nhiệm kỳ, ai là người kế nhiệm còn chưa rõ, nhưng chỉ cần hiện tại ông ta vẫn ngồi ở cái ghế đó thì tiếng nói của ông ta vẫn còn có trọng lượng.

Hiếm khi cả hai vợ chồng ông bà Trác tới cùng nhau, ắt hẳn là có chuyện ngoài lề. Đường An An vô tình trông thấy đằng xa Trác Dực Đình và Lộ Thiếu Hành đang nói chuyện với nhau, bèn lên tiếng: “Dực Đình đã lớn thế kia rồi cơ à? Chúng ta không chịu nhận già cũng không được rồi!”.

Bà Trác nhìn con trai, nói với giọng bất đắc dĩ: “Đúng rồi, lớn cả rồi, bố mẹ không quản được nữa!”.

Đường An An vui vẻ nói: “Dực Đình như thế là ngoan lắm rồi, tại anh chị nghiêm khắc quá thôi!”.

Bà Trác lắc đầu: “Ừ thì cũng ngoan, từ nhỏ tới giờ chưa gây ra chuyện gì khiến bố mẹ phải đau đầu, nhưng mà... haiz, chẳng hiểu sao lại bị con hồ ly tinh mê hoặc, khuyên giải thế nào cũng không nghe, tôi và bố nó đau đầu đến mất ăn mất ngủ”.

Đường An An gật đầu: “Mấy đứa trẻ này lúc nào cũng khiến chúng ta phải lo lắng. Làm bố mẹ, cả đời chẳng có ngày nào yên tâm về chúng nó cả”.

Vừa nghe vậy, Lộ Chính Nhiên bèn chép miệng: “Đàn ông ai chẳng có thời trẻ xông pha, quản chặt làm gì!”.

“Nếu chỉ là nhất thời mờ mắt thì đã tốt.” Ông Trác thở dài.

Lộ Chính Nhiên lắc đầu: “Anh chị cứ nghe tôi, không cần quản làm gì. Chính vì bị quản thúc, chúng nó mới càng bướng bỉnh. Cứ để nó tự do là tự đứng nó chán thôi. Huống hồ chúng ta đều hiểu rõ đám con gái thời nay muốn gì, đeo bám Dục Đình dăm ba hôm không được lợi lộc gì rồi cũng tự rút lui thôi. Anh chị cứ phản đối xem chúng nó làm được gì”.

Ông bà Trác nhìn nhau, trước mặt xem chừng cũng chỉ có cách này.

“Nếu Dục Đình được như Thiếu Hành của anh chị thì chúng tôi bớt được bao nhiêu phiền muộn.”

Đường An An tươi cười khiêm nhường đáp: “Thằng bé nhà tôi ở trước mặt người lớn thì nghe lời, chẳng biết sau lưng có gây ra họa gì không!”.

Lộ Chính Nhiên liếc vợ mình một cái, lắc đầu nói: “Đến lúc đó xem bà còn cười nổi không!”

Trong lúc các bậc phụ huynh đang chê bai con mình, đám con cháu cũng đang bàn luận về họ.

Trác Dục Đình ủ dột vì bố mẹ luôn coi chuyện tình cảm hiện tại của anh ta là khối u cần được cắt bỏ sớm.

“Sau này kết hôn, cậu sẽ chọn cô dâu vừa ý bố mẹ hay chọn người mình thích?”

“Những kẻ như chúng ta liệu có sự lựa chọn sao?” Lộ Thiếu Hành hồ hững đáp, mắt nhìn về phía cậu em Lộ Ôn Diên vẫn đang ngồi thẩn thờ bên kia. Anh cũng rất tò mò, nếu không nghe theo sự sắp đặt của bố mẹ thì kết quả sẽ như thế nào? Bị đuổi ra nước ngoài như Lộ Ôn Thịnh? Hay còn tệ thảm hơn thế? Anh thật sự mong chờ xem chuyện của Lộ Ôn Diên sẽ hạ màn ra sao.

“Dù sao cũng nên làm những điều mình muốn làm chứ?”

“Nhưng bố mẹ cậu sẽ không đồng ý đâu!” Lộ Thiếu Hành khẳng định chắc nịch.

Trác Dực Đình khở não cầm tách trà lên nhấp một ngụm nhỏ, “Ít nhất cũng cần đấu tranh cho bản thân”.

Lộ Thiếu Hành nhún vai không đáp.

Trong lòng Trác Dực Đình lại thầm mong nghe được điều gì đó từ Lộ Thiếu Hành, dù khích lệ hay phản đối cũng được, chí ít không phải im lặng như vậy.

“Bố mẹ tôi không chấp nhận nghề nghiệp của cô ấy.” Trác Dực Đình chủ động phá vỡ sự trầm mặc. Vấn đề này quả thật đau đầu. Nếu anh ta chủ động đề nghị Lê Họa nghỉ làm ở Glamour, rõ ràng thể hiện mình có để ý tới nghề nghiệp của cô. Còn nếu để Lê Họa tiếp tục làm, điều này sẽ trở thành lý do để bố mẹ anh ta phản đối đến cùng.

Làm người thật khó.

“Có mấy người vừa mắt các ông bà bố mẹ đâu!” Lộ Thiếu Hành rốt cuộc cũng lên tiếng.

Trác Dực Đình im lặng.

“Cậu nghiêm túc à?” Lộ Thiếu Hành chột hỏi.

“Chưa bao giờ tôi nghiêm túc như vậy!”

Lộ Thiếu Hành mỉm cười.

Đằng kia, Lộ Ôn Diên chột huýt sáo vẫy tay gọi bọn họ qua. Cũng chẳng có gì, chỉ là tâm trạng cậu ba không tốt nên muốn có người nâng chén giải sầu cùng mình.

Cũng đau đầu vì phụ nữ, Lộ Ôn Diên và Trác Dực Đình chẳng khác nào tri kỉ của nhau, mà nếu đã có tri kỉ thì đương nhiên sẽ quên anh em. Hai người họ uống hết chén này đến chén khác, chỉ có Lộ Thiếu Hành là uống ít.

“Chẳng có nghĩa khí gì cả!” Lộ Ôn Diên chê bai anh trai, “Thấy bọn em chật vật thế này, sao anh không bước chân nhập hồng trần luôn đi!”.

Nói như thế Lộ Thiếu Hành đã tu tiên đắc đạo không bằng.

“Say bét nhè rồi lăn ra đấy ngủ, lát nữa cô chú về lại tức giận.” Anh kéo Lộ Ôn Diên dậy.

Lộ Ôn Diên gạt tay anh ra, tiếp tục cạn chén với người bạn tri kỉ của mình.

Trác Dực Đình cũng tỏ ra tò mò: “Lộ Thiếu Hành, hình như ngày xưa cậu từng có một cô bạn gái mà nhỉ, sao tự dưng chia tay thế...?”.

“Chuyện lâu lắm rồi.” Lộ Thiếu Hành không muốn nhắc lại quá khứ.

Lộ Ôn Diên cười lớn: “Hóa ra anh hai tôi cũng là người phạm tặc à, anh kể em nghe xem nào, mất đời trai từ khi nào thế?”.

Vốn chỉ là câu nói trêu đùa, Lộ Ôn Diên cũng không nghĩ Lộ Thiếu Hành lại trả lời thật.

“Ngày hai mươi chín tháng Chín, được chưa?”

Lộ Thiếu Hành day trán, chẳng lẽ anh say thật rồi sao?

CHƯƠNG 10

Lê Họa ngồi trước máy tính, trầm nghĩ, cứ như vậy mãi không ổn, cô chẳng thể uống rượu kiếm tiền cả đời được, dù người ta không chê bai nhưng dạ dày cô cũng không chịu nổi. Ở một mình đã không ai quan tâm nhắc nhở, còn đối xử tệ với sức khỏe của bản thân, vậy chẳng khác nào không muốn sống tiếp. Thế nhưng đọc những thông tin tuyển dụng tràn lan trên mạng, cô thật sự cảm thấy chán nản. Với số tiền lương ít ỏi đó, liệu cô có thể thích ứng được hay không?

Cô làm CV rồi gửi tới vài công ty. Những chỗ trả lương cao đều không để ý tới hồ sơ của cô, tốt nghiệp đại học đã nhiều năm, lại chưa có kinh nghiệm làm việc ở đâu. Cho dù bản thân cảm thấy cần tìm một công việc tốt, chưa chắc vận may đã mỉm cười với mình.

Lê Họa day trán, lướt qua vài tin tức nổi bật xảy ra ở thành phố Yên Xuyên mấy ngày qua. Cô nên dần thích ứng với cuộc sống đơn giản đến đỉnh điểm như vậy, chứ không phải mãi miết chạy theo cái rục rờ xô bồ ngoài kia. Glamour giống như một thế giới bị thu nhỏ, không thể hiện được toàn cảnh xã hội. Ở đó không thiếu kiều nữ, cũng chẳng hiếm đại gia. Cách đây chưa lâu, có người đẹp họ Dụ bám được con trai cả nhà họ Lương, lúc nào cũng tươi cười rạng rỡ như sợ cả thiên hạ này không biết điều đó. Thật ra, Lê Họa rất thích ngắm cô nàng cười, chỉ có điều, nụ cười ấy chẳng kéo dài được bao lâu. Chưa cần đến bố mẹ anh chàng kia ra tay, anh ta đã tự mình giải quyết gọn gàng. Nghe nói cô nàng bị hành hạ đến mức không ai nhận ra. Phụ nữ chẳng thể nào tưởng tượng nổi sự lạnh lùng tàn nhẫn của đàn ông, cứ nhớ mãi một lần anh ta đối tốt với mình, nhớ một lần anh ta cười với mình, nhưng không biết hễ quay lưng đi, anh ta sẽ lập tức coi bạn là kẻ xa lạ. Gã họ Lương kia đem giao người đẹp họ Dụ cho đối tác làm ăn của mình, đủ hiểu gã khốn nạn đến mức nào.

Sự ảo tưởng của phụ nữ có thể giết chết chính cô ta.

Đàn ông si tình đương nhiên có, nhưng không nên ôm quá nhiều hy vọng về họ.

Lê Họa mỉm cười. Giờ phút này, đáy lòng cô bình tĩnh đến lạ thường. Cô thích mình như vậy. Nếu không yêu thương bản thân thì chẳng khác nào không muốn sống tiếp trên cõi đời này nữa.

Chiều tối, Trác Dực Đình đến nhà. Đúng như Lê Họa dự đoán, anh xong việc ở công ty rồi mới tới gặp cô. Anh sẽ không bỏ dở công việc, điều đó chỉ khiến bố mẹ anh càng thêm chán ghét sự hiện diện của cô. Đối xử tốt với một người, không có nghĩa là phải kè kè bên người ấy từng phút giây.

Trông thấy nếp nhăn trên áo của Trác Dực Đình, Lê Họa chủ động vuốt lại cho phẳng phiu. Bất ngờ, Trác Dực Đình hôn lên trán cô. Cô hơi khựng lại một chút, nhưng không hề né tránh, dù cho anh có yêu cầu gì xa hơn, cô cũng không cự tuyệt.

“Lên xe đi.” Trác Dực Đình vuốt mái tóc cô, dịu dàng nói.

Cô gật đầu.

Trác Dực Đình đưa cô đến một nhà hàng chuyên các món cay. Cô không biết anh có thích ăn cay không, còn cô rất thích, nhưng không nhất thiết anh phải chiều theo ý cô như vậy.

Trác Dực Đình đưa thực đơn cho cô. Lê Họa chọn xong rồi nói thêm: “Anh ăn gì em gọi luôn?”.

Trác Dực Đình cầm lấy thực đơn, chọn thêm mấy món nữa và hai chai nước loại mà cô thích.

Sự đối lập rõ rệt ấy khiến Lê Họa có phần áy náy, cô thật sự không biết gì về sở thích của anh.

Một cái nồi lớn đựng đồ ăn được mang lên. Tô Tự vẫn thường kêu ca khâu vị của cô quá nặng, khiến cô đôi lúc cũng cảm thấy đúng là như vậy. Cô hỏi Trác Dực Đình: “Anh có sợ cay lắm không?”.

“Bình thường.”

Lê Họa cầm đũa lên gắp một miếng ớt đỏ rực, “Em ăn được cái này đây, anh tin không?”.

Cô bỏ miếng ớt vào bát mình, rồi lại gắp một miếng sườn vào bát của Trác Dực Đình.

“Em thích ăn sườn kiểu này, ninh thật nhừ rồi xào qua, nêm gia vị vừa đủ, ăn rất mềm, cảm nhận rõ mùi vị ở đầu lưỡi.”

Ánh mắt đầy nhiệt tình của cô khiến Trác Dực Đình cũng bị cuốn theo, không kìm được lập tức ném thử một miếng. Nói thật lòng, không bằng cứ ngắm nhìn cô mãi vậy...

“Ngon không anh?”

Trác Dực Đình lấy khăn giấy lau miệng cho cô, “Ăn cứ như hổ đói thế!”.

“Em vốn dĩ háu ăn mà. Hơn nữa em nghĩ mọi người đều nên thế.” Như vậy thì bất cứ lúc nào cũng có thể ăn, đau khổ liền ăn, thất tình liền ăn... Tóm lại, có một sở thích nào đó còn hơn là không có gì.

“Thay mặt chuyên gia nghiên cứu về ẩm thực, anh xin phép bày tỏ lòng ngưỡng mộ đối với em.”

“Chúng ta phải ăn hết chỗ này.” Cô tươi cười nói. Đã lâu cô không vui vẻ như vậy, vừa ăn vừa nói vài chuyện ngẫu hứng.

“Trước đây em thích ăn rau mầm nấu thật chín nhưng ở một quán ăn, cứ hai phút người ta lại đến tắt lửa một lần, em bực mình nói em muốn để nước

sôi cho rau chín hẳn, bọn họ nhìn em bằng ánh mắt ai oán...”

“Anh mà là chủ quán thì đuổi em ra luôn!”

“Đừng có như vậy chứ! Bây giờ em cảm thấy ăn kiểu đó cũng ngon.” Vừa nói, cô vừa gắp một ít rau mầm vào bát mình.

Về chuyện ăn uống, Trác Dực Đình đúng là không hiểu được cô.

Trong nồi có cải trắng, Lê Họa gắp cải vào bát mình, rồi lại gắp thêm một miếng ớt đặt vào giữa, sau đó mới ăn, vừa giảm bớt độ cay của ớt, vừa tăng thêm vị ngon của cải. Bình thường lúc ăn mì gói, cô cũng làm y vậy, cảm thấy mùi vị vô cùng đặc biệt. Một kiểu ăn nữa mà cô rất thích, đó là luộc chín cà rốt rồi mới ăn.

Dáng vẻ thỏa mãn lúc ăn của Lê Họa khiến Trác Dực Đình trầm nghĩ, ăn uống đối với cô là một cách hưởng thụ cuộc sống. Tâm trạng cả hai người đều rất tốt.

“Thấy em ăn nhiều thế có hoảng không?” Ra khỏi nhà hàng, cô vui vẻ hỏi.

Trác Dực Đình chỉ im lặng cười.

“Em còn có thể ăn thêm một cái cổ vịt nữa đấy!”

Nói đoạn, cô bèn kéo Trác Dực Đình đi mua cổ vịt, gặm ngon lành.

Đến nước này, Trác Dực Đình hoảng hốt thật sự.

“Của anh này, mau ăn đi!”

Trác Dực Đình đành cầm lấy ném thử.

“Anh có cảm thấy đứng ngoài đường ăn uống thế này rất thú vị không?”

Thật lòng, Trác Dực Đình cảm thấy mình như trẻ ra.

Hương vị khá ngon, chỉ hơi cay một chút, uống thêm nước là được.

Hai người ngồi cạnh vùi phun nước, mặc kệ ánh mắt nhìn ngó của người qua đường, vô tư thưởng thức đồ ăn ngon.

Lê Họa uống một ngụm nước to, sau đó quay sang nói với Trác Dực Đình: “Em no căng bụng mất rồi! Anh phải chịu trách nhiệm với em hôm nay!”.

Ai bảo nuông chiều cô quá làm gì!

“Được!” Không chỉ ngày hôm nay.

CHƯƠNG 11

Càng ngày, Lê Họa càng có cảm giác bản thân đang dần dần đón nhận sự hiện diện của Trác Dực Đình trong cuộc sống của mình. Thậm chí, cô còn cảm nhận được hơi thở của anh luôn bủa vây xung quanh. Cô bắt đầu có thói quen thỉnh thoảng lại nhìn điện thoại, nếu không bận gì, Trác Dực Đình sẽ gửi tin nhắn cho cô, hỏi han những chuyện hết sức bình thường, nào là “Ăn cơm chưa?”, “Ngủ dậy chưa?”... Những người đang yêu có lẽ đều chung tâm trạng như thế, cô cảm nhận được sự ấm áp khi biết rằng luôn có một người nghĩ tới mình.

Hôm nay, Lê Họa có buổi phỏng vấn với một trong số những công ty mà cô nộp hồ sơ xin việc. Mọi thứ diễn ra không tệ như cô nghĩ, ban đầu cô tưởng rằng nhà tuyển dụng sẽ có nhiều chiêu hóc búa, nhất là khi họ cứ yêu cầu cô cười. Tuy nhiên đến cuối cùng, thấy họ có ý định muốn mình làm đại diện hình ảnh, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Nếu không có gì xảy ra ngoài ý muốn, cô sẽ làm việc ở đây, lương thưởng cũng ở mức trung bình như bao người lao động khác ở thành phố này.

Điện thoại di động chợt rung trong túi. Vốn chẳng có mấy người gọi điện cho cô, nhưng hiện giờ cô đã quen với việc hằng ngày đều thấy điện thoại đổ chuông.

“Em đang ở đâu?” Trác Dực Đình hỏi.

Cô nói địa điểm cho anh.

“Được rồi, ở yên đấy đợi anh đến đón.”

“Vâng.”

Khoảng thời gian này, Trác Dực Đình suy nghĩ rất nhiều thứ. Bị gia đình ngăn cấm, anh chỉ có thể tiếp tục duy trì tình trạng hiện tại, kiên định với

tình cảm của bản thân. Anh cũng sẽ không nói với cô cái khó xử của mình, không nên để cô lo lắng.

Lê Họa đợi chưa bao lâu đã thấy Trác Dực Đình lái xe đến. Anh dừng xe bên kia đường, cô đợi đèn xanh rồi đi tới.

Trác Dực Đình ngồi trong xe, chăm chú nhìn theo cô từng bước tiến về phía mình, sau đó, anh xuống xe, mở cửa cho cô.

“Em ở đây làm gì thế?”

“Em đi phỏng vấn.”

Trác Dực Đình không hỏi gì thêm, ngoài mặt tỏ ra bình thường nhưng trong lòng thì rất vui mừng. Cô tìm việc làm khác tức là cô có ý định nghỉ việc ở Glamour.

“Mình đi đâu bây giờ?”

“Một người bạn của anh mới về nước, qua đó tụ tập một chút.” Trác Dực Đình thật lòng mong cô sẽ thích ứng được với cuộc sống thường nhật của mình, và anh sẽ luôn ở bên cô. “Cậu ấy là bác sĩ, về nước phát triển sự nghiệp.”

“Thế này thì bệnh nhân trong nước được hưởng lợi rồi!” Cô tiếp lời.

Trác Dực Đình lái xe đến một khu chơi golf, trong sân đã có khá nhiều người. Bên cạnh mỗi người đàn ông đều có một bóng hồng, chẳng rõ quan hệ thật sự thế nào nhưng bọn họ đều mặc đồ thể thao, như thể rất yêu thích bộ môn này.

Sự xuất hiện của Lê Họa khiến đám người kia rất tò mò, nhưng trong lòng đều ngầm hiểu nên không ai mở miệng trêu ghẹo.

“Thiếu Hành chưa đến à?” Trác Dực Đình hỏi những người xanh quanh.

“Lộ Thiếu, bên này!” Có người chọt hô lên, vẫy tay ra hiệu cho Lộ Thiếu Hành ở đằng xa.

Trong nháy mắt, sự chú ý của mọi người rời khỏi Lê Họa.

Lộ Thiếu Hành tiến về phía này, dừng cạnh một người đàn ông đội mũ, mặc bộ đồ trắng. Hai người ôm nhau tay bắt mặt mừng.

“Chào mừng cậu về nước!”

“Cậu chào mừng tôi mà lại đến muộn thế này à?”

“Đến muộn mới thu hút sự chú ý của cậu chứ!”

Lê Họa đứng tách biệt ở một góc, cố gắng giảm cảm giác về sự hiện diện của mình ở đây. Cô không bài xích những cuộc tụ họp bạn bè kiểu này, nhưng thật lòng cô chẳng thích thú gì cho cam.

Trong lúc Lê Họa đang đứng chờ Trác Dực Đình đi thay đồ, người đàn ông vừa nói chuyện với Lộ Thiếu Hành tiến về phía cô chào hỏi: “Chào cô Lê, nghe về cô đã lâu mà hôm nay mới được gặp. Rất vui được làm quen với cô. Tôi là Lương Hạo”.

Không hiểu vì sao anh ta lại một mình đến bắt chuyện với cô, nhưng cô không hề lúng túng, lập tức tìm đề tài nói chuyện: “Không biết bác sĩ Lương sắp tới sẽ công tác ở đâu?”.

Hai người vừa nói được vài câu thì Trác Dực Đình đi ra. Bọn họ cầm gậy golf ra sân bắt đầu chơi, Lê Họa và mấy cô gái ngại nắng nên ngồi lại trong lán. Bất giác, đường nhìn của cô rời khỏi Trác Dực Đình, chuyển sang Lộ Thiếu Hành. Anh cười nhẹ, tay nắm cây gậy, chuẩn bị hướng quả bóng golf vào lỗ.

Lê Họa giật mình quay đi chỗ khác, cảm thấy bản thân thật nực cười.

Lát sau, Lộ Thiếu Hành đi vào lán. Lê Họa vô thức ngẩng đầu thì bắt gặp anh cầm cốc nước trên bàn lên uống một ngụm. Cô vội cúi xuống, vờ nhìn điện thoại.

Lộ Thiếu Hành vốn chẳng nhìn sang cô, đang định đi ra sân thì Lương Hạo gọi anh lại. Anh tiến về phía đối phương: “Sao lại đứng đây một mình thế? Chẳng giống cậu bình thường tẹo nào”.

Lương Hạo vốn là kiểu người thích thể hiện bản thân.

“Nghe nói chuyện tình cảm của hai người đó đặc sắc lắm!” Anh ta đánh mắt về phía Lê Họa.

Lộ Thiếu Hành bật cười vì cái tính hóng chuyện của Lương Hạo: “Chuyện của người ta cậu để ý làm gì!”

“Cậu không khuyên nhủ Dực Đình một câu à?”

“Khuyên gì chứ! Tình cảm của người ta đang tốt đẹp, sao tôi có thể nhẫn tâm phá hỏng được.”

Lương Hạo nhú mày: “Con gái gia đình tử tế thì chẳng nói làm gì, đằng này... cậu biết cô ta làm nghề gì không?”.

“Tiếp rượu?” Lộ Thiếu Hành nhún vai, “Đấy cũng là công việc, đừng có hạ thấp công việc của người khác như thế”.

“Tiếp rượu?” Lương Hạo hừ lạnh, “Chỉ đơn giản là tiếp rượu thôi chắc? Có khi tiếp đến tận giường khách rồi ấy!”.

Câu nói quả thật quá đáng.

“Cậu đừng nói lung tung.”

“Không như thế thì cậu nghĩ vì sao cô ta dụ dỗ được Trác Dực Đình?”
Lương Hạo khoanh tay trước ngực.

Lộ Thiểu Hành lắc đầu ngán ngẫm.

“Cậu có nghĩ chúng ta nên nhắc nhở Trác Dực Đình cảnh giác với cô gái đó không?”

Lộ Thiểu Hành bất chợt cảm thấy có gì đó không ổn, “Cậu biết được gì à?”.

Lương Hạo liếc về phía Trác Dực Đình, chần chừ nói: “Dù sao thì cô gái này vẫn là một kẻ dối trá!”.

Lộ Thiểu Hành cười: “Nói thì nói hẳn ra xem nào, ở đâu ra cái kiểu nói nửa vời thế”.

Lương Hạo thở dài: “Chính mắt tôi trông thấy cô ta đến bệnh viện phá thai”.

Nụ cười trên môi Lộ Thiểu Hành cũng tắt ngấm: “Chắc chắn là cô ấy?”.

“Đương nhiên rồi.”

Vừa rồi trông thấy Lê Họa ở đây, Lương Hạo còn ngỡ mình lầm người. Khi bắt đầu thực tập ở bệnh viện, có một hôm anh ta đi lạc sang khoa phụ sản. Trong bệnh viện vốn đông đúc, nếu không phải Lê Họa để lại ấn tượng thì có lẽ anh ta cũng chẳng nhớ nổi cô. Làm phẫu thuật phá thai không mất nhiều thời gian, mọi người ở ngoài xếp hàng, đợi gọi đến tên thì vào. Lương Hạo đi ngang qua đúng lúc đến lượt Lê Họa, thế nhưng cô không vào mà nhường lại cho một người khác sau mình. Mỗi lần đến lượt là cô lại nhường, cứ như vậy cho đến tận chiều, Lương Hạo vẫn thấy cô đứng đó.

Các bác sĩ thấy cô do dự như vậy, khuyên cô về nhà suy nghĩ cho kỹ. Cuối cùng, một cô gái ở đâu chạy đến kéo Lê Họa rời khỏi bệnh viện.

Lương Hạo kể lại sự việc hôm đó với Lộ Thiếu Hành, lòng thầm nghĩ không ngờ Trác Dực Đình lại chết mê chết mệt một người phụ nữ như vậy. Anh ta đã định quay người đi thì Lộ Thiếu Hành chột bảm vai anh ta: “Lúc nào thế?”.

“Hả?” Lương Hạo ngẩn ra.

“Cậu thấy cô gái đó ở bệnh viện khi nào?”

“Cũng phải mấy năm rồi...”

Lộ Thiếu Hành mím chặt môi, lát sau mới hỏi: “Thế cô ấy đã phá thai chưa?”.

“Sao tôi biết được!” Lương Hạo quan sát sắc mặt của Lộ Thiếu Hành, “Hôm ấy thì chắc là không, cô ta bị người khác lôi đi mà, sau đấy thì chịu...”.

Lộ Thiếu Hành buông tay khỏi vai Lương Hạo, quay đầu lại nhìn Lê Hạo đang ngồi bất động đằng kia.

CHƯƠNG 12

Lộ Thiếu Hành ra về sớm. Mọi người chỉ cười nói anh là con người bận rộn, sau đó tiếp tục cuộc vui.

Trong lúc ăn cơm, Trác Dực Đình tỏ ra rất ân cần quan tâm đến Lê Họa. Cô tươi cười đáp lại anh, không muốn để anh lo lắng.

Bữa tiệc kéo dài khá lâu, Lê Họa không ăn được gì nhiều. Ngồi với những người xa lạ, chưa cần biết là vui vẻ hay nhàm chán, cũng tuyệt đối không nên biến mình thành tâm điểm.

Sau bữa ăn, Trác Dực Đình đưa cô về nhà. Bóng đêm bao phủ toàn bộ thành phố, những ngọn đèn đường tỏa ánh sáng yếu ớt, ngẩng đầu lên trời, cô chỉ trông thấy một màu đen kịt.

Cô xoa bụng mình, nhìn Trác Dực Đình và nói: “Hôm nay em ăn no lắm rồi”.

“Anh có thấy em ăn gì đâu mà no!”

“Chẳng phải anh liên tục gặp thức ăn cho em đấy ư, còn giả vờ, anh cố ý!” Giọng điệu cô hờn trách pha lẫn nũng nịu. Cô càng lúc càng quen với cuộc sống như thế.

“Anh bị oan!”

“Vậy thì anh ngậm bồ hòn làm ngọt đi!” Tâm trạng cô dường như khá tốt. Có lẽ, sau khi biết rõ bản thân muốn gì và nỗ lực thực hiện điều đó, chúng ta sẽ không còn cảm thấy phiền muộn nữa.

Trác Dực Đình dừng xe, Lê Họa bước xuống, quay lại hôn lên trán anh, sau đó mới vào nhà.

Trác Dực Đình nhìn cô, cười nói: “Em ngủ sớm đi nhé!”.

Cô đứng nhìn theo bóng xe của anh cho đến khi khuất xa. Vừa nhắc chân định trở vào nhà, điện thoại lại báo có tin nhắn.

“Giờ anh đã cảm thấy nhớ em rồi, phải làm sao đây?”

Cô định cất điện thoại đi, nhưng vừa được hai bước, cô lại trả lời tin nhắn của Trác Dực Đình.

“Vậy thì thưởng cho anh đêm nay nằm mơ thấy em.”

Vào thang máy, Lê Họa nhìn bóng mình trên gương, tự hỏi: “Mày hài lòng với cuộc sống như vậy thật ư?”. Cô cười ngây ngô, chỉ tay vào gương: “Đồ ngốc, hãy tự nói với chính mình ấy!”.

Ra khỏi thang máy, cô loay hoay tìm chìa khóa trong túi. Đèn hành lang nhấp nháy rồi sáng hẳn, cô sững người khi trông thấy bóng dáng quen thuộc trước mặt. Cô mở to mắt nhìn cho kỹ, không phải ảo giác. Đúng là anh ấy. Cô cứ đứng bất động như vậy cho đến khi đèn cảm ứng vụt tắt. Cả người anh chìm trong bóng tối, chỉ còn chút đốm sáng yếu ớt của điều thuốc.

Lê Họa ho khan mấy tiếng, đèn cảm ứng liền sáng lại. Cô chậm rãi bước tới, nụ cười trên gương mặt đã biến mất từ khi nào. Anh ấy xuất hiện ở đây, chắc chắn không phải vô tình hay trùng hợp. Khi hai người chỉ còn cách nhau mấy mét, điện thoại của Lê Họa chột đờ chuông, cô vội bắt máy.

“Vào nhà chưa em?”

“Ừm.” Cô ngẩng đầu nhìn người đối diện.

“Chỉ muốn nghe giọng em thôi.”

Nếu không phải lúc này, có lẽ cô đã bật cười vui vẻ rồi.

“Giờ anh nghe thấy rồi đấy!”

“Ừ”, Trác Dực Đình cười: “Ngủ sớm đi nhé!”

“Em không nằm mơ đâu!” Cô lấy lại giọng tự nhiên.

“Vậy thì anh sẽ mơ.” Trác Dực Đình thở dài, “Anh thế này có phải ấu trĩ lắm không?”.

“Đứa trẻ ấu trĩ. Vừa lái xe vừa nghe điện thoại!”

“Haha... được rồi, anh tắt máy đây. Em nghỉ ngơi đi nhé.”

“Lái xe cẩn thận!”

Cúp máy, Lê Họa nhìn người đàn ông đối diện, buột miệng nói: “Lâu rồi không gặp...”. Vừa dứt câu, cô liền cười nhạt bản thân, rõ ràng là vừa mới gặp nhau ban ngày, mở đầu câu chuyện kiểu này thật là ngốc nghếch.

Lộ Thiếu Hành vút điếu thuốc đang hút dở đi, “Tôi đang đợi em”.

Chỉ mấy lời đơn giản lại có khả năng xáo trộn cõi lòng Lê Họa. Cô không nghĩ anh sẽ tìm đến mình nói chuyện.

“Ừm... có chuyện gì à?”

Cô không định mở cửa mời anh vào nhà, cứ đứng đây nói là được rồi, nói xong thì hai người lại như trước đây, vờ như không quen biết. Ai cũng cần phải học cách giữ bỏ quá khứ, như vậy mới tốt.

Lộ Thiếu Hành âm thầm quan sát cô, khóe miệng hơi nhếch lên. Đèn hành lang lại vụt tắt. Khoảng cách giữa hai người vẫn chưa thu hẹp dù chỉ một chút.

“Không mời tôi vào nhà ngồi được à?” Lộ Thiếu Hành vừa thong thả nói, vừa dậm nhẹ đế giày xuống sàn để đèn cảm ứng sáng lên.

“Có gì anh nói luôn đi.” Cô không muốn thỏa hiệp, “Nếu anh muốn tôi tránh xa người bạn tốt của anh ra thì xin lỗi, tôi không làm được”. Đoạn, cô tiến về phía căn hộ của mình, mở cửa ra, rồi mới quay đầu nhìn Lộ Thiếu Hành: “Anh Lộ đi đường cẩn thận, chào anh!”.

Trong lúc cô định đóng cửa lại, Lộ Thiếu Hành đột ngột tiến lên một bước, lách qua khe cửa. Cô sợ anh bị kẹp nên không dám đóng cửa mạnh, bởi vậy anh dễ dàng bước vào trong nhà.

Chuỗi hành động liên tiếp của Lộ Thiếu Hành thật sự khiến Lê Họa kinh ngạc.

Anh đưa tay bật công tắc trên tường, căn phòng thoáng chốc sáng trưng. Anh nghiêm túc quan sát dáng vẻ của cô lúc này, trông cô mong manh yếu đuối trái ngược hoàn toàn với lúc ngồi bên bàn rượu.

Anh không hề muốn có bất cứ vướng mắc nào với cô, trước giờ anh cũng không thích can dự vào chuyện của người khác, vậy nên khi biết Trác Dực Đình qua lại với cô, anh chẳng hề đưa ra một bình luận nào. Dù hai người bọn họ có thể nào chẳng nữa cũng không liên quan đến anh, anh sẽ không phản đối, cũng không chúc phúc. Thế nhưng câu nói của Lương Hạo khiến anh nhận ra bản thân không thật sự thản nhiên như mình vẫn tưởng, trong lòng xuất hiện chính kiến riêng, cho rằng cô không phải một người phụ nữ tốt. Chí ít thì, phụ nữ tốt sẽ không tùy tiện leo lên giường đàn ông lạ.

Coi cô là người đứng có lẽ tốt hơn là khiến anh cảm thấy cô là một người phụ nữ xấu xa.

“Em sợ à?” Lộ Thiếu Hành bình tĩnh lên tiếng, “Sợ gì?”.

Sợ anh kể hết quá khứ của cô ra? Sợ Trác Dực Đình biết sự thật?

“Anh mất thời gian đợi tôi ở đây chỉ để hỏi tôi điều này?”

Lộ Thiếu Hành cười, giọng điệu xa cách: “Tôi nhớ đã từng đến tìm em trước đây”.

Lê Họa nhú mày.

“Em và cô bạn tốt của em...” Lộ Thiếu Hành ngừng lại, đó là đoạn kí ức không lấy gì làm vui vẻ. Anh đã từng đứng chính tại nơi này, nghe thấy hai người họ vui vẻ mắng mình là một kẻ ngốc. Thật nực cười!

Lê Họa nắm chặt vạt áo, đương nhiên cô không quên chuyện đó, nhưng không hiểu vì sao đột nhiên anh lại nhắc đến.

“Anh không cần nể mặt tôi làm gì. Đúng, trước đây tôi cố tình giả vờ có thai, khiến cho bạn gái anh tức giận bỏ đi!”

Chuyện đã xảy ra lâu lắm rồi.

“Vì sao?” Lộ Thiếu Hành nhìn thẳng vào mắt cô.

“Đồ ky!” Cô thản nhiên đáp.

Lộ Thiếu Hành chợt tiến đến sát cô: “Tôi hỏi, vì sao em có thai thật mà lại nói dối tôi là không có!”.

Từng câu từng chữ của anh rõ ràng bên tai khiến cô không khỏi sửng sờ.

“Tôi không biết anh đang nói gì!”

“Em nên biết, một khi tôi đã muốn tìm hiểu thì không gì là không thể.”

“Không có đứa bé nào cả, anh tin hay không thì tùy.”

Lộ Thiếu Hành im lặng, nếu không hỏi được cô thì không cần lãng phí thời gian thêm nữa. Anh quay lưng bỏ đi.

Tiếng bước chân ngoài hành lang nhỏ dần mất hẳn. Lê Họa ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường.

Không có gì xảy ra cả, không có gì cả.

Ngủ một giấc dậy, mọi thứ vẫn như cũ.

CHƯƠNG 13

Đời lâu như vậy, cuối cùng lại chẳng thu được kết quả gì, Lộ Thiếu Hành cảm thấy rất không thoải mái. Anh khởi động xe, mau chóng hòa vào dòng xe cộ nườm nượp trên đường. Từ trước đến nay, anh chưa từng trải qua chuyện gì quá đau lòng hay quá vui vẻ. Mỗi ngày trôi qua như một sự lặp lại đến nhàm chán, không phải anh coi mình là thánh nhân, bất cần, thờ ơ với tất cả, mà bởi chính bản thân anh cũng không biết mình thật sự để tâm tới điều gì.

Vậy mà, trong khoảnh khắc nghe Lương Hạo nói ra câu chuyện kia, đầu óc anh đột nhiên trống rỗng, do dự không biết có nên tìm cô hỏi cho rõ sự việc hay không. Chỉ một cuộc điện thoại, anh đã biết hết tất cả.

Rất nhiều người đều biết chuyện anh và La Mai từng hẹn hò, thậm chí họ tưởng rằng cô là mối tình đầu của anh. Thế nhưng bây giờ bảo anh hồi tưởng về La Mai, anh cảm thấy rất mơ hồ. Nếu đúng như người ta vẫn nói, mối tình đầu là người đầu tiên mình thích, thì rõ ràng không phải La Mai. Tình đầu của anh là một cô gái vóc dáng xinh đẹp, đám con trai mỗi lần trông thấy cô đều gọi là “tiên nữ”...

Lộ Thiếu Hành tấp xe vào lề đường, dừng lại, châm một điếu thuốc. Chẳng mấy khi anh có nhã hứng hồi tưởng quá khứ như vậy.

“Tiên nữ” đó tên là Hậu Gia Tương. Đã nhiều năm trôi qua, Lộ Thiếu Hành vẫn chưa gặp được ai có khả năng mang lại cho người khác nụ cười rạng rỡ như Hậu Gia Tương. Anh nghĩ hồi đó mình cũng sẽ như những chàng trai khác, phải lòng cô. Cô xinh đẹp, có phong thái riêng và luôn nổi bật giữa đám con gái.

Một lý do vô cùng phổ biến.

Sau đó thì sao?

Anh thích Hậu Gia Tương, nhưng cô ấy lại thích người khác, câu chuyện hết sức đơn giản như vậy. Anh chẳng hề đau khổ hay ủ rũ, thậm chí còn thật lòng chúc phúc cho Hậu Gia Tương và người đàn ông mà anh vẫn coi là anh em. Chỉ có điều, khi Kỳ Y Đình nói không muốn vì một cô gái mà phá hỏng tình cảm bạn bè, anh liền quyết định làm một chuyện cực kỳ ấu trĩ để chứng tỏ bản thân không để ý nhiều đến Hậu Gia Tương, đó là hẹn hò với La Mai.

Nếu không vì Hậu Gia Tương, anh sẽ không gặp La Mai, nếu không vì La Mai, anh sẽ không gặp Lê Họa. Đến cuối cùng, chúng ta mới phát hiện ra thế giới này hóa ra rất chật hẹp, chật hẹp đến đáng ngạc nhiên.

Chuyện tình cảm giữa anh và La Mai không có gì ồn ào, hai người bên nhau khá yên bình. Nếu đã là bạn trai của người ta, anh đương nhiên phải làm tròn trách nhiệm của một người bạn trai, thỉnh thoảng hai người cùng nhau đi ăn, cùng nhau hẹn hò.

Tình cảm giữa Hậu Gia Tương và Kỳ Y Đình cũng tiến triển tốt. Nam thanh nữ tú nổi tiếng trong trường yêu nhau, ai nấy đều ngưỡng mộ và chúc phúc cho họ. Hậu Gia Tương được cho là đóa hoa tuyệt trần không nên xuất hiện giữa chốn trần gian. Những người đặc biệt đã được định sẵn sẽ có cuộc sống đặc biệt. Không một ai nghĩ rằng cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc ấy lại sớm qua đời ở độ tuổi đôi mươi, Kỳ Y Đình từ ngày đó biệt tăm biệt tích, thậm chí không tới tang lễ của Hậu Gia Tương. Quãng thời gian ấy, bản thân Lộ Thiếu Hành cũng rất đau lòng. La Mai đứng cạnh anh trong lễ viếng Hậu Gia Tương.

Kể từ đó, cuộc sống của anh không còn bóng dáng của người anh em tốt Kỳ Y Đình, không còn được thấy nụ cười tinh khiết của Hậu Gia Tương.

Cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn, chẳng vì ai mà ngừng lại. Những năm tháng đại học của Lộ Thiếu Hành dần trôi qua cùng với La Mai luôn ở bên cạnh. Thời sinh viên, sự cạnh tranh diễn ra vô cùng khốc liệt, Lộ Thiếu Hành là

Chủ tịch Hội sinh viên, bất kỳ sự kiện hay hoạt động nào trong trường, anh đều phải ra mặt. Rõ ràng chỉ là sinh viên, nhưng chẳng khác những người đã lăn lộn ngoài xã hội là mấy.

La Mai cũng giữ chức Chủ nhiệm một câu lạc bộ trong trường, có chút kinh nghiệm để hỗ trợ cho xin việc sau này.

Trong một lần tham dự liên hoan, Lộ Thiếu Hành đã gặp Lê Họa. Cô và vài người bạn đi cùng là hai cô gái nổi bật nhất. Lộ Thiếu Hành không mấy để ý đến họ, dẫu sao bên người anh cũng đã có La Mai. Thấy La Mai và Lê Họa chào hỏi nhau, mọi người mới biết Lê Họa là Phó Chủ nhiệm câu lạc bộ của La Mai.

Lộ Thiếu Hành để ý tới Lê Họa chủ yếu là bởi biểu hiện gượng gạo của cô.

Mấy cô nàng chủ động tới mời rượu để thu hút sự chú ý của anh. Lê Họa cũng không ngoại lệ, tuy nhiên, cô lại chần chừ, cứ nâng chén lên lại đặt chén xuống, khiến anh nghĩ cô là một người khá rụt rè. Trái lại, cô gái đi với Lê Họa rất vô tư đề nghị anh uống rượu cùng. Tuổi trẻ hiếu thắng, lại coi nhẹ phụ nữ, anh không ngờ mình lại bị chuốc say bởi một cô gái.

Nếu chỉ là uống rượu, mọi chuyện sẽ chẳng đơn giản đến thế.

Anh bị hãm hại! Khi trong đầu xuất hiện ý nghĩ này, bàn tay của anh đã chạm vào cơ thể ấm áp mềm mại đang nằm bên cạnh. Anh nhớ rõ người mình nóng ran, nhớ rõ mình đã thô lỗ cởi bỏ quần áo đối phương, cảm giác da thịt dán vào nhau, sự run rẩy của đối phương... Anh thậm chí cảm nhận được sự kháng cự yếu ớt của cô, thế nhưng đòi hỏi mãnh liệt của cơ thể không cho phép lí trí can dự vào.

Tuy rằng không còn đủ tỉnh táo, nhưng anh vẫn biết người nằm dưới thân mình là ai.

Trước đây, có lần La Mai đã nhắc đến Lê Họa với anh: “Phó chủ nhiệm câu lạc bộ của em, Lê Họa, anh có biết cô ấy không?”.

“Không.”

“Cô ấy thích anh!”

“...”

“Em thấy cô ấy giữ ảnh của anh, giấu giấu giếm giếm, tưởng người khác không biết ấy.”

Sự đố kị giữa con gái với nhau có lẽ không nằm trong phạm vi hiểu biết của đàn ông. Lộ Thiếu Hành hoàn toàn không hay biết rằng, La Mai vì lí do đó mà luôn chĩa mũi nhọn vào Lê Họa, lâu dần khiến người bạn thân của cô là Tô Tự phần nộ tuyên bố: Nhất định phải giành lại Lộ Thiếu Hành từ tay La Mai.

Tô Tự và La Mai thường xuyên đấu khẩu với nhau, trong khi đương sự là Lê Họa lại chẳng mấy khi lên tiếng.

Bữa tiệc hôm ấy, dù Tô Tự chuốc rượu khiến anh say mềm, nhưng cùng lắm chỉ lăn ra ngủ, không thể có chuyện gì khác được.

Sau khi tỉnh dậy, anh bắt đầu cố hình dung lại sự việc, và người mang trà giải rượu cho anh chính là La Mai.

Phụ nữ quả nhiên là đầy mưu kế.

Người bên cạnh đã đi từ lúc nào, nhưng vết máu trên giường khiến anh không thể coi như có gì xảy ra.

Có điều, anh cũng không trách Lê Họa, những chuyện như thế này xảy ra, người chịu thua thiệt luôn là phụ nữ, bản thân anh chẳng mất gì. Anh chỉ

không nghĩ cô lại bỏ chạy nhanh đến thế, thật khiến người ta không thoải mái. Anh vốn tưởng cô sẽ tới tìm mình nhưng không hề.

Sau khi biết chuyện, La Mai vẫn không muốn chia tay anh. Tính cứng đầu của phụ nữ đôi khi khiến người ta cảm thấy bất lực.

Ít lâu sau, có tin đồn La Mai bị Lê Họa và Tô Tự bắt nạt đến nỗi không nói nổi một lời. Tô Tự lấy cơ Lê Họa đã mang thai để ép La Mai chia tay với Lộ Thiếu Hành.

Biết chuyện, anh chỉ cảm thấy kinh ngạc vì cái tin Lê Họa mang thai. Anh đến nhà hàng vì nghe nói Lê Họa và Tô Tự đang ăn cơm ở đó, không ngờ nghe được cuộc nói chuyện của họ.

“Haha... mình không ưa con bé đó lâu lắm rồi, bộ dáng nó lúc đấy trông thật đáng đời!” Tô Tự thỏa mãn nói.

“VẬY là cả thế giới này biết mình là kẻ thứ ba xấu xa rồi!” Lê Họa nói với vẻ bất lực.

“Thế thì sao? Chẳng phải cậu rất thích Lộ Thiếu Hành à?”

“Có thích cũng không nên làm vậy chứ?”

Tô Tự lấy đũa cốc vào đầu cô: “Không nên như thế thì nên thế nào? Cậu không thấy La Mai lúc đó trông rất nực cười à? Sớm biết vui vậy thì đã nói từ lâu rồi, cho con mù độc ác đó tức chết đi! Lộ Thiếu Hành đúng là tên ngốc, chắc chắn anh ta không biết bộ mặt thật của bạn gái mình.”

“Nói như thế nào thì cậu cũng không nên bảo mình giả vờ mang thai...”

“Chẳng sao cả. Hay là cậu đến gặp Lộ Thiếu Hành nói cậu có thai rồi đi, bắt anh ta chịu trách nhiệm, càng tốt...”

Lê Họa lắc đầu, đang định đi gọi thêm món thì trông thấy Lộ Thiếu Hành đang đứng đó. Cô sững sờ không nói lên lời.

Anh quay lưng bỏ đi.

Trong trí nhớ của anh, đó là lần đầu tiên hai người đối mặt với nhau. Cô cúi gằm, không biết đang suy nghĩ những gì.

Một thời gian sau đó, cô đến tìm anh, thừa nhận mình không hề mang thai, tất cả chỉ là điều ngoài ý muốn. Cô không có ý định bắt anh phải chịu trách nhiệm với mình. Nếu đã do cô cố tình gài bẫy anh, hơn nữa trong chuyện này anh cũng không cảm thấy mình bị tổn thất điều gì, vậy thì chấm dứt ở đây thôi, cả hai không nợ nần gì nhau.

Sau đó, không có sau đó nữa.

CHƯƠNG 14

Lê Họa đứng thất thần mãi đến khi chuông đồng hồ điểm.

Kim đồng hồ di chuyển từng chút từng chút, như đang ghi lại khoảnh khắc góc nghề của cô này giờ. Cô cúi người, xoa xoa hai chân đã tê dại rồi cầm lấy đồ ngủ, đi vào phòng tắm. Đứng im dưới làn nước nóng cho đến khi cả cơ thể ấm lên, cô nhìn mặt mình trong gương hồi lâu, sau đó mỉm cười tự nhủ bản thân không nên nghĩ nhiều nữa, coi như chẳng có gì xảy ra cả.

Gội đầu, mặc váy ngủ, sấy tóc... vẫn là những việc như ngày hôm qua, đâu có gì khác. Lúc nào cũng tự lừa mình dối người, nhưng vẫn phải vui vẻ chịu đựng. Cho đến khi đã nằm trên giường, rốt cuộc cô cũng chẳng thể lừa gạt bản thân được nữa, ít nhất thì trái tim cô vẫn còn một chút cảm giác.

Thế nhưng cô hiểu rõ bản thân không phải kiểu người si tình. Mấy năm qua, cô không hề nghĩ đến Lộ Thiếu Hành, đương nhiên anh cũng chẳng cho cô bất kỳ hồi ức đẹp đẽ nào để nhớ đến. Hai người giống như hai cái cây được trồng ở hai khu vườn khác nhau vậy, cô chỉ vô tình ngó sang mảnh vườn kia và trông thấy anh, chỉ có thể nhìn ngắm anh từ xa. Mảnh đất đó rất phì nhiêu, cô vốn chẳng thể so sánh được. Dù vẫn ôm những suy nghĩ viển vông, nhưng lí trí luôn nhắc nhở cô rằng hai người không thuộc về cùng một thế giới, vậy nên ắt hẳn sẽ có quỹ đạo riêng.

Lần đầu tiên Lộ Thiếu Hành tìm đến cô là một chiều mưa tầm tã, mấy ngày sau khi anh vô tình nghe được cuộc nói chuyện giữa cô và Tô Tự ở quán ăn.

Anh hẹn gặp cô tại một quán cà phê trong trường học. Cuộc gặp gỡ ấy có vẻ rất nghiêm túc, cho dù từ đầu tới cuối anh chẳng nói được mấy câu. Cô hoàn toàn hiểu những gì anh muốn truyền đạt, anh sẵn lòng bù đắp cho cô

về chuyện xảy ra đêm đó, đương nhiên là trong giới hạn anh có thể thực hiện. Nhưng cô từ chối, cô nói không có hậu quả gì nghiêm trọng, cô cũng không mang thai, nên không cần anh bồi thường gì hết. Cho dù Lộ Thiếu Hành che giấu cảm xúc rất tốt, nhưng cô vẫn cảm nhận được khinh bỉ sâu trong đôi mắt anh. Anh tới tìm cô, chẳng qua là bởi gia đình muốn anh xử lý mọi chuyện cho êm đẹp, không để cô dây dưa mãi sau này. Sự việc đêm đó vốn dĩ là một hiểu lầm, cũng chẳng có chút tiếc hận nào cả. Có lẽ đó là cái giá để cô nhìn rõ bản thân.

Cô nằm trên giường, nghĩ ngợi đến lúc ngủ thiếp đi, hy vọng sau khi tỉnh dậy, cô có thể quên mọi thứ. Đáng tiếc, cuộc đời vốn chẳng bao giờ dễ dàng chiều theo ý muốn của con người, trong cơn mộng mị, cô lại bị cuốn vào những ký ức xa xôi, vừa chân thực vừa hư ảo.

Gia cảnh của cô không đến nỗi nào, bố cô Lê Mưu Viễn có một công ty riêng, mẹ cô Dương Uất Nhiên ở nhà nội trợ, ba người nhà cô êm ấm trải qua những ngày tháng bình dị như bao gia đình khác. Còn nhớ một lần sinh nhật mẹ, cô muốn cho mẹ bất ngờ nên đã lén đến tiệm bánh gato đặt một chiếc bánh. Ai ngờ bố cô cũng bí mật làm như cô, lại ở cùng một tiệm bánh. Mẹ vừa cảm động vừa buồn cười, nói: “Nhà mình sẽ mãi mãi hạnh phúc như thế này”.

Mãi mãi rồi cuộc bao lâu. Cô không biết, bởi gia đình cô chưa đi đến cái gọi là mãi mãi ấy.

Dù Dương Uất Nhiên không cam tâm, dù cô phải chịu đựng đau khổ giày vò, Lê Mưu Viễn vẫn khăng khăng quyết định ly hôn. Dương Uất Nhiên một mặt không muốn để chồng mình và người phụ nữ kia đạt được mục đích, mặt khác lại không khỏi lo sợ cho tương lai của bản thân. Thời điểm ấy, công ty của Lê Mưu Viễn gặp khó khăn, tiền quay vòng không có, ngân hàng đòi nợ gây cản trở việc làm ăn.

Lúc bấy giờ, Lê Họa ngu ngốc nghĩ rằng đó là hình phạt mà ông trời dành cho sự phản bội của cha cô. Cô muốn xem khi không có tiền trong tay, bố sẽ trở thành một người như thế nào, người phụ nữ kia liệu có bỏ bố mà đi hay không. Cô biết bà ta sinh ra trong một gia đình giàu có, chắc chắn không thể chịu nổi cảnh bần hàn. Cô sẽ mở to mắt đợi đến lúc bố cô hối hận, phải quay lại cầu xin mẹ con cô tha thứ.

Thế nhưng, bố cô vẫn dứt khoát đòi ly hôn. Bởi chỉ có vậy mọi nợ nần mới không dính dáng gì tới hai mẹ con cô, ông sẽ gánh vác tất cả.

Cô còn nhớ rõ những gì bố nói: “Họa, sau này con nhất định phải chăm sóc tốt bản thân, chăm sóc mẹ. Từ giờ bố không thể giúp gì cho con nữa rồi.” Ông chỉ là một lão già đeo bên mình món nợ lớn, không đảm đương nổi trọng trách gia đình.

Khi ấy, Lê Họa vẫn căm ghét bố mình đến cùng cực, thậm chí không một chút cảm kích vì quyết định của ông. Cô còn cảm thấy cuộc đời luôn đối đầu với mình, bởi người phụ nữ xấu xa kia chẳng những không rời khỏi bố, mà còn giúp đỡ ông rất nhiều trong giai đoạn khó khăn đó.

Thế giới này luôn đầy rẫy những chuyện hoang đường. Trong khi cô còn đang ôm nỗi hận với bố, cô cũng đã quên mất rằng mình không còn là tiểu thư lá ngọc cành vàng nữa, không thể suốt ngày tụ tập bạn bè, không thể tùy tiện nhận lời rủ rê của người khác, không thể đi dạo phố mua sắm mỗi ngày.

Những thứ vật chất tưởng chừng như không quan trọng, càng lúc càng trở lên đắt đỏ với cô. Bố mẹ ly hôn, công ty phá sản, cô từ thiên kim tiểu thư trở thành kẻ bần hàn.

Hiện giờ hồi tưởng lại, cảm thấy chẳng có gì đáng kể, nhưng tại thời điểm đó, cô lại suy sụp đến mức tưởng mình không sống nổi. Xem ra cô mạng lớn, chẳng những không chết mà còn sống rất tốt đến tận ngày hôm nay.

Khi tràn đầy nhiệt huyết, con người ta dễ làm những chuyện mang tính xúc động nhất thời. Chẳng hạn như thầm thích một ai, vô tư bày tỏ, nguyện vì người ấy mà bất chấp tất cả.

Lộ Thiếu Hành chính là lý do cho sự bất chấp của cô. Vì tình yêu mà sa ngã dường như luôn là điều hợp lý.

Cô không biết bản thân mình như vậy là quá ngây thơ hay xuẩn ngốc.

CHƯƠNG 15

Lộ Thiếu Hành cầm điện thoại, kiên nhẫn nghe đối phương giải thích, thì thoảng lại nhú mày. Có lẽ anh không ngờ một sự việc đơn giản lại dẫn đến kết cục này. Anh ném điện thoại xuống bàn, giấy tờ tài liệu chất đống trên bàn. Anh chợt nhớ hôm nay có một cuộc họp quan trọng, với người không thích tự hành hạ bản thân như anh thì những cuộc họp dài dòng tẻ nhạt thật sự là một nỗi ám ảnh. Mặc âu phục đen, thắt cà vạt nghiêm chỉnh, cả người toát lên phong thái tuyệt vời, nhưng chỉ ngồi yên một chỗ từ đầu đến cuối chẳng khác nào người mẫu trong mấy cửa hàng thời trang.

Anh cầm lấy tập tài liệu, xem qua một lượt rồi giao việc cho thư ký. Vừa nói dứt lời thì điện thoại rung lên, vẫn là người đã nói chuyện với anh khi nãy.

“Xin lỗi anh Lộ, tôi vẫn chưa điều tra ra được.”

Đối phương ngừng lại một chút, Lộ Thiếu Hành vẫn yên lặng đợi câu tiếp theo.

“Có vẻ như ai đó đã động tay trước, không để lại bất kỳ dấu vết nào. Rất tiếc, lần này không giúp được anh.”

“Ừm.” Anh cúp máy, không muốn vòng vo nhiều lời với đối phương.

Con người ta tức giận vì phần nhiều là bởi không thực hiện được những gì mình muốn. Trong cuộc đời Lộ Thiếu Hành, chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy. Không phải anh tự tin thái quá vào bản thân, cũng không phải anh đặt yêu cầu quá cao với cuộc sống, chỉ đơn giản là xưa nay anh không thật sự khao khát mãnh liệt một cái gì. Những chuyện khác lại nằm trong tầm kiểm soát của anh, không thể phủ nhận rằng ông trời đã rất ưu ái anh. Có lẽ

chính vì tâm lý mọi thứ luôn theo đúng ý mình nên giờ phút này anh mới cảm thấy bất bình đến vậy.

Điện thoại nội bộ gọi đến: “Giám đốc, mười phút nữa cuộc họp sẽ bắt đầu”.

Anh “ừ” một tiếng, mắt nhìn ra phía cửa sổ sát đất phản chiếu dáng người cao ngạo của mình. Hóa ra anh cũng chỉ là một người bình thường, thích hưởng thụ sự đãi ngộ đặc biệt mà những kẻ khác không có, anh nào có cao thượng hơn ai.

Lộ Thiếu Hành rất ít khi lên tiếng trong cuộc họp. Làm một người có trọng trách tối cao, mỗi câu nói ra đều phải cân nhắc kỹ càng, không được để xuất hiện kẽ hở. Nếu bị người khác coi thường, bản thân cũng chẳng lấy gì làm dễ chịu. Có lẽ chính điều này khiến anh dần hình thành thói quen chỉ nghe không nói. Anh nhanh chóng phát hiện ra ưu điểm của thói quen này chính là vô tình tạo áp lực cho cấp dưới, có áp lực mới có động lực.

Cuối buổi họp, anh mới đưa ra ý kiến và quyết định của mình. Nói xong, anh có cảm giác như mình là một vị khách mời đang nói lời cảm ơn sau một buổi dạ tiệc nào đó.

Cuộc họp kết thúc, Lộ Thiếu Hành tiếp tục suy nghĩ về vấn đề đang khiến anh đau đầu. Tại sao không điều tra được quá khứ của Lê Họa? Đáng lẽ đó phải là một chuyện hết sức đơn giản mới đúng. Điều này thật sự khiến anh cảm thấy bất bình.

Đang mãi nghĩ ngợi, Lộ Thiếu Hành bất chợt ngẩng đầu lên, thấy thư ký đang nhìn mình với vẻ hiếu kỳ. Anh cũng khó hiểu nhìn lại đối phương khiến cậu ta lúng túng cười rồi cầm theo tập tài liệu rời khỏi phòng. Đúng là anh hôm nay không ổn chút nào, họp xong mà vẫn ngồi bần thần ở đây.

Hôm nay là ngày đầu tiên của Lê Họa ở nơi làm việc mới. Tình hình nói chung là ổn, đồng nghiệp khá dễ chịu, không kinh khủng như những câu chuyện đăng trên mạng. Hoặc cũng có thể do sự xuất hiện của cô vẫn chưa

động chạm đến lợi ích trực tiếp của người khác. Nhưng cô cũng chẳng muốn nghĩ ngợi nhiều làm gì. Ngoài việc cảm thấy mình cả ngày như một đóa hoa trang trí thì cô không có suy nghĩ nào khác hơn. Những đồng nghiệp khác vừa đến công ty, cô còn chưa kịp chào hỏi làm quen thì đã thấy họ vội vàng vàng quẹt thẻ nhân viên để vào làm.

Cô không hề hay biết, người tiền nhiệm của mình, cũng là một cô gái, vì quá nhiệt tình giúp mọi người quẹt thẻ chấm công mà bị đuổi việc. Khi yêu cầu sự giúp đỡ từ người khác, trước tiên đừng nên làm ảnh hưởng đến lợi ích của đối phương.

Hết giờ làm, Lê Họa rời khỏi công ty đã thấy Trác Dực Đình dừng xe bên lề đường đợi cô. Vài đồng nghiệp đi ngang qua trông thấy, trêu chọc mấy câu, cô cũng chỉ mỉm cười không đáp.

Vẫn như mọi khi, hai người đi ăn tối, rồi tản bộ một lát, sau đó anh mới đưa cô về nhà. Trác Dực Đình không đòi lên nhà, cô cũng không chủ động mời anh. Lời mời bấy giờ ám chỉ điều gì cả hai đều hiểu rõ. Trác Dực Đình tươi cười vẫy tay với cô, cô đứng đợi cho đến khi xe anh chạy khuất hẳn.

Như vậy mới đúng. Trong sự tĩnh lặng này có niềm an ủi dành cho cô, thứ mà nhiều người phải mất cả đời để tìm kiếm.

Hôm nay cô đi cầu thang bộ lên nhà, những lúc tâm trạng không tốt, cô đều làm vậy. Nhưng vừa vào hành lang, cô liền cảm thấy có gì đó không ổn.

“Cô Lê, nhường đường cho tôi được không nhỉ?”

Đó là một gã bụng bia, mặt cười tươi rói, tay cầm hộp đựng dao, không rõ nếu rút con dao ấy ra có thật sự được chứng kiến cảnh tàn sát khốc liệt không nữa?

Chỉ trách cô dạo gần đây đã quá vui vẻ mà quên mất chuyện này.

“Anh Hào đấy à, lâu rồi không gặp.” Cô làm bộ tươi cười nói.

“Đúng là lâu quá rồi, lâu đến nỗi cô Lê không nhận ra chúng tôi nữa rồi.”

Đối phương nhân lúc Lê Họa đi qua, cố tình đụng vào người cô.

Hai tiếng “cô Lê” của anh ta thật khiến cô buồn nôn, cảm giác gã không có ý gì tốt đẹp.

“Mặt mũi xinh đẹp thế này sao phải đi làm thuê cực khổ để kiếm mấy đồng lẻ thế.”

Quả nhiên anh ta mở miệng giễu cợt, mấy gã đàn ông phía sau bật cười với nhau.

Thời buổi này, chuyện “bán nghệ không bán thân” cứ như một câu chuyện cười vậy.

“Có thể tôi hợp với mấy công việc phổ thông đó.” Cô bình thản nói.

Anh ta cười: “Cô Lê muốn làm gì đương nhiên bọn này không dám can thiệp rồi. Nhưng mà trước tiên hãy trả tiền cho chúng tôi đã chứ nhỉ? Nếu thật sự không có tiền bây giờ, dựa vào điều kiện của cô, bán thân một lần thì chẳng có gã đàn ông nào từ chối đâu.”

“Tôi sẽ cố gắng trả anh sớm.” Lê Họa không muốn đôi co nhiều.

Đối phương hừ một tiếng: “Cho cô hai ngày, nếu vẫn không trả... cô thừa hiểu luật lệ của bọn này rồi đấy!”

Nói xong, đám người đó bỏ đi, tiếng bước chân vang khắp hành lang. Lê Họa thở dài.

Quả nhiên sinh tồn là yếu tố quan trọng hàng đầu. Vừa rồi trông thấy đám người kia, cô liền hoảng sợ mà không để ý tới Lộ Thiếu Hành đang đứng ở

một góc khác. Trong thời khắc sự an toàn của bản thân bị uy hiếp, ai còn để ý đến lòng tự tôn nữa, giờ nghĩ lại cô cũng không cảm thấy mất mặt hay xấu hổ gì cả.

Lộ Thiếu Hành thong thả bước tới trước mặt cô, bước chân của anh đến đâu, ánh đèn sáng đến đấy. Cảnh tượng lung linh sắc màu như trong truyện cổ tích, nhưng hiện thực luôn nhắc nhở cô rằng giữa cô và anh, một người sống trong ánh hào quang, một người sống trong bóng tối u ám.

“Vay lạng lãi à?” Lộ Thiếu Hành cất giọng trầm ấm.

Lê Họa cảm thấy số phận của mình quả thật hẩm hiu, toàn bị bắt gặp đúng lúc xui xẻo nhất.

“Đúng vậy.”

Thật là can đảm. Nhìn vẻ ngoài, chẳng ai ngờ được cô lại là người như thế. Có lẽ chính bởi vậy nên trong mắt người khác, cô là, một kẻ dối trá.

“Nợ bao nhiêu?” Lộ Thiếu Hành có vẻ rất hứng thú với chuyện này.

“180 vạn tệ, thêm lãi vào nữa chắc khoảng 200 vạn.” Lê Họa thản nhiên nói.

Anh bỏ hai tay vào túi quần, khước miệng khẽ nhếch khẽ: “Xem ra em phải bán thân thật rồi nhỉ!”.

CHƯƠNG 16

Không biết có cơn gió nào thổi qua, cô cảm thấy mặt mình lạnh buốt như chạm vào băng. Thật ra, Lộ Thiếu Hành cũng chẳng khác một cơn gió thổi vào thế giới của cô. Trong khi cô tưởng rằng cơn gió ấy đã bay đi rất xa, thì nó lại một lần nữa ùa về mà không một dấu hiện báo trước. Từ trước đến giờ luôn như vậy, cô hoàn toàn rơi vào trạng thái bị động, chỉ có thể đón nhận, không còn sự lựa chọn nào khác.

Dù sao cũng chỉ là một cơn gió, đã bỏ đi rồi, vì sao còn quay lại?

Dù sao bọn họ cũng chẳng là gì của nhau, chẳng có gì với nhau.

Lần đầu tiên Lê Họa trông thấy Lộ Thiếu Hành là khi cô đi điểm danh hộ một chị khóa trên. Buổi học khá thú vị, giảng viên cũng không chỉ cầm sách nói mấy điều nhạt nhẽo như những người khác, mà kể về trải nghiệm thực của bản thân. Thầy còn nói, những điều viết trong sách bây giờ chẳng có nhiều ý nghĩa, có học thì vài ngày sau cũng sẽ quên, sẽ tốt hơn nếu học những cái sau này ra ngoài xã hội có thể dùng được. Rất rõ ràng, câu nói ấy của giảng viên đã nói lên tiếng lòng của số đông sinh viên, khiến một vài người đang nghịch điện thoại cũng bắt đầu ngẩng lên chăm chú nghe giảng. Không những thu hút sự chú ý của sinh viên, người thầy đó còn khiến sinh viên thoải mái nói về các vấn đề khác như công việc, lương bổng, tình cảm,...

Lê Họa nhìn xung quanh, thấy mọi người đều đang nghiêm túc lắng nghe, cảm giác mình cứ ngồi đây cả tiết học cũng chẳng có vấn đề gì. Ánh mắt vô tình lướt qua hàng ghế cuối cùng, cô hơi sửng sốt, bạn nam đó đang gục đầu xuống bàn ngủ. Khi giảng viên điểm danh, người con trai ấy ngẩng đầu lên đáp một tiếng. Mái tóc trước trán xoắn lại vì bị ép xuống bàn, trông vô cùng dễ thương.

Tại sao anh ta lại không hứng thú như những sinh viên khác?

Chẳng khó khăn gì để cô biết được, anh là một người rất có tiếng tăm trong trường. Anh cũng đã có bạn gái từ lâu, khi biết điều này, trong lòng có chút khó chịu. Nếu anh vẫn độc thân, ít nhất cô còn có cơ hội tiếp cận. Cô tự tin rằng mình làm được.

Lộ Thiếu Hành và Kỳ Y Đình là hai “hot boy” của Đại học Minh Ý. Cô thường bắt gặp hai người họ trên sân vận động, vui vẻ nói cười với nhau. Lần đầu tiên cô trông thấy một nụ cười đơn thuần đến vậy, mang lại cho người ta cảm giác yên bình.

Kỳ Y Đình cũng là một nam sinh khá có tiếng trong trường, nhưng anh ta lại quá lạnh lùng. Lê Hòa không hiểu vì sao một người tính tình nồng ấm lại chơi được với một người lạnh lùng như vậy. Sự xuất hiện của hai bọn họ bên cạnh nhau khiến cho nhiều cô gái có ý nghĩ rằng, đàn ông đẹp trai bây giờ hoặc đã có bạn gái, hoặc là yêu nhau.

Kỳ Y Đình hẹn hò với hoa khôi Hậu Gia Tương của trường, Lộ Thiếu Hành thì có La Mai. Mọi chuyện tưởng chừng như vô cùng hoàn mỹ.

Thậm chí một người đã có bạn gái quả thật là một chuyện vô cùng khó chịu. Nhưng nếu đổi hai chữ thậm thẩn thành ngưỡng mộ thì câu chuyện sẽ trở nên dễ dàng hơn. Cô có thể đi xem anh chơi bóng rổ, có thể đến lớp học của anh nghe giảng. Cô nghĩ, chỉ cần xuất hiện trước mặt anh nhiều lần, anh sẽ để ý đến mình.

Thế nhưng, anh không hề biết cô là ai.

Tình cờ thấy anh trong căng tin, trong lớp học, ở trạm xe buýt... cô cứ đi ngay bên cạnh anh, nhưng anh cũng không may may biết đến sự hiện diện của cô. Thế giới này quá rộng lớn, lúc nào cũng có thể gặp một ai đó.

Tháng Bảy tô thêm một nét bút thật đậm vào thế giới của Lê Họa. Cô lên cùng chuyến xe buýt với Lộ Thiếu Hành, đợi đến khi anh xuống xe, cô mới lại sang đường bắt một chuyến xe khác quay về. Cái cách cố tình tạo ra sự trùng hợp ấy đối với cô thật thú vị.

Lần đó cũng vậy, Lộ Thiếu Hành xuống xe, cô xuống theo và lạng lẽ đi phía sau anh. Chỉ cần anh quay đầu lại là sẽ nhìn thấy cô. Cách nhau vài bước chân, nhưng vì anh không quay lại nên hai người vẫn mãi xa lạ với nhau.

“Trộm! Bắt trộm...”

Tiếng ai đó hét lên, những người đi đường vẫn chỉ đứng nhìn. Lộ Thiếu Hành không hề do dự chạy đến đỡ một người phụ nữ đang hoảng loạn, hỏi rõ sự tình rồi lập tức đuổi theo gã thanh niên đang bỏ chạy đằng trước.

Vạt áo anh bay trong gió, mái tóc lòa xòa.

Khoảnh khắc ấy, anh đã trở thành người hùng trong mắt cô.

Lộ Thiếu Hành đuổi kịp tên trộm, anh túm chặt gã không chịu buông tay. Đột nhiên, đối phương rút con dao giấu trong áo ra, đâm thẳng vào người Lộ Thiếu Hành. Anh lao đảo ngã về phía sau, còn tên trộm lập tức bỏ chạy. Lộ Thiếu Hành chật vật đứng dậy.

“Đừng...” Lê Họa còn chưa kịp hét lên thì chiếc xe kia đã tông vào anh.

Giây phút ấy, Lê Họa không còn biết đến mọi thứ xung quanh nữa, cô chạy vội tới bên anh. Người đi đường xúm lại nhìn ngó, chỉ trỏ, ai đó khuyên cô không nên tốt bụng vào lúc này, ngộ nhờ người nhà của anh trông thấy lại tưởng cô là thủ phạm thì sẽ rắc rối.

Bàn tay cô dính đầy máu. Cô gào lên nhờ người ta gọi xe cấp cứu.

Máu thấm đỏ cả quần áo của cô. Cô lao ra giữa đường, chặn đầu một chiếc taxi rồi cầu xin họ giúp đỡ: “Xin lỗi! Nhờ anh đưa chúng tôi đến bệnh viện... Anh ấy bị tai nạn... cầu xin anh giúp đỡ...”.

Khách trên taxi tốt bụng xuống để nhường chỗ. Lê Họa dùng hết sức đưa Lộ Thiếu Hành vào trong xe. Có lẽ nhận thấy tình hình nguy kịch, tài xế cấp tốc lái tới bệnh viện.

Cả đời này cô chưa từng dùng cảm như vậy. Cô biết bản thân thật lòng thích Lộ Thiếu Hành, nhưng thích vì điều gì, cô chẳng thể nói rõ. Tình cảm ấy phần nhiều chỉ ở khía cạnh tinh thần, chứ cô cũng chẳng làm được gì đáng kể. Vậy mà anh lại có thể khiến cô trở nên can đảm hơn.

Cô vừa mới phát hiện ra trước giờ vẫn tự nói dối chính mình. Buổi học hôm đó không phải lần đầu tiên cô gặp anh, mà là cô nhận ra mình đã biết anh từ trước.

Trong nhà thể chất, lúc cô đang luống cuống không biết phòng vệ sinh ở đâu, một nam sinh đứng phía trước đã đưa tay ra sau lưng, chỉ ngón tay về hướng phòng vệ sinh. Cô bối rối nhìn lưng anh, khẽ mỉm cười.

Trong bữa tiệc chào mừng, cô khiêu vũ xong, bước xuống khỏi sàn nhảy, suýt nữa vấp ngã. Người kéo cô lại chính là anh.

Bao nhiêu chi tiết nhỏ xíu ấy tạo nên một Lộ Thiếu Hành hoàn chỉnh trong mắt cô.

Đến bệnh viện, cô và tài xế cùng nhau đưa Lộ Thiếu Hành vào phòng cấp cứu. Cô ngồi ngoài cửa, cơ thể run lên vì lo lắng, nước mắt trào ra không thể kiềm chế.

Trong bộ phim *Tình cờ*^[1], Lee Han Yi cứu Seung Joon trong một vụ tai nạn xe. Seung Joon nhớ mãi cô gái đã cứu mình, rồi từ đó, một câu chuyện tình yêu tuyệt đẹp bắt đầu.

[1] Một bộ phim truyền hình Hàn Quốc sản xuất năm 1999, tên gốc là Tomato, với sự tham gia của Kim Hee Sun và Kim Suk Hoon, phát sóng tại Việt Nam dưới cái tên Tình cờ. (Mọi chú thích trong cuốn sách đều của người dịch.)

Còn thực tế, sau khi Lê Họa cứu Lộ Thiểu Hành, bạn gái của anh tới, nhìn cô bằng ánh mắt thù địch và cảnh cáo cô rằng hãy tránh xa anh ra.

Cô không biết lúc ở phòng cấp cứu, điện thoại của anh đổ chuông, bác sĩ nhận cuộc gọi rồi La Mai lập tức chạy tới bệnh viện.

Khi Lộ Thiểu Hành tỉnh dậy và hỏi La Mai ai đưa anh vào bệnh viện, cô ta nói người phụ nữ mà anh giúp bắt tên cướp đã đưa anh vào đây rồi bỏ đi ngay vì sợ phải trả tiền viện phí.

Cô cứu anh. Nhưng anh không hề biết cô là ai. Giữa họ không có cuộc gặp gỡ định mệnh, cô chẳng qua chỉ là một người lạ qua đường đối với anh mà thôi.

Sự rung động của cô giống như một cơn gió thoảng qua, chỉ mình cô cảm nhận được.

CHƯƠNG 17

Cơn gió lần này cũng đột ngột ập đến như lần trước. Lê Họa vuốt lại mái tóc, cố gắng trấn tĩnh bản thân. Tất cả đã là quá khứ rồi, người đang đứng trước mặt cô bây giờ chỉ là một người xa lạ mà thôi. Cuộc sống đã dạy cô biết làm thế nào để thoát khỏi quá khứ. Sống với hoài niệm chỉ tự làm khổ bản thân, huống hồ anh cũng chẳng cho cô bất kỳ hồi ức đẹp đẽ nào. Trong chuyện cổ tích, anh và cô hẳn là có một mối tình lãng mạn, nhưng họ của hiện thực thì không.

“Anh Lộ có chuyện gì sao?” Nếu không có việc gì thì mong anh mau chóng rời khỏi đây.

“Mong em thành thật một chút!” Lộ Thiếu Hành nheo mắt. Tuy rằng anh không có giác quan thứ sáu nhạy bén như phụ nữ, nhưng anh vẫn cảm nhận được cô đang che giấu điều gì đó. Anh đã thuê thám tử tư điều tra mà vẫn không biết được chuyện gì của cô, chắc chắn ẩn tình không đơn giản.

Anh không phải người thích dây dưa, nhưng anh cần cô thẳng thắn, không phải nửa muốn nói nửa không.

Lê Họa mở cửa, đột nhiên nghĩ tới việc Trác Dực Đình mới chỉ vào nhà cô một lần, cô không muốn Lộ Thiếu Hành có được điều gì hơn. Cô cảm nhận rõ ràng anh rất muốn nói chuyện với mình, nếu nhất định phải có ngày này, vậy thì cứ làm theo ý anh đi.

Lộ Thiếu Hành bước theo sau Lê Họa, lần này anh mới có thể tỉ mỉ quan sát căn hộ của cô. Lê Họa có cảm giác Lộ Thiếu Hành đang tìm kiếm thứ gì đó trong nhà mình, nhưng cô để mặc anh, không hỏi gì.

Lộ Thiếu Hành tìm kiếm khắp nơi một lượt, không hề phát hiện ra một chút vết tích nào của trẻ con. Giá phơi đồ ngoài ban công không có quần áo trẻ

con, trong bếp không có đồ dùng liên quan đến trẻ con. Cô ở đây chẳng phải ngày một ngày hai, chắc chắn không thể giấu giếm sạch sẽ đến vậy.

Sự khó hiểu này khiến Lộ Thiếu Hành cảm thấy bất an.

“Uống nước nhé?” Lê Họa chột lên tiếng. Để anh vào nhà tức là cô đã đối đãi với anh như người một bạn. Cô không hỏi anh đang tìm kiếm cái gì, dù sao thì ở đây cũng chẳng có thứ khiến anh hứng thú.

“Có thể xem qua phòng ngủ của em được không?” Lộ Thiếu Hành vẫn chưa chịu bỏ cuộc.

Năm xưa anh không tỏ thái độ chịu trách nhiệm gì sau sự việc đó, một là vì anh là người bị hãm hại, hai là bởi anh cảm thấy ghê tởm hành động của cô.

Nếu thật sự có con thì sẽ thế nào đây? Anh tự hỏi, liệu mình có chịu trách nhiệm không? Trước giờ anh không phát hiện, hóa ra mình là một người truyền thống như vậy.

“Không được.” Cô từ chối thẳng thừng.

Lộ Thiếu Hành lại càng tỏ ra hứng thú.

Dù sao cũng là lần cuối cùng, Lê Họa cảm thấy bất lực với chính mình. “Tùy anh!” Cô mở cửa phòng ngủ.

Lộ Thiếu Hành đi quanh trong phòng một lượt, trên mặt lộ rõ vẻ thất vọng. Căn phòng rất bình thường, không có điều gì đặc biệt.

Lê Họa bám chặt vào mép cửa đến nỗi bàn tay đỏ ửng lúc nào không hay. Ảo tưởng thì mãi mãi chỉ là ảo tưởng, không bao giờ giống như phim được. Trong phim *Tình cờ*, Seung Joon nhặt được một chiếc cúc áo trong nhà Lee Han Yi nên nhận ra cô là người đã cứu mình. Khi lao đến giúp Lộ Thiếu Hành, Lê Họa đã cố tình bứt cúc áo của anh. Cô cũng không biết vì sao

trong hoàn cảnh ấy mà mình vẫn nghĩ tới chuyện đó được. Tối qua lúc dọn dẹp nhà cửa, cô đặt chiếc cúc áo đó lên bàn, Lộ Thiếu Hành có nhìn lướt qua nhưng hoàn toàn không chú ý đến.

Hiện thực cũng đâu có lãng mạn như phim ảnh. Anh vốn dĩ không nhận ra đó là của mình. Có lẽ ngay cả chiếc áo anh đang mặc bây giờ, anh cũng chẳng biết hình dạng cúc áo của nó ra sao, huống hồ là thứ đồ của nhiều năm trước.

Sự mơ mộng của thiếu nữ không bao giờ ăn khớp với hiện thực. Cô mỉm cười nhìn anh, rốt cuộc cũng nhận ra bản thân ngu ngốc đến cỡ nào, sợ anh phát hiện ra điều gì, nhưng cuối cùng là tự mình cam chịu.

“Xem đủ chưa?” Lê Họa lên tiếng phá vỡ sự im lặng. Đây là nhà của cô, anh nên biết điều một chút.

“Em ở một mình?” Lộ Thiếu Hành lúng túng tìm chuyện để nói.

“Ừ.”

“Căn hộ này bán đi chắc cũng không được nhiều tiền.” Anh mở miệng nói băng quơ.

Lê Họa tưởng rằng Lộ Thiếu Hành nói cô bán nhà để lấy tiền trả nợ, liền đáp: “Tôi không bán nhà”.

Lộ Thiếu Hành liếc cô một cái rồi ra khỏi phòng ngủ.

“Em nghĩ hẹn hò với Trác Dực Đình thì cậu ấy sẽ giúp em trả hết số nợ kia à?” Đối với nhà họ Trác, vài tỷ không thành vấn đề.

Lộ Thiếu Hành ngồi xuống ghế, uống một ngụm nước mà Lê Họa vừa rót.

Lại đến để giảng đạo lý! Những kẻ có tiền bọn họ suốt ngày chỉ biết làm những việc này thôi sao.

“Chuyện này liên quan gì đến anh Lộ?” Cô yêu ai, hẹn hò với ai chẳng ảnh hưởng đến anh, nói gì đến mục đích của cô thế nào.

“Ông bà Trác không thích em.” Lộ Thiếu Hành buông cốc xuống, nhấn mạnh một lần nữa, “Rất không thích”.

Lê Họa đương nhiên tin điều này. Nhưng cho dù là vậy, cũng không liên quan đến anh.

“Không phiền anh Lộ phải lo lắng.”

“Nếu Trác Dực Đình kiên quyết đến với em, nhà họ Trác sẽ đuổi cậu ấy đi, cậu ấy cũng không còn quyền thừa kế bất kỳ thứ gì nữa.” Lộ Thiếu Hành ngừng lại một lát, “Chắc em không biết Trác Dực Đình có mấy đứa em trai đâu nhỉ?”.

Lê Họa nhú mày. Cô hoàn toàn chưa nghe nói về chuyện đó.

“Con riêng.” Lộ Thiếu Hành tốt bụng nhắc nhở.

Những đứa con riêng đó bất kỳ lúc nào cũng có thể thay thế vị trí của Trác Dực Đình.

Lê Họa sững sờ, nhất thời không biết nói gì.

Nếu cô tiếp tục ở lại bên Trác Dực Đình, bọn họ sẽ chỉ là hai người bình thường như bao người khác. Liệu rằng cô có thể cùng anh vượt qua cuộc sống như thế hay không?

Lộ Thiếu Hành vẫn không chịu dừng lại: “Em muốn ở bên cậu ấy chỉ vì tiền thôi đúng không? Nếu Trác Dực Đình muốn lấy em làm vợ, em đừng nên trông chờ cậu ấy sẽ giúp em trả nợ. Hơn nữa, cuộc sống của Trác Dực Đình thế nào chắc em cũng rõ, hôm nay cậu ấy thích em, nhưng chẳng có gì đảm bảo ngày mai cậu ấy vẫn thích em cả! Lựa chọn ở bên em, cậu ấy ắt

hắn phải từ bỏ cuộc sống hiện tại của mình. Em có chắc hai ba năm sau, cậu ấy sẽ không oán trách em hủy hoại tương lai của cậu ấy không?”.

Lê Họa nhìn thẳng Lộ Thiếu Hành: “Có phải anh còn muốn nói chẳng bao lâu nữa anh ấy sẽ gặp một người phụ nữ xinh đẹp trẻ trung hơn tôi, rồi sẽ bỏ rơi tôi?”.

“Cũng có thể lắm chứ!”

Lê Họa cười khẩy. Cô còn có lựa chọn nào khác ư? Suy cho cùng, cô không xứng với Trác Dực Đình.

“Cảm ơn anh Lộ đã nhắc nhở, anh có thể đi được rồi chứ?”

Lộ Thiếu Hành im lặng. Dù xét từ góc độ nào, anh vẫn cho rằng từ bỏ Trác Dực Đình là lựa chọn tốt nhất cho Lê Họa. Huống hồ, giữa bọn họ còn có rất nhiều vướng mắc, anh không muốn mình trở thành kẻ thứ ba.

“Được thôi.” Anh chợt dừng lại, “Ngày đó, em đã mang thai thật đúng không?”.

Bản thân anh cũng không biết mình muốn nghe được câu trả lời như thế nào.

CHƯƠNG 18

Mang thai?

Lê Họa bất giác đưa tay lên bụng, đã không còn cảm giác gì ở đó nữa rồi. Người đàn ông này chưa từng cho cô một chút mơ mộng đẹp đẽ nào, nhưng cô lại từng muốn giữ lại cho mình hồi ức đau khổ nhất với anh.

Tửu lượng của Tô Tự rất tốt, bởi vậy khi cô ấy đề nghị uống cùng Lộ Thiếu Hành, Lê Họa không hề lo lắng. Huống hồ Tô Tự còn có mấy vệ sĩ tháp tùng, ai nấy đều là cao thủ.

Lê Họa rất ngưỡng mộ sự chủ động của Tô Tự. Cô thường hỏi tại sao mình không thể tự tin và cởi mở như vậy, nếu được, cô đã đứng trước mặt anh mà thể hiện bản thân chứ không cần lặng lẽ ôm mộng tưởng trong thế giới của riêng mình. Đối với anh, cô mãi mãi chỉ là một người xa lạ.

Nhìn Tô Tự và Lộ Thiếu Hành uống rượu với nhau, cô cảm thấy có chút bi thương. Giá mà cô chủ động hơn thì kết quả có lẽ đã khác. Tô Tự là cô gái rất cuốn hút, sống giữa ánh hào quang rực rỡ, còn cô thì ngược lại, chỉ là chiếc bóng lấm lũi. Từ sau khi sự nghiệp của bố sụp đổ, những người thân thích lập tức thay đổi thái độ, cô biết cuộc sống của mình sau này sẽ không còn như trước. Người mẹ đã nhiều tuổi tựa hồ trở thành trọng tâm của cuộc đời cô. Cô từng có những ý nghĩ ngây thơ, rằng hai mẹ con cô sẽ sống hạnh phúc và nhìn bố cô bất hạnh. Kết quả thì sao, bố cô có cuộc sống viên mãn, còn cô thì vẫn chửi chật vật.

Đó chính là cuộc đời.

Sau khi đã uống khá nhiều, Tô Tự liếc sang La Mai, nói: “Sao còn chưa đi mua thuốc già rượu cho bạn trai đi?”.

La Mai thấy Lộ Thiếu Hành quả thật đã ngấm men rượu, cau mày đi ra ngoài. Bấy giờ đã là nửa đêm, cuộc vui cũng bắt đầu tàn.

Tô Tự đưa cho Lộ Thiếu Hành thêm một ly rượu: “Là đàn ông thì phải tiếp tục uống”.

Câu nói của Tô Tự quả thật có tính khích bác, Lê Họa chưa kịp ngăn cản thì Lộ Thiếu Hành đã uống một hơi cạn. Sắc mặt anh đỏ rần, ánh mắt đờ đẫn.

“Cậu vừa bỏ gì vào thế?” Lê Họa hỏi Tô Tự.

Tô Tự cười bí hiểm: “Một thứ rất tốt”. Đàn ông ai cũng thích cả.

Mãi đến khi thấy Tô Tự lệnh cho đám vệ sĩ dìu Lộ Thiếu Hành đi, Lê Họa mới nhận ra điều bất thường, vội vàng đuổi theo.

Trên đường đến khách sạn, Tô Tự kiếm chuyện đánh lạc hướng sự lo lắng của Lê Họa.

“Cậu bảo người như Lộ Thiếu Hành sao lại hẹn hò với một đứa con gái chẳng xứng đáng như thế?”

“Chuyện của người ta mình làm sao biết được?”

“Cậu không đổ kị à?” Tô Tự quan sát cô, “Nếu cậu tìm được một anh người yêu như Lộ Thiếu Hành, mọi vấn đề trong gia đình sẽ được giải quyết hết”.

Gia đình phá sản, mắc nợ một số tiền lớn, yêu một người giàu có thì không thể coi là hám của được, đấy gọi là tình thế bắt buộc.

Lê Họa trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng: “Giá trị bản thân mình không nhiều đến vậy”.

Dù mơ mộng cỡ nào, cô cũng hiểu được trong cuộc sống cần phải thực tế. Đàn ông hoàn toàn không thích chuyện yêu đương dính líu tới tiền bạc.

Tô Tự mau chóng chuyển đề tài: “Mình cực kỳ muốn cho Lộ Thiếu Hành biết bộ mặt thật của La Mai. Xem đằng sau cái vẻ dịu dàng thánh thiện của cô ta là thứ gì”.

“Đấy là việc của người ta.” Lê Họa vừa dứt lời đã thấy Tô Tự mở cửa một căn phòng.

Cô lo lắng nhìn sắc mặt Lộ Thiếu Hành đã đỏ một cách kỳ lạ, giọng điệu có chút phẫn nộ: “Cậu làm cái gì thế?”.

“Cậu còn phải hỏi nữa à?” Tô Tự ra hiệu cho mấy người phía sau đưa Lộ Thiếu Hành vào phòng, “Cậu vào đi, anh ta cần cậu”.

Lê Họa đứng như chôn chân tại chỗ, ánh mắt trách móc: “Cậu thấy trò này vui lắm sao?”.

“Vui hay không thì phải chơi mới biết được.” Tô Tự thản nhiên đáp, “Bảo cậu vào đi cơ mà!”.

Lê Họa vẫn đứng ì ra đó. Tô Tự đẩy cô vào nhưng cô nhất quyết không nhấc chân.

“Cậu không vào chứ gì? Được rồi, mình vào. Mình mà vào thì cậu tự hiểu chuyện sẽ thế nào rồi đấy!”

Lê Họa ngẩn ra nhìn bạn. Nếu đã động vào người Tô Tự, thì hoặc là chết, hoặc là buộc phải cưới cô ấy.

“Cậu không vào thật đấy hả?” Tô Tự hất hàm.

Lê Họa đột nhiên trào nước mắt. Tô Tự đẩy cô vào phòng rồi đóng sầm cửa. Thật ra không phải Tô Tự đùa ác, cô chỉ muốn cho Lê Họa một cơ hội

mà thôi. Phụ nữ muốn thay đổi số phận, đôi khi cũng phải dùng đến thủ đoạn, không nên cảm thấy dựa dẫm vào đàn ông là điều đáng xấu hổ. Một người phụ nữ, nếu có thể dựa vào đàn ông mà không cần đánh đổi tất cả mọi thứ, có sao lại không làm? Nghĩ vậy nên ngày hôm sau Tô Tự đã mắng Lê Họa không thương tiếc khi biết cô bỏ trốn trước khi Lộ Thiếu Hành tỉnh dậy.

“Sao cậu lại ngu ngốc như thế hả Lê Họa? Tự đứng cho người ta hưởng lợi!” Lúc đó Tô Tự cũng không đủ tỉnh táo để nhớ ra rằng chính mình là người đẩy Lê Họa vào tình cảnh đó.

Nghe bạn trách mắng, Lê Họa chỉ im lặng.

“Sao câm như hến thế? Nói gì đi chứ! Cái bộ dạng này của cậu thì được tích sự gì?”

Tô Tự vô cùng phẫn nộ, cơ hội tốt như thế, dù không lấy được lời hứa hẹn gì của Lộ Thiếu Hành thì ít nhất cũng phải có chút bồi thương về mặt vật chất.

Không gian trong quán cà phê tĩnh lặng đến mức khiến cho sắc mặt của Lê Họa đã nhợt nhạt càng thêm nhợt nhạt.

“Mình đã thành thế này rồi, cậu đừng có nói gì khiến mình cảm thấy bản thân đáng thương nữa được không?” Đáng thương vì phải dùng đến cách thức này để đạt được mục đích.

Chút tự trọng ít ỏi này khiến cô cũng căm hận bản thân mình, nhưng cô không thể vứt bỏ, đã chẳng còn gì trong tay rồi thì càng không được đánh mất bản thân.

Tô Tự nghe vậy, không nói gì thêm.

Thật không ngờ La Mai đã có mặt ở quán cà phê từ bao giờ, lúc này mới mở miệng: “Đê tiện!”. Đối với những kẻ muốn thu hút sự chú ý của Lộ Thiếu Hành, cô ta sẽ quyết tâm “sống còn” một phen. Đúng như người ta vẫn nói: Vì sắc quên bần!

“Cậu mắng ai?” Tô Tự quát lớn. Đúng lúc cô nàng đang bực mình không biết trút vào ai thì tự dưng có người tình nguyện làm bao cát. “Mắng thêm câu nữa để chị đây xem trong đầu cái loại vô giáo dục như cậu chứa gì? Tránh ra ngoài làm hại người khác!”

“Cậu mới là cái loại trời ơi đất hỡi ở đâu vào trường này, đã vậy còn điều võ dương oai. Ở đây chưa đến lượt cậu lên tiếng!” La Mai cũng không kém cạnh.

“Tôi cứ ở đây điều võ dương oai đấy, cậu làm gì được?” Tô Tự nhướn mày, “Đã xấu còn tác oai tác quái”.

“Cậu...” Một người luôn tự cho mình xinh đẹp giỏi giang mà phải nghe những lời thế này, quả thật chỉ muốn xé nát mặt Tô Tự ra. “Đồ khốn! Đã đi giành giật bạn trai của người khác còn to họng. Cuộc đời này cái quái gì cũng xảy ra được.”

Lê Họa vội tiến lên cản Tô Tự. Tô Tự là kiểu người sẵn sàng dùng đến nắm đấm để nói chuyện.

“Cái loại bị đàn ông ruồng bỏ, bảo sao miệng lưỡi toàn nói mấy lời bẩn thỉu.” Tô Tự tiếp tục.

“Cậu mới là đồ bị ruồng bỏ!”

“Có giỏi thì nói lại xem!”

“Tôi nói thế đấy, cậu làm gì được?”

La Mai vừa dứt lời, Tô Tự liền đập bàn đứng dậy, túm tóc cô ả: “Tao đã cảnh cáo mày từ đầu, đừng có dây vào tao. Mày tưởng tao không dám làm gì mày chắc?”.

Lê Họa kéo Tô Tự lại: “Đừng đánh nhau!”.

Tô Tự đẩy La Mai ra, bật cười thích chí: “Đáng lẽ mày phải mắng cô ấy chứ. Chính cô ấy là người khiến bạn trai mày đứng núi này trông núi nọ. Biết sao được đây, đàn ông mà, ai chẳng thích gái đẹp, mày bị bỏ rơi là chuyện dễ hiểu thôi. Nói cho mày biết, cô gái này đã mang thai, và cô ấy cho rằng đứa bé là con của bạn trai mày đấy...”

La Mai vẫn chưa hết hoảng loạn, nhìn chăm chăm vào bụng Lê Họa: “Không thể nào...”.

“Có thể hay không thì gã đàn ông kia rõ nhất.” Tô Tự cười, “Nói đi cũng phải nói lại, Lộ Thiếu Hành đúng là quân tử, chịu đựng mày lâu như vậy mà không động vào người mày. Nếu biết mày không còn là “con gái”, anh ta đã bỏ rơi mày từ lâu rồi”.

Lê Mai tức giận đến run người, không biết phải phản bác ra sao. Nếu mở miệng nói mình vẫn còn trong trắng, vậy chẳng khác nào thừa nhận Lộ Thiếu Hành không muốn cô nhưng lại sẵn sàng chạm vào người phụ nữ khác.

Tô Tự cười hả hê.

Lê Họa chỉ biết đứng đó nhìn hai người họ lờ qua tiếng lại, mãi đến khi La Mai đi rồi, cô mới nói: “Cậu hơi quá rồi đấy!”.

“Sợ gì, chỉ cần cậu có thai thật thì tranh giành với nó quá đơn giản.”

“Cả đời này mình chưa từng tranh giành cái gì.” Cô mệt mỏi đáp.

CHƯƠNG 19

Trước đây, từng có lúc Lê Họa tự hỏi, có danh dự để làm gì? Đối với một kẻ như cô, danh dự quả thật là một thứ vô dụng, không thể thay thế thức ăn, không thể thay thế quần áo. Con người sao cứ phải tự giày vò bản thân bằng mấy đồng lương còi cọc? Cuộc sống kiếm ăn như những người bình thường vẫn đang sống rõ ràng không thuộc về cô. Cô quyết định nghỉ việc, cô dùng toàn bộ số tiền lương nhận được mua một bộ đồ hiệu. Ngắm mình trong gương, cô tự nhủ, có lẽ đây mới chính là giá trị của bản thân, lúc nào cũng cần dựa dẫm vào những bộ trang phục hào nhoáng này.

Thấy cô xuất hiện tại Glamour, chị Lan vô cùng mừng rỡ: “Dạo này không thấy em, chị tưởng em không đến nữa.”

Chính cô cũng từng nghĩ như vậy.

“Sao lại thế được, đợt vừa rồi em ốm nên ở nhà nghỉ ngơi thôi. Không chào đón em nữa à?”

Chị Lan tươi cười: “Làm gì có chuyện đó”.

Vài ba cô gái ăn vận xinh đẹp cũng ra chào hỏi cô, rồi đứng nói chuyện với nhau.

“Có ai để ý dạo này cậu tư nhà họ Lộ ít đến chỗ mình không?”

“Không biết mấy công tử như anh ta thì bận bịu cái gì nữa?”

“Chẳng phải cậu hai và cậu ba vẫn thường xuyên đến sao? Sao không lấy lòng bọn họ ấy?”

“Ai chẳng biết hai người đó tinh ranh, tiêu chuẩn cao ngất trời, để ý gì đến chúng ta?”

“Haiz,,, đúng là vẫn nên tự biết thân biết phận thì hơn!”

Biết thân biết phận?

Lê Họa khẽ cười. Câu này quả không sai!

Màn đêm buông xuống, Glamour càng lúc càng đông vui, trăm loại người, hát hò nhậu nhẹt. Cuộc sống chẳng mấy khi có được những lúc tự do tự tại như vậy.

Lê Họa ngồi lẫn trong đám người đó, chẳng có gì nổi bật hơn họ. Vậy đấy, bản thân cô cũng chỉ đến thế thôi, không hề có gì đặc biệt. Cô châm một điếu thuốc.

Trước giờ ở Glamour, cô vẫn luôn duy trì một quy tắc riêng của bản thân, không nhận tiếp khách quá nhiều. Nhưng hôm nay, cô đã nhận đến ba lượt khách. Nụ cười đầy mê hoặc của cô khiến đám đàn ông kia càng hăng say uống thật nhiều. Đối với đàn ông, từ cái nhìn đầu tiên thường chỉ để ý đến vẻ ngoài của người phụ nữ, thế giới nội tâm của cô ta thế nào thì tạm thời chẳng cần bận tâm. Có người đẹp ở bên, tâm trạng họ trở nên vui vẻ thoải mái, buông lời ong bướm.

Đây cũng chính là lý do xuất hiện nhiều mỹ nhân trong một buổi nhậu như vậy.

Nhìn đám phú thương này, Lê Họa chợt có suy nghĩ, theo bữa một người trong số họ cũng được. Cuộc sống thật mệt mỏi vô cùng mệt mỏi, cô cảm thấy mình sắp không trụ nổi nữa rồi, quan tâm làm gì những điều người khác nghĩ về mình.

Trong số kia, có vài người mặt mũi khá ưa nhìn, còn lại thì ai nấy cũng một bụng bia. Phần lớn đều đã kết hôn, thậm chí con cái còn lớn xấp xỉ cô. Trong nhà họ có một người phụ nữ vốn đã bước qua tuổi thanh xuân từ lâu, nhưng từng cùng họ gây dựng sự nghiệp.

Nghĩ tới chuyện này, Lê Hòa liền cảm thấy suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu mình thật bồn chồn.

Đổ từng ly từng ly rượu vào dạ dày, cô thầm tự nhủ, đừng sợ, mình có thể làm được! Cũng chỉ như bài chạy tám trăm mét ở trường đại học mà thôi, cảm giác không thể nhắc nổi chân, nhưng chỉ cần động viên bản thân cố gắng, cuối cùng vẫn sẽ tới đích. Sau đó dù có mệt lả, có nằm bẹp dí ba ngày, thì cũng dần khỏe lại. Kiên trì là sẽ vượt qua tất cả.

Lê Hòa gắng hết sức lê đôi chân rời khỏi phòng bao, tựa người vào tường ngoài hành lang.

Bùi Chấn Vũ từ đâu đi tới, trông thấy cô, vô thức đưa tay ra rồi nhanh chóng rút lại. “Em có sao không?”.

Những người lý trí luôn biết cách tránh xa thứ tình cảm không thích hợp.

“Không sao.” Lê Hòa đáp.

Rốt cuộc vẫn không thể đứng nhìn cô như vậy, Bùi Chấn Vũ đỡ lấy cô: “Đi nghỉ một lát đã!”.

“Nói em biết, vì sao các anh có thể kiếm được nhiều tiền như thế?” Cô bật cười, “Em đùa thôi, anh đừng để bụng!”. Nói rồi, cô gạt tay Bùi Chấn Vũ ra, tự mình đi.

Cô đi được vài bước, chị Lan cũng vừa đi tới, vội kéo cô lại: “Em còn chịu được không?”.

Cô gạt đầu: “Ừm?”.

“Dao Dao vừa bị đau bụng, bên đó...”

“Được rồi, em qua thay.” Cô mỉm cười.

“Vẫn là em tốt nhất.”

Nhận được sự tán dương của người khác, chúng ta thường phải nỗ lực đánh đổi rất nhiều, còn đối phương thì sẽ có được lợi ích của họ.

Bước vào phòng bao hạng sang, cô vẫn duy trì nụ cười duyên dáng, thoáng chút buồn rầu. Đàn ông đều thích phụ nữ như vậy.

Chỉ có một điều khiến cô băn khoăn, nếu biết trước Lộ Thiếu Hành cũng đang ở đây, liệu cô có từ chối hay không? Hai chữ “nếu như” xưa nay vẫn luôn làm khổ cô như vậy.

Cô chọn một vị trí khá xa Lộ Thiếu Hành, dù biết làm vậy cũng không thể hoàn toàn né anh được. Người đàn ông ngồi cạnh cô có tiếng là vô tình, nhưng anh ta đối xử rất nhã nhặn với mỗi người phụ nữ bên mình, và quan trọng nhất là anh ta vẫn độc thân. Đây là điểm khiến Lê Họa cảm thấy thoải mái nhất.

Không cao thượng nổi thì cũng đừng quá phô trương.

“Sếp Nhâm, cạn ly nhé?” Cô nâng ly rượu lên.

Nhâm Dật nhìn cô một lát rồi cầm lấy ly rượu từ tay cô: “Loại rượu này nên để đàn ông thì hơn”.

Lê Họa nhìn bàn tay trống không của mình, chợt nghĩ đến những điều người khác nói về Nhâm Dật. Người đàn ông này rất lịch thiệp với phụ nữ, cô gái nào sau khi chia tay cũng đều ca ngợi anh ta. Quả nhiên có thể nhìn ra điều đó từ những hành động nhỏ nhất này.

“Sếp Nhâm coi thường em quá rồi!” Cô muốn chứng tỏ bản thân khác biệt, có như vậy mới được sự quan tâm nhiều hơn. Cô uống cạn một hơi rồi chìa ly ra cho anh ta xem.

Nhâm Dật cười, không ngăn cản cô.

Sau đó, cô nhận được lời khen từ những người khác.

Sếp Lý hào hứng nhất định muốn uống cùng cô một ly. Anh ta là gã háo sắc có tiếng trong giới này. Cô không từ chối, vui vẻ nói: “Sếp Lý để em mời!”.

“Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi!” Anh ta vừa đáp vừa mò tay xuống mông cô.

Cô bất giác nhú má. Nhâm Dật lập tức kéo cô về phía mình, nheo mắt nói với sếp Lý: “Uống với phụ nữ thì có gì hay ho đâu, chi bằng chúng ta làm một ly đi!”.

Kết thúc bữa nhậu, có kẻ vui người buồn, Lê Họa uống khá nhiều nên có chút say. Nhâm Dật vẫn trò chuyện cùng cô cho đến lúc mọi người ra về hết.

Tuy rằng vừa nãy cô tỏ ra rất to gan, nhưng hiện giờ thì không, nhất là khi chỉ có cô nam quả nữ với nhau như thế này. Ánh đèn trong phòng bao mờ ảo để lộ ra những đường nét mơ hồ trên giấy dán tường.

Nhâm Dật im lặng nhìn cô giây lát, chợt mở miệng: “Có khó khăn gì rồi cũng sẽ qua thôi”. Anh ta châm một điếu thuốc rồi nói tiếp, “Em là một cô gái tốt, đừng tự khinh thường bản thân”.

Lê Họa kinh ngạc. Đã bao lâu rồi không có ai nói cô là một cô gái tốt? Ngay chính cô cũng quên mất mình từng là một cô gái tốt.

Rơi lệ chỉ vì câu nói của một người xa lạ, cô cảm thấy càng ngày mình càng vô tích sự!

“Cảm ơn!” Lê Họa mỉm cười. Vừa rồi anh ta phối hợp với màn kịch của cô đã là nể mặt cô lắm rồi.

Cô đứng dậy, rời khỏi phòng bao.

Lộ Thiếu Hành vẫn đứng ngoài cửa, tay cầm điều thuốc, tựa hộ đang do dự xem có nên châm lửa hay không. Thấy Lê Họa đi ra, anh thản nhiên nhìn cô, hỏi: “Có bật lửa không?”.

Cô đưa cho anh. Chiếc bật lửa nhỏ gắn trên móc chìa khóa quả thật khó nhận ra. Lộ Thiếu Hành nhìn kỹ một lúc mới biết cách bật nó.

“Đúng là trong ngoài bất nhất.” Anh nhìn chiếc bật lửa và lên tiếng.

Lê Họa không nói gì, nhận lại chùm chìa khóa rồi bỏ đi. Đột nhiên, Lộ Thiếu Hành giơ tay cản cô lại.

“Tại sao phải tự hạ thấp bản thân mình như thế?”

Tại sao ư? Cô cũng rất muốn hỏi mình câu này.

Anh giữ chặt cô: “Nếu em nhất định phải làm vậy, tôi cũng có thể!”.

Nói rồi, anh kéo cô lại, hôn lên môi cô. Mùi thuốc lá còn luẩn quẩn trong hơi thở. Không hiểu sao anh lại cảm thấy mình nên làm vậy. Anh lôi cô đi.

Lúc này, Nhâm Dật đứng ở hành lang, mỉm cười trộm nghĩ hóa ra vừa nãy Lê Họa đang giận dỗi bạn trai.

Cơ thể cô mềm nhũn. Ra khỏi Glamour, Lộ Thiếu Hành phải bế cô lên. Khi hai người ra đến xe của anh, Lương Hạo ở đâu xuất hiện, anh ta vô cùng tò mò đi tới. Lộ Thiếu Hành liền vén tóc cô ra sau tai, cố tình để lộ gương mặt cô cho đối phương thấy. Chỉ cần Lương Hạo nhận ra cô thì người khác cũng sẽ biết chuyện.

Quả nhiên, Lương Hạo tỏ ra vô cùng kinh hãi khi nhận ra Lê Họa, thậm chí quên cả chào hỏi Lộ Thiếu Hành, chỉ biết đứng đực mắt nhìn họ lên xe bỏ đi.

CHƯƠNG 20

Khi một người đàn ông uống say, rất dễ xảy ra những chuyện ngoài tầm kiểm soát, phụ nữ cũng vậy. Nhưng không có nghĩa là tất cả những trường hợp say rượu đều diễn biến theo quy luật đó.

Lộ Thiếu Hành vừa đỡ Lê Họa xuống xe, cô liền lao vào gốc cây ven đường mà nôn. Anh đứng lặng yên nhìn cô, lúc này đầu óc anh vô cùng tỉnh táo. Khi quyết định đưa cô ra khỏi Glamour, anh cũng đã cân nhắc. Anh không hề bình tĩnh như mọi người tưởng, vẫn lo nghĩ khá nhiều đến hậu quả. Với những người như anh, đến cuối cùng thì hôn sự của bản thân cũng trở thành vật hi sinh cho lợi ích của gia đình. Đó là con đường anh ắt phải đi qua. Cũng bởi lý do này mà trước đây anh rất kiên quyết khi chia tay La Mai, anh chưa từng nghĩ sẽ vì bất kỳ ai mà chống đối lại bố mẹ, trước kia và cả bây giờ vẫn vậy.

Anh đi tới vỗ vỗ lưng cô.

“Anh đi đi!” Cô sẽ không coi anh là cái sào lúc mình sắp chết đuối, vì cô không muốn bản thân phải thất vọng. Chuyện xảy ra hôm nay chỉ là một phút dao động của đàn ông mà thôi.

Lộ Thiếu Hành khựng tay lại, không nói gì. Hiện tại anh không có nhà riêng nên chỉ có thể đưa Lê Họa về nhà của cô. Dọc đường, anh lảng lảng đi phía sau, nhìn bóng dáng đơn độc của cô. Anh chợt nhớ hồi nhỏ, có lần về vùng quê của người họ hàng chơi, anh trông thấy một con mèo hoang rất xấu xí. Anh không rõ vì sao mọi người đều không muốn cho con mèo ấy thức ăn, khi sờ vào lưng nó, anh chỉ thấy xương. Một buổi trưa, anh mang cho nó chút thức ăn, nhưng sau đó, anh không còn thấy nó nữa. Lòng tốt của anh, nghĩ kỹ lại thì chỉ là một bữa trưa mà thôi. Nếu anh không cho con mèo đó ăn, nó sẽ chấp nhận sự thật mình bị bỏ đói. Nhưng vì anh đã cho nó một bữa no, nên chắc chắn nó sẽ mong đợi cảm giác thỏa mãn ấy lần nữa,

trong khi anh chẳng thể giúp nó được mãi. Anh cho con mèo ấy một tia hy vọng vĩnh viễn chẳng thể trở thành hiện thực.

Đèn hành lang hồng mất một bóng cũng không ảnh hưởng gì nhiều.

Trái tim tổn thương mất một góc cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống.

Lê Họa lấy chìa khóa ra mở cửa.

Lộ Thiếu Hành lại theo cô vào. Đáng lẽ anh nên rời khỏi đây, tiếp tục vờ như không biết cô. Như thế anh sẽ tránh được rất nhiều chuyện phiền phức. Đúng là thi thoảng anh thích giấu bố mẹ làm một vài trò vui, nhưng riêng chuyện này thì đúng là một sai lầm rất lớn.

Cửa đóng lại sau lưng, Lộ Thiếu Hành vẫn đứng yên. Chính anh cũng không hiểu nổi hành vi này của mình.

“Đi tắm đi!” Rốt cuộc anh mở miệng. Tối nay cô đã uống rất nhiều nhưng anh không thấy cô có vẻ gì là say.

Có lẽ khi người ta muốn tự chuốc say mình thì lại chẳng thể say được.

Lê Họa lúc này mới quay lại nhìn anh: “Anh không về à?”.

Ngay cả cô cũng tưởng anh sẽ đi.

Anh cười: “Không”.

Bầu không khí thật kỳ lạ. Giữa hai người rốt cuộc là mối quan hệ gì đây?

Tốt nhất không nghĩ nữa, dù có nghĩ cũng không ra đáp án.

Đã nhiều ngày qua, Trác Dực Đình không liên lạc với Lê Họa. Đi công tác ngoại tỉnh, không tiện liên lạc thường xuyên, anh cũng không để ý tới vấn đề này, thậm chí khi nào về sẽ mua quà an ủi cô. Nhưng hôm nay về đến

thành phố vẫn không gặp được Lê Họa, bấy giờ anh mới cảm thấy bất an. Gọi điện cho cô nhiều lần đều không thấy nghe máy, anh thật sự lo cô xảy ra chuyện gì. Lần trước, Lê Họa từng gọi cho anh nhưng vì đang họp nên anh tắt máy, sau đó cũng quên bẵng đi mất, giờ anh cảm thấy vô cùng hối hận.

Anh đến công ty nơi cô làm việc mới biết cô đã xin nghỉ từ lâu. Chuyện quan trọng như vậy mà cô không hề nói với anh, cảm giác không được tôn trọng dấy lên trong lòng. Anh tự nhận thấy mình rất tốt với cô, nhưng cô lại đối xử với anh như vậy. Chẳng lẽ đúng như người ta vẫn nói, ai yêu nhiều người đó sẽ thua?

Nghe nói mấy ngày gần đây Lê Họa đã quay lại Glamour, Trác Dực Đình thật sự không hiểu rốt cuộc cô đang nghĩ gì? Mặc kệ tin đồn kia thực hư như thế nào, anh vẫn muốn gặp được cô rồi mới tính tiếp. Anh đứng đợi dưới tòa nhà chung cư nơi cô ở, đã bốn tiếng trôi qua, căn hộ vẫn chưa sáng đèn. Đột nhiên cảm thấy việc làm của mình thật ngu ngốc, anh hút một điếu thuốc để trấn tĩnh bản thân.

Điện thoại đổ chuông, Trác Dực Đình lấy ra xem, giọng bình thản: “Sao?”.

“Đến Vũ Mỹ đi! Anh em có mặt cả rồi, thiếu mỗi cậu thôi. Đừng kiếm cớ trốn đấy.”

Giọng nói đầy hào hứng của Trang Chu giúp Trác Dực Đình vực dậy tinh thần phần nào. Anh nhìn lên căn hộ của Lê Họa, lòng muốn từ chối nhưng lời thốt ra miệng lại là: “Ừ”.

Chỉ anh mới biết, trong lòng mình đang vô cùng sợ hãi kết quả thực tế khác với điều anh mong đợi. Nỗi bất an mỗi lúc một lớn, chi bằng đi uống chút rượu để giải sầu.

Phòng bao lúc này đã khá đông, một người trong số họ vẫy tay với Trác Dực Đình: “Giờ mới đến à? Trông bộ dạng mệt mỏi thế kia...”.

Trang Chu tỏ ra kinh ngạc: “Ơ thế cậu đến thật à? Tưởng đi xa về sẽ cảm rẽ ở chỗ bạn gái cơ, tiểu biệt thẳng tân hôn mà!”.

Ánh mắt Trác Dực Đình tối sầm lại: “Lắm chuyện!”.

Có người nhận ra phản ứng hơi gay gắt của Trác Dực Đình, bèn đưa rượu cho anh. Trác Dực Đình uống liền mấy ly, dạ dày bắt đầu nóng lên.

Lương Hạo ngồi ở một góc, tay cầm ly rượu, chỉ lặng lẽ quan sát thái độ của Trác Dực Đình mà không nói gì. Trang Chu cảm thấy buồn cười vì sự yên ả bất thường này của Lương Hạo, bèn đi tới trước mặt anh ta: “Này anh bạn, nếu cần uống rượu giải sầu thì cứ gọi tôi nhé!”.

Lương Hạo ngược lên nhìn Trang Chu, chỉ tay về phía Trác Dực Đình, nói: “Cậu ta mới cần!”.

Trang Chu nhếch miệng cười: “Chắc lại bị bạn gái giận dỗi gì rồi”.

Lương Hạo vẫn đang suy đoán liệu Trác Dực Đình đã biết được chuyện gì hay chưa. Có lẽ là chưa, bởi anh ta vừa về hôm nay, tuy nhiên nhìn bộ dạng kia cũng chẳng phải đơn giản.

“Phụ nữ đúng là tai họa.” Lương Hạo than thầm.

Anh ta cầm ly rượu đi đến trước mặt Trác Dực Đình.

“Mượn rượu tiêu sầu sẽ làm tổn hại đến bản thân, nhất là vì những thứ không đáng!”

Trác Dực Đình không để ý đến câu nói của đối phương. Anh hoàn toàn không thích tình thế này, mọi người ai cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, còn bản thân anh là người trong cuộc lại không biết gì, thật sự chẳng khác nào một tên ngốc.

Trác Dực Đình lại uống tiếp hai ly rồi mới chịu lên tiếng: “Có gì thì nói thẳng đi!”.

“Đàn bà lúc nào chẳng muốn đạp thấp trèo cao!” Lương Hạo vỗ vai Trác Dực Đình, “Cái gì cũng đều phân cao thấp, kể cả loại người như chúng ta”.

Gia thế tốt luôn có lợi!

“Ai?” Trác Dực Đình hỏi.

Lương Hạo chỉ cười, không trả lời.

CHƯƠNG 21

Dừng xe cách Glamour một đoạn, Trác Dực Đình tự cảm thấy hành vi của mình thật nực cười. Anh biết Lê Họa đang ở trong đó, thậm chí hôm qua anh còn cố chấp đợi ở đây để được nhìn thấy cô. Thế nhưng anh không dám đi tới trước mặt cô để ngả bài, không dám thẳng thắn hỏi cô tại sao ại cho số điện thoại của anh vào danh sách đen. Anh sợ phải đương đầu với đáp án nhận được. Cuộc sống quả thật rất khô hài! Hơn hai mươi năm qua, chưa bao giờ Trác Dực Đình anh phải trải qua nỗi sợ hãi này. Sự thật một khi đã nói ra, nếu không phải kết quả bản thân mong đợi, vậy nên “tự xử” thì hơn.

Trác Dực Đình ngả người vào lưng ghế, tay cầm điều thuốc chưa châm lửa.

Màn đêm luôn dễ dàng ăn sâu vào cõi lòng người ta.

Trác Dực Đình đột nhiên nghĩ đến hình ảnh lần đầu tiên gặp Lê Họa. Trong số những cô gái có mặt hôm đó, Lê Họa ăn mặc chín chu nhất. Có lẽ cô không hề biết rằng ngay trước lúc cô bước vào phòng bao, người đàn ông ngồi cạnh Trác Dực Đình đã nói: “Thời buổi này phụ nữ càng phong trần càng thích ăn vận như sinh viên, còn sinh viên lại thích phấn son như thể mình là phụ nữ đã nhiều trải nghiệm lắm.”

Cách ăn vận trang điểm của Lê Họa thật ra lại rất được lòng đám đàn ông. Đàn ông yêu bằng mắt, họ luôn nhìn vào diện mạo của phụ nữ đầu tiên, điều này khó mà chối bỏ được.

Nhưng trang phục cô mặc rất hợp với gương mặt của cô, vừa ngọt ngào lại vừa quyến rũ.

Trác Dực Đình thừa nhận bản thân cũng bị thu hút bởi những yếu tố đó, vì thế ngay từ cái nhìn đầu tiên, anh đã không thể rời mắt khỏi Lê Họa. Cô

cũng không từ chối khi được mời rượu, bảo uống là uống, chẳng hề tỏ ra sợ hãi. Không rõ là bởi ấn tượng tốt từ đầu hay vì lý do nào khác, Trác Dực Đình cảm thấy con người cô rất hào sảng, không hề kiểu cách làm bộ làm tịch. Đôi mắt của cô như mặt hồ xanh thẳm, thoáng cái đã lôi cuốn anh. Sự rung động khó lòng lý giải!

Ngày hôm ấy, Lê Họa uống khá nhiều. Anh trộm nghĩ, nếu có thể chuốc say cô rồi diễn màn anh hùng cứu mỹ nhân, có lẽ sẽ tạo được ấn tượng tốt với cô. Nhưng đáng tiếc, cô bước chân vào được thì cũng tự bước ra được. Hôm đó anh cố tình nán lại thật lâu bởi muốn được ngắm nhìn cô thêm một chút. Anh trông thấy cô vui vẻ chào tạm biệt mọi người lúc chuẩn bị ra về, chỉ đến khi ra khỏi Glamour, bước chân cô mới lộ ra vẻ uể oải. Đâu phải cô không hề hấn gì, chẳng qua cô không muốn để mọi người trông thấy bộ dạng mệt mỏi của mình, không muốn người khác thương hại. Hai trạng thái đối lập ấy của cô khắc sâu vào tâm trí Trác Dực Đình, khiến anh mãi chẳng thể quên. Có người hỏi anh vì sao lại thích Lê Họa, vì sao yêu cô đến vậy... có lẽ là bởi cái duyên gặp được nhau nên chỉ có thể là cô, vậy thôi.

Màn đêm như thế đã bị con người quét lên một lớp sơn, rồi sau đó tô vẽ đủ màu sắc rực rỡ, biến thành chiếc áo xinh đẹp của thành phố. Chỉ có điều, dù phong cảnh kiêu diễm đến mức nào, anh cũng không còn tâm trạng hưởng thụ.

Ở đằng kia, Lê Họa đã bước ra, tựa như hình ảnh lưu giữ trong ký ức của anh.

Bàn tay đặt trên vô lăng siết chặt lại. Anh nên xuống xe, đến trước mặt cô và nói chuyện cho rõ ràng, hay là cứ tiếp tục dây dưa mập mờ như thế này?

Cô cần phải cho anh một lời giải thích hợp lý! Rõ ràng cô đã thừa nhận vị trí của anh trong lòng, vậy tại sao lại đột nhiên thay đổi?

Hai dòng suy nghĩ đối nghịch cứ quẩn quanh trong đầu. Trước khi kịp đưa ra một lựa chọn, Trác Dực Đình đã thấy Lê Họa uể oải tựa lưng vào tường. Từ khoảng cách này, anh không nhìn rõ sắc mặt cô, đầu óc hỗn loạn, anh vô thức mở cửa bước xuống xe. Nhưng ngay khi anh sắp đến gần cô thì có người đã nhanh chân hơn. Người đàn ông đó cầm lấy tay Lê Họa, hình như họ đang cười với nhau, hình như họ đã hẹn trước.

Trác Dực Đình siết chặt nắm tay. Đối tượng mà Lương Hạo nhắc đến đây ẩn ý hóa ra là Lộ Thiếu Hành. Sự thân thiết giữa hai người họ hoàn toàn nằm ngoài sức tưởng tượng của Trác Dực Đình.

Lộ Thiếu Hành chỉ lặng yên nhìn theo Lê Họa, để mặc cho cô uống, để mặc cho cô vui vẻ, không hề ngăn cản. Nhưng đến khi cô ra khỏi đó, anh lại đứng trước mặt cô và hỏi: “Đủ chưa?”.

Lê Họa nhếch miệng cười: “Câu này đáng ra phải là tôi hỏi anh mới đúng!”. Quan hệ giữa anh và cô là gì mà anh lại nhìn cô như thế “hết thuốc chữa” như vậy? Cô ghét thái độ này của anh, càng ghét bản thân mình.

Trước đây cô luôn tự nhủ, thế giới này rất công bằng, ai cũng có quyền lựa chọn cho bản thân. Đó là suy nghĩ trước khi cô gặp phải những trắc trở trong cuộc sống. Kỳ thực, trên đời vốn không tồn tại cái gọi là công bằng. Không có những việc làm công bằng, chỉ có thái độ sống công bằng mà thôi. Những người hạnh phúc là những người có thái độ sống tích cực.

Vậy cô và Lộ Thiếu Hành, có bình đẳng không?

Nếu hỏi bất kỳ ai ở Glamour về chuyện cô và Lộ Thiếu Hành hẹn hò, chắc hẳn họ sẽ nói rằng cô gặp vận son nên bám được cậu hai nhà họ Lộ, rằng đó là “leo cao” chứ chẳng phải yêu đương gì. Thân phận của cô chính là như vậy, được một người đàn ông bao dưỡng, trong mắt người khác, chỉ là vận may. Nói gì đến bình đẳng, đến công bằng? Nói gì đến tự trọng? Quen rồi, cũng không cần phải đau lòng vì điều đó nữa.

Lê Họa đẩy Lộ Thiếu Hành ra. Cô không muốn ôm lấy bất kỳ tia hy vọng nào cả, càng không muốn coi người đàn ông này là kẻ cứu vớt mình. Đặt quá nhiều hy vọng vào người khác, rồi cuối cùng chỉ nhận lại sự thất vọng mà thôi.

Lộ Thiếu Hành giữ lấy tay cô, không hiểu vì sao đột nhiên cô lại tỏ thái độ như vậy. Anh tự nhận mình không phải là người thích đôi co, nhưng nhìn vào vẻ lãnh đạm trong đôi mắt cô, anh chợt cảm thấy bản thân thật nực cười.

“Về thôi!” Anh nghiêm nghị nói.

Lê Họa vùng vẫy nhưng không thể thoát khỏi cánh tay Lộ Thiếu Hành.

Một cảnh tượng chẳng thể gọi là ngọt ngào nồng ấm, nhưng trong mắt Trác Dực Đình, đó lại là cách thể hiện tình cảm khắc sâu vào tâm can. Anh đau lòng, không phải vì quan hệ thân thiết của hai người họ, mà bởi thái độ của Lê Họa dành cho Lộ Thiếu hành rõ ràng không hề coi Lộ Thiếu Hành là người xa lạ. Trước nay, Trác Dực Đình luôn cảm thấy giữa mình và Lê Họa có một rào cản không thể phá vỡ, ấy vậy mà bây giờ anh lại phát hiện ra giữa cô và người đàn ông khác không hề có rào cản nào như vậy. Nỗi bất bình dấy lên trong lòng mỗi lúc một mãnh liệt. Anh chỉ biết đứng chôn chân ở đó, nhìn Lộ Thiếu Hành đưa Lê Họa đi.

Lê Họa chịu lên xe của Lộ Thiếu Hành chỉ vì cô không muốn hai người giằng co mãi ở đây để rồi bị người khác trông thấy. Câu chuyện từ miệng người này đến tai người kia không biết sẽ méo mó thành những gì. Hơn nữa nếu Lộ Thiếu Hành có chuyện cần nói, cũng không thể lôi lôi kéo kéo ở chốn đông người này được. Với thân phận của anh, chỉ một động tác nhỏ cũng thu hút sự chú ý của người khác.

Nếu là trước đây, khi mà sự nghiệp của bố cô chưa phá sản, khi mà bố mẹ cô chưa ly hôn, cô hoàn toàn đủ tự tin để sánh bước bên anh. Cho dù không

được gọi là môn đăng hộ đối nhưng chỉ ít cô vẫn giữ được cái danh giá của mình. Còn hiện tại thì sao? Cô có gì mà đòi đứng trước mặt anh nói chuyện bình đẳng? Vừa nghĩ thôi đã thấy nực cười.

Lúc này, Lộ Thiếu Hành cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều. Những thời điểm như vậy, anh thường phó mặc bản thân cho cảm tính, muốn làm gì thì làm.

Xe dừng ở một nơi xa lạ, Lê Họa không hỏi gì, lẳng lặng đi theo Lộ Thiếu Hành. Được mấy bước, cô chợt lên tiếng: “Tôi thật sự không có con với anh, nếu chỉ vì chuyện này, tôi có thể nói thật cho anh biết”.

Lộ Thiếu Hành nghe vậy, nét mặt trầm ngâm, “Không sinh con? Hay là không mang thai?”.

“Quan trọng không?”

“Có.”

“Không sinh, cũng không có thai! Tôi có thể đi được chưa?” Đi ra khỏi thế giới của anh.

Lộ Thiếu Hành không đáp.

Lê Họa quay lưng bước đi. Nếu chỉ vì một câu nói này, vừa rồi đáng ra cô nên nói ngay, đâu cần phải lên xe lãng phí thời gian của anh.

Lộ Thiếu Hành bất ngờ đi đến bên cạnh cô, hai tay giữ vai cô: “Có phải em cho rằng tôi rất dễ tính không?”.

Cho rằng tôi dễ tính nên mới năm lần bảy lượt lừa tôi?

CHƯƠNG 22

Lê Họa ngồi trên giường, hai tay ôm chân. Giờ khắc này, cô vô cùng chán ghét bản thân, vô cùng thương hại bản thân. Như thế cô đã phơi bày toàn bộ phần u ám nhất của mình trước mặt người đàn ông này. Cô muốn kêu ngạo nhìn thẳng vào anh nói chuyện cho rõ ràng, ít nhất cũng giữ cho mình một chút thể diện ở mặt tình cảm. Thế nhưng cô không làm được.

Chữ yêu thật kỳ lạ. Dem lòng thích một người, người đó không thuộc về thế giới của mình nên tình cảm ấy mất đi màu sắc tươi đẹp. Nếu không thể tìm lại được nữa, e rằng phải đợi đến khi già hoi tưởng lại thanh xuân mới nhớ ra, à từng có một người đàn ông như thế xuất hiện trong đời mình.

Cảm giác choáng váng như sa vào bùn lầy này khiến cô phiền muộn.

Tật xấu mà con người ta ghét nhất là gì? Chính là khao khát thứ không thuộc về mình rồi khẳng khẳng cho rằng mình đã đánh đổi rất nhiều, khiến người khác nghĩ tình cảm này thật vĩ đại, dần dần chính bản thân cũng tưởng như vậy.

Hôm nay ở Glamour, cô không tiếp khách. Thật ra là có nhưng không giống mọi khi, cô ngồi uống rượu với một cô gái tên Tiểu Huệ, cả hai đều có chuyện phiền muộn, nên có thể mượn rượu tiêu sầu cũng tốt.

Chuyện tình cảm của người khác dù có ồn ào đến đâu cũng chẳng là gì, chỉ khi mọi thứ xảy ra với bản thân, nó mới thật sự trở nên to tát.

Tiểu Huệ yêu thầm một người đàn ông suốt ba năm trời, cuối cùng anh ta cũng bị lay động và hai người ở bên nhau. Kết quả của yêu thầm, chưa chắc đã là đơm hoa kết trái. Tiểu Huệ và người đàn ông đó yêu nhau ba năm, không biết đã bao nhiêu lần tan hợp, giờ lại cãi vã rồi chia tay, có lẽ sẽ là lần cuối cùng.

Chỉ có điều, Tiểu Huệ đã mang thai. Cô ấy không muốn tiếp tục với anh chàng kia, nhưng vẫn muốn sinh đứa bé. Mọi người đều khuyên Tiểu Huệ bỏ cái thai đi. Cô ấy thật sự không biết phải làm thế nào. Dường như khi đụng vào tảng đá hiện thực nghiệt ngã, bất kỳ thứ gì cũng sẽ vỡ tan tành.

“Chị nói tôi nên làm gì bây giờ?” Không ngờ Tiểu Huệ lại hỏi một người xa lạ về chuyện này.

“Bỏ thai!” Lê Họa quả quyết.

Khi đối diện với hiện thực, mọi thứ phong hoa tuyết nguyệt đều không là gì cả. Cõi tình yêu là tất cả chỉ khiến bản thân chìm trong đau khổ. Giống như khi đọc tiểu thuyết cổ đại, người ta vẫn day dứt vì nam chính đến với người phụ nữ khác. Trong bối cảnh thời đại đó, khi mà sống cũng là một chuyện xa xỉ thì còn gì quan trọng hơn nữa?

Tiểu Huệ cười: “Sao ai cũng nói như vậy thế?”

“Vì nếu có con, chị sẽ có thêm nhiều trách nhiệm. Bây giờ chưa sinh ra thì chị chưa thể hình dung hết được. Sợ nhất là tương lai mịt mờ vô định mà chính bản thân chị cũng không biết mình có thể chịu đựng nổi không. Hơn nữa, biết đâu chị lại gặp được một người đàn ông khiến mình yêu hết lòng? Sống trên đời sao cứ phải tự chặn con đường tương lai của bản thân?”

Nếu được chọn lựa, cô vẫn muốn giữ lại cho mình một con đường lui. Những người cố chấp phần lớn là những người có bản lĩnh, số còn lại thì không có được cái bản lĩnh ấy.

“Tôi yêu anh ấy sáu năm... thậm chí tôi cảm thấy tôi sẽ mãi mãi yêu anh ấy như vậy.” Tiểu Huệ uống một ly rồi lại nói.

“Vậy, chia tay là được rồi.” Lê Họa vẫn nói mà không hề do dự.

Đánh đổi càng nhiều, người ta càng không muốn từ bỏ, không nỡ gạt đi tình cảm mấy năm trời và những nỗ lực đã bỏ ra vì nó. Phía người con trai, có lẽ anh ta sẽ cảm động mà đón nhận tình cảm ấy. Nhưng yêu không có nghĩa là phù hợp. Hai người chung sống sẽ đối mặt với vô vàn vấn đề lớn bé đủ kiểu, có lẽ họ sẽ vì yêu mà coi nhẹ những khúc mắc đó, dần dần, mọi thứ trở nên tồi tệ, tình cảm giữa hai người cũng không còn đẹp như thuở ban đầu.

Rất nhiều người tức tối khi thấy một cuộc tình tan vỡ chỉ vì kẻ thứ ba. Nhưng Lê Họa thì khác, điều khiến cô tiếc nuối hơn cả là tình cảm giữa hai người phai nhạt dần rồi biệt ly. Chia tay, bởi hai người không còn tốt đẹp trong mắt của đối phương nữa.

“Không ai hiểu tôi cả.” Tiểu Huệ ngẩng đầu uống cạn một ly khác.

Lê Họa cũng uống.

Mọi người đều cho rằng không ai hiểu mình, thêm một người cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Lúc Tiểu Huệ nhận cuộc điện thoại của bệnh viện hẹn thời gian phẫu thuật, Lê Họa chột mím cười nghĩ, dù không chăm sóc nổi mình cũng không nên làm hại một sinh mệnh vô tội hình thành từ tình yêu.

Tiểu Huệ đi rồi, cô vẫn ngồi lại một mình, lần này là vì ai đây? Vì bản thân cô? Lúc phiên muộn không biết tìm ai để chuyện trò, đây có phải là nỗi bi ai lớn nhất không?

Lê Họa không biết mình đã uống bao nhiêu khi Lộ Thiếu Hành xuất hiện trước mặt cô. Cô chán nản đến độ không muốn nghe điện thoại của Trác Dực Đình, không muốn nói một câu nào với anh, nhưng lý do là gì thì cô không rõ.

Cô ngẩng đầu, ngắm nghía dáng vẻ của Lộ Thiếu Hành. Âu phục gọn ghẽ chỉnh tề.

Cho dù là một người đàn ông đứng đắn hay một kẻ lòng dạ khôn lường, anh lúc nào cũng xuất hiện trước mặt mọi người bằng cách thức thu hút nhất. Gia thế và thân phận quả nhiên có sức mạnh vô địch.

Vì sao cô lại đem lòng thương nhớ người đàn ông này? Vì anh đặc biệt ư? Đặc biệt chỗ nào? Nhà giàu, đẹp trai, tài giỏi,... tất cả đều có thể trở thành lý do, bởi những người bình thường khác đều ngưỡng mộ anh.

Lời thoại trong bộ phim nào đó có câu như thế này: Cô ấy xinh đẹp là lỗi của tôi sao?

Vậy thì ưu điểm kia của Lộ Thiếu Hành khiến phụ nữ rung động là sai ư? Đâu thể trách anh quá tài giỏi, quá xuất sắc? Kỳ thực chỉ có thể trách bản thân không biết tự lượng sức mình mà để ý đến những thứ quá xa tầm với, cuối cùng vừa khiến người khác coi thường, vừa khiến bản thân mệt mỏi. Thật đáng đời!

Cô vẫn nhìn Lộ Thiếu Hành, mỉm cười với anh. Trong thoáng chốc, cô chợt hiểu ra, không cần phải suy nghĩ nhiều đến vậy. Cô gọi phục vụ thanh toán, rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Thời đại học, cô từng thức thâu đêm nghe một cô bạn tâm sự sau khi cô ấy chia tay bạn trai bốn năm, rồi cô ấy đưa ra kết luận: “Tớ phải sống thật tốt”.

Giờ phút này, cô quyết định mình cũng sẽ sống thật tốt.

Ra khỏi Glamour, gió lạnh ùa đến khiến đầu óc cô tỉnh táo hơn. Cô chống tay vào tường, trông thấy cái bóng đổ dưới chân, tự hỏi không biết Lộ Thiếu Hành đi theo mình làm gì? Anh không thấy cô phiền phức sao? Đáng ra anh không nên dây dưa với cô dù là mối quan hệ gì đi chăng nữa.

“Uống nhiều quá rồi...” Lộ Thiếu Hành dường như đang cố tìm từ ngữ để nói, “Thất tình à?”.

Anh biết Trác Dực Đình đã trở về mấy ngày. Bộ dạng của cô thế này có lẽ là bởi đã ngã bài với Trác Dực Đình.

Anh siết chặt tay, ánh mắt kiên định nhìn cô.

“Thất tình? Ai cơ?” Cô ngẩng lên nhìn anh.

Lộ Thiếu Hành cơ hồ quên mất một điều rất quan trọng rằng, cô và Trác Dực Đình đã ở bên nhau khá lâu, ít nhiều cũng đã nảy sinh tình cảm. Anh thật sự cho rằng cô sẽ sinh con cho anh và chờ đợi anh sao? Anh đột nhiên cảm thấy mình thật nực cười.

Anh đưa tay ra muốn kéo cô lại nhưng lại bị cô gạt đi.

Nếu cô không đẩy anh, có lẽ anh vẫn tiếp tục tự mình đa tình như thế. Nhưng vì một cú đẩy này của cô mà chút ngang ngược trong con người anh đã bị kích thích nhảy vọt ra. Cô không muốn tiếp xúc với anh vì muốn chứng minh rằng giữa anh và cô không hề có mối quan hệ nào chứ gì? Nhưng anh thì muốn.

Cô còn có thể làm gì được đây?

Khóc lóc? Giăng co?

Có lẽ chỉ có những lúc tỉnh táo, chúng ta mới phát hiện ra rằng, sự kích động nhất thời thực chất cũng là một gia vị tốt trong cuộc sống. Nó sẽ mang lại những bất ngờ thú vị mà chúng ta không bao giờ nghĩ tới.

CHƯƠNG 23

Lê Họa và Lộ Thiếu Hành vẫn yên lặng nhìn nhau. Dưới ánh đèn bàn vàng vọt, hai người trông giống như một đôi vợ chồng vừa cãi nhau xong và đang chờ kết quả, hoặc kết thúc, hoặc bắt đầu lại.

Hai bên tranh cãi, kiểu gì cũng có một người thua, thế hòa rất ít. Về điểm này, đàn ông làm khá tốt. Từ cổ chí kim, những từ miêu tả nữ tính luôn là dịu dàng, tinh ý, hiểu chuyện, hay nói thẳng ra là nhu nhược và yếu đuối. Bởi vậy, dù phụ nữ có thua cũng không mất mặt.

Lê Họa từ bỏ cuộc đấu trước. Cô nhìn quanh căn phòng. Xa lạ và lạnh lẽo, hoàn toàn không có chút sức sống nào. Suy đoán của cô rất đúng, đây là căn nhà Lộ Thiếu Hành vừa mới mua, tuy khá khó khăn nhưng đáp ứng được yêu cầu của anh. Đây là nhà mới, chưa từng có người ở, nội thất đã được trang bị đầy đủ, hơn nữa ngoại cảnh cũng khá đẹp.

Có tiền quả nhiên là tốt, chuyện khó khăn đến mấy cũng dễ dàng giải quyết được. Chẳng trách người bất chấp lao vào kiếm tiền.

Lê Họa có thể hình dung ra bộ dạng tồi tệ của mình lúc này, cô thở dài.

Lộ Thiếu Hành vẫn cứ nhìn cô không rời mắt, như thể đang đánh giá một món hàng xem có đáng để mình mua hay không. Bất ngờ, anh quay lưng bỏ đi mà không nói một lời.

Hai người đều ôm nỗi bất an riêng, nhưng hôm nay lại trời yên biển lặng. Thật đáng tiếc, không có gì xảy ra cả.

Sáng hôm sau Lê Họa tỉnh dậy, Lộ Thiếu Hành đã đi. Cô đi quanh nhà tìm một lượt, chắc chắn anh không còn ở đây mới gấp chăn gối rồi ra khỏi nhà. Chỉ có điều, khi về đến khu chung cư, cô trông thấy xe của Trác Dực Đình dừng ở đó. Nhất thời, cô không biết mình nên làm gì.

Theo lý mà nói, cô không hề phản bội Trác Dực Đình. Nhưng bản thân cô biết mình đã phản bội anh rồi, cô đã không còn huyễn tưởng tới những dự định tương lai tươi đẹp của hai người nữa. Trước đây, cô không hiểu nổi tại sao người ta có thể vừa mặn nồng hôm trước mà hôm sau đã có thể đường ai nấy đi. Hóa ra trên đời này chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Trác Dực Đình ở đây một đêm, nhưng không phải vì chờ Lê Họa, chính anh cũng không hiểu tại sao mình lại đến đây như một kẻ ngốc, có thể chính vì muốn biết khi nào cô về. Anh cười giễu chính mình. Đêm qua anh lái xe theo Lộ Thiếu Hành, sợ bị phát hiện nên anh đã giữ khoảng cách khá xa, không hề để mất dấu dù cho trong lòng anh rất muốn.

Hai người họ đi cả đêm với nhau, việc này nói lên điều gì? Cô nam quả nữ ở chung một chỗ, có làm gì hay không cũng chẳng quan trọng. Mọi người đều đã trưởng thành, tự có những suy nghĩ riêng.

“Anh về rồi.” Trác Dực Đình bước xuống xe.

Trước đó anh vẫn đang suy nghĩ xem phải làm gì, phải tỏ thái độ thế nào với cô, phải hỏi cô mình có điểm nào không tốt mà cô lại theo người khác? Thế nhưng cuối cùng, anh chỉ lặng yên nhìn cô, bởi anh trông thấy quầng thâm nơi mắt cô.

Yêu thương, hóa ra là như vậy. Rốt cuộc anh vẫn không biết bản thân yêu người phụ nữ này nhiều đến nhường nào, dù cho đến tận bây giờ anh vẫn chưa hiểu hết về cô.

Lê Họa nhìn thoáng qua xe của anh rồi hỏi: “Anh chưa ăn sáng phải không?”

Trác Dực Đình gật đầu.

“Em cũng chưa ăn.” Cô gượng cười.

Hai người đi đến một quán ăn nhỏ gần đó. Cô tự hỏi, có phải chỉ vì mấy câu nói của Lộ Thiếu Hành mà cô sẵn sàng từ bỏ người đàn ông này hay không. Rốt cuộc thì tình cảm của cô dành cho Trác Dực Đình quá mong manh hay sự tồn tại của Lộ Thiếu Hành có ảnh hưởng quá lớn đối với cô? Nếu nhất định phải đưa ra một đáp án, cả hai đều không phải.

Điều cô ghét chỉ là cụm từ “con riêng” mà Lộ Thiếu Hành nói, giống như cô căm ghét những gã đàn ông bỏ mặc người vợ theo mình khổ cực nhiều năm trời để ra ngoài cặp bồ với những cô gái trẻ đẹp. Còn một lý do nữa, đúng như Lộ Thiếu Hành nói, nếu thật sự Trác Dực Đình bị đuổi ra khỏi nhà, cô và anh sẽ rơi vào tình cảnh vô cùng khó khăn. Đương nhiên, cô không vĩ đại đến mức buông tay Trác Dực Đình chỉ vì sợ liên lụy tới anh. Lý do lớn hơn cả chính là nếu anh đã không thể cho cô một cuộc sống dư dả về vật chất, đã vậy anh còn phải chịu khổ vì cô, vậy hai người đến với nhau còn nghĩa lý gì nữa?

Đôi bên cùng thiệt! Cô không muốn thế. Làm người cần phải sống thực tế.

“Bánh bao ở đây ngon lắm.” Lê Họa đẩy đĩa bánh bao vừa được bưng lên về phía Trác Dực Đình.

Trác Dực Đình gắp một miếng đưa lên miệng.

“Ừ, khá ngon.”

Lê Họa cũng bắt đầu ăn, quả thật cô đang rất đói.

Hôm nay trời nắng đẹp, tâm trạng người ta dường như trở nên thoải mái hơn.

“Anh về khi nào thế?” Lê Họa thản nhiên hỏi, như thể không hề có chuyện Trác Dực Đình từng gọi điện cho cô rất nhiều lần. Không phải cô đang cố tình đóng kịch, chỉ là chẳng biết nên nói gì.

Hóa ra, sau khi trong lòng đã rũ bỏ một mối quan hệ, đối diện với nhau sẽ trở nên khó khăn như vậy.

“Về được mấy ngày rồi.” Trác Dực Đình nhìn cô đầy ẩn ý.

Hai người tiếp tục yên lặng ăn, tách biệt với sự ồn ào của quán.

Ăn miếng cuối cùng, Lê Họa lấy khăn giấy lau miệng rồi ngẩng lên nhìn Trác Dực Đình: “Không có gì muốn hỏi em sao?”

Trác Dực Đình gấp miếng bánh bao cuối cùng khỏi đĩa. Có lẽ lực tay quá mạnh khiến cho miếng bánh nứt ra, để lộ nhân bánh ở bên trong. Anh bỏ vào miệng, chậm rãi nhai, thậm chí muốn cứ nhai mãi như thế.

Chuyện gì xảy ra cũng có quá trình, người thì khao khát gói gọn quá trình ấy, người lại mong nó kéo dài vô tận. Khi sự việc đã kết thúc, cũng là lúc chúng ta phải đối diện với kết quả.

“Mấy ngày qua em làm những gì?” Trác Dực Đình không nhìn cô, bình thản lên tiếng, “Em nghỉ việc rồi à?”

“Nghỉ rồi.” Cô cũng bình thản trả lời. “Cảm thấy không phù hợp.”

Một cách sống không phù hợp thì không cần tiếp tục duy trì nữa, thả lỏng một chút sẽ giúp bản thân dễ chịu hơn.

“Em muốn làm gì?” Trác Dực Đình nhìn cô.

Chống cằm nghĩ ngợi giây lát, cô cười: “Mua xổ số! Hy vọng may mắn trúng năm triệu tệ”.

“Mong muốn này cũng không đến nỗi nào.” Trác Dực Đình đứng dậy, “Anh mời em?”.

Cô nhìn anh. Làm gì cơ?

Đi mua vé số.

Trác Dực Đình thật sự dẫn cô đi mua vé số. Anh trả tiền, nói là mời cô.

Lê Họa cũng rất nghiêm túc viết một dãy số, viết rồi xóa, xóa rồi viết. Cuối cùng cô lại để máy chọn tự động một dãy số. Mỗi lần cầm trong tay tờ vé số, cô đều nghĩ, biết đâu lần này được năm triệu tệ rơi trúng đầu.

Tâm trạng khác tốt, cô uống một ngụm trà sữa. Cuộc sống như vậy kể ra cũng không đến nỗi tệ, nếu như không cần phải suy nghĩ đến chuyện gì. Hai người ngồi trên băng ghế dài, nhìn đám đông kẻ qua người lại trước mặt.

“Vẫn không muốn hỏi em sao?” Lê Họa cười.

Cô biết Trác Dực Đình là một người đàn ông tốt, sau này sẽ là một người chồng tốt. Nhưng ấn tượng của cô về anh thật ra chỉ dừng lại ở một lần duy nhất, vào ngày tang lễ của bà ngoại. Hôm đó, cô đã khóc rất nhiều, muốn có ai đó ở bên mình san sẻ.

“Có thể đến đây với em được không?”

Chỉ vì một câu của cô, người đàn ông này dù đang ở một nơi xa xôi đã ngay lập tức lái xe đến gặp cô.

Khi ấy, cô và anh còn chưa thân thiết, nhưng anh đã vì một câu nói của cô mà đến. Hai người thuê phòng, mỗi người nằm một bên giường, nói chuyện vu vơ với nhau, không hề có một chút mập mờ nào.

Chỉ trách, anh quá si tình, còn cô quá lãnh đạm. Một người tốt với cô như vậy mà cô vẫn chẳng hề rung động.

Trác Dực Đình nhìn Lê Họa, lần này anh không có ý định lảng tránh nữa.

“Bắt đầu từ khi nào?”

“Hả?” Lê Họa nhíu mày, chưa hiểu ý của Trác Dực Đình. Cô tưởng anh chỉ hỏi tại sao không nghe điện thoại, tại sao cố tình giữ khoảng cách với anh.

“Lộ Thiếu Hành!” Trác Dực Đình giải thích.

Lê Họa kinh ngạc. Hóa ra Trác Dực Đình nghĩ về cô như vậy. Cô chỉ cười, không muốn biện minh gì hết, dù sao kết quả cũng như nhau, bận tâm làm gì người khác nghĩ thế nào.

“Từ sau khi anh đi.”

Chút hy vọng mong manh rằng cô sẽ phủ nhận đã tan biến.

“Tại sao?”

“Em không biết.”

Thật sự không biết.

Không cần thiết phải nói thêm gì nữa. Trác Dực Đình quay đi, anh không muốn nổi điên lên với cô.

Lê Họa lặng lẽ nhìn theo. Từ bỏ một người đàn ông như vậy là thiệt thòi mà cô tự mình chuốc lấy. Hút một ngụm trà sữa lớn, cô nhìn chăm chăm tờ vé số trong tay, trúng hay không cũng mặc kệ, cô ném nó vào thùng rác rồi đứng dậy, đi về phía ngược lại.

Hai người chia tay như thế.

Đơn giản vậy thôi sao?

Đơn giản vậy đấy.

CHƯƠNG 24

Trông thấy màn hình điện thoại hiện lên dòng “Mẹ đang gọi”, Lê Họa liền cảm thấy chán nản. Cô cực kỳ thấu hiểu nỗi lòng của những bậc phụ huynh mỗi khi con cái ở nơi xa gọi điện về. Bình thường chẳng mấy khi gọi điện cho bố mẹ, hễ gọi là kiểu gì cũng vì chuyện cần trợ cấp thêm tiền để làm việc này việc kia. Thế là bố mẹ ở nhà cuống quýt đi gom góp đủ rồi gửi cho con, chậm ngày nào lại bị con giục ngày đấy. Tâm trạng Lê Họa lúc này cũng không khác những người bố người mẹ đó lắm, những không thể không nghe điện thoại.

Cô cầm điện thoại đi ra ban công thoáng đãng.

“Mẹ ạ!”

Giọng nói có phần oán trách của Dương Uất Nhiên truyền đến giữa những tiếng bước chân loẹt quẹt trên sàn nhà: “Hôm nay về nhà ăn cơm đi, lâu rồi con không về”.

“Vâng ạ.”

Tắt máy, Lê Họa nhìn bóng mình phản chiếu trên cửa kính. Kiên cường để cho ai thấy, khi mà ngay cả cô cũng bắt đầu khinh bỉ chính mình?

Cô ăn qua một chút điểm tâm lót dạ, tay quần áo rời rời khỏi Glamour.

Dương Uất Nhiên ở trong một khu chung cư khá tiện nghi, những gia đình sống ở đó đều khá giả. Dương nhiên Dương Uất Nhiên không sống một mình, mà còn có người chồng hiện tại, chính là Mộc Trấn, cùng với cô con gái riêng Mộc Tinh đang học cấp hai.

Lê Họa đến nơi, người ra mở cửa là Mộc Tinh. Thấy Lê Họa, Mộc Tinh hơi hốt chào một tiếng: “Chị”.

Lúc này, Dương Uất Nhiên mới từ trong nhà đi ra.

“Mẹ!” Lê Họa thay dép rồi vào nhà.

Dương Uất Nhiên tươi cười nhìn cô: “Cũng nhanh đấy nhỉ, mẹ tưởng con lè mề chưa chịu về ngay”.

Lê Họa ôm chầm lấy mẹ: “Con nhớ mẹ mà!”.

Đúng là cô nhớ mẹ, nhớ cả thứ tình cảm ấm áp này nữa.

Mộc Tinh nhìn cảnh tượng trước mắt, bĩu môi không nói gì. Dương Uất Nhiên thấy vậy mới khẽ đẩy Lê Họa ra, quay sang nói với Mộc Tinh: “Con làm xong bài tập chưa, lát mẹ kiểm tra”.

Cơm nước hằng ngày đều do dì Trương lo liệu, nhưng hôm nay con gái về thăm nên Dương Uất Nhiên tự mình xuống bếp, Lê Họa cũng đứng bên phụ giúp mẹ, như vậy mới có cảm giác mẹ con quăn quýt. Dương Uất Nhiên vừa xào rau vừa nói: “Họa, cũng đến lúc con nên tìm một người mà kết hôn rồi”.

“Có duyên thì tự nhiên sẽ gặp được thôi, mẹ đừng lo.” Giọng điệu của cô bình thản đến mức kinh ngạc. Dù sao mọi chuyện hiện tại cũng đang rối rắm, cô không muốn suy nghĩ nhiều thêm nữa. Có nghĩ cũng chẳng được gì.

Dương Uất Nhiên làm xong món cuối cùng, Lê Họa bưng ra ngoài bàn ăn. Người nhà họ Mộc không quá nặng nề gia giáo, cơm nước sẵn sàng, mọi người có mặt đầy đủ là có thể bắt đầu được ngay. Trong bữa cơm, vừa ăn vừa chuyện trò dăm ba câu cũng thoải mái.

Dương Uất Nhiên thỉnh thoảng lại gấp thức ăn cho cả hai cô con gái. Mộc Trấn khá kiệm lời, ngồi ăn một lát mới quay sang hỏi chuyện Lê Họa.

“Đây cũng là nhà con, không cần giữ ý tứ gì cả. Ăn nhiều vào nhé, chẳng mấy khi mẹ con xuống bếp trở tài, bình thường có muốn ăn đồ mẹ con nấu cũng khó.”

“Dượng cũng ăn nhiều vào ạ.”

Mộc Trấn nhìn vợ mình giây lát rồi mới hỏi Lê Họa: “Dạo này công việc của con thế nào?”.

Trước đây, cô từng nói với mẹ rằng mình làm ăn chung với một người bạn học, cuộc sống tương đối thoải mái.

“Họa Họa”, Dương Uất Nhiên thở dài, “Dạo này tình hình kinh tế trì trệ, không biết công việc làm ăn của con có bị ảnh hưởng không?”.

“Vẫn ổn mẹ ạ.” Lê Họa bình thản đáp.

Dương Uất Nhiên quay sang nhìn chồng, rồi lại nói với Lê Họa: “Con giỏi thật đấy. Công ty của dượng con gần đây phải chịu rất nhiều ảnh hưởng từ thị trường...”.

Lê Họa vẫn thản nhiên ăn cơm. Cô đã quá quen với chuyện này, nói qua nói lại cũng chỉ là muốn cô bỏ ra chút tiền “đầu tư”. Trong lòng cô thật sự muốn buông bát cơm xuống, thẳng thừng hỏi: Lần này cần bao nhiêu? Thà rằng cứ đưa ra một con số cụ thể, hoặc là để cô ăn cho xong bữa cơm đã, để cô có cảm giác lần này mình về nhà chỉ đơn giản là để ăn một bữa cơm gia đình chứ không còn mục đích nào khác. Thậm chí, số tiền mà cô bỏ ra “đầu tư” lần trước còn chưa được hoàn trả.

Ăn xong bát cơm, Lê Họa đặt bát đũa xuống bàn, nói: “Công việc của dượng gặp khó khăn thì đương nhiên con không thể đứng nhìn được”.

Mộc Trấn hài lòng nắm tay Dương Uất Nhiên như thể đang khen ngợi bà giải quyết vấn đề rất khéo léo.

Lê Họa chỉ cười.

Cô có thể thông qua phương thức này để chứng tỏ cho Dương Uất Nhiên thấy giá trị tồn tại của mình, cũng gián tiếp chứng tỏ cho người nhà họ Mộc thấy giá trị tồn tại của Dương Uất Nhiên.

Thật buồn cười! Cô lại lựa chọn làm vậy để giúp mẹ có chỗ đứng trong lòng người đàn ông kia. Tạo ra giá trị thì mới có địa vị, thương nhân đều như vậy.

Cô có tiền. Mẹ cô tin như vậy, Mộc Trấn tin như vậy. Và cô cũng cho rằng mình có tiền, nếu như đây là lý do duy nhất giữ cho mối liên hệ của họ không bị mất đi. Thậm chí, cô nực cười đến nỗi, muốn dùng hạnh phúc của mẹ để chứng tỏ cho bố cô thấy năm xưa ông đã hành động sai lầm.

Nhưng cô đã chứng minh được gì? Chỉ là sự ngu xuẩn của bản thân mà thôi.

Lộ Thiếu Hành nói rất đúng, cô thật sự phải bán thân.

Lê Họa quay lại Glamour, cảm thấy chưa bao giờ nhẹ nhõm như vậy, coi mình là một xác chết thì sẽ không phải đau khổ, không phải rơi nước mắt, cũng không phải sợ hãi điều gì hết. Một khi đã không sợ chết, chẳng ai có thể làm tổn thương đến mình được nữa.

Đây mới là cách sống thích hợp với cô, vui đùa cùng những người ở đây, không màng đến điều gì cả.

“Cùng uống với nhau đi?”

Lê Họa nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh, nhỏ giọng thì thầm: “Uống với tôi rất đắt đấy!”.

Lời nói đầy sự khiêu khích.

“Nếu anh thua, thế này!” Vừa nói, cô vừa giơ hai ngón tay lên.

Gương mặt cô ửng đỏ, quyến rũ như con bướm vừa thoát khỏi kén, sải cánh định bay đi khiến người ta gấp gáp muốn giữ lại.

“Được thôi!” Người đàn ông lên tiếng.

Cô đương nhiên sẽ không khách khí, thậm chí còn chơi trò khôn lỏi một chút, nũng nịu với đối phương để cho anh ta uống thêm càng nhiều.

Cái thứ gọi là chính trực, hoàn toàn không thích hợp trong hoàn cảnh này.

Bán sự tôn nghiêm, bán nụ cười, bán thời gian, cô quả thật là một nữ bồi bàn chuyên nghiệp. Nhưng cô rất hài lòng, bởi giá trị của cô được khẳng định ở nơi này. Ít nhất thì hạnh phúc hiện giờ của mẹ cô có phần công sức của cô. Sự tồn tại của cô vẫn còn giá trị.

Tươi cười.

Dù nụ cười của cô không đến mức nghiêng nước nghiêng thành nhưng lại mê hoặc được kẻ khác.

Đây là suy nghĩ duy nhất của Lộ Thiếu Hành sau khi đã đuổi hết mấy gã vây quanh Lê Họa này giờ.

“Uống rượu à?” Anh đứng trước mặt cô, “Tôi uống cùng em”.

Lê Họa tựa lưng vào tường, nửa cười nửa không, “Uống với tôi đắt lắm đây”.

“Có cần tôi ném tiền cho em không?”

Anh quả thật biết nói những lời đầy lực sát thương.

Chẳng ai có sự nhẫn nại vĩ đại cả, nhất là trong quan hệ nam nữ, chỉ có hai loại kết quả: đạt được và không đạt được.

Trên hành lang dài hun hút, mỹ nữ mặc áo hai dây lẳng lơ, có gã luồn tay xuống vòng ba của mỹ nữ rồi nhét một tờ tiền vào ngực cô nàng.

Lê Họa và Lộ Thiếu Hành đều trông thấy cả.

Bạn cho rằng lòng tự trọng của bạn bị chà đạp ư? Đó chẳng qua là vì bạn chưa thấy những sự chà đạp kinh khủng hơn thôi!

Lê Họa đã uống quá nhiều, cơ thể mềm nhũn. Lộ Thiếu Hành phải dìu cô đi. Trong thâm tâm đàn ông luôn có một con thú dữ trú ẩn, bất kỳ lúc nào cũng sẵn sàng lao ra cắn người.

Lộ Thiếu Hành đặt ngón tay lên ngực Lê Họa, vẽ một đường tròn. Cô dõi theo hành động của anh, đột nhiên cười. Nụ cười của cô dường như kích thích anh thêm, anh đưa tay lên định bóp cổ cô nhưng đưa đến lưng chừng thì dừng lại. Anh kéo cô ra khỏi Glamour, sau đó lái xe về nhà riêng của mình.

Cô đã biết điều như vậy, anh cũng nên biết điều mới phải.

Sự phẫn nộ đang bùng cháy trong lòng cô. Nhưng có lẽ cô không biết trong lòng anh cũng đang có ngọn lửa thiêu đốt.

Lộ Thiếu Hành lôi cô vào nhà, rốt cuộc không nhịn được nữa, cô lao vào đánh anh. Tại sao anh lại xuất hiện trong cuộc sống của cô? Tại sao đã giả vờ không quen biết rồi lại đến trước mặt cô vào lúc cô bi đát nhất với tư cách một vị khách? Cô không cần sự thương hại của anh.

Lộ Thiếu Hành tóm lấy tay cô, cô lại cúi xuống cắn tay anh thật mạnh khiến anh hít sâu một hơi. Cô buông anh ra, thở hồn hển. Anh nhìn cô giãy lát rồi đột nhiên hôn cô và đẩy cô ngã xuống sofa.

Lê Họa không kháng cự, chỉ mỉm cười giữ lấy tay Lộ Thiếu Hành và cất giọng hỏi: “Muốn tiếp tục?”.

Cô cười tinh nghịch, rõ ràng không hề khóc nhưng đôi mắt của cô lại long lanh như đại dương mênh mông.

“Trả tiền đi!”

CHƯƠNG 25

Lộ Thiếu Hành dừng tất cả lại. Trên mặt không hề thể hiện sự tức giận. Anh đứng dậy, nhìn cô từ đầu tới chân, sau đó chỉnh lại quần áo của mình.

Chính là cảm giác này! Cho dù Lộ Thiếu Hành có làm chuyện gì, chỉ cần quay lưng đi, chỉnh đốn lại một chút, anh vẫn là cậu hai nhà họ Lộ. Còn cô, dù cố gắng tẩy xóa quá khứ thế nào cũng ổng công. Nếu một ngày cô hóa phượng hoàng thì trong mắt người khác, đó cũng chỉ là đũa mốc chòi mâm son mà thôi, quá khứ của cô sẽ bị bôi mốt không thương tiếc.

Đây chính là sự khác biệt giữa họ.

Lộ Thiếu Hành nhìn cô chăm chăm. Cô cũng không chịu thua kém nhìn lại anh.

Nếu cô không nói câu vừa rồi, có thể anh thật sự sẽ tiếp tục. Con thú hoang dại trong cơ thể anh đã xông ra, nhưng vì một câu nói của cô, anh đã bắt đầu suy nghĩ lại hành vi của mình. Một màn vui vẻ từ đó mà kết thúc.

Cô không thể rửa sạch dấu vết tự mình tạo ra, vậy thì lựa chọn không cần rửa nữa. Chỉ cần cô kiên trì giữ im lặng, sẽ chẳng ai nhớ đến những việc cô đã làm, chẳng ai bận tâm nữa.

Lộ Thiếu Hành chỉnh đốn lại tất cả rồi tiếp tục nhìn cô. Cô muốn nói những điều hạ thấp bản thân mình, nhưng anh không muốn hòa theo những điều ấy. Bao nuôi nhân tình? Những từ ngữ này thật rẻ mạt. Dẫu sao, anh cũng là cậu hai nhà họ Lộ, là đứa con ngoan trong mắt mọi người. Anh thật sự không nghĩ đến sẽ làm những việc như vậy. Không phải anh tốt đẹp hay chính trực, đơn giản chỉ là không muốn làm, vậy thôi.

Anh chột mỉm cười. Chẳng lẽ những người đàn ông đang bao nuôi nhân tình lúc đầu đều nghĩ rằng mình sẽ làm vậy sao? Dường như bản thân anh

cũng chẳng hề cao thượng. Anh không nghĩ mình sẽ vì yêu ai đó mà si mê điên cuồng. Ở bên nhau chỉ đơn giản là vì gặp được nhau giữa ngàn vạn người.

Lộ Thiếu Hành cất bước đi về phía phòng tắm, bất chợt anh dừng lại, quay đầu nhìn cô và nói: “Phòng kia có phòng tắm”.

Đó cũng là phòng ngủ hôm nay của cô.

Cô đứng dậy, uể oải kéo lê thân thể rã rời. Cả người cô nồng nặc mùi rượu. Tắm là một phương pháp xả stress rất hữu hiệu, nước nóng bốc hơi như sương mù khiến từng lỗ chân lông trên người đều giãn ra. Cô mở mắt, đưa tay lên mặt, không rõ là nước mắt hay nước từ vòi hoa sen chảy xuống. Cô thật sự không muốn khóc, không muốn tỏ ra mình là kẻ đáng thương.

Thời sinh viên, đầu tháng cô thường chi tiêu vượt mức để rồi cuối tháng phải sống trong kham khổ, từng nhiều lần ba ngày liên tiếp chỉ ăn suất cơm nắm xu với dưa chua. Lúc nghèo đói, chỉ mong sao những ngày cực khổ ấy trôi qua cho nhanh. Cô rất thích một câu nói: “Sao tôi lại hành hạ bản thân đến mức này? Nếu để mẹ tôi biết được, chắc chắn mẹ sẽ buồn lòng lắm”. Luôn tự nhủ mình như vậy nhưng lại chẳng bao giờ tiến bộ. Hiện giờ, cô thậm chí còn thê thảm hơn cả khi ấy, nhưng đã không nhớ đến câu nói kia nữa rồi. Cô không biết liệu mẹ có bận tâm đến việc cô sống như thế nào hay không, có bận tâm cô hết tiền chưa, có bận tâm cô có đang mặc ấm mỗi khi trời trở lạnh, có cản dận cô dừng vì sợ béo mà ăn kiêng?...

Tất cả những điều ấy đã không còn nữa rồi.

Sự đổ kỵ của phụ nữ luôn phơi bày rõ trong chuyện tình cảm, ngay cả tình thân cũng không bằng. Nhưng cô bắt buộc phải thấu hiểu cho lựa chọn của mẹ, có một gia đình khác, mẹ phải dốc lòng vì gia đình ấy, chẳng thể nào lo lắng cho cô nhiều được nữa. Cuộc hôn nhân trước, mẹ cô là người chịu tổn

thương, bây giờ cô muốn mẹ được sống thật hạnh phúc, như vậy mới đúng với câu nói ở hiền gặp lành.

Lê Họa vén tóc lên đỉnh đầu, vò rối tung rồi buông xuống, xõa xượi như một kẻ điên. Cô cũng cho rằng như vậy, thật sự không biết tự lượng sức mình.

Trước đây, Lê Mưu Viễn phá sản, quyết định ly hôn với mẹ cô để gánh toàn bộ khoản nợ. Lê Họa hiểu nhân cho rằng bố cố tình vin cơ phá sản để bỏ mẹ con cô rồi đi theo người phụ nữ trẻ trung kia. Cô không chấp nhận được điều đó. Nếu không phải trước đây bố quá tốt với mẹ con cô, có lẽ cô đã không đau lòng đến vậy. Cô từng lén lút theo dõi bố đến nơi ông sống với người phụ nữ kia. Đó là một căn nhà rất bình thường, Lã Tổ đang giặt quần áo cho bố cô, việc mà trước đây mẹ vẫn thường làm. Lê Mưu Viễn mỉm cười nhìn vợ. Hai người họ ăn mặc rất bình thường, thậm chí quần áo của Lã Tổ đã cũ và ngả màu. Nhưng họ hạnh phúc, niềm hạnh phúc ngập tràn trong ánh mắt ấm áp, thứ mà một người ngoài cuộc chỉ cần nhìn thôi cũng cảm nhận được.

Lê Họa phẫn nộ nhưng chỉ biết đứng đó lặng lẽ rơi nước mắt.

Cô muốn làm gì? Đến để xem kẻ phụ bạc sống bất hạnh?

Nhưng hiện thực hoàn toàn trái ngược với những gì Lê Họa mong đợi. Lê Mưu Viễn thật sự nhận hết gánh nặng nợ nần trên vai, để cho vợ cũ và con gái sống an nhàn. Còn người phụ nữ mới của Lê Mưu Viễn hoàn toàn không ngại cực khổ mà sẵn sàng ở bên ông.

Sự đối nghịch này giày vò Lê Họa đến khổ sở.

Nếu chỉ như vậy, cô hoàn toàn có thể quay lưng mà đi. Nhưng sau đó, cô thấy một đám người xông vào đánh đập vợ chồng Lê Mưu Viễn. Vì muốn trả hết tiền lương cho công nhân, Lê Mưu Viễn đã phải vay nặng lãi đám người đó.

Lê Họa đứng chôn chân, nước mắt không ngừng tuôn trào. Tại sao? Tại sao cuộc sống này không diễn ra như kịch bản vốn có về người tốt kẻ xấu? Vì sao lại để cô chứng kiến cảnh tượng này, phủ định tất cả những quan điểm trước giờ của cô?

Cảm động. Đúng.

Nhưng cô không chấp nhận.

Mặc kệ tình cảm phu thê giữa họ sâu đậm đến đâu, cô cũng không chấp nhận. Cô bật cười, chợt nghĩ đến trường hợp mình chấp nhận chuyện này, có lẽ báo chí sẽ đưa tin: Con gái bất hiếu ủng hộ bố ngoại tình với người phụ nữ khác. Thật nực cười!

Sau đó, Lê Họa tìm gặp luật sư của Lê Mưu Viễn, biết được toàn bộ số nợ của ông. Vị luật sư kia còn tỏ ra rất khâm phục Lê Mưu Viễn, vì nhiều người rơi vào hoàn cảnh này thường lựa chọn bỏ trốn hòng thoát thân. Lê Họa chỉ cười trừ.

“Tớ sẽ giúp cậu, bất kỳ chuyện gì.”

Nếu người nói câu này là một người đàn ông, Lê Họa nghĩ, có lẽ mình sẽ cảm động đến mức sẵn sàng lấy anh ta, vì tại thời điểm khó khăn nhất, có người kéo bạn dậy, dù cho anh ta có mục đích gì đi chăng nữa đó cũng vẫn là một sự cứu vớt không gì đền đáp nổi.

Nhưng đáng tiếc, người nói là một cô gái.

Tô Tự trở thành ngọn đèn chiếu rọi vào cuộc đời Lê Họa từ lúc đó.

“Tớ chẳng có gì, ngoài tiền.”

Lê Họa cười. Cô nợ Tô Tự một khoản tiền lớn, lớn đến độ, cả đời này cô cũng không trả nổi. Có phải con người sẽ vì tiền mà tự chà đạp bản thân

hay không? Chắc là có. Nếu Tô Tự không giúp đỡ cô, cô cũng chẳng chịu làm bạn với con người có tính cách gàn dở ấy, càng không có chuyện hai người trở nên thân thiết với nhau đến tận bây giờ.

Giữa người với người, vốn chẳng thế nào nghĩ cho tỏ tường.

Lê Họa trả hết nợ cho bố, chỉ vì muốn người đàn ông đó sống cuộc sống bình thường, hoặc có lẽ là cô muốn báo đáp ông, vì lúc công ty phá sản, ông đã một mình gánh vác tất cả.

Gọi đó là báo đáp đi, rồi từ đấy, không ai dính dáng đến ai nữa. Cho dù Lê Mưu Viễn là ngục quân tử hay đích thực là một người đàn ông tốt, cô cũng không muốn liên quan, không muốn hiểu.

Sau đó không lâu, Dương Uất Nhiên tái giá. Biết chuyện Lê Họa trả nợ giúp Lê Mưu Viễn, bà không khỏi giật mình, không ít lần hỏi cô kiếm đâu ra nhiều tiền như vậy. Chỉ một lời nói dối, cô đã che đậy được tất cả, thậm chí còn được mẹ khen tài giỏi. Nếu con gái đã tài giỏi như vậy, phận làm mẹ cũng không cần quá lo lắng nữa, có thể yên tâm đi bước nữa. Phải vậy không?

Đúng là đạo lý đó.

CHƯƠNG 26

Lúc ăn sáng, cả hai đều gượng gạo. Cô nam quả nữ ở chung suốt một đêm lại không xảy ra bất kỳ chuyện gì, chỉ có thể giữ im lặng cho hết thời gian.

Bữa sáng khá chu đáo, Lê Họa không nghĩ Lộ Thiếu Hành đích thân nấu, có lẽ là gọi từ nhà hàng nào đó mang tới, hương vị khá ngon. Cô lấy giấy ăn lau miệng, vẫn không dám nhìn anh. Trong khi đó, Lộ Thiếu Hành vẫn đang quan sát cô. Những lúc im lặng, anh thật sự không nhận ra cô đang nghĩ gì. Dường như anh đã hoàn toàn quên mất rằng trong thời gian này chính mình đã cố tình xen vào chuyện riêng của cô.

Ăn sáng xong, Lê Họa dọn dẹp mang bát đĩa đi rửa. Đã được mời ăn rồi cũng nên biết điều làm việc.

Hai người vẫn duy trì trạng thái trầm mặc, không ai nói gì với ai. Ánh mắt của anh di chuyển theo cô vào bếp, lúc này, Đường An An gọi điện đến. Bà vẫn thắc mắc chuyện anh nói dọn ra ngoài là ra ngay, không biết có vấn đề gì bất tiện. Lộ Thiếu Hành chỉ cười giải thích như vậy sẽ tiện hơn cho công việc. Cúp máy, tiếng nước trong bếp cũng ngừng chảy.

Lê Họa đi ra, bắt gặp ánh mắt của anh, chột cảm thấy khó chịu. Cơ hồ cô làm gì cũng bị anh quản chế.

“Định đi đâu?” Lộ Thiếu Hành mở miệng hỏi trước. Anh vẫn ngồi ở bàn ăn, cố tình nghiêng chiếc ghế đang ngồi, làm mất đi vẻ nghiêm túc thường ngày.

Chiếc áo trắng tinh treo trong phòng, khiến cô nhìn vào cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Có lẽ là do ấn tượng bởi hình ảnh trên bản tin về một trường trung học đã cải cách đồng phục, đẹp đến nỗi những học sinh từng ghét mặc đồng phục cũng phải khen ngợi. Nam sinh mặc vest đen viền cổ trắng,

bên trong là sơ mi trắng và thắt cà vạt tím. Nữ sinh mặc áo ghi lê cổ tim trắng kết hợp với váy caro dài đến đầu gối.

Nếu để Lộ Thiếu Hành mặc bộ đồng phục đó, nhất định sẽ toát lên vẻ thanh xuân dào dạt, phong độ phi phàm.

Lộ Thiếu Hành không lấy gì làm vui vẻ trước sự thất thần của Lê Họa, anh hỏi lại: “Đi đâu?”.

Cô sững ra giây lát rồi hỏi: “Sao cơ?”.

Cô có thể đi đâu được?

Câu hỏi anh chợt khiến cô liên tưởng tới chuyện khác. “Là anh giúp?”

Đám người Hào Ca lâu lắm rồi không đến tìm cô gây chuyện, điều này rất lạ so với phong cách làm việc trước giờ của họ. Cô từng tận mắt thấy gã dẫn người đi đánh con nợ, đến nỗi đối phương phải quỳ xuống van lạy xin tha cho một già một trẻ. Vậy mà suốt mấy ngày qua, gã không đến tìm cô, như thể đã quên món nợ này.

Hiểu ý câu hỏi của Lê Họa, Lộ Thiếu Hành nhếch miệng cười. Bản thân anh vốn luôn duy trì tác phong đứng đắn, điệu cười nhếch kia chẳng những không làm mất đi sự đứng đắn, mà còn giúp anh trở nên mê hoặc hơn.

Lê Họa cảm thấy khó chịu vì bản thân đã vô tình thỏa mãn ý đồ của Lộ Thiếu Hành. Cô nhíu mày.

“Định trả ơn?” Lộ Thiếu Hành cũng rất tò mò liệu cô sẽ trả ơn anh bằng cái gì. Anh chẳng phải nhà từ thiện, không dư dả đi làm việc tốt không công.

Bề ngoài hiền lành vô hại, bên trong chưa chắc vậy. Đừng bao giờ nghĩ quá tốt hay quá tệ về người khác, nhất là đàn ông.

“Hóa ra đúng là anh!” Cô chỉ hỏi để xác nhận suy đoán của mình thôi, còn chuyện trả ơn vẫn còn xa quá.

“Thế em nghĩ là ai?” Anh bỗng nắm chặt mép ghế, nụ cười trên mặt vụt mất, “Trác Dực Đình?”.

Lê Họa mím môi, quả thật cô có nghĩ đến Trác Dực Đình, nhưng Lộ Thiếu Hành hỏi vậy, cô lại không muốn thừa nhận. Nếu cô nói không phải vậy chứng tỏ cô thà chấp nhận người giúp mình là Lộ Thiếu Hành chứ không phải Trác Dực Đình. Cô có cảm giác mình vừa bị dồn vào con hẻm nhỏ và bần thiêu, toàn thân lấm lem nhưng không muốn bị người khác trông thấy. Mỗi khi có ai đó bắt gặp mình trong bộ dạng đó, cô lại cảm thấy vô cùng tự ti. Cô mong mình có thể ngẩng cao đầu, vờ như không quen biết, vờ như họ không nhận ra cô.

Việc Lê Họa lặng yên không trả lời, trong mắt Lộ Thiếu Hành, chính là ngầm thừa nhận.

Không ai nói gì thêm nữa, ai làm việc người nấy.

Khá lâu không tụ tập cùng bạn bè, lần này vừa đến nơi hẹn, Lộ Thiếu Hành đã bị mọi người lôi vào mấy câu trêu đùa. Anh cũng chỉ cười cho qua chuyện, không giải thích nhiều.

“Anh Lộ, anh và anh Trác có thể cùng nhau chịu phạt được đấy, cả hai cùng chơi trò mất tích suốt thời gian qua.” Trang Chu cười ha hả.

Lương Hạo tiện tay nhặt tờ giấy vo tròn ném vào đầu Trang Chu. Tên nhãi này đúng là không biết ý gì cả.

Trang Chu ngơ ngác nhìn Lương Hạo, chỉ nhận được một dấu hiệu giữ im lặng từ đối phương.

Trác Dực Đình cầm ly rượu, ngồi xuống vị trí đối diện Lộ Thiếu Hành, vẻ mặt rất bình thường.

Con người đôi khi rất kỳ lạ, khi tình cảm tan vỡ, họ không trách cứ đương sự, mà lại đổ lỗi lên người mà họ cho rằng đã phá hỏng chuyện của họ. Đàn ông và phụ nữ đều giống nhau, không rõ là bởi quá sợ hãi mất đi đối phương, hay là bởi không đành lòng trách cứ người ấy, nên chỉ có thể tìm một đối tượng khác mà đổ lỗi.

Lộ Thiếu Hành đáp lại Trác Dực Đình, ánh mắt không có gì là khiêu khích.

Lương Hạo biết qua nội tình nên trong lòng thấp thỏm, sợ rằng hai người họ xảy ra xô xát. Dù sao cũng là anh em bạn bè lâu năm, chuyện này đồn ra ngoài thật không hay, còn khiến những người ở đây khó xử, không thể nói gì, chỉ đành làm quần chúng đứng xem.

“Chúng ta quen biết nhau bao lâu rồi?” Trác Dực Đình nhướn mày.

Không đợi Lộ Thiếu Hành trả lời, anh ta tiếp tục: “Quen nhau từ hồi học cấp hai”. Cơ hồ nhớ ra chuyện gì đó, Trác Dực Đình cười, “Tốt nghiệp trung học, tôi muốn đăng ký thi cùng trường đại học với cậu, nhưng bố tôi không cho, nhất định muốn tôi học tỉnh ngoài. Ngày đó tôi buồn chán đến phát điên”.

Lộ Thiếu Hành nghe những lời này, quả thật không cười nổi.

Hai người làm bạn với nhau, rồi cũng như những người khác, dần dà ít liên lạc nên tình bạn phai nhạt đi. Tuy vậy, mỗi lần gặp lại, vẫn cảm thấy rất thân thuộc.

Lộ Thiếu Hành nhìn Lương Hạo này giờ vẫn quan sát hai người họ. Con người này thật đúng là không biết xấu hổ.

“Muốn đánh tôi một trận không?” Lộ Thiếu Hành cảm thấy bản thân đôi khi quá lạnh nhạt. Những ký ức mà Trác Dực Đình nhắc đến, không có nhiều ý nghĩa đối với anh, có chăng chỉ là một mình Trác Dực Đình biết những chuyện đó mà thôi.

Trác Dực Đình lắc lắc ly rượu trong tay: “Nếu tôi hất ly rượu này vào mặt cậu, cậu nghĩ kết quả sẽ thế nào?”.

Trác Dực Đình ắt hẳn không biết trong lòng Lộ Thiếu Hành có một thứ cảm giác hưng phấn rất khó hiểu. Nếu Trác Dực Đình hành động như vậy, chứng tỏ anh ta và cô gái kia đã đường ai nấy đi, và với bất kỳ ai, người ta cũng cảm thấy thỏa mãn khi bản thân được lựa chọn. Dù không thích, nhưng có thể chứng tỏ được giá trị hoặc sự hấp dẫn của mình.

“Cậu sẽ không làm thế”. Lộ Thiếu Hành chắc chắn.

Nếu muốn gây gổ với nhau, Trác Dực Đình sẽ không chọn nơi này.

Sự tự tin thái quá của anh khiến cho người ta chán ghét vô cùng.

“Chưa chắc!” Trác Dực Đình giơ cao ly rượu lên, ánh mắt vẫn dõi theo Lộ Thiếu Hành.

Lương Hạo lao tới, vừa nói vừa dè tay Trác Dực Đình xuống: “Có chuyện gì hay mà nói vui vẻ thế, kể anh em nghe với!”.

“Tôi uống nhiều rồi, đi trước đây.” Dứt lời, Lộ Thiếu Hành đứng dậy đi ra khỏi cửa, cũng không bận tâm thái độ của hai người còn lại.

Tình huống vừa rồi đúng là nực cười.

Anh đã biến thành bộ dạng đó từ bao giờ vậy? Nghiễm nhiên đi tranh giành tình nhân! Thật sự không bình thường chút nào.

Anh lái xe quay về nhà riêng, nhưng đi được nửa đường, chợt cảm giác có điều gì bất ổn, liền quay về biệt thự nhà họ Lộ. Vừa bước vào cổng, anh đã nghe thấy giọng của bố ở trong sân.

“Thằng bé thật sự đã về rồi sao?” Giọng nói có chút nghi hoặc.

...

“Chắc chắn là nó?”

...

“Trước đây ông từng gặp nó rồi, đành nhờ ông đi xem xem. Hồi đó ông còn nói nó giống mẹ nó...”

...

“Phiền ông.”

Lộ Thiếu Hành nghe đến đây, lập tức quay người bỏ đi. Biết được bí mật của người khác chẳng hay ho gì, anh cũng không thích như vậy.

CHƯƠNG 27

Quay về một chuyến rồi lại đi. Hình như dạo này anh hay làm mấy chuyện vô dụng đó, mà kỳ lạ là bản thân vẫn cảm thấy vui vẻ? Con người ta một khi bất bình, tâm trạng sẽ bắt đầu rối ren, lập tức đi tìm “thủ phạm” đã gây ra những điều tệ hại đó với mình. Vậy nên, Lộ Thiếu Hành lái xe đến nơi ở của Lê Họa, điên cuồng ấn chuông cửa rồi đứng đó đợi suốt nửa tiếng đồng hồ. Cảm giác bức dọc tăng dần. Cho dù bề ngoài tỏ ra điềm tĩnh, nhẫn nại đến đâu, vào giờ phút này anh cũng khó che đậy được tâm trạng thật sự của mình. Ngay như chuyện anh đang phải chờ người khác trong khi anh vốn nghĩ rằng trên đời này chỉ có người khác phải chờ đợi anh. Tốt nhất là không nên suy đoán vấn đề đúng sai, có lẽ do bản thân phải sống cuộc sống mà người khác mong muốn nên trong thâm tâm mới xuất hiện tật xấu này, cũng chẳng có gì lạ.

Lộ Thiếu Hành hút một điếu thuốc, đến khi đã gạt hết tàn thuốc, anh mới rời đi. Anh nhất định phải tìm ra bằng được người phụ nữ kia! Không phải vì cảm giác cô đơn trống trải lúc này, mà bởi nếu không tìm được cô thì những hành vi ngu xuẩn trước đó của anh chẳng phải là công dã tràng rồi sao? Anh lái xe đi tìm cô, dứt khoát không chịu gọi điện thoại. Thật nực cười!

Lê Họa không rõ mình muốn làm gì, chỉ len lỏi giữa đám đông để bản thân không phải suy nghĩ nhiều. Glamour dường như luôn như vậy, chỉ là trước giờ cô không hề phát hiện ra. Hát hò khiêu vũ, ai nấy đều mải mê với việc rũ bỏ sự bất mãn của mình, chẳng thềm bận tâm cái gì gọi là hèn mọn, cái gì gọi là công bằng.

Lê Họa còn khám phá ra rất nhiều chuyện thú vị. Chẳng hạn như cô gái ngồi cách cô không xa, đang thao thao bất tuyệt kể chuyện đời mình. Cô ta sống ở một vùng quê nghèo, phải ra sức học hành mới có hy vọng thoát khỏi nơi đó. Rồi cũng đến ngày cô ta thực hiện được điều đó, vào học tại

ngôi trường tốt nhất thành phố. Tại đây, cô ta gặp một nam sinh, người luôn đối xử tốt với mình. Cô ta đã cho rằng đó là món quà tuyệt vời nhất mà Thượng đế ban tặng cho bản thân ở kiếp này. Hai người yêu nhau như một lẽ tự nhiên, trải qua bao lần cãi cọ, chia tay, hàn gắn. Sau đó, nam sinh xảy ra chuyện, cô gái xả thân cứu người yêu. Chàng trai mất tích, cô gái liền trở nên sa đọa.

Nghe câu chuyện đầy bi kịch như thế, ta nên nói lời an ủi như thế nào đây? Thật ra không cần an ủi. Ta chỉ cần nói cho cô gái ấy nghe nỗi đau của bản thân, để cô ấy biết rằng chuyện của cô ấy chưa phải thảm hại nhất, vậy là cảm thấy dễ chịu hơn nhiều rồi. Cũng may, người bạn của cô gái kia cùng làm theo cách này.

Lê Họa cười một mình. Phần lớn thời gian gặp chuyện khó khăn, chúng ta đều dùng phương thức so sánh đối lập ấy để chứng minh rằng mình vẫn chưa đến nỗi khổ sở lắm.

Có điều, Lê Họa ấn tượng nhất với câu nói của cô nữ sinh tóc ngắn: “Khóc cái gì mà khóc. Có chuyện bé con con mà đã không muốn sống nữa rồi. Bố mẹ sinh cậu ra nguyên lành đầy đủ chân tay, họ có lỗi gì với cậu hả?”. Cũng phải, khi bạn giảm bớt hy vọng ở người khác, bạn sẽ không phải trả qua cảm giác thất vọng tràn trề. Chí ít, bố mẹ đã cho bạn một hình hài trọn vẹn, bạn cần gì phải cưỡng cầu những điều xa xỉ?

Có điều, dường như số đông mọi người đều tự cho rằng bản thân bất hạnh, rồi từng bước một đi tới những suy nghĩ cực đoan. Ngay như chính cô cũng vậy, cô đang kiếm tìm điều gì chứ? Điều đáng sợ không phải là đi tìm kiếm thứ gì đó, mà là sợ bản thân không muốn tìm gì cả.

Lê Họa đứng dậy. Trước khi rời đi, cô chợt nhận ra, khung cảnh nơi này vẫn náo nhiệt giống y lúc cô mới vào.

Đi tới cửa, cô dừng chân. Hóa ra, bởi quan niệm khác nhau nên nhìn mọi thứ xung quanh cũng khác nhau. Bạn vui vẻ, bạn sẽ cảm thấy những người ở đây nhiệt tình, nghĩ tiêu cực, bạn sẽ thấy họ đang chơi bời sa đọa. Thế giới luôn chỉ có một hình dạng chẳng qua do con mắt bạn nhìn nó khác đi mà thôi.

Cơ hồ có thứ gì đó nổ tung trong đầu cô. Hóa ra từ trước tới giờ là cô không chịu chấp nhận sự không hoàn mỹ, nhưng cái không hoàn mỹ đó vẫn cứ tồn tại.

Lộ Thiếu Hành dừng xe bên ngoài Glamour đã lâu, trông thấy cô như người mất hồn đứng ở cửa. Anh lái xe đến trước mặt cô.

Lê Họa nhìn thấy anh, cũng chẳng buồn nghĩ ngợi gì, mở cửa bước lên xe. Cô ngồi tựa lưng vào ghế, lúc này cô cảm thấy tỉnh táo hơn bao giờ hết. Thời điểm bố mẹ cô ly hôn, tất cả thân thích đều không có phản ứng gì, cơ hồ coi đó là chuyện đương nhiên. Vì sao lại đương nhiên? Một người dì của cô từng kể chuyện, cách đây rất lâu, họ cùng nhau đi mua quần tất, loại đang thịnh hành lúc bấy giờ. Lê Mưu Viễn bảo vợ mình đi mua về dùng nhưng Dương Uất Nhiên không chịu vì quá đắt. Lê Mưu Viễn vì chuyện này mà mất hứng. Một lần khác, Dương Uất Nhiên đi giày vải đến dự lễ cưới, bị người ta giữ lại ngoài cửa, không cho vào trong hôn lễ vì ăn mặc quá bình thường. Quãng thời gian đó, gia đình cô tương đối khá giả, nhưng mẹ cô vẫn có thói quen tiết kiệm, đến tận bây giờ mới đỡ hơn một chút.

Lê Họa day trán. Có lẽ quá khao khát gia đình hạnh phúc mỹ mãn nên cô đã lưu giữ mãi những hình ảnh đẹp đẽ ấy trong đầu, không chịu đón nhận sự thất bại của mẹ trong hôn nhân. Cô thà cho rằng tội lỗi nằm ở kẻ thứ ba, chứ không chịu chấp nhận sự thật rằng cuộc hôn nhân của bố mẹ cô đã xuất hiện vết nứt từ lâu. Người ta vẫn nói, vợ chồng chín bỏ làm mười để sống với nhau cả đời. Cô cũng nghĩ vậy, vợ chồng nên vì con cái mà nhường nhịn nhau, không nên ly hôn, càng không nên để con cái sống đơn độc một mình.

Những lúc oán hận bố mẹ không cho mình một gia đình toàn vẹn, cô lại nghĩ, tại sao họ phải vì mình mà chịu đựng sống với nhau cả đời, từ bỏ cơ hội tìm hạnh phúc riêng?

Mỗi nhà mỗi cảnh, người ta chỉ biết việc mình, chứ không muốn thấu hiểu cho người khác.

Lê Họa còn nhớ, trước khi qua đời, bà ngoại đã cầm tay cô căn dặn: "Họa, đừng trách móc người khác, không ai đúng hoàn toàn, cũng không ai sai hoàn toàn. Tự bản thân cháu hãy sống cho tốt".

Mẹ cô là một người ít học, mới học xong cấp hai. Bố cô lúc ấy là sinh viên, làm việc tại công ty của ông ngoại, rất được lòng ông. Cả bố mẹ cô đều không muốn kết hôn do sự gán ghép của gia đình, nhưng ông bà nội cũng rất ưng ý mẹ cô nên đại sự cuối cùng cũng thành. Sau này có cô, hai người tự nhiên chấp nhận cuộc sống như vậy. Tuy rằng ông ngoại đã trợ giúp nhiều, nhưng thành công mà bố cô có được thật sự đều dựa vào năng lực của mình, đây là chuyện không ai có thể phủ nhận.

Khi Lê Họa vào cấp hai, bố cô đề nghị ly hôn, chấp nhận để lại nhà và một khoản tiền lớn cho mẹ. Mẹ cô sống chết không đồng ý, bố cô đành chịu, sau đó hai người thỏa thuận với nhau khi ở trước mặt con gái, luôn tỏ ra hòa thuận vui vẻ để không ảnh hưởng đến tâm trạng cô.

Khi gán ghép những mảnh ký ức buồn này với những điều đẹp đẽ, cuộc sống mới trọn vẹn đúng nghĩa. Có điều, phần lớn chúng ta chỉ lựa chọn ghi nhớ những điều tốt đẹp mà thôi.

Lê Họa nhìn tay mình.

Cô dựa vào cái gì mà trách móc bố mẹ không yêu thương mình đây?

Vì sao cô không tự trách bản thân chưa quan tâm đến bố mẹ? Nếu quan tâm, cô đã sớm nhận ra vết rạn nứt trong tình cảm của bố mẹ, sớm nhận ra

quan điểm sống của họ bất đồng. Bố luôn nỗ lực để có một cuộc sống tiện nghi hơn người, còn mẹ chỉ mong sự yên ổn.

Một giọt nước mắt rơi xuống lòng bàn tay cô. Chỉ biết đòi hỏi sự yêu thương từ bố mẹ mà chưa từng nghĩ xem mình đã bao giờ quan tâm đến họ chưa. Chỉ biết đòi hỏi, chưa từng nỗ lực. Cuối cùng chỉ còn lại sự oán giận vĩnh viễn.

Cô chính là một kẻ ích kỷ, dối trá.

CHƯƠNG 28

Trong lúc cô đang tự kiểm điểm bản thân, người khác cũng không tốt bụng đến nỗi thông cảm cho cô như vậy. Con người ta đều quan tâm đến nỗi đau của bản thân trước khi kịp nghĩ đến người khác. Lộ Thiệu Hành cũng không ngoại lệ. Người phụ nữ này đã lãng phí quá nhiều thời gian của anh, vậy mà cô không hề có ý thức tự giác một chút nào. Ngay từ lần đầu tiên anh tìm đến cô, tất cả đều đã mất kiểm soát. Quãng thời gian này, cuộc sống của anh trôi qua theo cách mà ngay bản thân anh cũng cảm thấy khó tin. Uế oải và vô vị. Thậm chí anh không tìm ra được lý do để cân bằng lại cuộc sống vốn có của mình. Quan trọng hơn là, anh vẫn chẳng đạt được bất kỳ cái gì. Thứ mình nhận được không tương xứng với thứ mình bỏ ra, thế nên anh phiền muộn, sự phiền muộn này rõ ràng bắt nguồn từ người phụ nữ ngồi cạnh anh. Ấy vậy mà cô lúc này chỉ đeo bộ mặt vô tội, như thể anh thiếu nợ cô.

Xe chạy đến một nơi khá xa, Lê Họa mới thoát ra khỏi mớ suy nghĩ bòng bong của mình. Cô nhìn cảnh vật lạ lẫm bên ngoài, ngơ ngác hỏi: "Đi đâu đây?"

"Giờ hỏi có phải muộn quá không?" Lộ Thiệu Hành nhìn thẳng về phía trước, nói mà không thèm quay sang liếc cô lấy một cái.

Cô giật tay áo anh: "Đưa tôi quay về".

"Tôi đâu có ép em!"

Đúng là như vậy. Chính cô chủ động lên xe anh, thậm chí chẳng buồn hỏi nguyên nhân, dù hỏi thì kết quả cũng không thay đổi gì. Cô nhú mày nhìn anh, nuốt khan.

"Tôi sẵn sàng thảo luận tiếp vấn đề hôm qua." Rốt cuộc, Lộ Thiếu Hành cũng quay sang nhìn cô, mắt cười đầy ẩn ý.

Lê Họa chợt cảm thấy căng thẳng, như thể anh sắp làm chuyện gì bất lợi với cô. Cô nhích người ra phía cửa xe theo bản năng, dù chẳng cách xa anh được là bao, nhưng vẫn có cảm giác an toàn hơn một chút.

Vấn đề hôm qua ư? Cô bắt đầu nhớ lại chuyện tối qua. Lộ Thiếu Hành của hiện tại và Lộ Thiếu Hành trong mắt cô dường như là hai người khác nhau. Trước giờ cô vẫn cho rằng anh là một người đàn ông trầm ổn, chín chắn, chưa bao giờ xếp anh vào chung với đám công tử nhà giàu lêu lổng ngoài kia. Thế nhưng lúc này, sự nguy hiểm toát lên từ con người anh khiến cô nhận ra mình đã quá ngây thơ. Dựa vào đâu mà cô tin tưởng anh rất đặc biệt chứ?

Có lẽ Tô Tự nói đúng, đàn ông đều giống nhau.

Lê Họa cắn môi.

Lộ Thiếu Hành quan sát cô hồi lâu. Chân cô vẫn đang run lên. Nụ cười trên mặt không biết là khinh bỉ hay thờ ơ, chỉ biết là khiến người khác cực kỳ khó chịu.

"Nhớ ra rồi?" Lộ Thiếu Hành liếc nhìn cô. Dường như anh rất có hứng thú thảo luận vấn đề này.

Lê Họa không trả lời. Chút kiêu ngạo và tự tôn còn con của cô lập tức giảm dần sau khi anh phô trương sự cương quyết của mình. Cô đúng là đồ thờ ơ, địch mạnh là cô liền thu mình lại, chẳng thể trách được ai. Cô vẫn lặng yên nhìn anh, không biết nên nói gì.

Lộ Thiếu Hành nhếch môi. Bộ dạng này của cô thật sự khiến anh khó chịu. Rõ ràng mọi chuyện đều do cô gây ra, ấy vậy mà cô biểu hiện như thể người vô tội. Anh thậm chí còn nghĩ, tại sao Trác Dực Đình lại nặng tình

với cô như vậy, một câu nặng lời cũng không nỡ. Tất cả là do cô mới khiến Trác Dực Đình đến tìm người bạn tốt lâu năm là anh để kiểm chuyện. Dựa vào đâu cô lại biến anh thành kẻ ngu ngốc, học người khác chơi trò tranh giành tình cảm này? Lần đầu tiên trong đời anh làm chuyện như vậy, không có cảm giác hoan hỉ vì chiến thắng bởi anh cũng chẳng đạt được bất kỳ cái gì. Anh nhìn cô, không biết cô đang nghĩ gì. Liệu cô có cảm thấy rất sáng khoái không, khi mà có hai gã đàn ông vì mình mà đấu đá nhau, còn cô thì đứng một bên cười nhạt? Lần nào ở trước mặt anh, cô cũng đeo cái bộ mặt lạnh lùng, vậy ở trước mặt Trác Dực Đình thì sao? Dịu dàng đáng yêu ư? Nếu quả thật như thế, tại sao cô lại cố tạo cảm giác xa cách với anh?

Bao nhiêu bất mãn trào dâng trong lòng. Anh biết mình không say, vài ly rượu với anh chỉ là uống chơi. Rốt cuộc cái gì đang thiêu đốt cơ thể anh lúc này?

Xe đột ngột dừng lại. Lê Họa giật mình nhận ra sự khác thường của Lộ Thiếu Hành. Vẻ mặt anh hệt như đang muốn giết người.

“Im lặng nghĩa là đã nghĩ ra cách báo đáp tôi rồi phải không?” Lộ Thiếu Hành nâng cằm cô lên, nhìn cô phản kháng.

Lê Họa trừng mắt nhìn anh, có chút tức giận trong ánh mắt.

“Vừa uống rượu.” Anh cười quỷ dị.

“Tôi không uống.” Hôm nay cô chỉ ngồi hóng chuyện người khác, không động đến một giọt rượu nào.

“Tôi đang nói tôi.”

Rượu là một thứ tốt, có nó, tất cả chuyện xấu đều có lý do để nói.

Lê Họa kéo tay anh xuống nhưng không được.

“Đang ở ven đường.” Cô gằn như nghiến răng để nói.

“Thì sao?” Anh nghiêng người về phía cô, ngửi mùi hương trên cơ thể cô.

Gương mặt anh sát lại gần. Đèn xe đã tắt, chỉ còn lại màn đêm đen đặc trong sương mù, nhưng từng đường nét trên mặt anh lại vô cùng rõ ràng. Cô cố gắng đẩy anh ra nhưng không được. Thậm chí, cô còn nghe thấy tiếng cười đầy chế giễu của anh, như thể đang cười cô không biết tự lượng sức mình. Toàn thân cô run lên. Bàn tay anh bắt đầu di chuyển xuống ngực cô. Cô giơ tay lên định tát anh, nhưng đã bị anh nhanh chóng tóm lấy. Anh hung hăng kéo áo của cô: “Em có thể kêu lên!”.

“Anh...” Cô kinh ngạc đến nỗi không thốt ra lời, tay khựng lại.

Lộ Thiếu Hành hừ lạnh: “Kiểu báo đáp này do chính em nói ra”.

Cô siết bàn tay thành nắm đấm, như thể đang rũ bỏ lòng tự trọng của mình từng chút một. Chính cô đã nói ra ư, bán đứng bản thân mình ư? Nước mắt bỗng tuôn rơi.

Có điều, với đàn ông thì nước mắt phụ nữ chính là một sự thỏa hiệp. Thật ra anh cũng không biết mình đang làm cái gì, không biết tại sao mình lại hành xử như vậy. Nhưng nếu những việc này có thể giúp anh lấy lại cân bằng, anh sẵn sàng tiếp tục. Đêm sương mù có thể trở thành một chất xúc tác hoàn hảo. Bàn tay lướt qua da thịt nóng rục và mềm mại khiến anh hoài niệm lại chuyện cũ, dù cho đã xảy ra cách đây rất lâu rồi. Cơ thể một khi đã có phản ứng thì khoảng cách thời gian cũng không là gì. Anh nhớ rõ từng chi tiết lúc đó, bản thân đã vội vã thế nào, cảm xúc cuồng nhiệt ra sao. Những suy nghĩ mờ ám cùng với bàn tay không chịu dừng lại khiến anh càng thêm hưng phấn.

Anh lập tức chuyển sang ngồi đối diện cô, tận dụng khoảng không gian chật hẹp để không cho cô kháng cự. Anh hôn lên môi cô, cảm nhận vị mặn từ những giọt nước mắt đang lăn xuống. Hai tay anh ghì chặt khiến cô

chẳng thể nào nhúc nhích. Cảm giác bất lực lan tràn toàn thân, ảm ức, buồn tủi, nước mắt trào ra.

Lê Họa khóc nức lên thành tiếng, thân thể mềm nhũn. Lộ Thiếu Hành không giữ tay cô nữa, anh ôm lấy cô, ghé bên tai cô thì thầm: “Cứ khóc to nữa lên, để người ta đến xem cho đông vui”.

Không phải anh chưa từng làm chuyện xấu, chỉ là anh biết cách ngụy trang mà thôi. Anh gọi đó là tố chất, dù sao so với người bình thường thì cũng cần nhẫn nại hơn một chút, không phải ư?

Lê Họa vừa mở miệng định cắn Lộ Thiếu Hành, nhưng anh đã ngả về phía sau.

Khốn khiếp!

Quần áo của anh vẫn chỉnh tề trong khi áo cô đã xộc xệch. Cô bất mãn tóm lấy anh mà cắn. Dù đã rất cố sức nhưng anh không hề tỏ ra đau đớn.

“Đâu phải lần đầu tiên.” Còn phản ứng dữ dội vậy làm gì.

Đàn ông đều nghĩ phụ nữ chỉ có lần đầu tiên là trân quý. Cơ hồ ngoài cái lớp màng mỏng manh kia ra, phụ nữ chẳng còn gì đáng để đàn ông để ý đến.

Được lắm. Lộ Thiếu Hành nghiêng răng nhìn người phụ nữ trước mặt. Anh hất tay cô ra, mặc kệ cô đang thờ dốc, anh đưa tay vào dưới vạt váy của cô, rồi cởi khóa quần của mình.

Lê Họa hét lên một tiếng.

Mặt anh nóng bừng. Anh siết chặt vai cô: “Không được khóc!”.

Cô quay mặt đi, không muốn nhìn anh.

Im lặng... có lẽ là đồng ý. Dù sao cô cũng không phản kháng.

CHƯƠNG 29

Lê Họa không muốn hồi tưởng lại chuyện xảy ra đêm qua. Những việc quá bình thường với người khác, khi xảy ra với cô, lại trở thành kinh hãi. Cô nghĩ đến hành vi của mình, nếu cô oán giận Lộ Thiếu Hành là kẻ đầu sỏ, thì chính cô cũng là kẻ đồng lõa. Tại sao cô lại bước lên xe anh, để rồi không còn lời nào chối cãi.

Vùi mình trong chăn, cô vẫn cảm thấy mất mặt. Vừa nhắm mắt lại, hình ảnh trên xe lại xuất hiện khiến cô đỏ mặt, tim cũng đập nhanh hơn. Hơi thở của anh quấn quýt trên người cô. Chỉ ít, thời khắc kia, cô không thể tìm ra lý do thuyết phục rằng bản thân bị ép buộc, rõ ràng là cô cũng phối hợp, dù sự phối hợp đó chỉ nằm ở việc cô không giãy giụa.

Cô không nhớ mình trở về nhà bằng cách nào, chỉ biết ôm ghì lấy anh, không quan tâm có bị ai trông thấy hay không, không quan tâm người ta nghĩ gì.

Nằm suy nghĩ lan man một hồi, cô chậm rãi kéo chăn xuống. Trời vẫn chưa sáng hẳn, nhưng đầu óc lại tỉnh táo đến lạ thường. Cô mò mẫm bật đèn đầu giường. Trong phòng chỉ có mình cô. Nửa giường bên kia lạnh lẽo, chứng minh không có ai nằm đây.

Cô cau mày. Ngọn lửa trong lòng dần tắt. Cô đã nghĩ nhiều rồi ư?

Anh hành động như vậy chẳng qua chỉ là dục vọng của một người đàn ông bình thường. Cô đã tự đề cao bản thân, phát sinh một chút chuyện là cô đã tưởng rằng mình khác.

Không thể tiếp tục như vậy được.

Lê Họa rời giường, ép bản thân không nghĩ ngợi gì nữa. Trong phòng khách tối om le lói một tia sáng. Cô dừng chân ở cửa quan sát.

Cô đứng ở chỗ sáng, anh trông thấy nét mặt của cô, cô lại không thể nhìn rõ anh. Kiểu nhìn trộm bất công này, dù không có gì tổn thất, nhưng cô cũng không muốn. Vậy nên, cô lập tức tìm công tắc đèn, bật lên. Cả gian phòng thoáng cái được lấp đầy ánh sáng, khiến cô vội che mắt lại vì chói. Lộ Thiếu Hành đứng đó nhìn cô. Anh có phần ngạc nhiên, không rõ tại sao cô lại buồn bã như vậy. Điều thuốc dở dang, anh để mặc nó tự cháy hết rồi vẫy tay gọi cô lại.

Ma xui quỷ khiến thế nào, cô thật sự bước tới.

Cô đang mặc chiếc áo sơ mi của anh, trông vô cùng gợi cảm. Anh kéo cô lại gần, gục đầu vào ngực cô, tay ôm lấy eo cô.

Hành động của anh khiến cô khó hiểu.

Bàn tay anh mau chóng luồn vào trong vạt áo cô. Không ai nói câu nào. Anh cắn nhẹ vào cổ cô, từng động tác đều toát lên sự thèm muốn. Tất cả vị trí môi anh lướt qua trên người cô đều để lại vết hằn đỏ.

Khác với những gì xảy ra trên xe, lúc đó có thể cô bị ép, nhưng hiện giờ thì không. Cô hoàn toàn cảm nhận được sự dịu dàng truyền đến từ cơ thể anh... Hai gương mặt kề sát nhau, nghe rõ từng tiếng thở dồn dập của đối phương.

“Lộ... Thiếu Hành...” Âm thanh mảnh khảnh thoát ra từ cổ họng cô.

Anh ôm lấy thân thể mềm mại của cô, khẽ cười: “Vẫn sớm...”.

Cô chẳng thể làm gì khác ngoài việc ôm lấy anh, dù sao thì lúc này cô chỉ còn lại anh, hoặc là bám víu, hoặc là sụp đổ. Làm người không nhất thiết cứ phải tự làm khổ mình như vậy.

Anh vừa ôm cô vừa di chuyển về phía tường. Cô bị kẹp giữa bức tường lạnh băng và cơ thể anh, cả người không còn sức mà ngồi sụp xuống,

nhưng anh đã lập tức cố định cô lại.

“Lộ Thiếu Hành...” Cô không kìm được mà bật khóc.

Âm thanh thốn thức của cô trở thành sự cố vũ đối với Lộ Thiếu Hành. Anh dồn hết sinh lực, tiến vào cơ thể cô.

Cuối cùng, anh dừng lại, hôn lên từng giọt nước mắt đang lăn dài trên mặt cô.

Hai mắt cô ngấn nước dõi theo anh.

Ánh mắt anh toát lên sự kiên định không gì phá vỡ.

Hai cơ thể lần nữa quấn quýt lấy nhau. Anh nhìn cô chăm chăm. Trong mắt anh không phải là sự bình tĩnh sau những ái ân, mà là một chút thương xót.

Lê Họa không thể cử động, chỉ biết để mặc anh. Từ khoảnh khắc đó, dường như hai người không còn xa lạ nữa.

Lộ Thiếu Hành chậm rãi di chuyển tay xuống dưới bụng cô, nơi đó, có một vết sẹo.

CHƯƠNG 30

Lê Họa nằm yên không dám cử động, tay anh vẫn nhẹ nhàng xoa trên bụng cô. Cô nhìn trần nhà, chịu đựng từng cơn đau thắt ập tới.

Lộ Thiếu Hành nhận ra biểu hiện khác lạ của cô, vội vàng ôm cô vào lòng để trấn an. Nhưng Lê Họa vẫn không mở miệng. Đợi đến khi cô đã ổn định, anh mới bế cô lên, đi vào phòng tắm.

Tắm rửa xong, hai người nằm trên giường, không ai nói một lời. Có lẽ do mệt mỏi, chỉ muốn lập tức chìm vào giấc ngủ.

Anh không hỏi. Cô không chủ động nói.

Trời sáng, Lộ Thiếu Hành mở mắt, thấy Lê Họa vẫn đang ngủ say. Một số người rất thích buổi sáng, bởi nó bắt đầu cho một ngày mới, cho những kỳ vọng mới. Cũng có một số người không thích buổi sáng, vì bản thân sẽ phải đối mặt với những rắc rối còn tồn đọng. Trước đây, anh thuộc tuýp số một, nhưng bây giờ... Anh nhìn người phụ nữ nằm cạnh mình. Những phiền phức này thật sự rất lớn, mà chính anh dây vào, chẳng thể trách ai được.

Lộ Thiếu Hành lặng lẽ rời giường, mặc quần áo nghiêm chỉnh rồi ra khỏi nhà.

Không phải anh không muốn hỏi cô rõ mọi chuyện, chỉ là, nếu đã quyết định đến với nhau, anh cảm thấy mình nên tạo cho cô cảm giác tin tưởng, để cô chủ động nói ra với anh. Anh không muốn ép cô nói khi mà cô chưa muốn.

Ở bên ngoài, Lộ Thiếu Hành luôn tỏ ra tao nhã điềm đạm, dù cho tâm trạng tệ đến mấy, anh cũng có thể làm bộ bình thản. Nhưng hôm nay thì khác. Nhân viên vào phòng báo cáo công việc đã nói nhanh hơn ngày thường, ai nấy đều nhận ra sự khó chịu hiện rõ trên mặt anh. Lộ Thiếu Hành lại không

phát hiện ra điều này. Sau khi giải quyết xong vài việc, anh còn tham dự mấy cuộc họp liên tiếp.

Vừa ra khỏi phòng họp, Lộ Thiếu Hành liền nhận được điện thoại của Đường An An. Suốt mấy ngày anh không về biệt thự Khuynh Thế, nên hôm nay anh đành đồng ý với mẹ sẽ về nhà.

Nếu như biết về đó sẽ chạm mặt Trác Dực Đình, anh cũng sẽ không thay đổi quyết định, cùng lắm chỉ là lưỡng lự vài giây trước khi nói “vâng”. Anh luôn thích mọi chuyện xảy ra thuận theo tự nhiên, đương nhiên cũng muốn thấy kết quả thuận theo tự nhiên.

Dừng xe trước nhà, Lộ Thiếu Hành cảm thấy có chuyện không hay, bởi có rất nhiều xe đỗ bên ngoài. Vừa bước vào cửa, anh đã bị Đường An An bắt tại trận, không biết hôm nay vận may của anh đã đi đâu.

Đường An An kéo anh qua một bên, nói: “Lát nữa nhớ xem cho kỹ nhé.”

Anh cười nhìn mẹ mình, chẳng mấy khi thấy mẹ vui vẻ như vậy.

“Không cần vội như vậy đâu mẹ. Mẹ sợ con trai mẹ ế thật sao?”

“Nói vợ vãn!” Đường An An đánh vào vai con trai. "Mau vào thay quần áo đi, đừng để thất lễ.”

Lộ Thiếu Hành lắc đầu bất đắc dĩ. Xem ra Lộ Ôn Diên đã gây ra chuyện gì đó, nên bác cả mới mượn cớ để mở một buổi yến tiệc tại gia thế này. Lý do là gì không quan trọng, chủ yếu tất cả mọi người đều hiểu rõ đây là một buổi xem mặt. Trong suy nghĩ của bậc làm cha mẹ hiện nay, nếu như có thể chọn cho con trai một cô gái vừa ưng ý vừa môn đăng hộ đối, thì còn gì vui mừng hơn?

Lộ Thiếu Hành thay đồ xong, liền bị Đường An An giám sát đưa đi nói chuyện với người này người kia. Anh cười thầm, cảm thấy mình bây giờ

chẳng khác nào món hàng hóa. Liếc nhìn Lộ Ôn Diên đang bị vây bên kia, anh cũng chẳng thèm cảm thông, ai bảo anh ta ra ngoài gây chuyện, để bây giờ khiến anh vạ lây.

Lộ Diệc Cảnh ngồi một bên nhìn hai ông anh trai, đắc ý cười. Suy cho cùng anh ta vẫn là người con ngoan, sớm kết hôn theo ý gia đình. Những kẻ nổi danh bên ngoài kia, chưa biết chừng còn làm ra nhiều việc long trời lở đất hơn. Bao năm qua cười trên nỗi đau của người khác vốn là “ưu điểm” của Lộ Diệc Cảnh, đương nhiên anh ta vẫn sẽ tiếp tục duy trì nó.

Vất vả lắm Lộ Thiệu Hành mới thoát khỏi Đường An An thì lại bắt gặp Lộ Ôn Diên đang nói chuyện vui vẻ với một cô tiểu thư nào đó. Lộ Ôn Diên gặp xui xẻo đương nhiên không chịu buông tha anh mình.

“Anh, đây là cô Hường.”

Lộ Thiệu Hành đành phải qua chào hỏi: “Chào cô Hường, nghe nói anh trai cô vừa có cháu, có dịp sẽ đến chung vui với gia đình”.

Hường Thần quan sát Lộ Thiệu Hành. Vị thiếu gia lúc nào cũng bày ra một vẻ mặt nghiêm nghị. Đã biết một vài chuyện nhà họ Hường như vậy, xem ra câu nói nghe bốn phương nhìn tám hướng quả thật không sai. Hường Thần trộm nghĩ, Lộ Thiệu Hành vừa mở miệng đã hỏi chuyện anh trai mình, chứng tỏ anh cũng chẳng có ý gì với cô. Phía bên kia, mẹ anh còn đứng đó. Những người này thật phiền phức, ngay cả nói chuyện cũng không được yên.

Hường Thần rời đi rồi, Lộ Thiệu Hành mới cười nói với Lộ Ôn Diên: “Sao nào? Cái gọi là “vĩnh viễn cùng không có” của chú sao giờ đã có rồi?”

Lộ Ôn Diên trừng mắt nhìn anh hai: “Không thông cảm thì thôi, đừng đổ thêm dầu vào lửa”.

“Thế chắc là anh phải chúc mừng chú, cô con gái thứ nhà họ Tinh đúng là dung mạo hơn người, gia thế chẳng kém ai. Cưới được người như vậy, chú nên cảm thấy là phúc ba đời chứ nhỉ?” Lộ Thiếu Hành cười hả hê, thiếu điều nâng ly lên chúc.

“Anh bớt lời đi thì chết à!”

Xem ra đúng là đang bực bội trong người.

Lộ Thiếu Hành quay mặt đi chỗ khác. Nhân vật nữ chính trong câu chuyện vừa rồi cũng có mặt ở đây, tuy cô ta không đến bắt chuyện với họ, nhưng thỉnh thoảng vẫn đưa mắt nhìn về phía Lộ Ôn Diên.

“Thư ký của chú?” Lộ Thiếu Hành đang rất vui vẻ, chắc là do trông thấy người khác gặp xui xẻo.

“Trước đây em thật sự không biết.” Lộ Ôn Diên nhíu mày, quả thật anh ta không biết chuyện Tinh Y Hàm là con gái thứ hai nhà họ Tinh.

“Cũng tốt chứ sao. Tình yêu công sở, người ta vừa giúp đỡ chú trong công việc, lại có thể giúp đỡ cả việc gia đình.”

"Anh bổ sung thêm câu “sinh con ra thông minh” là thành mẹ em luôn rồi đấy." Tâm trạng Lộ Ôn Diên có vẻ rất tệ. Mọi việc đúng là như Lộ Thiếu Hành nói, Tinh Y Hàm muốn gì được nấy, khiến anh ta phải suy nghĩ rất nhiều.

Lộ Thiếu Hành không đổ thêm dầu vào lửa nữa, chỉ nói: “Dù chú có đứng vững được ở chỗ này thì cũng đừng quên còn có cửa ải khác”.

“Em sẽ không đi vào vết xe đổ của anh cả.” Lộ Ôn Diên nói chắc nịch.

Lộ Thiếu Hành vỗ vai em trai coi như động viên. Sau đó, anh trông về phía người lớn đang nói chuyện. Bố mẹ Trác Dực Đình và bố mẹ anh đang

chuyện trò khá hào hứng, nhìn vào có cảm giác “hợp tác vui vẻ”.

“Bố mẹ anh đang nói chuyện gì với họ thế?” Lộ Thiếu Hành hỏi.

Lộ Ôn Diên không ngờ anh đến đây chủ yếu là để hỏi việc này.

“Hình như có hợp tác gì đấy... nhưng em thật không hiểu bác hai cho họ những ưu thế gì mà họ sẵn sàng chấp nhận từ bỏ nhiều lợi ích đến vậy?”

Lộ Thiếu Hành lắc đầu, nếu đã không tìm được đáp án từ người khác thì anh đành phải dựa vào chính mình vậy.

Lộ Ôn Diên vừa nhìn sang bên kia, trông thấy Trác Dực Đình, liền than thở: “Nếu anh cũng dính dáng đến một người phụ nữ như thế chắc nhà mình loạn cào cào lên mất. Mọi người sẽ không coi em là kẻ tội đồ nữa!”.

Lộ Thiếu Hành đang định đi, nghe Lộ Ôn Diên nói vậy, bèn đứng lại hỏi: “Nếu anh sẵn sàng hi sinh hình tượng vì chú, thật sự dính dáng đến một người con gái mà bố mẹ không ưng ý để mọi người đỡ để ý đến chuyện của chú, thì đổi lại anh được gì nào?”.

Lộ Ôn Diên nhìn anh: “Nếu anh làm được vậy, chỉ cần anh mở miệng nói một câu, em sẽ không tiếc mình”.

Lộ Thiếu Hành cười: “Nhớ đấy!”.

Đường An An vốn cũng muốn con trai mình có thể tìm được một cô gái ưng ý trong số những tiểu thư khuê các ở đây. Cậu em út đã kết hôn lâu như vậy, các ông anh trai thì vẫn chưa thấy động tĩnh gì.

"Không thấy vừa mắt ai à?" Đường An An lo lắng nhìn con trai, "Nãy thấy con và cô con gái nhà họ Hường trò chuyện vui vẻ lắm mà”.

Mới nói được hai câu đã bảo là trò chuyện vui vẻ. Lộ Thiếu Hành lắc đầu.

“Hai bác đến có việc gì thế mẹ?”

Bữa tiệc này đáng ra không có mặt họ mới đúng.

“Nói đến chuyện này, họ đến để cảm ơn con đấy.” Đường An An tỏ ra tự hào.

“Là sao ạ?” Lộ Thiếu Hành ngơ ngác, anh không nhớ mình đã giúp gì cho nhà họ Trác.

Chính là chuyện của Trác Dực Đình đấy. Bố mẹ nó ngăn cấm thế nào cũng không được, nghe nói lần trước họ đến nhờ con khuyên nhủ Trác Dực Đình, sau đó nó đã chia tay với con bé kia rồi. Họ đến để cảm ơn con, còn nói sẽ giảm chi phí trong dự án Z của con đấy.” Đường An An hiếu kỳ nhìn con trai. “Con khuyên Trác Dực Đình thế nào vậy, nói mẹ nghe coi”.

Lộ Thiếu Hành nhú mày, nếu anh nói ra, sợ rằng mẹ cũng chẳng còn cười nổi. Vậy nên anh mau chóng kết thúc chuyện này: “Mẹ, chuyện đàn ông, mẹ đừng bận tâm làm gì”.

Đường An An vẫn chưa chịu từ bỏ: “Thì cứ nói mẹ nghe xem nào!”.

“Bí mật!”

Chào hỏi ông bà Trác xong, Lộ Thiếu Hành mới đi tới chỗ Trác Dực Đình. Hai người ngồi mặt đối mặt với nhau trong chòi nghỉ. Lần trước, bọn họ từng cùng ở đây uống rượu, bây giờ tuy không phải cảnh còn người mất, nhưng tâm trạng mỗi người đều đã có sự thay đổi lớn.

"Có gì muốn nói với tôi không?" Lộ Thiếu Hành rót một ly rượu cho Trác Dực Đình.

Trác Dực Đình không nhận.

"Cậu nghiêm túc với cô ấy không?" Trác Dực Đình nhìn chăm chăm Lộ Thiếu Hành, kiên quyết muốn có được câu trả lời chắc chắn. Anh ta đã suy nghĩ rất nhiều, Lộ Thiếu Hành và Lê Họa không phải loại người như vậy, hai người họ làm sao có thể cùng với nhau. Đây chính là điểm mà anh ta không thể giải thích được. Anh ta cần phải biết.

"Cậu mong muốn thế nào?" Lộ Thiếu Hành đặt ly rượu xuống "Cậu mong tôi chỉ đang đóng kịch, để cậu mau chóng đi vạch trần âm mưu đằng sau đó à?".

Trác Dực Đình không thể hiểu được Lộ Thiếu Hành đang nghĩ gì. "Tôi không muốn cô ấy chịu tổn thương."

Rất tốt. Bọn họ đều cho rằng đây là chuyện giữa đàn ông với nhau, không cần phụ nữ can dự vào.

Lộ Thiếu Hành nhìn đối phương, thong thả nói từng chữ: "Không thật, cũng không giả. Tôi chỉ biết, bốn năm trước cô ấy đã từng sinh con cho tôi".

Trác Dực Đình bật cười.

Được lắm! Chỉ một câu nói, Lộ Thiếu Hành đã có thể biến anh ta từ vị trí một người trong cuộc thành kẻ thứ ba chen chân vào tình cảm của người khác.

CHƯƠNG 31

Lộ Thiếu Hành ở lại nhà hai ngày. Trong hai ngày đó, tên anh xuất hiện với tần suất cực kỳ cao. Vợ chồng bác cả chốc chốc lại nói Lộ Ôn Diên không chịu noi gương anh trai, điều này chẳng những khiến Lộ Ôn Diên đau đầu mà Lộ Thiếu Hành cũng thấy phiền.

Cứ như vậy, Lộ Ôn Diên cũng chẳng mong chờ Lộ Thiếu Hành san sẻ gánh nặng với mình, chỉ mong anh hai ít về nhà là tốt lắm rồi, đỡ bị đem ra so sánh. Lộ Thiếu Hành cũng nghĩ vậy, cung kính không bằng tuân mệnh.

Trở lại nhà riêng, Lộ Thiếu Hành cảm thấy có gì đó bất thường, trong nhà thiếu hơi người khiến anh khó chịu. Anh thậm chí không thay giày mà cứ thế đi thẳng vào phòng ngủ, trông thấy bóng dáng quen thuộc nằm trên giường, anh mới yên lòng. Thật không biết bản thân lo lắng vớ vẩn điều gì, anh đứng ngẩn ra hồi lâu rồi bước vào.

Lê Họa vẫn nằm bất động trên giường. Anh ngồi xuống cạnh cô, giờ này đáng ra phải ăn cơm mới đúng. Anh vỗ nhẹ lên má để đánh thức cô, chợt phát hiện mặt cô nóng ran. Thật là... Anh vội lấy điện thoại ra gọi cho bác sĩ.

Cứ như vậy gần hết ngày, mãi cô mới hạ sốt. Anh nhìn cô, tức giận cũng bay đi hết, cười nói: “Em giỏi lắm!”.

Lê Họa vẫn còn đau đầu, thấy điệu bộ anh như vậy, cô quay đầu đi không thèm nói gì. Lộ Thiếu Hành bất mãn, dùng tay quay đầu cô về phía mình. Lần này anh không cười nữa, nghiêm nghị hỏi: "Bao lâu rồi không ăn cơm?".

Cô ngẫm nghĩ hồi lâu, đúng là vậy, đau đầu như búa bổ nên cô chỉ muốn ngủ, chẳng nhớ đến chuyện gì nữa.

Dáng vẻ mộng mị của cô khiến Lộ Thiếu Hành bật cười. Anh đứng dậy, bưng đồ ăn vừa gọi bên ngoài vào, ngồi nhìn cô ăn hết mới hài lòng.

Căn phòng yên tĩnh. Lê Họa nhìn không rời mắt khỏi chai muối biển đang nhỏ từng giọt chảy vào cơ thể mình. Hồi lâu, cô rớt cuộc mới quay sang nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh: “Anh tốt với em như vậy, không phải là vì...”. Cô ngừng lại, tỉ mỉ quan sát vẻ mặt chăm chú của Lộ Thiếu Hành, chẳng hiểu sao lại cảm thấy thương xót, lâu lắm rồi cô không có cảm giác như vậy. “Vì em sinh con cho anh ư?”

Lộ Thiếu Hành từ lâu đã mong muốn Lê Họa chủ động nói ra chuyện đó. Nhưng lúc này nhìn bộ dạng của cô, anh lại không cầm lòng được, cũng chẳng lấy gì làm vui vẻ. Anh cố gắng kiềm chế sự nôn nóng của bản thân, không biết nên trả lời cô ra sao. Ít ra, ngay từ đầu nếu không phải vì nguyên nhân đó, anh đã chẳng tiếp cận cô. Tuy nhiên, phụ nữ nếu đã yêu một người đàn ông, cô ấy sẽ không để ý đến lý do thật sự anh ta giữ mình ở bên cạnh. Chỉ đến khi muốn có được tình yêu của người đàn ông đó cô ấy mới bắt đầu quan tâm lý do đối phương đón nhận mình.

Không muốn nói những lời khiến cô ấy thất vọng thì chỉ có thể giữ im lặng mà thôi.

“Em đã sinh con.” Cô nhìn anh, ngấn mắt long lanh không thể giữ lại được những giọt nước chảy ra. “Nhưng em cũng đã hại chết con...”

Lộ Thiếu Hành sững người. Còn chưa kịp mừng rỡ thì một giây sau đã bị đẩy vào đau thương. Anh bất giác đưa tay lên lau nước mắt cho cô. Đã có rất nhiều phụ nữ khóc trước mặt anh, có khi là bởi anh quá vô tình, có khi là bởi thất vọng, cũng có khi chỉ là khổ sở... nhưng anh đều không bận tâm. Anh rất ghét đi lo chuyện của người khác. Vậy mà khi lau nước mắt cho cô, anh lại cảm giác được tay mình đang run lên

Anh nghĩ đến chuyện cô sinh con ra, nhưng chưa từng nghĩ đứa bé như thế nào, có giống mình hay không, cũng chưa từng nghĩ cô làm sao nuôi con... Có thể anh còn chưa kịp nghĩ thì đã phải nghe lời tuyên cáo.

Nước mắt cô trào ra. Trước đây, cô từng nghe bà ngoại nói, phụ nữ mau nước mắt thì khổ, ít khóc thì mới được hạnh phúc. Hơn nữa, phụ nữ khóc càng nhiều thì chỉ càng khiến cho đàn ông coi thường. Vậy mà cô đã khóc rất nhiều trước mặt anh.

Cô bất ngờ vung tay lên gạt tay Lộ Thiếu Hành ra. Động tác quá mạnh khiến cho mũi kim tuột khỏi da làm cô chảy máu. Lộ Thiếu Hành lập tức giữ lấy tay cô, mặc cho cô điên cuồng giãy giụa. Anh kéo tấm chăn trắng đè xuống vùng da chảy máu của cô, chẳng kịp nghĩ đến chuyện sạch hay bẩn.

Giãng co một lúc, cô gục vào ngực anh mà nức nở.

Anh ôm lấy cô, vỗ nhẹ lên lưng an ủi. Anh thậm chí không nhận ra sự dịu dàng của mình.

"Tại em... tại em không biết lượng sức, kiên quyết đòi sinh con." Toàn thân cô run lên, ngay từ khoảnh khắc ngón tay anh lướt qua vết sẹo trên bụng cô, tất cả những hình ảnh trong quá khứ cứ lặn đi lặn lại trong đầu cô. Vẫn biết là không nên hồi tưởng quá nhiều đến những chuyện đã qua, nhưng cô không thể kìm lòng mà nghĩ đến đứa con của mình.

Cô không nuôi nổi bản thân, vậy mà lúc đó còn ôm suy nghĩ đứa con chính là chỗ dựa tinh thần của mình. Bỏ bỏ hai mẹ con cô, kết hôn với người khác, mẹ cũng tái giá theo chồng. Bất kể nguyên nhân là gì, ai đúng ai sai, thì cô cũng không còn là người quan trọng nhất trong lòng bố mẹ nữa, vui buồn của cô cũng không còn là nỗi lo của họ. Sâu trong tâm tưởng, cô đã coi mình là một kẻ cô độc, chỉ biết gửi gắm toàn bộ tình cảm và niềm tin

vào đứa con chưa chào đời. Một khởi đầu sai lầm sẽ dẫn đến kết cục không như ý muốn.

Lộ Thiếu Hành vẫn lặng yên, chăm chú nhìn vết thương trên tay cô. Đã không còn chảy máu. Mũi kim rỉ nước ra tạo thành vệt loang trên ga giường.

Cô đã sinh con cho anh, nhưng đứa con đó bất hạnh chết yểu.

Anh thật sự không biết nên hình dung tâm trạng mình lúc này ra sao, chỉ biết ôm lấy cô như vậy. Nỗi đau của cô, chỉ ít có sự can dự của anh, đứa trẻ kia có một nửa sinh mệnh do anh mang lại

Chính là như vậy

Lê Họa ngừng khóc, nghĩ đến cảnh tượng trong bệnh viện ngày hôm đó. Tô Tự khuyên cô không nên giữ đứa bé lại, không nên ích kỷ để con mình sống trong một gia đình thiếu đi bóng dáng người bố.

Nhưng cô vẫn kiên quyết muốn sinh đứa bé. Bởi vì cô không biết mình sẽ tiếp tục sống như thế nào, càng không thể thuyết phục bản thân tiếp tục sống.

Người bố đáng kính của cô đã trở thành chồng của một người phụ nữ khác, trở thành bố của một đứa trẻ khác. Người mẹ chẳng mấy thân thiết cũng trở thành vợ của một người đàn ông khác, trở thành mẹ của một đứa trẻ khác. Thế giới này lớn cỡ nào, cô cũng chỉ là một kẻ dư thừa.

Cô tự nhốt mình trong căn phòng kín, không muốn ra ngoài. Cô muốn có đủ lòng dũng cảm và sự kiên định để sinh hạ con của mình, cô sẽ mang lại cho con tất cả những gì cô có, bảo vệ con, thương yêu con. Cô sẵn sàng cả đời này sống vì con. Đơn giản là cô muốn có một người mãi mãi ở bên mình, không vứt bỏ mình.

Suy nghĩ của cô quá đỗi xa xỉ, nên cô phải chịu sự trừng phạt của ông trời.

Mùa đông năm ấy lạnh căm. Cô nằm trên giường, mắt nhìn chăm chăm Tô Tự: “Con mình đâu?”.

Tô Tự ôm lấy cô, không nói một lời.

“Cậu mang con mình đi đâu rồi?” Cô đẩy Tô Tự, “Mình muốn thấy con mình, mình muốn tự đi nhìn nó...”

Tô Tự nhíu mày: "Lê Họa, đừng như vậy... Đứa bé qua đời rồi, nó vừa sinh ra đã không thể tự thở.”

“Cậu lừa mình. Sao có thể như thế được. Nó ở trong bụng mình khỏe mạnh như vậy cơ mà...” Cô ngồi dậy, “Mình không tin, để mình đi gặp con... Cậu đang đùa mình có phải không...”.

“Lê Họa, đừng như vậy...”

“Có phải cậu sợ mình không nuôi nổi con nên đã đem nó cho người khác rồi không? Đúng không? Đúng vậy không? Nói mau, cậu giao con mình cho ai rồi?” Cô không ngừng lay Tô Tự.

Tô Tự chỉ để mặc cô như vậy, ánh mắt toát lên sự thương xót.

Rốt cuộc, cô cũng buông tay ra, ngồi đó gào khóc.

Đứa bé ra đời không thể cất tiếng khóc. Không thể khóc...

“Nó đang ở đâu, đưa mình đi gặp...” Cô nắm tay Tô Tự mà van nài, “Xin cậu, hãy cho mình gặp con...”.

“Lê Họa, đừng.” Tô Tự ôm cô vào lòng, “Sau này cậu vẫn có thể có con. Đứa bé này không muốn ở lại trần gian, cậu hãy tôn trọng quyết định của nó.”

“Không phải vậy, tại mình không chăm sóc tốt cho con, nên con mới bỏ mình mà đi...”

“Lê Họa, cậu sao vậy? Đừng làm mình sợ.”

Tô Tự nhìn bộ dạng của cô, đành phải đồng ý đưa cô đi nhìn đứa bé.

Da dẻ tái nhợt, hoàn toàn không có một chút sức sống nào. Lê Họa đứng đó, thoáng cái ngất xỉu.

Tô Tự vẫn luôn ở bên cạnh canh chừng cô, sợ cô làm chuyện gì dại dột. Cô ấy vốn muốn nói với Dương Uất Nhiên, để bà đến chăm sóc con gái. Nhưng Dương Uất Nhiên luôn cho rằng Lê Họa rất thân thiết với Lê Mưu Viễn, muốn để cô đi theo hai người đó. Tô Tự không dám nói với Lê Họa những điều này, chỉ biết ở cạnh trông nom cô.

Từ ngày đó, Lê Họa bắt đầu rơi vào trạng thái trầm mặc, cả ngày không nói một câu.

Tô Tự hoàn toàn không biết, nỗi bi thương của cô chẳng thể chia sẻ cùng ai. Mất con, cô chỉ có thể oán giận bản thân mình.

Giờ đây, nỗi đau của cô đã có một cánh cửa giải thoát. Người đàn ông này sẽ cùng cô chia sẻ.

Cô nắm chặt lấy cánh tay anh. “Tại em quá tham lam nên mới phải chịu sự trừng phạt này...”

Nếu cô không cưỡng cầu, có lẽ kết quả đã khác.

Đứa con đã chết vì rét... Ngay cả khi con nằm trong bụng cô, cô đã chẳng thể sưởi ấm cho con. Cô xứng đáng làm mẹ sao? Tất cả là tội lỗi do cô gây ra. Ngay cả con của cô cũng từ bỏ cô.

“Không đâu. Em rất tốt.” Lộ Thiếu Hành ra sức vỗ về cô, “Do anh không có phúc phận. Con đang trừng phạt anh vì không làm tròn bổn phận của một người bố. Không liên quan đến em, em không làm gì sai cả”.

Năm đó, cả thành phố chìm trong băng tuyết giá lạnh, còn mất điện một tuần. Rất nhiều người đã chết vì rét. Đứa con của họ, đến với thế giới này vào thời điểm tệ nhất, nên mới phải chịu kết cục bi thương.

Giây phút này, ôm Lê Họa trong lòng, anh rốt cuộc đã tìm được câu trả lời cho Trác Dực Đình. Anh không rõ bản thân có thể nghiêm túc với cô hay không, nhưng anh biết, mình không thể buông tay.

CHƯƠNG 32

Lê Họa cuộn tròn trong lòng anh hệt như một đứa trẻ. Bất kỳ nỗi đau nào cũng có thể khiến toàn thân cô đầy thương tích. Bàn tay anh vẫn nhịp nhàng vỗ lưng cô, mãi đến khi cô chìm dần vào giấc ngủ. Anh cúi đầu áp má mình vào má cô, nhiệt độ chân thật trên da thịt khiến anh tin rằng trên đời này thật sự có một người cần mình đến sưởi ấm, thậm chí không thể tách rời.

Nỗi đau của cô, một nửa là vì anh. Đó là cốt nhục của anh và cô, nhưng trước giờ chỉ một mình cô gánh chịu. Cảm giác xa lạ trong lòng bỗng chốc bị xóa sạch vì nguyên nhân này. Cho dù cô là người như thế nào, cho dù cô bị người ta coi thường, anh cũng vẫn không thay đổi. Anh không bận tâm cô là người phụ nữ tốt hay xấu, bởi bản thân anh vốn không tin trên thế gian này có ai đó tốt tuyệt đối hoặc xấu tuyệt đối.

Anh đặt cô nằm xuống giường, đắp chăn cẩn thận cho cô, rồi anh cũng chui vào chăn, ôm cô vào lòng. Có một người khiến anh lo lắng, có một người muốn ôm anh ngủ, mặc kệ đó có phải tình yêu hay không, chỉ cần bản thân thích cảm giác này là được.

Lê Họa ngủ rất sâu. Quá khứ của cô phần lớn là những mảng u ám, bất luận là ai từng bước vào cuộc sống của cô đều để lại cho cô vết thương lòng khó chữa. Cô không muốn suy nghĩ nhiều, mặc mình rơi vào trạng thái mất trí nhớ, sống như một kẻ không trái tim. Dần dần, cô dường như đã quên tất cả. Cô không thù hận, không nghĩ đến những bất bình trước kia, chỉ muốn nỗ lực sống thật tốt, vừa kìm nén trong lòng, vừa tỏ ra hạnh phúc. Nhưng rồi sự xuất hiện của Lộ Thiếu Hành đã mở ra cho cô một lối đi khác, cô lại trông thấy toàn bộ quá khứ của bản thân trên con đường đấy.

Quá khứ vô vàn chuyện xảy ra tái hiện lại trong đầu cô một cách chân thật. Không bận tâm anh tốt hay xấu, đủ biết anh là đại diện cho những gì đã xảy

ra.

Hồi đó, Lê Họa vốn không suy nghĩ nhiều đến khả năng mình có thai, càng không nghĩ bản thân xui xẻo đến vậy. Nhưng sau khi Lộ Thiếu Hành đến gặp, cô bắt đầu nghi ngờ. Kinh nguyệt của cô trước đây một thời gian dài không được đều đặn, nhưng từ sau khi vào đại học đã ổn định hơn nhiều. Cô mở sổ tay ra xem lại thời gian, đúng là đã trễ mấy ngày. Cô sống trong thấp thỏm lo âu như vậy nhiều ngày liền, đến khi Tô Tự phát hiện ra, gắng hỏi cô bằng được.

"Đi, đi mua que thử thai." Tô Tự nói dứt khoát

Lê Họa có chút xấu hổ, nhưng vẫn đành nghe theo. Dù sao cô cũng cần xác định cho rõ. Mua xong, Tô Tự bảo cô vào nhà vệ sinh kiểm tra. Lúc lấy que ra thử thì không hiện kết quả, tay cô run lên vì sợ.

"Đừng sợ, lại đi." Tô Tự vô cùng nhẫn nại.

Lần này, kết quả không như mong muốn của họ.

"Giờ cậu tính sao?" Tô Tự là một người quyết đoán, vừa trông thấy kết quả đã lập tức nghĩ đến chuyện mau chóng đến bệnh viện giải quyết, nhưng cô vẫn cần hỏi ý kiến của Lê Họa mới được.

"Mình... không biết."

"Không được để như vậy." Tô Tự kéo Lê Họa ra khỏi nhà vệ sinh, "Đừng có học đòi làm bà mẹ đơn thân vĩ đại! Mình nói cho cậu biết, cậu chỉ có thể bỏ cái thai. Cậu bây giờ vừa không có việc làm vừa không có tiền, thậm chí đàn ông cũng không có, cậu sinh con ra rồi thế nào? Cuộc sống rất vất vả, ngay cả bản thân cậu còn chưa nuôi được, đừng có cố".

Lê Họa gật đầu: "Mình biết."

Đạo lý này, ai cũng hiểu.

Trên đường đến bệnh viện, Lê Họa một mực im lặng. Tô Tự cũng chỉ nhìn cô không nói gì. Tới nơi, hai người cùng nhau xếp hàng lấy số. Đầu óc cô rất hỗn loạn, bụng cô vẫn như bình thường, vậy mà trong đó đã có sự xuất hiện của một sinh mệnh. Con... Cô đưa tay lên bụng, thật sự cảm nhận được sự hiện diện của đứa bé. Đó là con của cô.

Người ta gọi đến số của cô nhưng cô không đi vào. Tô Tự tức giận lao tới: "Cậu đang làm gì thế?".

Lê Họa ngược lên: "Mình còn chưa chuẩn bị tinh thần...".

Ánh mắt hoảng loạn của cô khiến cho Tô Tự chột nhói đau trong lòng, cơ hồ thấy được bản thân trước đây, cũng bất lực và sợ hãi như vậy. Tô Tự kéo cô vào lòng, "Được rồi, chúng ta về thôi".

Không cần giải thích gì nhiều, hiểu là tốt rồi.

Hai người về chỗ ở của Lê Họa. Cô biết bản thân rất ngang ngược. Nuôi một đứa trẻ là chuyện rất khó khăn, cô sống mình như thế nào cũng được, nhưng sinh con ra thì không thể tiếp tục sống qua loa như vậy. Người ta cả vợ cả chồng nuôi một đứa con chưa chắc đã tốt, huống hồ cô chỉ có một thân một mình?

Những lúc này, cô trộm nghĩ, có nên về cầu xin mẹ giúp đỡ hay không? Có lẽ sau khi khóc lóc mắng mỏ cô một trận, mẹ sẽ vẫn đồng ý giúp đỡ cô. Dẫu sao, cô cũng là con gái mẹ cơ mà? Thế nhưng, nghĩ đến ánh mắt xa cách mấy ngày trước của mẹ, cô lại từ bỏ ý nghĩ đó.

Nghĩ đến bố, Lê Họa càng mơ hồ. Thấy không, ở thời điểm cô khốn đốn nhất, cô cũng chẳng còn nghĩ đến những việc xấu xa mà bố đã làm với mẹ con cô. Cô không muốn căm ghét bản thân. Người bố mà cô luôn yêu

thương lại gây ra chuyện như vậy, nếu cô không quá yêu bố, có lẽ sẽ không phải thất vọng đến vậy.

Con người ta luôn hà khắc với những người mình yêu quý, họ tốt với chúng ta cỡ nào chẳng nữa, chỉ cần một lần không tốt, lập tức sẽ bị phủ nhận.

Nghĩ đến đây, Lê Họa chợt nhận ra mình không còn gì để nghĩ tiếp nữa rồi

Ngày hôm sau, cô quyết định đến bệnh viện một mình, không để Tô Tự đưa đi. Đã là chuyện do cô gây ra thì cô cần tự mình gánh chịu hậu quả. Nhưng khi đứng vào hàng đợi đến lượt, nỗi sợ hãi lại ùa về.

Cô biết tình hình thực tế không ủng hộ cô sinh con, cũng biết có đứa bé này, cuộc sống của cô sẽ bị cản trở rất nhiều. Nhưng cô vẫn không kìm được lòng mà nghĩ theo hướng đó. Nếu cô chăm chỉ làm việc và biết tiết kiệm, vẫn có thể gánh vác được cuộc sống của hai mẹ con. Chỉ cần cô kiên cường! Cô đã sống nhu nhược và sợ hãi lâu lắm rồi, nên một lần dũng cảm vì bản thân mình.

Đổi số thứ tự hết lần này đến lần khác, nội tâm cô vô cùng mâu thuẫn. Sinh hay không sinh?

Khoảng trống của linh hồn, thật sự cần chỗ dựa.

Cô cứ ngồi thừ ra đấy để mặc thời gian trôi. Cuối cùng, chính Tô Tự đến kéo cô đi. Nếu đã không thể đưa ra quyết định, vậy thì thiên vị cho cảm xúc đi.

"Muốn sinh thì sinh, muốn bỏ thì bỏ. Nếu ngay cả việc của bản thân cậu cũng không thể quyết định nổi thì lấy tư cách gì mà quyết định tính mạng người khác, gánh vác cuộc đời người khác?" Tô Tự trừng mắt nói với cô.

Cô bất giác sờ bụng mình, nói: "Mình sẽ giữ con lại".

Cô chưa bao giờ nghĩ, nói ra câu này mình lại cảm thấy nhẹ nhõm đến vậy.

"Có thể hiện giờ mẹ vẫn chưa đủ mạnh mẽ, nhưng con hãy tin tưởng mẹ, vì con, mẹ sẽ trở nên kiên cường hơn, sẽ không sợ bóng sợ gió nữa." Cô vừa xoa bụng vừa nghĩ thầm trong lòng.

Tô Tự cũng có cuộc sống riêng của mình, tuy không thể ngày ngày ở bên Lê Họa, nhưng cô vẫn dành thời gian đến thăm bạn, xem tình hình cuộc sống của Lê Họa ra sao. Lê Họa dần dần cũng nghĩ thoáng hơn, cô cười nhiều hơn, hay ra ngoài đi dạo hơn. Có điều Tô Tự vẫn cảm thấy tò mò, sự kiên cường đó xuất phát từ tình yêu hay từ bản năng sinh tồn?

Ở chỗ tập thể dục của khu nhà, Tô Tự nhìn Lê Họa chăm chú luyện tập, sắc mặt khá tươi tỉnh.

"Muốn sinh con vì bố đưa bé phải không?"

Lê Họa lắc đầu.

"Không phải vì bố đưa bé ư?" Tô Tự "hừ" một tiếng.

"Chắc là do thiên thời địa lợi nhân hòa thôi, nếu không phải cuộc sống hiện tại của mình như bây giờ, chắc mình cũng không giữ lại đâu. Con của ai không quan trọng. Nhưng có điều cậu cũng biết, nếu không phải anh ấy, mình sẽ không mang thai..."

Con người ta nhân lúc còn trẻ hay làm những việc ngốc nghếch, một trong số đó chính là muốn trao thứ quý giá nhất của mình cho người mình yêu.

Lê Họa không phải một người phóng khoáng, không thể chấp nhận cách nói như vậy.

Tô Tự có thể hiểu được điều này. "Hãy chăm sóc tốt cho bản thân, mình nhận làm mẹ nuôi của đứa bé".

Lê Họa gật đầu.

Thời gian mang thai, Lê Họa không ăn nhiều hơn bình thường là mấy, cũng không có phản ứng ghén như mọi người.

Bụng cô lớn dần, tâm trạng cũng ngày một tốt hơn. Cô sắp được chào đón một sinh mệnh mới đến với cuộc đời mình. Ngày cô nhập viện chuẩn bị sinh cũng là ngày cơn bão tuyết ập đến thành phố. Tình trạng mất điện diện rộng khiến cho người dân hoang mang.

Tô Tự phải nhờ vả người quen để giúp Lê Họa vào viện, trong bệnh viện có máy phát điện chuyên dụng. Con của cô vẫn ổn, không ai nói với cô đứa bé có vấn đề gì cả.

Khi Tô Tự nắm chặt tay cô, cô có thể cảm nhận được đứa bé đã ra khỏi cơ thể mình. Cô chờ đợi tiếng khóc cất lên, nhưng không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Sự nhu nhược của cô ngăn cản cô mở miệng hỏi tại sao. Cô tự huyễn hoặc rằng mình đang mê man nên không nghe thấy tiếng khóc của con. Chỉ cần ngủ một giấc, khi tỉnh dậy, cô sẽ trông thấy con mình.

Khoảnh khắc mở mắt ra, rốt cuộc cô đã không thể lừa dối bản thân thêm được nữa.

Con của cô...

Cô nhìn chăm chăm Tô Tự: “Con đâu?”.

Cô muốn được gặp con mình, muốn học may áo bông cho con, muốn nói với nó câu "mẹ yêu con". Cô muốn nói cho nó biết, vì muốn cho con một cuộc sống tốt mà cô đã học nấu ăn, hiện giờ cô có thể làm tốt nữ công gia chánh. Cô muốn nói, cô sẽ không ràng buộc con, sẽ làm hết sức để con có một cuộc sống tốt đẹp. Kế hoạch ấy của cô còn chưa kịp bắt đầu thực hiện,

con đã không còn. Bao nhiêu hứa hẹn của cô vẫn chưa kịp thốt nên lời, con trai cô đã rời khỏi thế giới này.

“Đứa bé qua đời rồi.” Tô Tự bình tĩnh nói.

Không được khóc. Không được khóc vì người khác. Nếu có chảy nước mắt cũng phải là vì bản thân mình. Không cam lòng bản thân chịu bao nhiêu bất bình như vậy, nhưng vẫn phải khóc vì chính mình, khóc cho chính mình.

CHƯƠNG 33

Không yên lòng từ sau cuộc điện thoại của Tô Tự, Lê Họa lập tức viện cớ xin phép mẹ để ra ngoài. Ra khỏi cửa, cô thở một tiếng nhẹ nhõm, phát hiện ra bản thân không hề thích ở đây. Trước kia cảm giác không rõ ràng như vậy, nhưng khi trông thấy mẹ cười với Dương và Mộc Tinh, cô bỗng thấy mất mát. Ai cũng phải có cuộc sống riêng của mình đúng không? Lúc trách móc người khác không quan tâm mình, cũng nên ngẫm lại có phải mình yêu cầu quá cao hay không?

Lần này bước vào đây, cô không cảm thấy thoải mái chút nào. Nguyên nhân không phải là thái độ của Dương Uất Nhiên, không phải sự ăn ý của ba người nhà họ, tất cả là bởi tấm thẻ cô cầm trên tay. Cô cảm thấy bồng tay, rất bồng. Kỳ lạ là, khi Lộ Thiếu Hành đưa cho cô, cô không hề từ chối. Cô thật đúng là chỉ giỏi huênh hoang, vừa muốn giữ lòng tự trọng, vừa không có can đảm từ chối tiền của anh. Chính là tiền, một thứ trần tục, và cô thì không thể từ chối được thứ trần tục ấy.

Thái độ của Lộ Thiếu Hành lúc ấy rất bình thường, không hề tỏ ra khinh bỉ cô. Nhưng cô không biết điều, vẫn thấy chưa đủ.

Khi Lộ Thiếu Hành đặt tấm thẻ vào tay cô, cô cảm thấy mình giống một tên tội phạm. Tên tội phạm bán con lấy tiền, mang tình cảm ra bán cho Lộ Thiếu Hành. Vậy mà cô không hề từ chối, càng không muốn từ chối.

Cô mang tấm thẻ đến cho Dương Uất Nhiên. Cả bà và Mộc Trấn đều rất mừng rỡ, thậm chí Mộc Trấn sẵn sàng chuyển một ít cổ phần công ty sang cho cô. Cô đã thẳng thừng từ chối. Sắc mặt của cô không lấy gì làm hứng thú, Mộc Trấn đành nói qua loa vài câu về tình hình công ty, rồi hứa sẽ mau chóng trả tiền lại cho cô.

Nếu cô nhớ không nhầm thì lần trước ông ta cũng nói với cô y chang vậy.

Dương Uất Nhiên kéo cô vào phòng riêng chuyện trò: “Họa à, con làm sao vậy, sắc mặt con trông không được tốt?”.

“Không sao ạ. Dượng đối xử tốt với mẹ chứ?” Cô phát hiện ra đây chính là điều mình quan tâm.

Dương Uất Nhiên yên lặng nhìn cô hồi lâu mới trả lời: “Vợ chồng già rồi, có gì mà tốt với không tốt? Nói chung ông ấy cũng không làm gì tệ, ngày nào cũng ăn cơm nhà, tối về đúng giờ, thỉnh thoảng ra ngoài du lịch một chuyến. Mẹ cũng không có gì không hài lòng”.

Lê Họa gật đầu cười: “Vậy thì tốt rồi”.

Vẫn có chút ích kỷ nhỉ, ngay cả mẹ cô cũng tỏ ra hạnh phúc, còn cô vẫn canh cánh nỗi khó chịu trong lòng để rồi từ chối rất nhiều thứ khác. “Mẹ, con...” Nhìn gương mặt tươi cười của Dương Uất Nhiên, cô chợt không biết nên nói gì.

Dù vòng vo cỡ nào, thì ý nghĩa cũng giống nhau. Cô không muốn mang tiền về đây nữa, chỉ vì không muốn trải qua cảm giác lòng đau như cắt hôm nay thêm một lần nữa. Nỗi uất ức nghẹn lại trong ngực không thể bùng phát, không đơn giản có thể hình dung bằng hai từ khó chịu hay khổ sở. Đó là cảm giác không thể diễn tả, khiến cô chìm vào mộng lung không biết phải làm sao.

“Sao vậy?” Dương Uất Nhiên lấy làm lạ. Mặc dù hiện giờ tình cảm giữa hai mẹ con không còn được như trước, nhưng tốt xấu gì Lê Họa vẫn là con gái bà, lo lắng là điều đương nhiên.

Lê Họa nhìn khóe mắt đầy nếp nhăn và mái đầu vương vài sợi tóc bạc của mẹ.

“Gần đây chuyện làm ăn của con không được tốt lắm, vậy nên sau này có lẽ...”

Cô cúi đầu không nói hết câu. Những lời kia đã tiêu hao của cô rất nhiều sức lực. Cô cảm thấy áy náy, thậm chí đã nghĩ, nếu thật sự có lần sau, cô sẽ tìm cách khác, chuyện gì cũng có cách giải quyết mà phải không? Nếu ông trời không cho cô một lối thoát, cô cũng đành chịu mà thôi.

Dương Uất Nhiên nắm chặt tay cô, thở dài: “Họa Họa, trong lòng con, mẹ chỉ là một người mẹ suốt ngày vùi tiền con cái thôi ư?”.

“Con...” Cô nhìn mẹ, cắn môi, “Con không có ý đó”.

Dương Uất Nhiên xoa đầu cô, nhìn cô cau mày, lúc này bà mới phát hiện ra trong mắt con gái mình ẩn chứa bao nhiêu buồn bã. Hình như đã lâu lắm rồi bà không quan tâm tới đứa con gái này của mình. Năm xưa lúc ly hôn, bà chỉ biết tới nỗi bất hạnh của mình mà đi trách móc người khác. Sau đấy, bà mới hiểu ra, cách duy nhất để cứu lấy mình chính là phải sống vì bản thân.

Quan hệ giữa Lê Họa và Lê Mưu Viễn thân thiết hơn, nên mỗi khi có chuyện, Dương Uất Nhiên lại trút giận lên Lê Họa. Ngay cả khi bà tái giá, Lê Họa vẫn còn giúp đỡ Lê Mưu Viễn một khoản tiền lớn, điều này khiến bà thật sự khó chịu. Sau đó, Lê Họa nói rằng cùng góp vốn làm ăn với một người bạn, kiếm được chút tiền, Dương Uất Nhiên cho rằng từ nay về sau có thể nhờ cậy con gái, chuyện này cũng chẳng có gì không đúng.

Có tuổi rồi, người ta luôn muốn con cái chăm sóc mình.

Cứ như vậy tiếp diễn, dường như cũng lâu lắm rồi.

“Con gặp khó khăn, mẹ đương nhiên hiểu.” Con gái lớn rồi, tâm tư cũng nhiều hơn. Sao không chịu nghĩ cho những người làm cha mẹ trước kia đã nuôi nấng chúng mà không mong báo đáp.

“Con...” Lê Họa nắm chặt tay, không biết nên nói thế nào.

“Mẹ hiểu, muốn báo hiếu cha mẹ thì cũng phải tùy vào khả năng của mình.” Dương Uất Nhiên mỉm cười, “Nếu con có chuyện gì, hãy nói với mẹ, mẹ là mẹ con cơ mà?”.

Lê Họa gật đầu. Cô cũng chẳng biết làm gì hơn.

Cô thậm chí không dám đối diện với ánh mắt của mẹ, nó khiến cô cảm thấy bản thân thật xấu xa. Cũng may, cuộc điện thoại đúng lúc của Tô Tự đã cứu cô thoát khỏi bầu không khí gượng gạo này. Cô lập tức kiểm soát rời đi.

Tô Tự ngồi ở Quảng trường Tiên Đạt, nhìn Lê Họa thong thả đi về phía mình.

“Có thích cái bảng quảng cáo kia không?” Tô Tự hỏi câu này lần thứ một nghìn lẻ một.

Dưới bốn chữ “Quảng trường Tiên Đạt” có một bảng quảng cáo lớn, hình ảnh cô gái mặc váy cưới rất nổi bật, thu hút sự chú ý của mọi người.

“Thích.”

Lê Họa đáp cho xong, cô mà không nói “thích” thì kiểu gì cũng bị Tô Tự cấu véo. Trong mắt cô, váy cưới dù có lộng lẫy kiêu sa cỡ nào cũng giống nhau, không thể chứng minh được hai chữ hạnh phúc.

Tô Tự lắc đầu: "Đúng là không biết nhìn hàng".

Đúng vậy.

Lê Họa không thêm để ý, “Sao tự nhiên về thế?”.

Tô Tự tỏ ra khó chịu: "Chán nhìn thấy mình à? Mà sao cậu gầy đi thế này? Không ăn được à? Haiz... nghe nói cậu và Trác Dực Đình chia tay rồi, sao thế? Có phải hấn đá cậu không, để mình cho hấn một bài học!”.

“Mình đòi chia tay.” Hôm nay Lê Họa thật sự không có tâm trạng nói chuyện.

Tô Tự cũng không thoải mái lắm, nhìn chăm chăm Lê Họa: “Đám đàn ông đó có phải luôn thích hình mẫu vợ hiền dâu thảo vô hại như cậu không?”.

“Chẳng phải cậu chê mình xấu từ trong ra ngoài sao? Đợi đến khi họ phát hiện ra mình chẳng tốt đẹp gì thì sẽ tự động vứt bỏ thôi, vậy nên cậu có thể vui mừng sớm cũng không sao.”

Tô Tự quan sát Lê Họa hồi lâu, rồi chuyển ánh mắt về người phía sau, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng: "Chia tay Trác Dực Đình chẳng lẽ là bởi... tìm được đối tượng khác tốt hơn à? Sao trước giờ mình không nhận ra cậu cũng thông minh thế nhỉ?".

Lê Họa không biết đây có phải câu nói châm chọc hay không. Cô ngoảnh đầu lại, trông thấy Lộ Thiếu Hành từ đâu xuất hiện, đang đi về phía mình. Tình huống này thật khiến cho người ta giật mình. Đằng sau Lộ Thiếu Hành còn có hai người đàn ông anh tuấn khác đang đứng đó nhìn nhả nhìn theo anh.

Lê Họa vội quay đầu, muốn tránh mặt Lộ Thiếu Hành. Bộ dạng ngu ngốc này của cô không qua nổi mắt Tô Tự, có điều bây giờ Tô Tự đang tò mò chuyện khác nhiều hơn.

"Này, có thấy hai người đằng kia rất đẹp trai không? Mình thích anh chàng bên trái, nhưng tiếc là anh ta sắp trở thành em rể của anh chàng bên phải rồi."

Tô Tự vừa dứt lời thì Lộ Thiếu Hành cũng đến nơi. Anh chẳng buồn liếc Tô Tự lấy một cái, như thể có định kiến với cô nàng.

Cảm giác của Tô Tự không sai, đúng là Lộ Thiếu Hành không ưa cô. Trước đây Lộ Thiếu Hành từng phái nhiều người điều tra về Lê Họa nhưng đều

không thu được tin tức gì, chuyện này ắt hẳn là công lao của Tô Tự. Tô Tự tên thật là Giang Tri Ngữ, con gái duy nhất nhà họ Giang. Hai chữ "duy nhất" cũng đủ để cho thấy giá trị của cô.

Thật ra Tô Tự còn có một đứa em gái, khi còn nhỏ bị bắt cóc, xảy ra chuyện không may. Từ đó, ông bà Giang bảo vệ Tô Tự đến nỗi không ai có thể điều tra một chút tin tức nào liên quan đến cô.

Có lẽ vì nguyên nhân này mà quá khứ của Lê Họa cũng xuất hiện một lỗ hổng.

Ngay lúc này, bên cạnh Tô Tự cũng có vài vệ sĩ.

Lộ Thiếu Hành phớt lờ Tô Tự nhưng không có nghĩa cô nàng cũng bắt chước làm ngơ.

“Anh hai!”

Lúc này Lộ Thiếu Hành mới liếc mắt sang nhìn Tô Tự, cười nói: “Thảo nào dạo này Diệc Cảnh ngoan thế, hóa ra em dâu đã về rồi”. Anh ngừng lại nhìn Tô Tự nhíu mày, “Hình như em vẫn chưa nói với nó là em đã về, muốn tạo bất ngờ à?”.

Tô Tự thấy chán ghét con người này.

Lộ Thiếu Hành vừa nói vừa kéo Lê Họa đứng dậy, cơ hồ để cô ở cạnh Tô Tự sẽ phải chịu tội.

“Diệc Cảnh ở nhà đấy, có cần anh bảo nó đến đón em không?” Lộ Thiếu Hành nháy mắt với Tô Tự một cái, làm ra vẻ hiểu hai người họ đang bất hòa. Không đợi Tô Tự trả lời, anh đã kéo Lê Họa đi.

Lê Họa bị lôi đi, vẫn không quên ngoảnh lại nhìn Tô Tự đang tức giận đằng sau.

“Giao du với cô ấy ít thôi.” Lộ Thiếu hành thấp giọng nói.

Lê Họa muốn vùng tay ra nhưng không thành, đành hỏi sang chuyện khác: “Sao anh lại ở đây?”.

Lộ Thiếu Hành không trả lời, như thế không cần thiết. Tới trước mặt hai người đàn ông kia, anh chỉ tay vào cô, ngăn gọn giới thiệu: “Lê Họa!”, sau đó lại nhìn cô, “Đây là Tổng Giám đốc Đường của công ty Bác Vũ. Còn đây là Tổng Giám đốc Thẩm của Tiên Đạt”.

Lê Họa thầm giật mình, hai vị Tổng Giám đốc của hai thương hiệu điện thoại di động lớn nhất thành phố đang ở trước mặt cô.

Nói chuyện vài câu, Lộ Thiếu hành liền đưa Lê Họa rời đi.

“Sao không nghe điện thoại?”

“Không để ý.”

Lúc đó cô đang trên đường về nhà mẹ, chẳng có tâm tình nghe điện thoại.

Lộ Thiếu Hành liếc cô một cái: “Sao thế?”.

“Không sao.”

Lộ Thiếu Hành được Đường Úc Sâm gọi ra ngoài, vì chuyện gì thì hai bên đều biết rõ. Nói rõ những mối quan hệ lợi ích, chẳng qua là vì Đường Úc Sâm không muốn lôi kéo Lộ Thiếu Hành đối phó với nhà họ Nhâm. Có điều, Lộ Thiếu Hành không thích vụ nước đục thả câu lần này. Sau khi bàn chuyện hợp tác xong, bọn họ liền tìm chỗ mua vui. Lộ Thiếu Hành không bài xích việc này, nhưng cũng không quá hứng thú. Đang nghĩ xem nên kiếm cơ gì để thoái thác thì trông thấy Lê Họa, vì vậy, anh cũng không ngại ánh mắt dò xét của mọi người.

Trong giới này có một luật bất thành văn, chút chuyện vặt liên quan đến phụ nữ, biết thì để trong lòng, không được nhiều lời truyền ra ngoài, nhất là đến tai những bậc trưởng bối trong nhà.

Lộ Thiếu Hành cũng không sợ làm vậy sẽ gây ra hậu quả gì.

Lúc lên xe, Lê Họa vẫn không nói một lời, điều này khiến anh có phần khó hiểu. Sắc mặt cô nhợt nhạt, có lẽ vì không trang điểm nên nhìn qua rất thiếu sức sống. Tuy vậy, cũng không đến nỗi khác biệt quá lớn, như người ta vẫn thường nói phụ nữ tháo bỏ lớp trang điểm thì trở thành một người khác.

Xe chạy được một đoạn, Lộ Thiếu Hành chủ động phá vỡ sự im lặng.

“Có chuyện gì thế?”

Từ lúc lên xe, cô không buồn nhìn anh một lần, hai bàn tay đan vào nhau như thể đang nhẫn nhịn điều gì.

“Trong người không khỏe sao?”

Không muốn hai người cãi vã, Lê Họa rốt cuộc cũng quay lại trả lời: “Tại sao lại muốn em tránh xa Tô Tự?”

Đáng lẽ đây không phải chuyện để hỏi. Bởi vì cho dù Lộ Thiếu Hành có đưa ra lý do gì chẳng nữa, cô cũng không thèm quan tâm, vậy mà còn cố tình hỏi. Cảm thấy bản thân thật buồn cười. Chỉ đơn giản là vì không muốn cãi nhau với anh, nhưng tại sao cô lại nghĩ họ sẽ cãi nhau?

“Cô ấy là người như thế nào, em biết rõ.” Lộ Thiếu Hành liếc nhìn Lê Họa, anh không muốn nói những lời không hay về người khác.

Con người ta luôn cảm thấy khó chịu khi phát hiện được mặt xấu của ai đó, thậm chí còn nghĩ người đó vô cùng dối trá, chỉ bản thân mình nhìn rõ bộ mặt thật của người đó. Nhưng cũng có thể trong mắt người khác, mặt xấu

ấy chẳng có nghĩa lý gì cả. Hoặc là, mặt xấu đó chỉ chiếm 0,01% tính cách của họ, ta chỉ vô tình phát hiện ra rồi vội vàng quy chụp đó là toàn bộ con người họ mà thôi.

Lộ Thiểu Hành luôn cho rằng mình chưa hoàn toàn hiểu người khác nên không muốn nói những điều không chắc chắn, đối với Tô Tự cũng vậy.

“Đúng là em biết rõ.” Chính vì biết rõ nên không thể tránh xa.

Lộ Thiểu Hành chợt hiểu ra điều gì, “Em đang khó chịu chuyện gì à?”.

Có gì nên nói thẳng ra thì hơn, anh không thích cả ngày chơi trò đoán già đoán non. Đâu phải ai cũng chơi được cái trò này. Anh mắt anh lộ ra một chút thiếu kiên nhẫn.

Lê Họa ngập ngừng: “Anh...”.

Cũng không rõ đang sợ sệt điều gì, cô chẳng thể thốt nên lời. Trước mặt mẹ, cô đã nói ra điều mình không muốn, vậy mà lúc này sao lại không thể mở miệng?

Hóa ra, cô thật sự sợ mất đi.

Những thứ bản thân khao khát từ lâu, không ngờ có một ngày thuộc về mình, cô liền quên hết tất cả, thậm chí chẳng buồn suy nghĩ đến vấn đề có thích hợp hay không.

Không nỡ bỏ đi những thứ mình thích.

Lộ Thiểu Hành cau mày, anh vô cùng ghét thái độ gượng gạo này của người khác. Ấn tượng đầu tiên của anh về Lê Họa chính là thái độ này, đến bây giờ vẫn vậy.

“Cái gì?” Anh thờ dãi, cố gắng duy trì sự bình tĩnh, không muốn để lộ ra bản thân mất kiên nhẫn.

“Vì sao đối xử với em như vậy?” Lê Họa cố nặn ra một nụ cười gượng ép.

“Đối xử như thế nào?” Câu nói của cô khiến anh nghĩ không biết mình đã làm gì để cô không thoải mái.

“Tốt với em.” Giọng nói của cô rất nhỏ nhẹ, ánh mắt nhìn anh cũng rất dịu dàng.

Lộ Thiếu Hành sững người giây lát. Anh không nghĩ ra được nguyên nhân.

“Vì... thương hại sao?” Cô vẫn chăm chú nhìn anh, run rẩy nói, “Thương hại em hai bàn tay trắng... thương hại em...”.

CHƯƠNG 34

Khu chung cư mà Lộ Thiếu Hành ở có tên là Đông Linh. Người ta đặt cái tên này là bởi tòa nhà nằm đối diện với một tòa cao ốc, ban đêm ánh đèn trắng xóa từ cao ốc chiếu ra bốn phía, tạo cảm giác lạnh lẽo. Có điều ý nghĩa cái tên hoàn toàn trái ngược với cảnh quan khu này. Cây cối xanh mướt đầy sức sống, không mang một chút lạnh lẽo nào của mùa đông.

Lộ Thiếu Hành dừng xe trước cổng chung cư, lấy điện thoại ra. Đèn xe đã tắt, Lê Họa không nhìn rõ gương mặt anh, cũng không đoán được ý tứ của anh sau câu nói vừa rồi.

Điện thoại rung lên từng hồi khiến người ta cảm thấy lúng túng. Nhiều người lợi dụng điều này làm cơ hội tránh mặt những lúc không muốn nói gì thêm. Nhưng Lộ Thiếu Hành không cần giả vờ như vậy, anh uể oải nhận cuộc gọi từ mẹ.

“Mẹ, có chuyện gì vậy ạ?”

“Hôm nay con không về à?” Đường An An thăm dò.

“Có chuyện gì ạ?” Anh phải biết là chuyện gì rồi mới đưa ra quyết định.

Đường An An nhìn thoáng qua Tinh Y Hàm ngồi bên cạnh, mỉm cười rồi đứng dậy, đi chỗ khác nói chuyện: “Cũng không có gì quan trọng lắm”.

“Con đang đi trên đường.” Nếu đã không phải việc lớn thì anh cũng không cần tiếp tục.

“Vậy lát về đến nhà gọi lại cho mẹ nhé.” Người làm mẹ lúc nào cũng nghĩ đến sự an toàn của con cái đầu tiên.

“Lát nữa con bận rồi, hôm nay con không về nhà. Trời lạnh rồi đấy, tối đi ngủ mẹ nhớ đóng cửa sổ cẩn thận.” Mấy lời căn dặn của anh khiến cho Đường An An vui đến nỗi quên mất mục đích gọi điện ban đầu.

Lộ Thiếu Hành cúp điện thoại rồi lái xe vào khu để xe.

Lê Họa vẫn ở trong trạng thái mông lung ngay cả khi anh đã xuống xe. Vì không nhận được sự phản đối của anh, cô liền nghĩ theo hướng tiêu cực. Nếu anh không phản đối, tức là đã ngầm thừa nhận?

Rõ ràng chính cô đã ngẩng cao đầu mà nói, cuối cùng người khó chịu lại là cô. Con người ta quả nhiên không dễ gì chịu đựng được một cú đả kích.

Cô đi theo sau Lộ Thiếu Hành, nhìn cái bóng của anh đổ dài trên mặt đất.

Vào thang máy, Lộ Thiếu Hành mới mở miệng: “Em nghĩ tôi rảnh lắm à?”.

Tính khí thiếu gia nổi lên, không thể kiềm chế được. Thân phận của anh, thiếu gì phụ nữ sẵn sàng vây quanh. Đầu óc anh rất bình thường, đâu có lãng phí thời gian đi thương hại một người không đâu?

Lê Họa theo bản năng lùi xa anh một bước. Cảm giác lúc này y hệt lúc trên xe, điệu bộ của anh vẫn vậy, khoe miệng hơi nhếch lên, lông mày nhíu lại, khiến người ta nhìn không khỏi sợ hãi.

Thang máy mở ra, Lộ Thiếu Hành lập tức lôi cô ra ngoài. May mà trong thang máy không có ai. Cô cố gắng bước nhanh để theo kịp anh, đến trước cửa nhà, cô thở hổn hển vì mệt.

Lộ Thiếu Hành liếc cô một cái lúc đang mở cửa. Chẳng hiểu sao cô lại cảm thấy ánh mắt anh đầy châm chọc. Cô đứng ngẩn ra đó, không vào trong. Cô thầm nghĩ, tại sao mình phải ở đây? Cô có nhà cơ mà, tại sao lại đến đây?

Trong lúc cô đang đấu tranh tư tưởng, Lộ Thiếu Hành đã cầm lấy tay cô, kéo cô vào nhà rồi đóng sầm cửa lại. Cô bị anh đẩy vào tường, dáng vẻ của cô không phải kiểu mỏng manh như Lâm Đại Ngọc, chỉ là sự bất lực trước sức mạnh của người đàn ông này mà thôi.

Lộ Thiếu Hành chống một tay lên tường. Dù không bật đèn nhưng Lê Họa vẫn cảm nhận được sự hiện hữu của anh, hơi thở quấn quanh trước mặt và nhịp tim đập rộn ràng hơn bình thường.

Cách đây rất lâu rồi, từng có lần cô buồn chán nằm trên giường nghĩ lung tung, không biết giờ phút này anh đang làm gì? Ngốc nghếch đến nỗi gạt đi sự thật rằng anh không hề nghĩ đến mình.

Lúc này đây, anh đang ở bên cạnh cô, cô không cần tưởng tượng nữa.

Hai người nhìn nhau.

Khi cơ thể bắt đầu có phản ứng, cô bất ngờ đẩy anh ra.

Anh bất động. Khóe môi lại nhếch lên cười như thể đang mỉa mai cô không biết tự lượng sức mình. Dưới ánh đèn vàng yếu ớt, anh như biến thành một con dã thú, khác hẳn với vẻ điềm đạm thường ngày, cơ hồ có thể ăn thịt cô ngay tức khắc.

Lê Họa lại bắt đầu run lên. Luôn luôn vô dụng như vậy!

Lộ Thiếu Hành không muốn chơi trò cả hai cùng bất động nhìn nhau. Anh nắm lấy cằm cô.

“Anh muốn gì?”

Lộ Thiếu Hành trượt tay xuống cổ cô, ngón tay lạnh lẽo chạm vào da thịt cô khiến cô càng thêm run rẩy. Trước khi cô kịp phản ứng, anh đã ôm lấy cổ cô.

“Em!”

Làm chuyện xấu mới có cảm giác muốn ngừng mà không được. Anh đồng cảm sâu sắc với điều này.

Luồng khí lạnh ập đến như thể nhắc nhở cô chuyện đang diễn ra. Cô hoảng sợ nhìn anh, còn anh vẫn không có dấu hiệu ngừng lại.

Nhìn cơ thể của cô, anh dường như càng thêm hưng phấn.

“Chúng ta thử xem...”

Lúc uống rượu, không biết ai đã vừa cười vừa châm chọc rằng tư thế này rất thú vị. Đương nhiên lúc ấy anh không mấy để tâm, nhưng giây phút này, thật đáng chết, anh rất muốn thử.

Tay anh trượt xuống eo cô. Anh có thể cảm nhận được sự run rẩy càng thêm rõ ràng từ cơ thể cô. Sự đụng chạm này thật khiến cho người ta không đành lòng dừng lại, bàn tay anh như thể muốn lưu lại vết tích trên cả người cô.

Rõ ràng anh vẫn chưa làm gì, nhưng cô đã phải bám chặt lấy anh để đứng vững.

Cơ thể cô cong lên theo động tác những ngón tay của anh.

“Dừng...”

Hai tay anh vẫn không ngừng lại, càng lúc càng nhanh hơn, ánh mắt chăm chú nhìn cô.

Cô néo cánh tay anh thật mạnh.

“Anh rất dễ chịu!” Anh cười, “Em cảm thấy anh có giống thương hại em nên mới... bù đắp cho em như vậy không?”

Cô ngấn ra.

Anh bế cô vào phòng tắm, để cô đứng trước gương. Anh gục đầu vào ngực cô, thì thầm: “Anh cảm thấy, anh đang tự bù đắp cho chính mình. Đừng chọc giận anh nữa”.

Lần sau, không đơn giản như vậy thôi đâu. Người ta càng có nhiều thì lại càng thèm muốn nhiều. Lần sau nếu bồi thường, chắc chắn sẽ nhiều hơn

CHƯƠNG 35

Lê Họa vừa khẽ cử động chân, Lộ Thiếu Hành liền hỏi: “Sao vậy?”.

Duy trì một tư thế trong thời gian dài khiến cô có chút khó chịu. Thấy nhịp thở của anh đều đặn, tưởng anh ngủ say, cử động một chút chắc không sao, ai ngờ anh lại tỉnh ngay. Đã vậy, xoay người một cái lại càng thêm khó chịu.

“Hình như bị tê chân.”

Lộ Thiếu Hành buông tay đang ôm cô ra, đưa xuống dưới định làm gì đó, nhưng đến giữa chừng thì dừng lại. Lê Họa không biết anh đang nghĩ gì, đành tự mình xoa chân. Lộ Thiếu Hành hơi cau mày. Vừa rồi anh do dự, vốn định giúp cô xoa chân, nhưng ý nghĩ đó vừa xuất hiện trong đầu, anh liền từ bỏ. Trong tình cảm, mọi người đều mong muốn mình nắm giữ thế chủ động, anh cũng không ngoại lệ. Có thể thói quen trong cuộc sống nhiều năm qua đã khiến anh có tật xấu muốn mọi chuyện đều nằm trong phạm vi kiểm soát của bản thân, bao gồm cả tình cảm. Anh lựa chọn cô, không có nghĩa anh sẽ đặt một trăm phần trăm sự quan tâm vào mối tình này hay coi nó như tín ngưỡng duy nhất trong đời mình. Thế giới này không thiếu những gã đàn ông vì tình cảm mà sẵn sàng từ bỏ mọi thứ, chỉ có điều, anh không nằm trong số đó. Vậy nên, anh khiến bản thân bớt nhiều chuyện đi, thậm chí, cố gắng để mình không lún quá sâu vào tình cảm.

Đó chính là những suy nghĩ trong đầu anh lúc này.

“Vẫn ổn chứ?” Thấy Lê Họa đã dừng tay, anh lên tiếng hỏi.

“Ừm.” Cô quay sang quan sát anh, “Anh chưa dậy à?”.

Trước đây từng ở cùng, cô phần nào đoán được thói quen và giờ giấc ngủ nghỉ của anh.

Lộ Thiếu Hành nghe cô hỏi vậy, sắc mặt biến đổi hơi lạ, ánh mắt thoáng qua tia bất mãn. Anh cao giọng nói: “Từ giờ không được đến Glamour nữa”.

Nói ra điều bản thân muốn cấm, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Chỉ có điều, cách nói thẳng thừng không để lại một đường lui nào của anh lại khiến cô bất giác nghĩ tới Trác Dực Đình và cảm thấy thật nực cười. Cùng là một vấn đề, Trác Dực Đình lại cẩn trọng thăm dò ý kiến của cô, thậm chí không dám nói thẳng vì lo cô tự ái. So với anh ta, Lộ Thiếu Hành quả thật là ngang ngược.

Nụ cười của cô như đóng băng trên khóe miệng. Bất kể trong cuộc sống hay trong tiểu thuyết, nam chính đều không hề hoàn hảo, kiểu gì cũng có những thói hư tật xấu, còn nam phụ dù có tốt đến đâu cũng không được nữ chính chọn. Như vậy có phải đang cố xúi cho việc "đàn ông không xấu phụ nữ không yêu" không?

Kỳ thực, trong lòng cô cũng đang tự coi thường chính mình. Cô chỉ là một vai diễn bị khinh bỉ, sao không thể lựa chọn người đàn ông vô hại kia?

Lộ Thiếu Hành quắc mắt nhìn cô, vì cô vẫn chưa trả lời.

Cô gật đầu: “Được”.

Đáng lẽ cô định nói: “Để xem đã!”, nhưng cái nhìn nóng rực như lửa thiêu của anh khiến cô cảm thấy nếu không theo ý anh, cô sẽ phải nhận hậu quả rất thảm.

Lộ Thiếu Hành nghe được câu trả lời như ý, trong lòng đương nhiên vô cùng sáng khoái. Hóa ra trông thấy cô ủ dột ngày qua ngày, anh cũng cảm thấy khó chịu trong lòng. Gặp cô ở Glamour, anh không nhịn được châm chọc vài câu, có lẽ vì chứng kiến được một mặt không tốt của cô. Trước đây anh không nói vì không có tư cách, bây giờ có thể đưa ra yêu cầu một

cách đường hoàng rồi. Cảm giác này quả nhiên rất tốt. Có điều, anh cũng ý thức được sự đối trá của bản thân. Ở trước mặt người khác, anh có thể đồng dạng nói mình không có quan hệ gì với cô, nhưng khi kéo cô vào phạm vi của mình, mối quan hệ giữa hai người lập tức trở thành phức tạp. Chắc chắn anh không thể chấp nhận cô nói cười mời rượu những gã đàn ông khác, anh chỉ muốn chiếm giữ cô làm của riêng.

“Hôm nay định làm gì?” Chẳng mấy khi có nhã hứng nói chuyện, anh chuyển điện thoại về chế độ im lặng.

Lê Họa vốn không có kế hoạch nào nên lắc đầu: “Anh thì sao?”.

Cũng không có.

Thật là một đôi nhàm chán.

Bất luận Lộ Thiếu Hành tỏ thái độ thế nào, Lê Họa vẫn cảm thấy có chút xa cách giữa hai người. Cô khao khát một người có thể sưởi ấm cho mình, chấp nhận quá khứ của mình, dù cho đó là một chuyện rất khó khăn. Khi người đó đã xuất hiện, trong lòng cô lại nảy sinh những khao khát lớn hơn, tham lam hơn. Bởi vậy, cô mới kể lại toàn bộ mọi chuyện với anh. Sau đó, cô phát hiện hóa ra chỉ cần hai phút, cô đã nói rõ được những điều mà cô từng nghĩ rất rối rắm. Hoặc là, những chuyện đó vốn dĩ hết sức đơn giản, chẳng qua cô tự phức tạp hóa nó mà thôi.

“Em có định về nhà mẹ hôm nay không?” Lộ Thiếu Hành đột nhiên hỏi.

Cô gật đầu, dù sao cũng không có chuyện gì làm. Lần trước cô về quá vội vàng, sợ mẹ lại suy nghĩ nhiều. Hiện giờ, cô không mong chờ mẹ phải thật tốt với mình, nhưng cô cũng không muốn có bất kỳ khúc mắc nào, không muốn mẹ nhìn mình bằng ánh mắt dò xét.

“Tôi đưa em đi.” Lộ Thiếu Hành hờ hững lên tiếng.

Lê Họa sững người, không nói được gì. Trước giờ cô luôn cảm thấy bản thân xui xẻo, cứ mỗi lần gặp chuyện không may là lại gặp được một người có sức ảnh hưởng lớn đến cuộc sống của mình. Người đầu tiên là Tô Tự, người thứ hai là Lộ Thiếu Hành. Hiện tại xem ra là xui xẻo đến cực độ rồi.

Thông thường, trong tình huống này, người ta sẽ có cảm giác hồi hộp vì sắp ra mắt gia đình, nhưng giữa anh và cô thì chưa đến mức độ đó.

Lộ Thiếu Hành đưa cô đến công khu chung cư, cô không định bảo anh đợi mình, nhưng đúng lúc này Dương Uất Nhiên đi chợ về, bắt gặp hai người. Lộ Thiếu Hành đương nhiên được mời vào nhà uống nước.

Lê Họa có phần thấp thỏm, cũng may, Lộ Thiếu Hành và Mộc Trấn trò chuyện khá ăn ý, cả hai đều không đề cập đến công việc. Không rõ có phải Dương Uất Nhiên đã "phím" trước cho chồng hay không, Lê Họa thấy rõ ràng vừa rồi họ đã rất ngạc nhiên khi nhìn chiếc ô tô của Lộ Thiếu Hành. Ngay cả Mộc Tinh cũng tỏ ra hứng thú, cứ ngồi một bên chăm chú ngắm Lộ Thiếu Hành. Còn anh thì vẫn thản nhiên như không, vẻ mặt vô cùng bình thường.

Lê Họa cười thầm, cô nên cảm thấy may mắn vì được chứng kiến một mặt chân thực này của anh.

Trong lúc hai người đàn ông nói chuyện, cô vào bếp phụ giúp mẹ nấu cơm. Cũng không giúp được gì nhiều, cùng lắm chỉ là nhặt rau.

“Trông cũng được đấy.” Dương Uất Nhiên đưa ra đánh giá về Lộ Thiếu Hành, không khỏi lo lắng, “Nhưng mà, gia thế của cậu ta như vậy...”.

Chẳng ai mong xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chỉ cần khả năng chưa đến một trăm phần trăm thì chúng ta đều sẵn sàng “còn nước còn tát”.

“Con hiếu.” Lê Họa cười cười. Vừa rồi đúng là hiếu lắm, nhưng cũng chẳng thể nói cô và Lộ Thiếu Hành không có quan hệ gì. Cô không muốn

nói dối mẹ, lại càng không muốn phủ nhận. Vậy nghĩa là sao?

Dương Uất Nhiên nhìn cô: "Mấy năm qua, có lẽ mẹ đã không đủ quan tâm con. Lúc đó mẹ vẫn còn phần nộ, nhưng dù vì lý do gì, mẹ cũng không nên trút giận lên đầu con mới phải, chuyện vốn không liên quan đến con".

Dương Uất Nhiên nhắc đến vấn đề đã đè nặng trong lòng Lê Họa nhiều năm qua, cô rốt cuộc không kìm nén được.

“Con hiểu.”

Một người phụ nữ đã đứng tuổi lại có chồng ngoại tình, đã vậy kẻ thứ ba còn là một người trẻ hơn mình, đẹp hơn mình. Đó là cú đả kích lớn cỡ nào với Dương Uất Nhiên, một người từng hi sinh rất nhiều cho gia đình.

“Đã qua lâu rồi”, Dương Uất Nhiên thở dài. “Lúc đó mẹ rất căm hận bố con, chỉ muốn ông ấy chết ngay tức khắc. Nhưng giờ lòng mẹ đã nguôi ngoai rồi. Mẹ có cuộc sống của mình, còn ông ấy sống thế nào, mẹ không quan tâm nữa.” Bà vuốt tóc Lê Họa, "Mẹ cũng chẳng làm gì được cho con, con hãy tự mình nỗ lực sống cho thật tốt nhé".

Lê Họa gật đầu. Vậy là tốt rồi, mẹ cô đã có một cuộc sống như mong muốn. Ít nhất cũng có sự công bằng trên phương diện tình cảm, không giống như trước đây ở bên cạnh bố cô.

Lúc ra về, nụ cười trên mặt Lê Họa lập tức biến mất như ảo thuật. Lộ Thiếu Hành lấy làm lạ: “Sao thế?”.

Vừa nãy ngồi ăn cơm cô vẫn vui vẻ, vậy mà giờ đã thay đổi ngay được.

“Không có gì.”

Cô cứ giữ cái vẻ mặt đó suốt dọc đường khiến Lộ Thiếu Hành cảm thấy có gì đó không ổn. Chợt nghĩ lại những chuyện trước kia mà cô kể với anh,

anh cũng hiểu ra được phần nào.

Cô vừa bước xuống xe, anh liền kéo cô lại, nhìn chăm chăm cô: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”.

“Không có gì hết.” Cô gạt tay anh, “Anh cứ mặc kệ em”.

Trong lòng cô khó chịu là việc của riêng cô, cô nghĩ ngợi linh tinh là việc của riêng cô, cô có thể trốn một mình trong góc để gặm nhấm hết những điều đó. Cô không cần ai hiểu, không cần ai an ủi.

Lộ Thiếu Hành giữ lấy tay cô: "Em dở chứng gì nữa?".

Lê Họa im bật, đúng là không đến lượt cô giận dỗi ở đây.

“Anh lên nhà trước đi, em đi dạo một lát.” Cô thấp giọng nói. Như vậy đã được chưa? Coi như cô thỏa hiệp.

Nhưng đề nghị của cô không vừa lòng anh. Lộ Thiếu Hành vẫn giữ cô lại, những ngón tay bóp mạnh đến nỗi cổ tay cô đỏ ửng. Cô không phản kháng, chỉ dùng ánh mắt chống lại anh.

“Sao, thấy mẹ sống vui vẻ, có chồng mới, có con mới, nên em thấy không thoải mái chứ gì? Nghĩ mẹ bỏ rơi em, trên đời này không còn ai bên cạnh em chứ gì?”

Lê Họa cắn môi, mắt đã ngấn nước, nhưng không có giọt lệ nào rơi xuống. Cô không muốn khóc.

Sự im lặng của cô khiến lòng anh càng thêm phiền muộn. Đây là lần đầu tiên anh đến nhà người khác với thân phận như vậy, anh còn chưa làm sao mà cô đã tỏ ra khó chịu.

“Đúng rồi, bố em cũng có con với người khác rồi, có gia đình riêng rồi, họ sống cũng rất hạnh phúc. Không ai quan tâm tới cuộc sống của em nữa.

Cảm thấy ảm ức vì điều này à? Hay là vì người xấu như ông ấy vẫn chưa phải chịu báo ứng? Tất cả bọn họ đều sống rất tốt, chỉ có mình em chịu khổ sở mà thôi”.

Lê Họa cảm thấy mình thật điên rồ khi đã kể cho Lộ Thiếu Hành nghe mọi chuyện, cuối cùng để anh có cơ hội châm chọc lại. Cô giãy giụa muốn thoát khỏi bàn tay anh, nước mắt rớt cuộc cũng trào ra, “Không, không phải!”.

Dù bố mẹ cô trước kia từng làm gì, cô cũng đều chúc phúc cho họ...

CHƯƠNG 36

Dù là đang đi học hay đi làm, bạn đều sẽ gặp phải một kiểu người được đánh giá là "rất tốt", trong khi chỉ có bạn nhìn ra rằng người đó "rất xấu xa". Rõ ràng bạn chứng kiến người đó làm nhiều chuyện tốt nhưng bạn chỉ lựa chọn ghi nhớ những điều không hay về người đó, rồi nhận định người đó không tốt.

Tại sao chứ? Vì bản thân bạn là người thù dai?

Lê Họa thật sự muốn dán cái mác yếu đuối lên mình. Khóc bao nhiêu lần rồi? Cô cũng phải tự khinh bỉ bản thân, tại sao luôn phô bày sự nhu nhược của mình trước mặt người đàn ông này?

"Không phải vậy." Cô vẫn khẳng khái phủ nhận, khóe môi run lên.

Lộ Thiếu Hành lặng yên nhìn cô.

Cô chủ động kéo tay anh, không muốn giữ những âm ức này trong lòng nữa. "Mẹ em đã bình thường trở lại rồi, mẹ trân trọng cuộc sống hiện tại. Bố em cũng vậy, từ lâu bố đã ổn định cuộc sống mới. Vì sao chỉ còn em cứ ôm lấy những chuyện cũ, trong đầu luôn cất giấu hình ảnh ngày hôm đó bố mẹ em nói chuyện ly hôn. Vì sao chỉ có mình em nhớ?"

Cô không phải mong chờ một câu trả lời. Chỉ là không kìm lòng được mà hỏi tại sao.

Trên đời này, có bao nhiêu chuyện "xin lỗi" hay "thứ tha", tại sao cô không làm được. Dương Uất Nhiên là một người phụ nữ tốt, Lê Mưu Viễn cũng là một người đàn ông tốt, cô biết rõ điều này hơn ai hết. Vì sao trong thâm tâm, cô chỉ ghi nhớ hình ảnh mẹ nằm khóc trên ghế sofa, hình ảnh bố đẩy cô một cái vì người đàn bà khác. Họ đều từng rất tốt với cô, nhưng cuối

cùng cô chỉ nhớ những điểm xấu của họ. Có phải tại cô không biết điều hay không?

Bây giờ, đương sự đều đã bình thân, đều có cuộc sống riêng rất hạnh phúc, còn cô vẫn tự vui mình trong quá khứ. Quãng thời gian sau khi bố mẹ ly hôn, cô như trở thành cô nhi, vậy nên cô nhớ kỹ, cô ôm uất hận trong lòng.

Tại sao chỉ có mình cô như vậy?

Tại sao cô không chịu quên đi?

Tại sao?

Cô không thể tìm được câu trả lời cho bản thân, vĩnh viễn không thể.

Trông thấy người khác hạnh phúc, cô chỉ có thể chúc phúc cho họ, rồi trốn vào một góc trông chờ sự thoải mái gượng ép của bản thân.

“Vì sao? Vì sao lại như vậy?”

Lộ Thiếu Hành chỉ biết nhìn cô. Anh không thể cho cô đáp án. "Em không đủ vô tâm!"

Người vô tâm sẽ không tự mình đi vào ngõ cụt để nghĩ những điều này.

Lộ Thiếu Hành đưa tay lên lau nước mắt cho cô. Anh thở dài. Tại sao như vậy? Nhiều khi chúng ta cứ thắc mắc mãi một chuyện không có lời giải đáp. Biết rõ là không có câu trả lời mà vẫn suy nghĩ.

Anh ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô giúp cô trấn tĩnh lại. Cô ngừng khóc. Anh chột buông cô ra, nhìn cô giây lát rồi ngồi xuống để cô ôm lấy cổ mình. Anh công cô.

“Có phải em nặng lắm không?”

“Bình thường.” Anh mỉm cười, “Em nói xem tại sao khi hai người hẹn hò luôn là đàn ông công phụ nữ mà không phải ngược lại?”.

Lê Họa cứng họng không biết trả lời sao. Xưa nay vốn như vậy, trên tivi như vậy, trong tiểu thuyết viết như vậy, thế nên người ta cứ coi đó là điều hiển nhiên.

“Thế lực của đàn ông và phụ nữ khác nhau, kết cấu cũng khác nhau.” Ngẫm nghĩ một hồi, cô đưa ra kết luận.

“Nếu đã vậy thì tại sao vẫn có nhiều phụ nữ kêu ca vì chuyện bất bình đẳng giới?” Lộ Thiếu Hành vừa bước từng bước lên cầu thang vừa hỏi cô.

“Chuyện này...” Cô cũng không biết nữa. Điều này cũng giống như vì sao chúng ta có thể yêu thương một người xa lạ, coi người đó trở thành một phần quan trọng trong cuộc đời mình. “Rốt cuộc anh muốn nói gì hả?”

“Rất nhiều câu hỏi không có đáp án, càng không cần thảo luận. Chỉ cần em đừng mãi băn khoăn thì cuộc sống sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều.”

Lê Họa cúi mặt, hít hà mùi hương tỏa ra từ cơ thể anh.

“Cảm ơn.”

Cô đã cố chấp lâu như vậy, cũng chẳng biết mình cố chấp điều gì. Mọi chuyện vốn không thể quay lại được nữa.

Lộ Thiếu Hành lại cười: “Em nên nặng thêm một chút nữa.”

Cô nhìn bóng anh in trên tường: “Anh sẽ bị đè bẹp đấy”.

Nói xong, cô cũng không tự chủ được mà bật cười.

Chiều hôm sau, Lê Họa nhận được điện thoại của Tô Tự. Cô không khỏi ngạc nhiên vì chẳng mấy khi thấy Tô Tự kìm nén lâu như vậy mới gọi điện

cho mình. Với tính tình của cô nàng, đã muốn làm gì thì sẽ không do dự dù chỉ một giây.

Hai người hẹn gặp nhau tại một ice-bar khá nổi tiếng. Tô Tự mặc chiếc áo khoác to bản màu đen, nhìn qua trông già dặn hơn bình thường rất nhiều, đương nhiên cũng không thiếu cặp kính che khuất nửa khuôn mặt đúng kiểu của những ngôi sao nổi tiếng. Trên bàn đã đặt sẵn vài món đồ uống, Tô Tự đang uống một cốc nước gì đó trong suốt như thủy tinh.

Lê Họa đi tới, ngồi xuống cạnh bạn.

“Quay phim xong rồi à?”

Tô Tự cười bí hiểm, tháo kính xuống, đặt trên bàn, rồi quay sang ra hiệu cho phục vụ đứng chờ bên cạnh.

“Cốc kem do chính mình trang trí đấy.” Tô Tự hệt như đứa trẻ, nhào người ra bàn, mắt nhìn Lê Họa, trong lòng thầm nghĩ: Giỏi lắm Lê Họa, dám qua lại với Lộ Thiếu Hành cơ đấy, cứ chờ đấy mình sẽ từ từ “chỉnh” cậu.

“Cậu ăn thử chưa?” Lê Họa tuyệt nhiên không muốn làm chuột bạch.

“Cũng ghê quá nhỉ?” Tô Tự phụng phịu, “Dù có độc cũng không chết người đâu”.

Lê Họa bưng cốc kem lên, nhìn khá bắt mắt, cô ăn một miếng, rồi khen một câu. Sau đó, cô lấy một tấm thẻ ra, đặt xuống trước mặt Tô Tự. Cô cảm thấy việc này rất khó mở miệng, cho dù cô là người trả nợ.

Tô Tự mặt biến sắc: "Lê Họa, cậu có ý gì?".

Biết ngay phản ứng sẽ như vậy mà.

“Dù thế nào mình cũng phải trả, mặc dù số tiền này không đủ, nhưng...” Cô không nói tiếp được nữa. Cô không muốn hai người chơi với nhau mà trong

lòng mình vẫn có cảm giác mắc nợ. Đây là mong muốn của cô, cô nhất định phải trả.

Tô Tự khoanh tay cười nhạt: “Tiền...”. Nếu cô muốn Lê Họa trả nợ thì đã chẳng đợi đến ngày hôm nay. “Cậu có coi mình là bạn không thế?”.

“Chuyện này không liên quan gì cả. Hơn nữa, chính vì là bạn nên mình càng muốn trả.” Về chuyện này, Lê Họa rất kiên quyết.

Tô Tự lạnh lùng nói: “Ồ, vậy tiền này ở đâu ra?”. Cô thừa biết Lê Họa không có khả năng lo được số tiền lớn như vậy. Thấy sắc mặt của Lê Họa biến đổi, Tô Tự cảm thấy đắc ý.

“Cậu cứ nhận đi.”

Tô Tự nổi giận: “Lê Họa, cậu lấy tiền của đàn ông để trả mình? Cậu nghĩ làm vậy thì cao thượng lắm hả?”, cô cầm tấm thẻ lên, “Lộ Thiếu Hành cho cậu thứ này để cậu đi theo anh ta phải không?”.

Chỉ cần Lê Họa dám nói một câu, Tô Tự sẵn sàng ném tấm thẻ này vào mặt Lộ Thiếu Hành.

“Không phải, không liên quan gì đến anh ấy.” Lê Họa cười, “Mình tự nguyện theo anh ấy”.

Chuyện này không liên quan gì đến tiền bạc cả.

Vốn muốn trò chuyện tử tế với Lê Họa, nhưng lúc này Tô Tự không còn tâm trạng gì nữa.

“Cậu làm mình quá thất vọng. Chẳng phải chính cậu nói với mình từ nay sẽ sống thật tốt sao? Tại sao bây giờ lại lao vào cái giới này? Lộ Thiếu Hành có gì tốt đẹp, người nhà họ Lộ chẳng ra cái gì.”

Lê Họa vẫn rất bình tĩnh: “Trong lòng cậu, đàn ông chẳng ra gì cả”.

CHƯƠNG 37

Hai người ra về không mấy vui vẻ. Đàn ông quả thật chẳng phải thứ gì tốt, có thể khiến cho tình bạn của phụ nữ như bước trên băng mỏng. Tô Tự hoàn toàn không cho Lê Họa cơ hội giải thích, mỗi lần Lê Họa gọi điện đến, luôn nghe thấy tín hiệu đường dây bận. Xem ra, Tô Tự đã chuyển số điện thoại của cô vào danh sách đen thật rồi. Sau khi thử liên lạc với Tô Tự vài lần mà không được, Lê Họa cũng không tiếp tục nữa. Thời gian sau đó, hằng ngày cô đều đọc sách, hết như quãng thời gian thi cử hồi sinh viên. Cô ôm sách lên giường, nhàn nhã đọc. Tâm trạng quả nhiên là một thứ kỳ diệu, chí ít cô có thể cảm nhận được lợi ích của việc giữ cho bản thân thoải mái, tốc độ đọc sách của cô cũng tăng lên đáng kể. Lúc cô đọc, Lộ Thiếu Hành ngồi bên chơi game trên điện thoại di động, thi thoảng hai người nhìn nhau giây lát rồi lại tiếp tục việc của mình.

"Bao giờ thi?" Thấy cô đã đọc khá lâu, Lộ Thiếu Hành nghĩ nên nhắc nhở cô nghỉ ngơi.

Nếu chỉ có một mình, Lê Họa sẽ không đọc lâu như vậy, chỉ được một lát là muốn đứng dậy ra ngoài hít thở. Nhưng có anh ngồi cạnh, tinh thần cô dường như phấn chấn hơn hẳn.

"Ngày mai."

Cô nghiêm túc như vậy, chắc hẳn sẽ không có gì đáng lo.

Anh không nghĩ sẽ giúp cô tìm việc, bọn họ đều có không gian riêng. Hơn nữa, anh cũng không hy vọng mỗi ngày đều chạm mặt nhau ở công ty, gò bó lẫn nhau.

"Em học chăm chỉ như thế mà thi không qua thì..." Anh cười, "Đúng là IQ thấp".

Lê Hòa gập sách lại: “Trước khi thi không được nói linh tình”.

Lâu rồi không đi làm, cô có cảm giác mình tách biệt với xã hội. May mà Lộ Thiếu Hành luôn ở bên động viên cô, làm gì cũng có lần đầu tiên không khỏi ngỡ. Cô tuyệt nhiên không muốn cả ngày ở nhà chờ đợi người đàn ông của mình đi làm về. Điều này khiến cô cảm thấy bản thân chẳng có gì ngoài anh ta.

Hôm sau, Lộ Thiếu Hành đưa cô đến công ty tuyển dụng. Vòng đầu tiên là thi viết, kết quả mau chóng được công bố, không ngoài dự đoán, cô đã vượt qua, sau đó cô nhận được thông báo tới vòng phỏng vấn trực tiếp.

Cảm giác hồi hộp cứ bám theo cô mãi, nhất là khi đối thủ của cô đều là những sinh viên vừa tốt nghiệp, dù bề ngoài cô luôn tỏ ra tự tin. Cô sợ nhất người ta hỏi mình tại sao tốt nghiệp lâu như vậy mà bây giờ mới đi làm, có điều vẫn không tránh được bị hỏi như vậy. Cô nói đây là vấn đề riêng, phía nhà tuyển dụng cũng không hỏi kỹ thêm nữa.

Phỏng vấn xong, cô ra khỏi phòng mà vẫn chưa hết hồi hộp, hàng lông mày nhíu lại, thậm chí quên cả ngẩng đầu. Đến khi va vào người đối diện, cô mới luống cuống lên tiếng: "Xin lỗi".

Cô ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt Trác Dực Đình đang nhìn mình.

Thật ra Trác Dực Đình đã trông thấy cô từ lâu, anh tự nhủ mình và cô đã không còn quan hệ gì, không cần quan tâm cô làm gì ở đây. Cuối cùng anh vẫn không kìm được mà đi theo cô, thậm chí còn đứng ngoài này đợi đến lúc cô ra. Anh thầm thở dài, muốn hỏi cô sống thế nào, nhưng cảm thấy câu hỏi này vô cùng tế nhị. Trông vẻ mặt cô, chút bất an trong lòng lại xuất hiện dần vật anh. Lần trước cô cũng đã đi xin việc, nhưng thái độ của cô rất qua loa, không mấy nghiêm túc. Còn bây giờ, vẻ lo lắng hiện rõ trên gương mặt cô, rõ ràng là cô rất quan tâm tới công việc này.

Sự đối lập này rõ ràng có thể chứng minh được nhiều điều.

"Cùng đi ăn nhé. Anh biết một quán đồ xào khô ngon lắm."

Lê Họa biết kiểu gì hai người cũng gặp lại, chỉ không ngờ nhanh như vậy.

Cô gật đầu. Không làm người yêu vẫn có thể làm bạn, điều này tuy rất khó, nhưng dù sao cũng không thể coi nhau như kẻ thù được.

Cô lẳng lặng theo sau Trác Dực Đình. Trước đây, người đàn ông này từng được cô nhận định là đối tượng kết hôn phù hợp nhất của mình, vậy mà bây giờ giữa hai người đã chẳng còn quan hệ gì. Cảm giác của cô đối với anh từ trước đến nay, phần lớn là sự hổ thẹn, đó cũng chính là điều mà anh không muốn nhất.

Không biết làm gì để phá tan bầu không khí khó xử lúc này, Trác Dực Đình đành kiếm chuyện để hỏi dù đã biết rõ mười mươi.

"Em đến phỏng vấn xin việc à?"

Anh và giám đốc công ty này có quen biết, nếu cần, anh có thể giúp đỡ cô. Đương nhiên anh biết rõ cô sẽ không nhờ anh, trước đây có thể, bây giờ thì không.

"Ừ." Lê Họa cười, "Mấy hôm trước em đến dự thi vòng một rồi. Ngày trước em rất ghét câu nói "sống đến già, học đến già", nhưng xem ra chuyện học cả đời này trốn không thoát. Chúng ta đã lớn vậy rồi mà vẫn phải thi cử, chẳng biết bao giờ cái trò này mới chấm dứt nữa".

"Đề có khó lắm không?" Anh hỏi.

"Cũng không đến nỗi nào. Chúng ta thật ra rất mâu thuẫn, thời sinh viên lúc nào cũng chê bai nền giáo dục nước nhà không bằng nước ngoài. Nhưng sau khi học hành, lại hy vọng giáo viên chỉ tập trung dạy những thứ sẽ xuất hiện trong đề thi, còn giáo viên dạy những điều thực tế lại bị chúng ta chê bai."

Tự dưng cô nói nhiều như vậy khiến Trác Dực Đình có phần kinh ngạc. Anh ngoảnh lại nhìn cô.

“Sao thế?” Cô hỏi.

“Em hiện giờ có vẻ sống rất tốt.” Anh đưa ra một lời nhận xét, sau đó chỉ có thể cười khỗ.

Cô im lặng.

Tâm trạng hai người như vậy, dù đồ ăn có ngon thế nào cũng không nuốt nổi. Lê Họa cầm đũa, uể oải gắp thức ăn. Trác Dực Đình cũng lặng yên ngồi ăn.

Người đàn ông này vẫn vậy, không bao giờ nặng lời với cô dù chỉ một câu. Giá như anh cũng như bao người khác, mắng nhiếc cô, thậm chí tát cô một cái, có lẽ trong lòng cô sẽ thấy dễ chịu hơn. Thức ăn trong miệng, dường như biến thành vị đắng.

Trác Dực Đình nhìn cô ăn, chột nghĩ, mình khiến cô ấy không thoải mái đến vậy ư? Cử chỉ của cô khác thường bởi người ngồi ăn với cô là anh sao?

Anh buông đũa, thật sự không ăn nổi nữa.

“Em yêu cậu ta?” Chịu đựng lâu như vậy, rốt cuộc đã có thể nói ra.

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, không hề do dự, cũng không hề giả vờ: “Đúng vậy”.

Trác Dực Đình cười: "Tốt rồi, đúng là rất tốt”.

Lời nói của Lộ Thiếu Hành lại luẩn quẩn bên tai, bốn năm trước, cô đã sinh con cho Lộ Thiếu Hành. Như vậy có nghĩa là, anh thua vì thời gian, chứ không phải thua vì người kia?

“Không liên quan đến anh ấy, vấn đề nằm ở em.” Cô không muốn mối quan hệ giữa hai người bị ảnh hưởng vì mình, dù rằng suy nghĩ này của cô rất nực cười.

Trác Dực Đình không để ý đến lời giải thích của cô, anh hỏi: "Nếu em không gặp cậu ta sớm hơn anh, em sẽ chọn anh chứ?".

Cô quay đầu đi hướng khác, không muốn trả lời câu hỏi này của anh. Gật hay lắc, đều khiến người ta tổn thương.

“Anh hiểu.” Trác Dực Đình thở dài.

“Em không tốt, hoàn toàn không tốt chút nào.” Anh có thể tìm được người con gái tốt hơn cô gấp nhiều lần, không cần vì một người như cô mà hành hạ bản thân như vậy. Bây giờ nói những lời này có ý nghĩa gì?

“Lê Họa!” Giọng nói của Trác Dực Đình rất bình tĩnh, “Em có thật sự hiểu con người Lộ Thiếu Hành không?”. Nhìn qua có vẻ đơn giản, nhưng thâm tâm cậu ta luôn có quan điểm và suy nghĩ rất độc lập, luôn có cách để chiếm được mọi thứ mình muốn. Một người như vậy, liệu cô có hiểu rõ?

“Tại sao em phải hiểu anh ấy?” Hiểu quá rõ một người dường như sẽ không còn gì thú vị nữa. Cuộc sống không có gì bất ngờ, đó mới là điều đáng buồn.

Cô thật quá đơn thuần. Trác Dực Đình lắc đầu, “Cậu ta không phải người tốt, em hãy suy nghĩ cho cẩn thận”.

Nói quá nhiều sẽ biến anh thành kẻ có ác ý, vừa phải là đủ rồi.

Tô Tự mấy ngày qua chơi trò chiến tranh lạnh với cô, đột nhiên nửa đêm gọi điện đến, câu đầu tiên là: "Lập tức qua đây trong vòng nửa tiếng. Nếu không, chúng ta tuyệt giao”.

Lê Họa thờ dài, bắt taxi qua Dạ Sắc. Nghe giọng qua điện thoại, có vẻ như Tô Tự đã uống say, không biết lại gây ra chuyện gì nữa. Cô lo lắng giục tài xế lái nhanh hơn.

Vừa bước vào Dạ Sắc, cô liền cảm nhận được sự hỗn tạp của nơi này, loại người nào cũng có, không biết ban ngày họ làm công việc gì, nhưng đêm đến là ở đây để xả stress.

Lê Họa không biết rằng, ở một gian phòng VIP, Lộ Diệc Cảnh đang cầm ly rượu sâm nhi, ánh mắt lộ sự cười nhạo: "Anh hai sao lại học thói xấu của bọn em mà không về nhà thế?".

Lộ Thiếu Hành lên giọng cảnh cáo: "Sao lại muốn theo?".

"Anh rất giống với anh ba ngày trước khi đòi ra ngoài ở riêng."

"Cậu bớt làm mấy chuyện nhảm nhí đi, nếu không..."

Thật là buồn cười. Hai anh em nhà này người nào nói chuyện người nấy, chẳng thèm trả lời câu hỏi của đối phương.

Lộ Diệc Cảnh vẫn duy trì thái độ cười cợt của mình.

"Em đang rất nóng lòng chờ đợi chuyện lớn mà anh hai gây ra đây." Dứt lời, Lộ Diệc Cảnh mượn cớ đi ra ngoài. Vừa bước chân ra hành lang, anh ta liền chạm mặt Lê Họa. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, Lộ Thiếu Hành cũng đã kịp trông thấy bóng dáng quen thuộc, anh bất giác nhíu mày.

Lộ Diệc Cảnh có vẻ rất hứng thú, không kiêng dè gì mà kéo Lê Họa lại: "Này, chúng ta gặp nhau ở đâu rồi nhỉ? Trông cô quen lắm".

Lê Họa giật tay lại: "Anh...". Vừa nhận ra Lộ Diệc Cảnh, Lê Họa kinh ngạc mở to mắt.

Lộ Diệc Cảnh nở nụ cười khinh miệt, nghĩ thầm, phụ nữ đều nông cạn như nhau, vừa trông thấy mấy anh chàng công tử nhà giàu, liền làm bộ ngây thơ như con cừu nhỏ.

Lê Họa vội vàng đẩy Lộ Diệc Cảnh ra rồi nhanh chóng bỏ đi. Lộ Diệc Cảnh vừa khó hiểu vừa thấy thú vị, chẳng lẽ trông anh ta đáng sợ đến vậy sao?

Lê Họa chạy đến một góc khuất mới dám dừng lại để thở, lòng oán hận Tô Tự, rốt cuộc có biết Lộ Diệc Cảnh cũng ở đây không?

Tìm được phòng của Tô Tự, Lê Họa mở cửa vào, trông thấy bạn mình đang ngồi ở ghế, đồng dục nói: "Đàn ông là đồ tồi, cuộc đời này chỉ có tôi chơi đàn ông, nào đến lượt đám đàn ông các người chơi đùa tôi...".

Trên sàn nhà, mấy gã đàn ông đang nằm bệt, gã thì đang mê man hút thứ gì đó, gã thì cười hì hì.

Tô Tự liếc về phía mấy gã đang nhìn mình bằng ánh mắt ngả ngớn hòng muốn thu hút sự chú ý. Đúng là không biết tự lượng sức mình.

Trông thấy Lê Họa vào, Tô Tự liền đưa tay lên xem đồng hồ, cũng may chưa muộn. Dù Lê Họa có đến muộn thì cô cũng không tuyệt giao như lời đe dọa, nhưng Lê Họa đến đúng giờ thì cô mới có đường lui.

Chưa đợi Tô Tự lên tiếng, Lê Họa đã xông vào: "Mau đi theo mình."

"Cậu làm cái gì đây? Mình còn chưa chơi đủ."

Lê Họa kéo cô nàng dậy: "Cậu có biết Lộ Diệc Cảnh cũng đang ở đây không?".

Tô Tự kinh ngạc.

Hai người vừa định ra khỏi phòng thì cánh cửa đã bị mở toang. Lộ Diệc Cảnh ung dung nhìn Tô Tự vẫn đang sửng sốt.

“Òa, lâu lắm rồi mới gặp vợ yêu.”

Anh ta làm như Lê Họa là người vô hình.

Tô Tự bặm môi, nói với Lộ Diệc Cảnh: “Đồ đê tiện”.

“Giang Tri Ngữ, em nói năng cẩn thận cho anh.” Lộ Diệc Cảnh không như Lộ Thiếu Hành, anh ta sẽ không tỏ vẻ hờ hững mà hay nghĩ sao nói vậy, càng không che giấu tâm trạng của mình.

Tô Tự trừng mắt với Lộ Diệc Cảnh. Người đàn ông này muốn tìm ra khuyết điểm của cô để có lý do ly hôn. Còn lâu nhé!

“Lộ Diệc Cảnh, anh nghe đây! Đời này chỉ có tôi chơi đùa với anh, anh muốn ly hôn thì đợi kiếp sau đi!”

“Cô tưởng tôi không đánh phụ nữ sao?” Lộ Diệc Cảnh đã bị Tô Tự chọc cho phát điên.

Lê Họa vội tiến lại ngăn cản Tô Tự. Lúc này nếu cứ để cô ấy nói thì chỉ thốt ra những lời tổn thương người khác mà thôi. Đúng lúc đó, Lộ Thiếu Hành đi tới giữ lấy tay cô: “Đi về!”.

Lê Họa không nghe, vẫn cố chấp muốn lao đến. Lộ Thiếu Hành cau mày: “Họ là vợ chồng, chuyện của họ để tự họ giải quyết”.

Lê Họa giăng tay ra: “Em muốn làm gì không cần anh quản. Anh cũng không cần lên giọng dạy dỗ em”.

Lộ Thiếu Hành buông tay, không biết vì sao cô đột nhiên lại phản ứng dữ dội như vậy.

CHƯƠNG 38

Lộ Thiếu Hành rất hiếm khi gặp những tình huống kiểu này, đàn ông và phụ nữ đánh nhau. Huống hồ anh không có thói quen lãng phí thời gian với những người mà anh không quan tâm.

Lộ Diệc Cảnh và Giang Tri Ngữ cãi nhau thu hút sự chú ý của mọi người, nhưng tuyệt nhiên không có ai dự định can thiệp. Là đàn ông nên lúc xuống tay, Lộ Diệc Cảnh cũng không dùng hết sức. Giang Tri Ngữ thì khác, ra đủ chiêu trò để hạ gục đối phương. Trông vợ chồng họ lúc này chẳng khác nào phường chợ búa. Giang Tri Ngữ tóc tai bù xù, Lộ Diệc Cảnh có mấy vết thương trên tay, trên cổ, mặt cũng có một vết, xem ra anh ta ưu tiên bảo vệ gương mặt của mình.

Lê Họa thấy bạn mình không chịu thiệt nên cũng an tâm hơn. Lộ Thiếu Hành đứng một bên hờ lạnh, Lộ Diệc Cảnh thật không biết xấu hổ mới đi hơn thua với phụ nữ. Anh càng nghĩ càng thấy nực cười, nếu cảnh tượng này bị quay phim chụp hình lại thì xác định ngày mai sẽ nhan nhản trên mặt báo. Hôn nhân giữa Giang Tri Ngữ và Lộ Diệc Cảnh là lợi ích của hai gia đình, hành vi lần này của họ nhất định sẽ ảnh hưởng tới danh dự cả hai bên. Hơn nữa, Giang Tri Ngữ còn là diễn viên nổi tiếng luôn được truyền thông săn đón.

Cuối cùng, Lộ Thiếu Hành không thể tiếp tục đứng nhìn, đành xông vào tách hai kẻ điên kia ra khỏi nhau. Anh không để ý đến Tô Tự, chỉ giữ lấy tay Lộ Diệc Cảnh. Có cơ hội tấn công, Tô Tự không do dự đâm Lộ Diệc Cảnh một cú thật đau. Một người điềm tĩnh như Lộ Thiếu Hành cũng thấy bất mãn vì hành động không biết điều này của Tô Tự. Lê Họa vội vàng kéo bạn mình ra, cô biết rõ lúc này Lộ Thiếu Hành sắp sửa nổi giận. Tô Tự không làm gì được nhưng miệng thì vẫn không ngừng mắng chửi Lộ Diệc Cảnh.

Lộ Diệc Cảnh vô cùng phẫn nộ, đời này anh ta chưa từng bị phụ nữ đánh thê thảm như vậy. Chuyện này đồn ra ngoài thì anh ta sao dám nhìn mặt ai nữa.

Lộ Thiếu Hành ra sức giữ Lộ Diệc Cảnh, “Có gì về nhà đóng cửa bảo nhau”. Gây chuyện ở đây còn ra cái thể thống gì!

Nãy giờ quan sát biểu hiện của em trai, Lộ Thiếu Hành cũng phần nào hiểu ra mọi chuyện. Chắc hẳn Lộ Diệc Cảnh đã biết được Tô Tự đang ở đây nên cố tình đến để bắt quả tang, thật không ngờ cậu em trai này cũng có tâm tư làm cái trò kia.

“Ai thèm về nhà với cô ta? Đầu óc em vẫn bình thường, không muốn tổn thọ sớm!” Lộ Diệc Cảnh lạnh lùng nói, thật không hiểu vì sao trước đây mình lại vô tư cưới cô ta về làm vợ.

Tô Tự cười mĩa mai: “Ai biết được đầu óc anh có vấn đề hay không? Đồ khốn, ai bảo anh dám động vào tôi? Đáng đời! Tôi phải hành hạ anh để anh tổn thọ, cho anh biết tôi lợi hại thế nào!”.

Lê Họa kéo tay Tô Tự lại.

Tô Tự quay sang hừ một tiếng với Lê Họa, còn chưa thèm tính sổ vì Lê Họa dám cấu kết với Lộ Thiếu Hành, không dám mở miệng nói hộ bạn bè một câu. Dù sao mọi sự cũng đã rồi, cũng nên thương lượng một chút nhỉ? Tô Tự quay sang nói nhỏ với Lê Họa: “Mặc kệ mình đi!”. Cả ngày hôm nay tâm trạng rất tệ, nếu không trút hết ra thì sẽ tức chết mất.

“Con người họ Giang kia! Ly hôn! Ngay lập tức!” Lộ Diệc Cảnh gầm lên.

“Anh muốn ly hôn, tôi càng không đồng ý! Tôi cứ thích xem người khác chịu khổ sở dẫn vật đấy, nhất là anh!” Tô Tự khoanh tay trước ngực, cười đắc ý.

Lộ Thiếu Hành nhìn Lê Họa, vẫn chưa hiểu câu nói vừa nãy của cô là ý gì, nhưng hiện giờ không có thời gian để hỏi cô cho rõ ràng, anh chỉ có thể lôi Lộ Diệc Cảnh rời khỏi đây trước. Lộ Diệc Cảnh vẫn sống chết không chịu, nhất định không thỏa hiệp.

Tô Tự đang định mở miệng châm chọc thì đã bị Lộ Thiếu Hành trừng mắt ngăn lại: “Đủ rồi đấy!”, sau đó anh quay sang Lê Họa: “Nhớ về sớm”.

Khi hai người đàn ông đã đi khỏi, Tô Tự còn với theo chửi thề một tiếng, sau đó cô nàng lập tức chĩa vào Lê Họa: “Hai người ở chung?”.

Lê Họa im lặng, Tô Tự càng thêm tức giận, đẩy cô một cái: “Mình đang hỏi cậu đấy!”.

“Cậu gây chuyện đủ chưa hả?” Lê Họa bắt đầu không nhịn được. Tâm trạng cô hôm nay cũng chẳng khá gì, từ sau khi gặp lại Trác Dực Đình, những điều anh nói khiến cô phải suy nghĩ rất nhiều. Làm gì có người nào không biết tức giận, chẳng qua chưa bị ai chọc giận mà thôi. “Hôm nay cậu bị làm sao thế hả?” Hết uống rượu làm loạn rồi lại đánh nhau, nghĩ đến đã khiến người ta bực mình.

Thấy Lê Họa cúi, Tô Tự kéo tay áo cô nịnh nọt. Giữa người với người, thường thì ai giận dữ ác liệt hơn, người đó sẽ thắng.

Thấy Tô Tự giở trò làm bộ vô tội, Lê Họa cũng chỉ biết thở dài bất đắc dĩ: “Sau này đừng như vậy nữa! Cậu đã hứa với mình rồi mà.” Phải sống thật tốt, nhìn về phía trước mà sống.

Tô Tự cười hì, lôi kéo Lê Họa về căn hộ của cô. Rõ ràng đã nghe thấy câu căn dặn về sớm của Lộ Thiếu Hành, nhưng Tô Tự vẫn không muốn để cho Lê Họa về đó.

Về đến nhà, Tô Tự lập tức quăng mọi chuyện vừa xảy ra sang một bên, giở trò làm nũng các kiểu với Lê Họa. Không muốn nói chuyện của mình thì

chỉ có thể hỏi chuyện người khác.

“Sao qua lại với Lộ Thiếu Hành thế?”

“Thôi đi!” Lê Họa không có tâm trạng chuyện trò. Hai người nằm trên giường, Tô Tự ngáp dài: “Mình đã bảo đàn ông chẳng có gì tốt đẹp mà. Hai chúng ta sống với nhau là được rồi, cậu lại không chịu tin”.

Lê Họa cũng giống Tô Tự không muốn nói chuyện của mình, đành cố tình lôi chuyện của bạn ra. “Cậu có tình cảm với Lộ Diệc Cảnh không?”.

Tô Tự chỉ cười, không trả lời.

“Nếu không, sao lại để có thai được chứ?” Lê Họa thấp giọng nói.

Tô Tự tắt điện thoại, thờ ơ nói: “Vì sao tất cả đàn ông đều thích nó? Tại sao mọi người đều yêu nó?”.

Cô có gì không tốt? Có gì khiến người khác chán ghét?

Lộ Thiếu Hành lái xe đưa Lộ Diệc Cảnh về nhà, nghĩ đến việc người lớn trong nhà trông thấy bộ dạng này của cậu ta, chắc hẳn lại làm ấm lên.

Lộ Diệc Cảnh ngồi ghế lái phụ, cởi hai cúc áo trên cổ, vẻ mặt đầy bất mãn.

Xe chạy được một đoạn đường dài, Lộ Thiếu Hành để ý thấy em trai đã bình tĩnh lại, mới bắt đầu lên tiếng: “Nếu chú còn có ý nghĩ điên rồ nào thì cất kỹ trong lòng cho anh”. Ngay từ đầu tình nguyện kết hôn với Giang Tri Ngữ, thì dù kết quả thế nào cũng phải tự gánh chịu.

Lộ Diệc Cảnh nắm chặt tay, dấm xuống chỗ để đồ trước mặt.

“Em hối hận không được à!”.

“Không được.” Lộ Thiếu Hành không hề có ý định thấu hiểu, “Nếu chú xảy ra chuyện gì thì cả nhà sẽ rất lo lắng. Còn nhờ Giang Tri Ngữ xảy ra chuyện gì thì chú có bồi thường đằng trời, người ta gia thế như nào chú còn không rõ? Làm việc gì cũng nên suy nghĩ cho kỹ càng”.

Giang Tri Ngữ là độc tôn của nhà họ Giang, nếu cô có làm sao, nhà họ Giang tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Nhà họ Lộ cũng sẽ không vì một Lộ Diệc Cảnh mà hi sinh quá nhiều. Nói thẳng ra là, Lộ Diệc Cảnh không “đáng giá” bằng người ta.

Phần nộ mà không được xả giận, Lộ Diệc Cảnh ngồi trong xe hết đấm lại đá. Lộ Thiếu Hành đột ngột quay sang đấm anh ta một cú.

“Chú cứ động một lần nữa thử xem!”

Lộ Diệc Cảnh chưa từng thấy anh trai cáu giận bao giờ, lúc này, quả nhiên bị dọa cho hú hồn.

Không thể đưa Lộ Diệc Cảnh về biệt thự Khuynh Thế trong bộ dạng này, Lộ Thiếu Hành đành lái xe đến chỗ ở của Lộ Ôn Diên. Vừa vào nhà, Lộ Diệc Cảnh lập tức đòi Lộ Ôn Diên mang rượu ra, anh ta cầm chai rượu lên uống mặc kệ trời đất. Hai người còn lại để mặc cho anh ta muốn làm gì thì làm.

“Điều tra thế nào rồi?” Lộ Thiếu Hành hỏi.

Lộ Diệc Cảnh đề nghị ly hôn, chắc chắn không phải vô duyên vô cớ. Nếu lúc trước đã chấp nhận sắp đặt thì bây giờ không nên gây chuyện lớn như vậy. Lộ Thiếu Hành không lo lắng hậu quả của việc hai vợ chồng họ ly hôn, anh chỉ sợ Lộ Diệc Cảnh bị người ta lợi dụng.

Lộ Ôn Diên tỏ ra khó hiểu: “Em không điều tra được gì, vậy mới lạ. Nhưng nghe người đi cùng Diệc Cảnh từ Pháp về nói là vì một người phụ nữ, em

cảm thấy không đơn giản như vậy, nhưng cũng không thể nghĩ ra là chuyện gì khác”.

“Không điều tra ra?” Lộ Thiếu Hành nhíu mày, không hỏi gì thêm. Nếu đã loại trừ khả năng có người khác giở trò, thì sự việc sẽ dần dần sáng tỏ thôi, không cần quá lo lắng.

Thấy Lộ Thiếu Hành yên lặng, Lộ Ôn Diên cười khẩy: “Không biết đồng cảm gì cả”.

“Người nên đồng cảm là chú mới đúng!” Lộ Thiếu Hành cũng cười, “Mấy chuyện điên rồ của chú thế nào rồi?”.

“Anh cứ tự nhiên cười em đi!” Lộ Ôn Diên không để tâm.

Lộ Thiếu Hành không nói gì nữa.

“Nghe nói anh cũng bị bóng hồng nào đó hớp hồn rồi phải không?”

“Nghe ai nói?”

“Mấy chuyện này thì giấu được bao lâu chứ?”

“Không ngờ chú lại quan tâm anh như vậy, cảm động quá!” Lộ Thiếu Hành biết rõ suy nghĩ của Lộ Ôn Diên, “Chơi đùa chút thôi”. Anh nhắm mắt lại, nhưng trong lòng đã xuất hiện phiến muộn.

Lộ Ôn Diên đánh giá độ thật giả trong lời nói của anh, “Anh cứ nhớ em từng nói với anh, bất kỳ lúc nào cần em giúp, chỉ cần nói một câu”.

Lộ Thiếu Hành đứng dậy, chỉnh lại trang phục, quay sang cười với Lộ Ôn Diên: “Không hiểu chú nói gì. Để ý nó nhé, anh về đây”.

Chút lợi ích kia không đáng gì so với việc tự bảo vệ lấy chính mình.

Về đến căn hộ riêng, thấy trong nhà trống trơn không người, Lộ Thiếu Hành có phần khó chịu.

CHƯƠNG 39

Lê Họa không về Đông Linh, cũng không gọi điện cho Lộ Thiếu Hành. Từ sau khi nhận được thông báo nhận việc của công ty Quảng Phàm, cô chẳng có tâm trí nghĩ đến điều gì khác ngoài công việc. Ngày nào cũng phải suy nghĩ làm sao để mau chóng thích ứng với công việc, làm sao để tạo dựng mối quan hệ tốt với đồng nghiệp. Cô vốn là một người ít nói, làm việc nghiêm túc, cũng không gây ra sự cố gì, nói chung mọi thứ coi như tạm ổn. Ban ngày đi làm, tối về ngồi xem *Phi thành vật nhiều* cùng Tô Tự. Nghe người dẫn chương trình Mạnh Phi nói một câu: “Nếu bạn có diện mạo xinh đẹp như nữ thần liệu bạn có lo lắng về người đàn ông đó như vậy không?”, cô chống cằm đăm chiêu.

Tô Tự nhận thấy tâm trạng Lê Họa mấy ngày nay có vẻ đi xuống, đoán rằng giữa cô và Lộ Thiếu Hành có chuyện gì đó. Đúng là kỳ lạ, khi thấy một người đàn ông ôm tâm trạng tồi tệ, người ta thường nghĩ ngay rằng sự nghiệp của anh ta có vấn đề; còn với phụ nữ, dường như nỗi buồn luôn đến từ lý do thất tình. Đúng là sự khác biệt lớn.

Tô Tự vắt chéo chân: “Này, không định về bên đó thật à?”.

Lê Họa nói mà không buồn quay sang nhìn Tô Tự: “Chẳng phải cậu đã nói tặng mình căn hộ này coi như của hồi môn sao?”. Chưa gì đã đuổi nhau đi rồi.

Tô Tự cười: “Tình cảm là thứ vô vị, đừng hao tổn sức lực vào đó, hơn nữa...”. Còn là kiểu đàn ông có gia thế đều kiêu căng ngạo mạn, lúc nào cũng muốn có phụ nữ khúm núm dưới chân mình để chứng tỏ sức hấp dẫn của anh ta. “Nếu tình cảm giữa hai người vẫn tốt thì không nên giận dỗi nhau chỉ vì một người ngoài như mình.”

Lê Họa đặt điều khiến xuống bàn trà: “Mình đâu có giận dỗi gì”, không muốn nói về bản thân, cô chuyển chủ đề: “Cậu và Lộ Diệc Cảnh rốt cuộc là có vấn đề gì thế? Đùng cái cưới, giờ lại đùng cái đòi ly hôn? Cứ thay đổi xoành xoạch thế!”.

“Đang nói chuyện của cậu đấy!”

“Sao cứ phải nói chuyện của mình mà không được nói chuyện của cậu? Mình biết cậu sẽ nói cậu quan tâm, lo lắng cho mình. Nhưng thưa đại tiểu thư, cậu có chuyện gì cũng chẳng bao giờ chịu nói cho mình biết. Kết hôn không nói, mang thai không nói, ly hôn cũng không luôn. Trước giờ luôn chỉ cho mình biết kết quả, cậu không nghĩ mình cũng rất lo lắng cho cậu à?” Lê Họa bất bình, “Đừng có lời cái cố không muốn mình phải lo ra để bao biện nữa đi”.

Tô Tự sững sờ giây lát rồi kéo cánh tay Lê Họa: “Xin lỗi nhé, sau này mình không thế nữa. Chuyện kết hôn quả thật là mình có phần kích động. Mình không kể chuyện mang thai là bởi mình vốn không dự định sinh con. Còn về việc ly hôn, anh ta đòi ly hôn, vì anh ta có người khác rồi”. Tô Tự cười, đưa tay lên kéo mép Lê Họa tạo thành một dáng cười.

Cuộc sống này lúc nào cũng cần nụ cười, cười thật vui vẻ.

Thấy Tô Tự bình thản nói ra những chuyện đó, trong lòng Lê Họa bỗng dâng lên cảm giác xót xa.

Tô Tự tiếp tục: “Bảo cậu về bên kia là bởi mình cũng phải về nhà rồi. Không thể cứ để ông ở nhà một mình suốt như thế được, mình cũng nhớ ông lắm. Cậu biết mà, mình chỉ còn mỗi ông là người thân thôi”.

Lê Họa ôm lấy Tô Tự. Rõ ràng cô vẫn chưa đủ quan tâm đến người bạn này của mình, chưa làm tròn bổn phận của một người bạn thân. Cô thật có lỗi với Tô Tự.

Lê Họa bận rộn cả ngày trời, đến giờ tan ca, chỉ cần nghĩ tới chuyện sắp được ăn món mình thích là đã cảm thấy hạnh phúc, đúng là sự đổi lập lớn. Cô xách túi ra về, rời khỏi cửa được mấy bước đã trông thấy chiếc ô tô quen thuộc đỗ bên kia đường, chủ nhân của nó cũng đang bấm còi inh ỏi. Chân chừ giây lát, cô đi về phía đó. Đích thân Lộ Thiếu Hành đến đây đón cô, cũng coi như một sự thỏa hiệp rồi phải không? Nếu cô còn không phối hợp thì đúng là không biết điều. Sự ham muốn của con người luôn từ từ bành trướng thêm, càng ngày càng lớn dần.

Lê Họa dừng bên cạnh xe, Lộ Thiếu Hành hạ cửa kính xuống, nhìn cô đứng yên đó, không có dấu hiệu định lên xe. Từ ánh mắt của cô, anh có thể thấy được sự kiên định không cần diễn tả bằng lời, rất đơn giản, cô sẽ không đi theo anh.

“Lên xe đi!” Anh bực mình với cái sự khó chiều của cô.

Một lần giận dỗi như thế có thể coi là đáng yêu, nhưng hai lần, ba lần, thì bỗng trở thành phiền phức, anh không có nhiều thì giờ chơi trò đoán tâm trạng với cô. Anh không phải kiểu đàn ông suốt ngày quán lấy một người phụ nữ. Yêu cầu của anh không cao, chỉ cần cô đừng có tối ngày giận hờn vô cớ là được.

Lộ Thiếu Hành không muốn nhắc lại lần hai, cô im lặng thì anh cũng im lặng. Hơn nữa anh rất thích độ sự kiên nhẫn với người khác, xem cực hạn của mình đến đâu, tiếc là, trước giờ anh chưa từng thua.

Lê Họa không chịu nổi ánh mắt của Lộ Thiếu Hành, trong đó luôn ẩn chứa một sự cao ngạo khiến cô buộc phải thỏa hiệp dù không muốn.

“Tối nay em có việc.” Giọng nói nhẹ nhàng, sắc mặt bình thản, khó mà nhận ra chút đối nghịch nào.

Lộ Thiếu Hành cười khẽ, một tay đặt lên cửa xe: “Ồ, việc gì?”.

“Em qua chỗ bố em.” Cô không có gì phải ngại ngại.

Lộ Thiểu Hành hơi bất ngờ, quan sát cô giây lát, xác thực cô không nói dối.

“Anh đưa em đi.” Thấy cô có ý định từ chối, anh nói tiếp: “Dù sao cũng gặp mẹ em rồi, anh không ngại gặp thêm bố em”.

Lê Họa không thể làm gì khác đành phải lên xe. Vậy đấy, giận dữ mấy ngày trời, cuối cùng cô vẫn phải thỏa hiệp. Thật vô dụng!

Cô ngồi ghế phụ lái, túi xách đặt trên đùi, duy trì sự trầm mặc.

Lộ Thiểu Hành thỉnh thoảng lại liếc nhìn cô, nhận thấy giữa hai hàng lông mày của cô lộ ra vẻ u sầu, sự bức tức vừa rồi trong lòng anh dần biến mất: “Công việc có gì không ổn à?”.

Lê Họa lắc đầu, mỉm cười: “Không, Tô Tự về nên em muốn ở cạnh cô ấy lâu một chút”.

Lý do rất bình thường nhưng đã đánh trúng vào mối quan tâm của Lộ Thiểu Hành. Anh rõ ràng từng nhắc nhở cô không nên qua lại với Tô Tự mà cô không nghe. Sắc mặt anh sa sầm: “Đúng là bạn tốt”.

Lê Họa nhận ra sự bất mãn trong giọng nói của Lộ Thiểu Hành, nhưng cô cũng không biết phải làm sao, đành tiếp tục giữ im lặng.

Hai người lại bị bao trùm bởi bầu không khí trầm mặc.

Lê Mưu Viễn và Lã Tố sống ở khu vực khá xa nội thành. Lê Họa đã lâu chưa đến đây, cảm thấy mình thật ngu ngốc khi lôi chuyện này ra làm có. Nực cười nhất là Lộ Thiểu Hành cũng xuống xe cùng cô, không biết anh muốn làm gì.

Hai người đi vào trong sân, trông thấy Lê Nhiễm đang nhào người bên chiếc bàn đá làm bài tập. Khung cảnh này quả thật rất hài hòa, một thiếu nữ

ngồi học bài dưới tán cây phong, hình ảnh gợi lên cho người ta những hồi ức tươi đẹp.

Lê Nhiễm là con gái của Lê Mưu Viễn và Lã Tố. Đối với cô em cùng cha khác mẹ này, Lê Họa không có cảm giác gì đặc biệt, không ghét cũng chẳng thích, chỉ đơn giản là một đứa trẻ bình thường mà thôi.

“Sao lại ra ngoài này học bài thế?” Cô đi tới bên cạnh hỏi.

Lê Nhiễm dừng bút, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, tươi cười với Lê Họa: “Chị đến rồi! Hì hì...”

Lê Họa nhìn xuống bức tranh em gái đang vẽ, những hình ảnh rất ngây thơ: ông mặt trời, cây cỏ, hoa hồng, còn có ba người đứng cạnh nhau, bên dưới chú thích rõ “bố, mẹ, tôi”. Lê Nhiễm nhìn chăm chăm chị gái hồi lâu rồi quyết định: “Đúng rồi, còn phải vẽ thêm chị nữa”.

Lê Họa sững sốt: “Không cần đâu”.

“Tại sao?” Lê Nhiễm cảm thấy khó hiểu, “Chúng ta là người một nhà mà”.

“Nếu vẽ thêm một người nữa vào thì bức tranh sẽ kỳ quặc lắm.”

Lê Nhiễm ngẫm nghĩ giây lát, cảm thấy cũng đúng, “Hình như đúng vậy”.

“Bố mẹ đang làm gì?”

Lê Nhiễm lập tức ủ rũ: “Bố mẹ cãi nhau rồi”.

“Thế sao em lại ở ngoài này?”

“Chuyện người lớn, trẻ con không được tham gia.”

Lê Họa cười cười. Đúng vậy, chuyện người lớn, tại sao phải can dự vào?

Lần này Lê Họa và Lộ Thiếu Hành cùng nhau tới, Lê Mưu Viễn tỏ ra rất niềm nở, nhất là đối với Lộ Thiếu Hành, liên tục hỏi han anh đủ chuyện. Lã Tố vẫn như trước giữ thái độ khách sáo với Lê Họa, không vồn vã, cũng không xa lánh.

Theo thời gian, gương mặt trẻ trung của Lã Tố đã không còn như xưa, mái đầu của Lê Mưu Viễn cũng bắt đầu bạc.

Bữa cơm hôm nay rất bình thường, trước khi ra về, Lê Họa đặt vào tay Lê Nhiễm năm trăm tệ: “Chị không kịp mua quà cho em, em thích ăn gì thì bảo bố mẹ mua cho nhé”.

Lê Nhiễm cười híp mắt hôn lên má cô một cái.

Giờ phút này, Lê Họa cảm nhận được lòng mình rất tĩnh lặng, không còn oán hận, cũng không tha thiết gì cả, ngoài trừ sự ràng buộc không thể phủ nhận.

Sự im lặng của cô khiến Lộ Thiếu Hành hiểu lầm. Anh hỏi: “Vẫn còn khó chịu?”.

“Không.” Quả thật cô không còn khó chịu gì cả. Nhưng dường như Lộ Thiếu Hành vẫn cho rằng cô đang nói dối. Rất nhiều người đều nghĩ mình hiểu rõ người khác, lúc nào cũng tỏ ra “tôi biết bạn đau lòng vì cái này cái kia, đừng giả vờ”, thật khiến cho người ta khó chịu.

“Tại sao bố mẹ em ly hôn dứt khoát như vậy?” Lộ Thiếu Hành tỏ ra tò mò.

Lê Họa liếc anh một cái: “Không thì nên như thế nào?”. Thật ra không phải dứt khoát, nhưng cô không muốn kể lại chi tiết.

Lộ Thiếu Hành chống cằm: “Nếu mẹ em bất mãn thì đáng ra nên sống chết không chịu ly hôn để tiếp tục dẫn dắt đối phương mới phải”.

Suy nghĩ này có phần độc ác nhưng Lê Họa lại rất thích: “Sau đó tiếp tục như vậy để người phụ nữ kia biết khó mà lui sao?”.

Lộ Thiếu Hành gật đầu: “Kiểu vậy đấy! Em không cảm thấy rất nhiều đàn ông và nhân tình của họ đến được với nhau là nhờ những người “chính trực” tác thành cả à? Có thể họ cũng chẳng định đến với nhau đâu, nhưng vì quá nhiều người biết, ai cũng mắng chửi người đàn ông đó nên bọn họ lại càng thêm gần nhau.”

“Anh có ý gì hay?”

“Phụ nữ nên tạm thời nhẫn nhịn vì lợi ích toàn cục, trước hết phải giành lại trái tim người đàn ông, sau đó khiến cho kẻ thứ ba kia nhận hết những lời chửi bới, khinh miệt. Người đàn ông cảm thấy mắc nợ vợ mình vì trót ngoại tình, sau đó sẽ tốt với vợ hơn. Nhân cơ hội đó, người phụ nữ mau chóng nắm giữ kinh tế trong gia đình, chăm chút cho bản thân thật tốt, cuối cùng mới đòi ly hôn, đuổi người đàn ông kia ra khỏi nhà.” Lộ Thiếu Hành cười, “Có điều em đừng nên sử dụng thủ đoạn này, em không có cái năng lực chịu nhịn vì lợi ích toàn cục đâu”.

Lê Họa dờ khóc dờ cười: “Anh đúng là xấu xa”. Quả thật cô không làm được như vậy, đành lựa chọn sống vui vẻ theo một cách khác. Lộ Thiếu Hành nói những điều này là để khuyên nhủ cô, cô hiểu rõ. “Anh vừa kể lại tình tiết trong phim truyền hình đúng không, nhớ kỹ thật đấy”.

Cuối cùng cũng thấy cô cười thoải mái, anh thở phào: “Có chuyện gì em nên nói hết ra”. Giữ trong lòng, ai mà biết được?

Lê Họa quay mặt đi, che giấu sự chịu đựng vừa lóe lên trong khóe mắt.

CHƯƠNG 40

Trước hôm Tô Tự chuyển về nhà, Lê Họa và cô ấy đã tâm sự với nhau những suy nghĩ của bản thân. Tô Tự chủ động xin lỗi Lê Họa, nhiều năm qua cứ tưởng rằng mình đã giúp đỡ bạn được rất nhiều rồi lấy cớ đó để yêu cầu Lê Họa làm một vài việc theo ý mình, không từng nghĩ xem cái mà cô thật sự cần vốn không phải vật chất. Đối với Lê Họa, nhận được sự giúp đỡ về tiền bạc từ bạn bè quá nhiều rồi sẽ trở thành gánh nặng, cô cũng tự trách bản thân thiếu quan tâm đến Tô Tự. Họ như hai người bạn vừa quen biết, trách móc chính mình không đủ tốt với nhau. Mỗi ngày sau đó, cô và Tô Tự thỉnh thoảng lại hỏi han nhau. Tô Tự hằng ngày ở nhà chăm sóc ông, đưa ông ra ngoài phơi nắng.

Nói chuyện điện thoại với Tô Tự xong, Lê Họa quay đầu lại thì phát hiện Lộ Thiếu Hành đang chỉnh tề đứng trước gương. Bình thường anh rất hiếm khi soi gương như vậy. Dạo này, hai người chung sống khá hòa hợp, không hề có cãi vã, đương nhiên cũng không thân mật hơn là bao. Cô nhìn anh đang thắt cà vạt, chợt cảm thấy ngưỡng mộ những người có thể hiên ngang nói với người mà mình thích rằng: “Cút! Tôi không thích anh nữa!”, thật đáng kính nể.

Lộ Thiếu Hành thắt cà vạt xong, quay lại hất cằm với cô. Ánh hoàng hôn ấm áp của mùa xuân rơi trên mái tóc cô, tạo nên một lớp màu dịu dàng. Anh mỉm cười: “Có bận gì không?”. Lời thốt ra rồi, anh mới thấy hối hận.

“Sao cơ?” Cô vừa nói vừa bước lại gần anh.

Sự chờ mong hiện rõ trong đôi mắt cô, anh thở dài: “Đi dự tiệc cùng anh”.

Cô có chút do dự. Chính sự do dự ấy của cô khiến anh hiểu ra điều gì, anh kéo cô lại, giọng nói như ra lệnh, không chừa chỗ cho sự thương lượng: “Đi thay đồ!”.

Tốc độ phát triển của Yên Xuyên không nhanh nhưng khá ổn định, mỗi lĩnh vực đều có một “ông trùm” khiến người ta phải ngẩng đầu lên ngưỡng vọng. Hôm nay là lễ đính hôn giữa tiểu thư của công ty Bác Vũ và cậu chủ của Tiên Đạt, đây được đánh giá là sự kiện nổi bật nhất mấy năm qua, một mối liên kết vững mạnh trong thương trường. Hai thương hiệu điện thoại di động nổi tiếng có sự hợp tác, rõ ràng là muốn tuyên chiến với những đối thủ khác cùng lĩnh vực.

Lê Họa đi cùng Lộ Thiếu Hành đến đây, không biết là đúng hay sai. Tiệc đính hôn này như thể đang bóng gió ám chỉ tới cái gọi là “môn đăng hộ đối”, cũng có thể do cô quá dễ tâm khi thấy cảnh trai tài gái sắc nên duyên.

“Đừng căng thẳng.” Lộ Thiếu Hành nhỏ giọng nói với cô.

Khách khứa rất đông, phần lớn là những người có tiếng tăm, thậm chí có cả diễn viên ca sĩ nổi tiếng, cho thấy sức ảnh hưởng của hai tập đoàn là rất lớn. Buổi tiệc được tổ chức tại một khách sạn xa hoa, nhìn qua như thể tất cả được trang trí bằng thủy tinh, lung linh mộng ảo dưới ánh đèn.

“Em có căng thẳng đâu.” Cô lém lỉnh nhìn anh. Trông vẻ mặt anh rất tự nhiên, có lẽ đã quá quen với những sự kiện kiểu này. Còn cô thì phải cố gắng tỏ ra thật bình thường.

Lộ Thiếu Hành đưa Lê Họa đến chào hỏi mấy vị bề trên, sau đó mới qua chỗ hai nhân vật chính ngày hôm nay.

Đường Chi Lâm, nữ chính của buổi tiệc, mặc chiếc váy lộng lẫy, từ đầu đến chân không tìm ra điểm nào để chê. Lê Họa trộm nghĩ, cô ta trang điểm đậm như vậy, liệu vị hôn phu có còn muốn hôn hay không? Đứng cạnh Đường Chi Lâm lúc này là Thẩm Diệc Triệt, anh ta mặc âu phục sang trọng, gương mặt ít cười tạo cảm giác xa cách cho người khác. Lê Họa chuyển ánh mắt lên người Lộ Thiếu Hành, trai đẹp quả thật có nhiều kiểu,

nhưng đều có một điểm chung là đẹp! Nghĩ vậy, cô không giấu được nở nụ cười.

Lộ Thiếu Hành không mấy thân thiết với Thẩm Diệc Triệt nên không dự định ở lại đây lâu. Nói qua loa vài câu, anh liền đưa Lê Họa rời đi, đúng là chỉ như cười ngửa xem hoa.

“Nãy nghĩ gì mà cười thế?”

Chẳng phải anh rất tập trung nghe người khác nói chuyện sao, vậy mà vẫn biết cô cười trộm ư?

“Em có cười á?” Lê Họa ngơ ngác làm bộ không biết gì.

Anh trừng mắt với cô: “Trẻ con nói dối là không ngoan”.

“Anh thì ngoan, anh là đứa trẻ ngoan.” Cô cười, giọng vang lên trong trẻo như tiếng chuông gió.

Anh đưa tay lên gạt tóc trên mặt cô ra sau tai, khóe miệng thoáng hiện ý cười. Chỉ có điều, khi trông thấy người phía sau, sắc mặt anh lập tức trở nên nặng nề.

Ngày hôm nay đối với Lộ Thiếu Hành quả nhiên là dịp tốt nhất để tái ngộ người quen.

Kỷ Y Đình, người sáng lập Thượng Tinh, đang tiến về phía hai người.

“Lâu rồi không gặp! Không ngờ sở thích của cậu đã thay đổi rồi!”

Lộ Thiếu Hành đưa tay lên ôm vai Lê Họa.

“Lâu không gặp mà cậu vẫn còn nhớ sở thích của tôi thế nào cơ à? Tôi lại rất muốn biết hồi trước sở thích của mình như thế nào đấy.”

Kỷ Y Đình nhìn cánh tay Lộ Thiếu Hành đang đặt trên vai Lê Họa, cười châm chọc.

“Tửu lượng của cô Lê đúng là rất tốt.”

Chỉ một câu nói của anh ta khiến mặt cô biến sắc. Trước khi đến đây, cô cũng đã nghĩ đến chuyện sẽ có ai đó nhận ra mình. Cô không sợ điều đó, nhưng cô đi cùng Lộ Thiếu Hành, người ta sẽ nghĩ gì về anh? Cô chỉ biết ôm hy vọng rằng hôm nay mình sẽ không xui xẻo. Lúc này chuyện xảy ra, cô mới biết trong lòng lại khó chịu đến vậy, giống như có tảng đá lớn đè nặng, không thể nào hất ra.

“Muốn uống thi không?” Lê Họa nhìn thẳng Kỷ Y Đình, “Nếu Giám đốc Kỷ không chê thì có thể bớt chút thời gian uống cùng tôi”.

Kỷ Y Đình cười với vẻ đăm chiêu rồi quay sang vỗ vai Lộ Thiếu Hành: “Xem ra đúng là cậu thay đổi khẩu vị thật rồi”.

“Sao có thể vạn năm bất biến như cậu được chứ.” Lộ Thiếu Hành tỏ ra không mấy hứng thú tiếp chuyện. Kỷ Y Đình cũng nhận ra điều đó nên mau chóng rời đi.

“Đừng để bụng.”

Lê Họa ngược lên nhìn anh: “Anh không để bụng sao?”. Anh đi cùng cô thế này, người ngoài nhìn vào hẳn sẽ bình luận những điều không hay về anh.

“Để bụng cái gì?”

Bản thân Lộ Thiếu Hành vốn không thích tiệc tùng, chỉ là không thể tránh được. Anh đưa cô ra ban công, qua lớp thủy tinh trong suốt có thể nhìn thấy hội trường bữa tiệc, những người đang ở đó với đủ mọi hành động, đủ mọi sắc thái. Đây chính là điều mà Lộ Thiếu Hành thích, làm người ngoài cuộc đứng xem, không can dự vào.

“Anh lười đến vậy cơ à?” Lê Họa không nghĩ anh lại là kiểu người trốn đi trong trường hợp này.

“Em không thấy là rất ngốc nghếch à? Ở giữa một đám đông như thế có thể nói chuyện gì?” Dù thế nào, người có năng lực thì dựa vào chính thực lực của bản thân, những mối quan hệ qua ly rượu kiểu này có thể tránh được thì nên tránh.

Cô dựa vào anh: “Anh thông minh!”.

Lộ Diệc Cảnh cũng đưa Giang Tri Ngữ đến dự tiệc, không nhìn ra giữa họ có vẻ gì là đang xích mích. Trong mắt mọi người, họ quả thật là một cặp đôi hoàn hảo. Ở những nơi như thế này, người ta chỉ có thể trông thấy những nụ cười như món đồ trang sức trên mặt.

Khi Lê Họa còn đang cho rằng hôm nay mọi thứ sẽ suôn sẻ cho đến lúc kết thúc thì cậu em họ của Lộ Thiếu Hành xuất hiện. Lộ Ôn Diên cơ hồ có chuyện muốn nói với Lộ Thiếu Hành.

“Sao anh lại đưa cô ta đi cùng?” Lộ Ôn Diên cảm thấy khó tin. Kiểu phụ nữ này đáng ra nên giấu nhem đi mới phải, sao ông anh này lại dám nghênh ngang dẫn cô ta ra ngoài? Đầu óc có vấn đề rồi sao?

“Sao nào?” Lộ Thiếu Hành cũng đã cân nhắc đến chuyện này. Thật giả lẫn lộn, có thể làm vậy mới không khiến người khác nảy sinh nghi ngờ.

Lộ Ôn Diên cười nhạt: “Em khuyên anh nên đưa cô ta về đi, nếu không, người tiếp theo chịu gia pháp chính là anh đấy”.

Nghiêm trọng vậy sao?

Lộ Thiếu Hành cười: “Anh rất trông chờ đấy”.

Đúng là đàn gậy tai trâu.

Lộ Thiếu Hành vô tư nói ra những lời đó trước mặt Lộ Ôn Diên, nhưng không có nghĩa là trong lòng anh không lo lắng. Anh tìm được Lê Họa, nghĩ cũng nên đưa cô về sớm. Lê Họa không hỏi gì, đi theo anh ra ngoài. Hai người mới đi được mấy bước thì có ai đó gọi với theo đằng sau.

“Thiếu Hành!”

Giọng nói này nghe rất quen tai. Lê Họa khựng lại.

Lộ Thiếu Hành cũng có chút giật mình, anh quay người lại, mỉm cười: “Chào hai bác!”.

Nụ cười trên mặt bà Trác vụt tắt khi trông thấy Lê Họa.

“Thiếu Hành, cháu có biết cô gái này là ai không?” Bà ta chỉ vào Lê Họa. Thái độ của cô khi họ gặp nhau ở Glamour ngày ấy, bà ta còn nhớ rõ.

Lộ Thiếu Hành vẫn duy trì nụ cười tự nhiên: “Bác gái, cháu nghĩ nên tìm một chỗ nào đó ngồi nói chuyện được không?”

Trước mặt mọi người mà nói những chuyện này thật sự không hay cho lắm.

Trước ánh mắt đầy giận dữ của bà Trác, Lê Họa đành đứng im, để mặc cho Lộ Thiếu Hành bị bà ta kéo đi. Cô cảm giác toàn thân đau nhức như thể bị kim châm, cô có thể đoán được bọn họ nói những gì với nhau, rằng cô là một người đàn bà trơ trẽn, hám tiền hám của, đeo bám đàn ông và vô vàn những từ ngữ xấu xa khác nữa.

Sự bất bình đẳng này cứ lớn dần lên trong cô.

Không chỉ bố mẹ của Trác Dực Đình, bất cứ ai cũng sẽ coi thường cô nếu như biết về con người cô, dù cho cô có cố gắng tỏ ra không quan tâm đến đâu chẳng nữa.

Những điều này là thực tế, cô chẳng thể phản kháng.

Cô cắn chặt răng, đến nỗi có thể nghe thấy âm thanh trong miệng. Nỗi hèn mọn này, sự không thích hợp này, không những tồn tại trong mắt người khác, mà chính bản thân cô cũng công nhận.

CHƯƠNG 41

Quả thật Lộ Thiếu Hành không ngờ lại gặp bố mẹ Trác Dực Đình ở đây, thường thì những bậc bề trên sẽ ít xuất hiện tại mấy bữa tiệc kiểu này. Trong lúc ông bà Trác nói, anh rất lễ phép yên lặng lắng nghe, nhưng quay bước là quên ngay.

Lúc này anh và cô đang ngồi trong xe, bầu không khí kỳ lạ đến khó hiểu. Từ đầu tới cuối, Lê Họa không nói một lời nhưng vẻ mặt cô vẫn bình thường, khiến cho Lộ Thiếu Hành dù có muốn nói câu “đừng để ý” cũng không thể mở miệng. Cuối cùng, anh đành giữ im lặng, tập trung lái xe.

Phụ nữ, đôi khi vì muốn đẹp mà bất chấp khổ cực. Thấy cô mặc váy mỏng manh, Lộ Thiếu Hành cởi áo khoác ra, khoác lên người cô.

“Xem ra làm đàn ông vẫn may mắn hơn.”

Những ngôi sao nổi tiếng khi bước lên thảm đỏ, dù mùa đông lạnh cắt da cắt thịt, cũng vẫn mặc rất ít, đàn ông thì chẳng cần lo lắng vấn đề này.

“Thế thì anh tranh thủ kiêu ngạo thỏa thích đi!” Cô nắm tay anh, ngả người về phía anh.

Lộ Thiếu Hành liếc nhìn cánh tay của mình, quả thật không quen cô như vậy, nhưng anh cũng không đẩy cô ra. Hơi thở của cô quấn quanh bên cạnh.

Đi vào thang máy, cả hai cùng bấm số tầng, tay anh chạm vào ngón tay lạnh băng của cô.

“Sao lạnh thế này?”

Cô có phần ảo não: “Sao chưa bao giờ gặp hàng xóm ở đây nhỉ?”.

“Phần lớn là chưa mở bán, mới có rất ít người ở đây thôi”. Anh ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt trong veo của cô, không khỏi bần thần giây lát.

Anh còn chưa kịp định thần lại, cửa thang máy đã mở ra. Anh nắm tay cô bước ra ngoài. Trước đây anh không hiểu tại sao những người bạn học của mình đi đâu cũng cầm tay bạn gái, có cần thiết như vậy không? Bây giờ, dường như đã hiểu ra phần nào.

Vào nhà, cả hai chẳng ai bảo ai tự mình đi lấy đồ ngủ rồi vào phòng tắm. Hành động vô tình giống nhau khiến hai người quay sang nhìn nhau rồi bật cười. Lộ Thiếu Hành tắm xong, cầm khăn lau tóc. Tóc mái lòa xòa trước mặt nhưng nhìn anh vẫn rất phấn chấn. Anh nhìn cô ngồi sấy tóc, chợt có một cảm giác rất “gia đình”. Có thể do khả năng hòa nhập tốt nên anh thường nhanh chóng thích ứng với mọi sự thay đổi trong cuộc sống của mình. Anh lắc đầu, âm thanh phát ra từ máy sấy tóc mang theo một chút hoài niệm. Anh mở tivi, muốn làm trung hòa đi tiếng ồn trong phòng.

Anh tựa nửa người ở đầu giường, điệu bộ thoải mái. Lê Họa vừa sấy tóc vừa quan sát anh, đột nhiên Lộ Thiếu Hành nhìn về phía cô, cô không hề trốn tránh. Bầu không khí lúc này thật lạ.

Cô vẫn tiếp tục sấy cho đến khi tóc đã khô hẳn, sau đó thong thả tiến lại gần anh. Ánh nhìn bị đôi chân của cô thu hút, anh gượng gạo ho khan một tiếng. Làm quân tử lâu năm rồi! Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu, anh lập tức nhắc nhở bản thân.

Trông dáng vẻ của anh lúc này, Lê Họa đột nhiên cảm nhận được sức hấp dẫn tỏa ra. Chẳng lẽ trước đây do cô không chú ý đến? Bộ dạng tùy ý này của anh khiến người ta chỉ muốn lập tức chiếm hữu. Nghĩ vậy, cũng muốn làm vậy. Khoảnh khắc tiến đến sát anh, cô cảm thấy mặt nóng bừng. Cô tắt đèn phòng, chỉ để lại ngọn đèn ngủ đầu giường. Lộ Thiếu Hành di chuyển ánh mắt lên người cô, mang theo vẻ đã hiểu rõ.

Không thể phủ nhận rằng anh thích bầu không khí mờ ám lúc này. Phụ nữ chủ động thường bị coi là không tốt, nhưng nếu đối tượng là cô, và vào thời điểm này, thì anh cũng không để ý đến chuyện ai chủ động nữa.

Dù biết rõ cô đã ngầm ra hiệu, anh vẫn ngồi yên bất động, muốn chờ xem cô sẽ làm gì.

Lê Họa ngồi xuống giường, động tác rất thong thả. Hai ánh mắt vẫn chạm nhau không hề rời đi. Cô ngồi sát lại gần anh, đưa tay lên chạm vào mặt anh. Sau đó, cô nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

Sự chủ động hiếm có này mang lại cảm giác thật tốt.

“Thích không?” Cô thì thầm.

Anh cười: “Tiếp tục!”.

Lộ Thiếu Hành thật sự thích cô của khoảnh khắc này, không giống như bình thường, lúc nào cũng gượng gạo.

CHƯƠNG 42

Mọi người đã từng ném thử cảm giác từ hy vọng biến thành thất vọng, từ trên thiên đàng rớt xuống địa ngục hay chưa?

Tuy nói vậy hơi khoa trương, nhưng có thể dùng phép so sánh này để hình dung tâm trạng của Lộ Thiếu Hành hiện tại. Lúc phát hiện mảnh giấy đặt ở đầu giường, cảm xúc của anh đi từ kinh ngạc đến phần nộ, rồi trầm mặc. Hô hấp của anh trở nên nặng nề. Hôm qua anh đã nhận ra Lê Họa có gì đó không bình thường từ sau khi rời khỏi bữa tiệc. Cô không lên tiếng, anh cũng không hỏi nhiều. Sau đó, cô liên tục tươi cười, khiến anh càng không có cách nào mở miệng hỏi, sợ phỏng đoán của mình làm ảnh hưởng đến tâm trạng.

Đặc biệt là sự chủ động hiếm có của cô đêm qua. Phải thừa nhận rằng trong lòng số đông người ta luôn cho rằng phụ nữ phải ngoan ngoãn nhưng cũng vẫn thích thú với cách thức dụ dỗ đó, dù cho vừa yêu vừa khinh bỉ. Con người vốn phức tạp, suy nghĩ và hành động nhiều lúc chẳng ăn nhập với nhau.

Sau một đêm, xuất hiện một mảnh giấy với vài chữ đơn giản: *Chia tay đi, chúng ta không hợp nhau.* Không giải thích, không một lời dư thừa. Anh vò tờ giấy trong tay, lòng thầm khen ngợi khả năng diễn xuất của cô. Trước khi quyết định bỏ đi còn cố tình để lại cho anh một đêm khó quên. Không tồi! Sao anh không sớm phát hiện ra cô có tiềm năng đóng kịch như vậy chứ? Anh vo tròn mảnh giấy, ném vào thùng rác.

Mọi vật dụng của cô đều đã biến mất như chưa từng xuất hiện ở đây. Anh thậm chí còn hình dung ra cảnh tượng cô vừa rón rén thu dọn đồ đạc, vừa thấp thỏm lo anh đột nhiên tỉnh giấc.

Anh là người chỉ quan tâm đến kết quả, không mấy để ý quá trình. Nếu cô nhất quyết muốn đi, anh sẽ không cố gắng níu giữ cô như mấy vai nam chính si tình. Anh ghét cưỡng cầu.

Cô đúng là một kẻ nhát gan, ngay cả lời chia tay cũng không dám đối diện với anh mà nói thẳng ra. Anh thầm nghĩ, nếu cô đứng trước mặt anh để nói, có lẽ anh sẽ lạnh lùng thốt ra hai chữ: “Nguyên nhân?”.

Có nhiều người luôn giữ thói quen của bản thân, không phải bởi họ cố chấp, mà đơn giản là họ không muốn tỏ ra thất thường để cho người khác thấy được tầm ảnh hưởng của người đó đến mình. Để rồi, họ có thể tự nhủ với bản thân rằng, vắng ai đó trong đời cũng không sao cả, người đó vốn không quan trọng đến vậy.

Lộ Thiếu Hành đến Vũ Mỹ, mở cửa phòng bao ra, mọi người bên trong lập tức phóng ánh mắt kinh ngạc về phía anh. Anh hơi nhíu mày, thong dong bước vào. Có thể do anh đã từ chối lời rủ rê của bạn bè quá nhiều nên lần này mọi người cũng cho rằng anh sẽ không đến.

Lương Hạo nhấp chút rượu rồi mới tươi cười hỏi: “Đạo này bạn gì thế?”. Anh ta ngồi dịch sang bên cạnh một chút, nhường chỗ cho Lộ Thiếu Hành.

Về chút chuyện này, bản thân Lộ Thiếu Hành không có ý định che giấu, cũng không hẳn muốn công khai, số người biết chuyện chẳng phải ít, nhưng mọi người đều làm bộ như không hay biết gì. Cũng phải, trừ khi cần thiết, người ta đều không muốn phải vạch trần điều gì, ai cũng muốn tỏ ra vui vẻ.

Anh lấy ra một chiếc bật lửa, nói: “Còn chuyện gì vào đây nữa”.

Lương Hạo cười cười: “Cậu tới đúng lúc lắm, mọi người đang nghe tên Trương Văn Hoa kia giảng đạo lý vợ chồng. Cậu cũng nghe tham khảo xem!”.

Nghe nhắc đến tên, Trương Văn Hoa lập tức cau mày đáp trả: “Đừng có châm chọc tôi nữa! Tôi đã ra nông nỗi này rồi mà không an ủi!”.

“Ai bảo cậu đại dột kết hôn sớm làm gì!” Đáng đời!

Lộ Thiếu Hành cũng không kìm được mỉm cười. Trương Văn Hoa là người kết hôn sớm nhất trong cả hội, bị lôi ra khích bác, trêu chọc không phải một hai lần. Mặt mũi anh ta lúc này đã đỏ bừng. Mọi người cũng thật là... cố tình uống rượu rồi lôi chuyện của người ta ra cười đùa.

“Mấy người không hiểu được phụ nữ đâu.” Trương Văn Hoa vẫn tiếp tục uống, trông vẻ mặt anh ta rất hài hước, gương mặt vốn như quả táo, đã vậy còn đỏ ửng nên trông càng giống hơn.

“Không hiểu nên mới phải đến nghe cậu chỉ dạy đấy!” Người bên cạnh lên tiếng.

“Đúng vậy!” Trương Văn Hoa đắc ý hất cằm khiến mọi người càng thêm buồn cười, “Phụ nữ là kẻ phiền toái nhất trái đất. Bọn họ chỉ biết lo nghĩ cho bản thân, không thèm nghĩ xem chúng ta có đang bận rộn việc gì không. Kẻ vô lương tâm nhất cũng chính là phụ nữ. Họ kêu lạnh thì chúng ta nhất định phải cởi áo khoác cho họ mặc, không thì sẽ bị nói là không thương họ. Họ gọi điện nói đang ở đâu thì chúng ta phải lập tức chạy đến bất kể đang bận họp hay làm gì. Đỉnh điểm chính là họ còn thích chơi trò bỏ nhà đi, khiến chúng ta phải gọi điện cho hết thầy người thân bạn bè để tìm họ về. Chỉ một câu thôi, vô lý gây sự! Bất kỳ ở đâu, bất kỳ lúc nào, phụ nữ cũng đòi hỏi đàn ông chứng minh rằng chúng ta yêu họ đến chết đi sống lại!”.

“Những lời đầy kinh nghiệm!” Lương Hạo vỗ tay, “Cô ta chưa bắt cậu đuổi theo xe buýt rồi ngồi cười trộm hả?”.

Trương Văn Hoa cơ hồ đã ngà ngà say: “Chút chuyện con con đó làm lâu rồi! Bây giờ phương thức càng ngày càng ác liệt hơn...”

Lộ Thiếu Hành yên lặng uống rượu, lúc này chợt ngẩng lên nhìn Trương Văn Hoa bằng ánh mắt kỳ lạ: “Dở hơi!”.

Lương Hạo khó hiểu: “Cậu nói gì cơ?”.

Lộ Thiếu Hành lắc đầu, không nói gì thêm.

Trong lúc mọi người cười nói rôm rả, tiếp tục lời chuyện của Trương Văn Hoa ra làm thú vui, Trang Chu đột nhiên mở miệng: “Trác Dực Đình, làm gì thế? Người tiếp theo bước chân vào năm mồ hôn nhân chính là cậu rồi, còn không mau qua học hỏi kinh nghiệm đi”.

Lộ Thiếu Hành quay sang nhìn, hóa ra Trác Dực Đình cũng ở đây. Anh ta ngồi trong góc khuất sáng, chẳng trách này giờ anh không trông thấy.

Trác Dực Đình cũng không buồn nhìn Lộ Thiếu Hành, trả lời câu hỏi của Trang Chu: “Cậu học trước đi rồi truyền đạt lại cho tôi là được”.

Trang Chu chửi thầm một tiếng, không nói gì thêm.

Lương Hạo lấy tư cách của một người hiểu rõ nội tình, vỗ vai Lộ Thiếu Hành, thấp giọng nói: “Vì một người phụ nữ mà trở mặt thành thù, đáng không?”.

Lộ Thiếu Hành gõ gõ chiếc bật lửa trong tay: “Chẳng phải chính cậu nói với tôi rằng cô ta không phải phụ nữ tốt ư?”.

Mỗi người nói một nẻo. Lương Hạo ngẫm nghĩ một lát rồi bật cười: “Có phải cậu cũng cảm thấy cô ta không xứng đáng với tình cảm của Trác Dực Đình nên cố tình tiếp cận để Trác Dực Đình hoàn toàn hết hy vọng không?” Anh ta tỏ ra phấn khích với ý nghĩ của mình, “Chiêu này được lắm! Đúng là cách hiệu quả nhất. Tuy ít nhiều cũng làm ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa hai người, nhưng mà tôi ủng hộ cậu. Loại phụ nữ đó, cần phải như

vậy! Đấy, cậu vừa xuất hiện là cô ta đã lập tức đá Dực Đình. Bây giờ cậu đá cô ta rồi phải không? Tốt lắm”.

Lộ Thiếu Hành nhú mày, không tiếp lời. Rõ ràng kẻ bị đá là anh mới đúng.

Anh nhếch môi cười.

Đám người trong phòng chia làm hai, một bên chơi mạt chược, một bên ngồi nói chuyện phiếm. Mạt chược luôn là trò tiêu khiển không thể thiếu mỗi lần tụ tập. Âm thanh đánh bài và tiếng nói chuyện rôm rả hòa lẫn với nhau, khu chơi bài thì sáng đèn, trái ngược với vẻ u tối của khu nghỉ ngơi.

Ngoài Trương Văn Hòa đã say nằm dài trên ghế, chỉ còn Lộ Thiếu Hành ngồi yên. Bên kia, Trác Dực Đình chợt đứng dậy, đi về phía anh. Ánh mắt anh ta lạnh băng.

Lộ Thiếu Hành ung dung nhìn lại đối phương, cầm một chén rượu lên: “Làm một ly?”.

Trác Dực Đình yên lặng một lúc, sau đó ngồi xuống, tự rót cho mình một ly.

Lộ Thiếu Hành những tưởng đối phương sẽ hỏi tới Lê Họa, nhưng không ngờ anh ta kìm nén rất tốt.

Hai người cùng ly.

“Nghe nói cậu sắp đính hôn?”

Đây vốn chỉ là suy đoán của anh, nhưng nghe câu nói của Trang Chu vừa rồi thì có thể xác định được.

Trác Dực Đình cười: “Chuẩn bị phong bì đi!”.

Lộ Thiếu Hành nghi ngờ: “Vội thế à? Dù sao thì cũng có thoát được đâu”.
Đoạn, anh lấy ra một điều thuốc, châm lửa.

Trác Dực Đình yên lặng quan sát hồi lâu, cuối cùng vẫn không mở miệng hỏi. Có cần không, khi mà bản thân đã chọn con đường khác.

Lộ Thiếu Hành tiếp tục: “Sao không thấy cậu đến tiệc đính hôn của hai nhà Thẩm Đường?”.

“Đi công tác.”

Lộ Thiếu Hành cười.

“Sao?” Trác Dực Đình cảm thấy kỳ lạ.

“Không sao.” Lộ Thiếu Hành đổi chủ đề, “Hôm nào làm buổi ra mắt đi, tôi cũng muốn xem cô Bạch đó như thế nào”.

“Có gì hay mà xem, cũng như bao người thôi.” Trác Dực Đình không mấy hào hứng.

Lộ Thiếu Hành vẫn rất kiên nhẫn nói hết chuyện này sang chuyện khác. Trác Dực Đình kiềm chế không nhắc đến Lê Họa, nên anh cố ý khơi ra tạo cơ hội cho Trác Dực Đình hỏi.

Sự cố chấp như trẻ con này từ đâu xuất hiện, bản thân anh cũng không rõ.

Mãi đến khi tan cuộc vui, Trác Dực Đình vẫn không dả động gì đến cái tên đó. Lộ Thiếu Hành rời khỏi Vũ Mỹ, đứng bên lề đường gió lồng lộng, cảm thấy mình ấu trĩ đến nực cười. Anh bực bội đá vào gốc cây bên cạnh. Chính bản thân không muốn nhắc tới người ấy, vậy mà lại muốn nghe người khác nói ra. Tâm trạng khó hiểu này khiến anh trở nên phiền não.

CHƯƠNG 43

Lê Họa dồn hết tâm trí vào công việc. Cô luôn cảm thấy ngưỡng mộ những cô gái tự tin, bọn họ dù ngoại hình không có gì nổi bật nhưng phong thái tự tin khiến cho họ trở nên xinh đẹp. Cô ao ước ngày nào đó mình cũng trở thành một người như vậy. Giữa cuộc sống tẻ nhạt ngày qua ngày, cô chẳng thể tìm được một cơ hội nào để thay đổi. Cô không hề hối hận khi quyết định chia tay Lộ Thiếu Hành. Mọi thứ diễn ra nhanh chóng đến nỗi cô thậm chí không có cả thời gian để đau khổ, lập tức quẳng hết tâm tư vào công việc. Cuối cùng cũng có cơ hội này, cô liền mau chóng nắm bắt lấy, không phải muốn làm được chuyện lớn lao gì, chỉ đơn giản là muốn có gì đó đặc biệt để sau này nhớ lại.

Cô sợ cả đời này người ta chỉ nhớ đến sự tồn tại của cô là từng ở bên Lộ Thiếu Hành. Cô sợ bản thân mình cũng nghĩ vậy.

Không thể phủ nhận, cô rất thật lòng với Lộ Thiếu Hành, thậm chí sau nhiều năm gặp lại, trải qua những ngày ngắn ngủi bên nhau, tình cảm cô dành cho anh vẫn không hề suy giảm. Anh chính là người trong giấc mộng của cô, nhưng cô biết rõ bản thân không đáp ứng được tiêu chuẩn hoàn hảo của anh.

Cô có thể khuyên nhủ người khác rằng yêu và phù hợp là hai chuyện khác nhau. Khi cô rơi vào tình cảnh đó, cô cũng hy vọng bản thân làm được như vậy. Người ta vẫn nói, khi thích một người, muốn vì người ấy mà làm gì đó thì cần rất nhiều dũng cảm. Nhưng để rời khỏi người ấy, chẳng phải chúng ta cũng cần dũng cảm sao?

Đây là cách rời bỏ mà cô hài lòng nhất, không phải cãi nhau, còn để lại cho đối phương sự day dứt. Cô thích mình nhiều năm sau có thể mỉm cười nghĩ đến anh.

Giải quyết ổn thỏa công việc một ngày, Lê Họa rời khỏi công ty cùng đồng nghiệp, vừa đi vừa nói chuyện phiếm. Tin tức về một vị lãnh đạo nào đó vì dính vào phụ nữ mà sự nghiệp xuống dốc, tin nữ minh tinh nào đó công khai chuyện tình cảm,... tất cả đều có thể trở thành chủ đề bàn luận trà dư tửu hậu. Lê Họa có một thứ cảm xúc mãnh liệt với nhịp sống mới đang chảy trong người mình. Băng qua lối đi bộ, cô bất giác phóng ánh mắt về khu đỗ xe, đương nhiên không hề có bất kỳ chiếc xe nào quen thuộc. Cũng phải, người như anh ắt hẳn sẽ cảm thấy tức giận, hoặc cho rằng cô là một kẻ không biết điều. Cô cười cười, lên xe buýt về nhà.

Ngày cô rời khỏi chỗ của Lộ Thiếu Hành, cô đã ngồi bên giường ngắm nhìn gương mặt ngủ say của anh thật lâu. Cuộc sống là một vòng tròn kỳ lạ, cô từng coi anh là một giấc mộng, một người mà cô chỉ có thể nhung nhớ chứ không thể đến gần. Nhưng chính tại thời điểm đó, hai người lại có với nhau một đêm khó quên, thậm chí cô còn mang thai con của anh. Tuy đã có sự thân mật với nhau, nhưng mối quan hệ giữa họ vẫn chỉ là những người xa lạ. Nhiều năm sau, khi cô đã không còn nghĩ về anh nữa, anh lại xuất hiện trong cuộc sống của cô một cách đột ngột khiến cô trở tay không kịp. Sau đó, đúng như những gì cô từng tưởng tượng, anh trở thành bạn trai cô, cho dù, chỉ vì một đứa bé đã không còn tồn tại trên thế gian này nữa.

Mỗi duyên gặp gỡ ấy, cô không biết có nên cảm tạ trời xanh hay không. Chỉ có điều, cô đã không biết quý trọng cơ hội mà ông trời ban cho mình, lựa chọn từ bỏ. Cô thu dọn đồ đạc rất nhanh chóng, thật ra cũng không nhiều. Trước đó một ngày, có thể cô vẫn còn do dự, còn luyến tiếc, tình cảm vẫn còn dào dạt trong lòng. Cuối cùng cô vẫn đưa ra quyết định, không hề chần chừ. Cô đã nghĩ rất nhiều rồi.

Những lời trước đây Lộ Thiếu Hành từng nói, hoàn toàn có thể dùng để miêu tả tình cảnh giữa họ. Cô và Trác Dực Đình ở bên nhau sẽ phải đối mặt với vô vàn khó khăn, ở bên Lộ Thiếu Hành cũng vậy. Huống hồ, gia thế của Lộ Thiếu Hành còn phức tạp hơn Trác Dực Đình rất nhiều. Cô không

thể biết được tương lai của hai người sẽ ra sao, không dám đảm bảo bản thân sẽ nhịn nhục lấy lòng người khác vì anh, càng không dám hy vọng anh sẽ vì cô mà làm gì.

Cô thừa nhận, nguyên nhân thật sự khi quyết định bỏ đi đơn giản chỉ là tình cảm giữa hai người không đủ để trở thành nơi che nắng che mưa cho mình.

Trong màn đêm, cô nhìn anh một lần, rồi đứng dậy rời đi. Cô đặt chìa khóa căn hộ của anh lên bàn trà, nó đã không còn thuộc về cô nữa. Bước vào thang máy, cô mỉm cười nhìn mình trong gương, “Mày rốt cuộc cũng đủ dũng cảm rồi”. Dù là trong tình huống như vậy, không biết tại sao cô vẫn muốn cười.

Cuối tuần, Tô Tự gọi điện cho cô, bảo cô đến Bắc Thành chơi. Tô Tự hiện tại không đóng phim, hình như đang dự một buổi trình diễn thời trang nào đó. Cô nài nỉ khen ngợi Bắc Thành hết lời, Lê Họa thuận miệng trả lời: “Được”, khiến Tô Tự kinh ngạc hồi lâu. Vốn tưởng rằng Lê Họa chỉ nói để đẩy, nào ngờ thái độ của cô lại nghiêm túc như vậy. Lời giải thích của cô dành cho Tô Tự là: Mình chịu đựng đủ rồi, mình chưa đi du lịch bao giờ, chưa ngồi máy bay bao giờ.

Lê Họa đến Bắc Thành, Tô Tự ra sân bay đón cô, còn đeo một cặp kính đen to khiến ai cũng phải chú ý. Lê Họa hết nói nổi. Cô nài nỉ làm vậy đâu phải vì sợ bị người khác nhận ra, rõ ràng là có ý “nhất định phải nhận ra tôi đấy nhé”.

Lê Họa đến nơi ở của Tô Tự. Vừa đặt hành lý xuống, cô liền nghe thấy tiếng động lớn trên tầng. Cô kinh ngạc chạy lên, đứng ngoài cửa.

Trong phòng, hai cô gái đang tay không đánh nhau như thể giữa họ có mối thâm thù truyền kiếp. Phụ nữ đánh nhau, dù có là mỹ nhân cũng không thể nhìn ra vẻ đẹp nữa.

Lê Họa đứng xem hồi lâu, Tô Tự luôn luôn mang lại cho cô những bất ngờ thú vị, lần này cũng vậy, thiếu điều vỗ tay cổ vũ. Người bị đánh là Tô Tự, cô gái kia đẩy Tô Tự ngã xuống giường, thậm chí giẫm chân lên người cô nàng: “Mày không phục thử xem?”, đối phương vừa nói vừa túm tóc Tô Tự khiến cô nàng la oai oái.

Đánh nhau cả buổi, người đẹp kia mới chịu buông tha cho Tô Tự. Trông Tô Tự như một người điên, tóc tai bù xù, quần áo xộc xệch. Lúc này, cô gái kia mới nhận ra sự có mặt của Lê Họa, cô ta lấy làm lạ vì Lê Họa chỉ đứng nhìn chứ không hề có ý định vào ngăn cản.

“Hi! Nhậm Y Nông.”

Lê Họa cười đáp lại: “Lê Họa”.

Buổi tối, ba người cùng nhau đi ăn. Lần đầu tiên Lê Họa thấy Tô Tự chật vật như vậy, bị cô gái tên Nhậm Y Nông kia mắng đến nỗi không dám mở miệng phản bác nửa lời.

“Mày nhắc đến ly hôn một lần nữa, chị sẽ quăng mày xuống sông Trường Giang đấy. Không tin thử xem.”

Đợi Nhậm Y Nông đi rồi, Lê Họa mới bật cười.

Tô Tự lập tức quay sang bóp má cô: “Quên ngay những gì vừa thấy đi! Một đời lừng lẫy của mình không thể bị hủy hoại được”. Cô nàng cũng không kìm được mà bật cười, “Cậu có thấy mình biến thái lắm không? Lúc bị đánh, mình chẳng dám đánh lại, không biết có phải chịu ngược đãi từ bé quen rồi nên giờ sinh ra cảm giác thích bị hành hạ không nữa”.

“Chắc là thế rồi!” Lê Họa hí hửng, “Hiếm có ai quản lý được cậu”.

Tô Tự rất không muốn thừa nhận nhưng đúng là như vậy. Thậm chí cái tên “Tô Tự” cũng được người chị họ đó đặt cho, nghĩ đến bản thân là thấy mất

mặt. Tốt nhất không nên nói đến những chuyện đáng xấu hổ này nữa.

Trông Lê Họa ăn uống hăng say, Tô Tự lấy làm lạ: “Cậu có chuyện vui gì à, trông hứng khởi thế?”.

Lê Họa không giải thích: “Sao nào? Ăn nhiều một chút mà đã tiếc rồi à?”.

Tô Tự càng kinh ngạc: “Nói sao nhỉ, giống như vừa sống lại ấy”.

“Chẳng lẽ trước giờ mình là xác ướp à?”

Tô Tự cười không đáp. Không đến nỗi như xác ướp nhưng mà cảm giác không có sức sống, lúc nào cũng trầm mặc.

Ăn xong, Tô Tự đưa Lê Họa đến bờ sông đi dạo. Ban đêm Bắc Thành rất đẹp, ánh đèn lung linh trên mọi nẻo đường, không ít du khách đến đây để thưởng thức cảnh tượng này.

Tô Tự vừa đi vừa nhặt những hòn đá nhỏ trên đường, tinh thần vô cùng phấn chấn. Bắc Thành lạnh hơn Yên Xuyên rất nhiều, nhưng không làm ảnh hưởng đến tâm trạng hai người. Lê Họa khăng khăng muốn đi xe đạp đôi, cô ngồi trước, Tô Tự ngồi sau.

“Nhanh lên! Sao chậm thế hả? Xe sau sắp đuổi kịp bọn mình rồi kìa.” Tô Tự giục giã.

Lê Họa mệt lả: “Còn nói nữa! Sao cậu không đạp mạnh lên!”.

Chiếc xe đằng sau đã bấm còi, Lê Họa ngượng ngùng lái sang sát mép đường.

Tô Tự bất mãn, nhìn chiếc xe đạp đơn đằng trước: “Cậu lái xe kiểu gì thế hả? Mau tông nó đi!”.

“Cậu điên à!” Lê Họa vừa dứt lời, Tô Tự liền cướp lái, xe mất trọng tâm, hai người ngã lăn xuống đất.

Lê Họa ngã đau, tức giận đứng dậy đá cho Tô Tự một phát.

Tô Tự gào khóc, lúc nào cũng bị đánh, bị bắt nạt. Cô phải quần đứng dậy, dứt khoát chiếm vị trí trước, đợi Lê Họa ngồi lên xe, liền ra sức đạp.

Gió tạt vào mặt tạo cảm giác ngứa rát như lưỡi dao xẹt qua. Tô Tự đạp càng lúc càng nhanh, mặt cười thích chí. Lê Họa cũng cười vui vẻ. Đã lâu lắm rồi không được điên rồ như vậy.

Lúc trả xe, Lê Họa đứng khoanh tay một bên, tỏ ý sẽ không trả tiền thuê. Tô Tự nguýt cô một cái rồi đành phải trả.

“Mình với Lộ Thiếu Thành thôi rồi.”

Tô Tự nghe vậy, tỏ ra hết sức ngạc nhiên: “Đấy là lý do cậu trở nên khác thường thế này?”.

“Khác thường?” Lê Họa thật sự không nhận ra điều này, “Làm gì có”.

Tô Tự bĩu môi: “Sao cậu có thể giữ được tâm trạng vô tư này thế? Chỉ mình với, sau này mình đem bán bí quyết cho người khác, đặt tên là: *Giáo trình tâm trạng*”.

Lê Họa đẩy bạn một cái: “Bớt nhảm đi! Hừ... nói thẳng ra là mình không nghĩ gì đến nữa”.

Tô Tự quan sát cô: “Tại sao chia tay? Anh ta có người khác à? Hay là anh ta chán rồi?”.

“Bởi vì Lộ Thiếu Hành phát hiện ra mình không hề thông minh đáng yêu, nên chán.”

Vẫn còn tâm trạng đùa nữa!

Tô Tự bĩu môi: “Hay là lúc đến với Lộ Thiếu Hành rồi cậu mới nhận ra người cậu yêu thật sự là Trác Dực Đình, nên quyết định mau chóng cắt đứt với Lộ Thiếu Hành để quay về với Trác Dực Đình?”

Lê Họa hết nói nõi, thời buổi này hình như ai cũng thành biên kịch phim được.

“Biết ngay thế nào cũng vậy mà.” Tô Tự làm như vừa phát hiện ra được bí mật hay ho, “Chắc hẳn cậu đọc được trên báo đăng tin Trác Dực Đình sắp đính hôn với cái cô họ Bạch kia, đau lòng quá nên chia tay với Lộ Thiếu Hành. Sau đó, lặng lẽ xuất hiện tại lễ đính hôn của Trác Dực Đình để cướp rế, cho mọi người biết Trác Dực Đình thật sự yêu ai...”.

Trác Dực Đình sắp đính hôn? Lê Họa thật sự không biết chuyện này, hóa ra mọi người đều chấp nhận sự thay đổi mà hiện thực mang lại.

“Cậu thông minh lắm!” Lê Họa khen ngợi, “Không đi đóng phim quả là phí”.

“Ý tưởng này vừa mới mẻ vừa độc đáo phải không?”

“Quá mới, quá độc! Quá nửa số dân Trung Quốc đều biết Kim Dung đã dùng qua rồi!”

“Cậu cũng ăn nói sắc sảo ra trò rồi đấy, sắp bằng mình rồi. Dạo này xem *Ý Thiên Đồ Long ký*, thấy cậu có phong thái giống Triệu Mẫn, tính cách giống Chu Chỉ Nhược đấy.”

Đây đúng là chê bai trá hình mà.

“Cảm ơn! Mình thì thấy cậu giống Đinh Mẫn Quân cả về phong thái lẫn tính tình.”

Sau đó, hai người đuổi nhau trên đường, tiếng cười vang một khoảng trời làm dịu bớt cái giá lạnh.

CHƯƠNG 44

Lịch trình làm việc hàng ngày của Tô Tự vốn dĩ dày đặc. Vì quay phim nên cô phải ở lại Nhân Hạ vài tháng, nơi đây được mệnh danh là “thánh địa phim trường”. Có điều, cô cũng là đại diện phát ngôn của thương hiệu toàn cầu Lome, nên đương nhiên phải có mặt trong buổi họp báo của họ. Sau khi kết thúc buổi họp báo, Tô Tự không quay về ngay, mặc kệ người ta gọi điện thúc giục hết lần này đến lần khác.

Nhắm tính thời gian, Tô Tự quay sang nói với Lê Họa: “Ngày kia cậu về, mình sẽ đi cùng cậu”.

Lê Họa nằm trên giường, nhắm mắt thư giãn, cảm thấy vô cùng thoải mái. Hiện giờ cô không nghĩ gì nhiều, sống vui vẻ ngày qua ngày, được lựa chọn cái mình muốn.

“Cậu với Lộ Diệc Cảnh thế nào rồi?” Lê Họa mở mắt, ngạc nhiên thấy Tô Tự đang thêu chữ thập. Dù trông không đẹp mắt cho lắm, nhưng điều này không quan trọng.

Tô Tự đặt tấm vải xuống, hai tay khoanh trước ngực, nét mặt như vừa nhớ lại chuyện gì đó không vui: “Haiz... ngày trước cậu còn nói anh ta được. Được được cái nỗi gì? Cậu đúng là có mắt như mù”.

Lê Họa sửng sốt, ngồi bật dậy, cô nhớ một bữa nhậu nào đó, Lộ Diệc Cảnh ngồi cạnh cô, tuy ngoài mặt tỏ ra hứng thú với cô nhưng cuối cùng cũng không làm gì cả. Hơn nữa, cô luôn cảm thấy lần đó Lộ Diệc Cảnh cố tình thể hiện ra như vậy trước mặt bạn bè của anh ta. Nếu tất cả mọi người đã cho rằng anh ta đào hoa thì anh ta sẽ thể hiện ra như ý họ muốn, dù sao thì trong lòng họ cũng đã nghĩ vậy rồi.

Thật ra lần đó, cô cũng cố ý thử lòng Lộ Diệc Cảnh, xem anh ta là hạng người nào.

“Mình có mắt như mù cũng chẳng sao, vấn đề là cậu cũng không nên tự chê mình có mắt như mù chứ!” Lê Họa cười.

Tô Tự cắn môi, buồn bực vì câu nói của Lê Họa. Lộ Diệc Cảnh dù không phải người đàn ông tốt thì cũng vẫn là lựa chọn của cô, là do mắt nhìn người của cô không tốt.

Lê Họa đẩy Tô Tự một cái: “Tóm lại là hai người tại sao lại... đột ngột kết hôn?”.

“Đơn giản, như cậu với Lộ Thiếu Hành ấy.”

Đúng là rất đơn giản. Người mà Giang lão gia để mắt tới thật ra là Lộ Ôn Diên. Lần đó nhà họ Giang tổ chức yến tiệc, mục đích là gì ai cũng rõ ràng, mọi người đều vui vẻ đến làm nèn.

Lộ Ôn Diên cũng có mặt, lượn quanh chào hỏi với rất nhiều người. Tô Tự tính tình ngỗ ngược từ nhỏ, ít khi ngoan ngoãn ở yên trong nhà, hôm đó cô cố tình trốn một chỗ, không ra gặp khách. Người ngoài cũng chưa từng gặp vị tiểu thư duy nhất của nhà họ Giang.

Tô Tự đang tưới hoa trong vườn thì Lộ Diệc Cảnh đi tới. Anh không hề biết cô nhưng cô thì biết anh. Lộ Diệc Cảnh lúc đó hình như đã uống khá nhiều, sắc mặt không bình thường cho lắm. Lộ Diệc Cảnh không nghiêm nghị như Lộ Ôn Diên, vừa trông thấy Tô Tự cúi xuống tưới hoa, anh ta liền tiến lại gần: “Em còn đẹp hơn hoa đấy”.

Cử chỉ và ngôn từ đầy ve vãn nhưng Tô Tự lại cảm thấy rất thích.

Coi như “tai họa từ ánh trăng” đi, cô đã dụ dỗ Lộ Diệc Cảnh, còn anh ta thì không cự tuyệt. Đơn giản là tình một đêm. Sáng hôm sau, Tô Tự tỉnh sớm

hơn, đang mặc quần áo thì Lộ Diệc Cảnh mở mắt. Dễ dàng hiểu mọi chuyện đã xảy ra, anh ta nhìn cô cười.

Tô Tự trong lòng thầm mắng Lộ Diệc Cảnh ngu ngốc.

“Anh nhảy xuống từ cửa sổ đi!” Tô Tự mặc đồ xong, khoanh tay trước ngực nói.

Lộ Diệc Cảnh nhàn nhã đưa tay lên đầu làm gối: “Tại sao?”.

Anh ta vốn không biết cô là ai, làm chuyện này cũng không nghĩ sẽ gây ra hậu quả gì, hơn nữa, anh ta rất hài lòng với biểu hiện của cô.

“Không chịu đi?” Tô Tự cười xấu xa, “Tôi mở cửa phòng ra, anh sẽ hối hận đấy!”.

“Trên đời này chẳng có việc gì khiến tôi phải hối hận cả.”

Thế à? Vậy thì cô sẽ cho anh ta một lần biết thế nào là hối hận.

Tô Tự không chần chừ, lập tức đi ra phía cửa. Kết quả, cậu tư nhà họ Lộ phải cưới cô.

“Chỉ thế thôi?” Lê Họa khó tin.

Tô Tự ngẫm nghĩ giây lát rồi nói: “Trước đó mình đã gặp anh ta rồi”. Kỳ thực, cô biết đó chỉ là một câu nói đùa của đối phương, nhưng cô lại tưởng thật. Trong buổi dạ tiệc ở trường cấp ba, cô đóng một vai có diện mạo vô cùng xấu, làm nền cho vai chính đẹp như nữ thần. Trùng hợp, người đóng vai chính đó là bạn gái của Lộ Diệc Cảnh lúc bấy giờ. Lộ Diệc Cảnh đến đón bạn gái, trên mặt là nụ cười không đứng đắn. Tô Tự với lớp trang điểm xấu xí cứ như vậy đi tới trước mặt Lộ Diệc Cảnh. Anh ta không hề chê bai hay cười nhạo cô như những nam sinh khác.

“Thật ra em rất xinh đẹp đấy.” Tô Tự ngang nhiên nói với Lộ Diệc Cảnh.

“Ồ, anh tin.” Lộ Diệc Cảnh nheo nheo mắt đáp.

“Nếu bỏ lớp hóa trang này ra mà em xinh thật thì anh cưới em nhé!”

“Được thôi.” Lộ Diệc Cảnh vui vẻ cười lớn.

Đương nhiên, sau khi tẩy trang, Tô Tự chỉ thấy Lộ Diệc Cảnh và bạn gái anh ta cùng nhau ra về. Cô ảo não cười, cũng chẳng có gì to tát cả, chẳng qua, lúc cô bước xuống sân khấu, mọi người đều tự động tránh xa, chỉ có Lộ Diệc Cảnh sẵn sàng đưa tay ra đỡ cô.

Có lẽ do trí nhớ tốt nên cô luôn nhớ kỹ chút việc nhỏ mà anh đã giúp cô.

Lê Họa không đưa ra bất kỳ ý kiến nào về việc này. Cô nhớ trong truyện *Tả nương tử*, Lý Bá Trọng đã phụ Nhạc Tử Đồng, anh ta nói sẽ đưa cô đi trốn, nhưng cuối cùng lại ở bên một người phụ nữ khác, còn cô thì được gả cho một người đàn ông khác. Điều này không khiến Lê Họa ghét Lý Bá Trọng, Nhạc Tử Đồng hay người phụ nữ kia. Mỗi người đều có một vai diễn của mình, cho dù bạn có điều đang giấu trong lòng, thì bạn cũng không còn là gì đối với cuộc đời anh ta nữa.

“Cậu đi với mình đến buổi dạ hội từ thiện tối nay không?” Tô Tự kiên quyết trì hoãn ngày trở về Nhân Hạ, công việc đúng là một thứ phiền phức.

“Ok.”

Tuy nói là buổi dạ hội từ thiện nhưng cũng không khác những yến tiệc thông thường bao nhiêu, phần lớn khách tham dự đều là những người có tiếng tăm. Chuyện từ thiện đối với họ càng giống như một cơ hội để quảng bá công ty, đây là xu hướng được các tập đoàn lựa chọn mấy năm gần đây, được tiếng thơm tốt hơn nhiều so với quảng cáo. Trong đám đông có thể nhìn ra mấy vị doanh nhân nổi tiếng đến từ Yên Xuyên, cặp đôi Thẩm tiên sinh và Đường tiểu thư vừa mới đính hôn cũng có mặt. Chị họ của Tô Tự cũng tới, đúng là nơi vàng thau lẫn lộn. Tô Tự không có ý định qua chào

hỏi chị họ nên kéo Lê Họa đi xem biểu diễn ảo thuật. Những trò ảo thuật thần kỳ khiến người xem không khỏi ồ lên vì thích thú. Chỉ là, Lê Họa không ngờ khi cô vừa ngẩng đầu lên liền bắt gặp Lộ Thiếu Hành. Cũng phải, một bữa tiệc như thế này, sao anh có thể không đến.

Cũng đâu phải lần đầu tiên cô trông thấy anh. Hôm trước vô tình gặp anh ở sân bay, anh cách cô cùng lắm năm chục mét. Dọc đường, cô cứ nghĩ mãi, nên né tránh hay cố tỏ ra tự nhiên, sau đó cô chẳng nghĩ tiếp nữa, nên làm gì thì làm vậy.

Lộ Thiếu Hành mặc âu phục, lẫn trong đám đông những vẫn rất nổi bật. Lần đầu tiên cô thấy anh đeo kính râm, cảm giác xa lạ ủa tới mãnh liệt. Nếu anh cũng dùng những hành động và lời nói với cô như đối với mọi người, có lẽ cô sẽ cảm thấy giữa họ được ngăn cách bởi một lớp thủy tinh dày, trông thấy nhau, nhưng không thể nào đến bên nhau.

Lộ Thiếu Hành không nhìn thấy cô, cô ngồi xuống, tùy ý cầm một cuốn tạp chí lên xem. Cô cảm thấy mình làm rất tốt, không hề hoảng hốt, không hề căng thẳng, đúng như những gì cô dự định. Lộ Thiếu Hành lát sau cũng đi tới gần chỗ cô, ánh mắt anh xẹt qua trong chốc lát, rồi quay sang nói chuyện với người đứng bên cạnh. Lê Họa cũng tỏ ra thản nhiên, vui vẻ bàn luận với Tô Tự về những trò ảo thuật kia.

Bữa tiệc hôm nay là do một nhà từ thiện đứng lên tổ chức, nghe nói đã có nhiều sự kiện như vậy được tổ chức ở nhiều nơi khác, mục đích nhằm kêu gọi mọi người ủng hộ những người cần giúp đỡ.

Lê Họa ngồi xem Tô Tự khiêu vũ, có vài người đến mời cô nhảy nhưng cô đều tươi cười từ chối. Bọn họ có vẻ đều là cao thủ khiêu vũ, được huấn luyện chuyên nghiệp, cô không muốn bản thân bị đem ra so sánh. Có điều, lại một người quen đi tới.

“Không ngờ lại gặp cô ở đây.” Bùi Chấn Vũ mỉm cười với Lê Họa.

“Tôi cũng không ngờ, anh vẫn còn nhớ tôi à?”

Bùi Chấn Vũ cười một cách khó hiểu, liếc nhìn về phía bên kia, nói: “Tôi thật sự rất tò mò, sao cô lại có quan hệ với người như anh ta?”.

Trông thái độ của anh ta đúng là chỉ tò mò, không hề có sự châm chọc.

“Tôi cũng tò mò sao anh lại hứng thú với chuyện này thế?”

“Đâu có, chỉ là tôi tình cờ nghe nói cậu Lộ dường như có giao tình với nhà họ Tô.” Bùi Chấn Vũ vừa nói vừa quan sát Lê Họa.

Cô nhìn chăm chăm đối phương, giọng điệu trở nên không thoải mái: “Anh đang nhắc nhở tôi đừng quên thân phận của bản thân, tránh xa Lộ Thiếu Hành ra ư?”. Đây không phải lần đầu anh ta làm vậy.

Bùi Chấn Vũ khẽ mỉm cười, không đáp.

Lê Họa mím chặt môi, cố gắng kìm nén sự khó chịu trong lòng: “Bùi Chấn Vũ, không phải tất cả đàn ông đều giống anh”.

Dù cô và Lộ Thiếu Hành không thể đến với nhau, thì nguyên nhân cũng không phải vì rào cản gia thế. Cô luôn tin tưởng chỉ cần hai người thật lòng yêu nhau, mọi thứ đều không thành vấn đề. Sự yếu đuối của cô chẳng qua là bởi tình cảm giữa hai người không đủ, không phải Lộ Thiếu Hành không tốt.

“Lộ Thiếu Hành tuyệt đối không giống anh, ngay cả người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được.”

Bùi Chấn Vũ sa sầm mặt. Quá khứ của mình bị một người lạ lôi ra đánh giá, chẳng khác nào vừa bị ai đó tát một cái. Chính bởi anh ta thất bại nên mới muốn nhắc nhở Lê Họa, đừng nên chết một cách không rõ ràng như “cô ấy”.

Lê Họa nhận ra lời lẽ của mình có phần gay gắt. Nào ai muốn người mình yêu chết đi chứ?

“Xin lỗi.”

“Cô không sai. Tôi đúng là một thằng đàn ông tồi.” Bùi Chấn Vũ đứng dậy, “Khi tình thân và tình yêu nảy sinh mâu thuẫn, bất kể tình thân nhạt đến đâu, cũng không thể từ bỏ”.

Bởi vậy, anh ta mới cưới một người môn đăng hộ đối.

Lê Họa nhìn theo Bùi Chấn Vũ, có chút không đành. Có lẽ một vài người đàn ông chỉ yêu duy nhất một cô gái, những cô gái khác đều là tạm bợ, có người chấp nhận, có người không.

Nhưng đối với người đã qua đời, không nhất thiết phải cả đời không tạm bợ.

Lê Họa ngồi chờ Tô Tự hồi lâu, xem ra cô nàng đã mãi vui quên mất sự tồn tại của cô rồi. Cô quyết định ra ngoài hóng gió một lát. Vừa ra đại sảnh, một luồng khí lạnh ùa vào khiến đầu óc cô lập tức tỉnh táo. Đằng sau vang lên tiếng bước chân, nhưng cô không quay đầu lại. Anh cố tình tạo ra tiếng động để cô quay lại thì cô càng không để anh đạt được ý đồ.

Bước chân đã dừng, hơi thở quen thuộc cũng quấn quanh bên người cô.

Lê Họa không lên tiếng. Cô nhìn theo một chiếc xe phía trước đang khởi động, đèn xe bật sáng chiếu vào đóa hoa bên đường, thật đẹp mắt.

“Đàm phán với người ta bất thành rồi sao?”

Lộ Thiểu Hành cảm thấy cực kỳ bất mãn với thái độ của Lê Họa, nên cố tình nói bằng giọng điệu đó để chọc tức cô.

Đương nhiên, cô không dễ dàng để anh đạt được điều mình muốn. “Chẳng nhẽ anh không thấy à?”

Nếu anh đã cố tình coi cô là loại phụ nữ đó thì cô cứ thừa nhận theo ý anh thôi. Tuy không quay đầu nhìn nhưng cô biết rõ lúc này anh đang nở nụ cười khó đoán.

“Anh nên khen ngợi em mắt nhìn người tốt hay chê em không biết nhìn người đây?”

“Em có biết nhìn người hay không cũng không quan trọng. Anh biết nhìn người là được rồi. Tiểu thư nhà họ Tô quả thật là một cô gái xinh đẹp giỏi giang, còn có thể làm mưa làm gió trên thương trường nữa. Cô ấy đúng là rất xứng với anh.” Cô chợt nhận ra bản thân vẫn còn quan tâm rất nhiều.

Lộ Thiếu Hành cười đến khó hiểu. Anh cúi đầu ngẫm nghĩ hồi lâu rồi chợt nói: “Em bỏ đi là vì chuyện này?”

Anh không hiểu cô, thật ra anh không cần hiểu cô.

Có người thích quá trình, còn cô thích kết quả hơn.

CHƯƠNG 45

Lê Họa xoay chiếc túi xách, cuối cùng quay lại, mỉm cười nhìn Lộ Thiếu Hành. Thật may mắn vì cô đã đi đôi giày cao gót này, khiến cảm giác đuối thế trước mặt anh giảm bớt đi, dù cho đó chỉ là sự an ủi do cô tự tạo ra.

“Không phải.” Nói rồi, cô bỏ đi.

Thật buồn cười. Anh như một người chỉ biết làm đại sự, cho rằng cô không hiểu anh. Còn cô chỉ như một cô gái bình thường, cảm thấy người đàn ông này không hiểu mình.

Lộ Thiếu Hành giữ tay cô lại: “Nếu không phải vậy thì nói rõ ra đi”.

Lê Họa quay đầu lại: “Nói gì?”.

“Nếu không phải vì chuyện nhà họ Tô, thì vì lý do gì?”

Hiện tại, anh đột nhiên hiểu ra tốt nhất không nên nói những lời đại loại “anh hiểu em” với người phụ nữ này. Chơi trò đoán ý người khác, anh luôn thua. Nếu đã không đoán ra thì tốt nhất nên nói cho rõ ràng để tránh hiểu lầm.

Tuy nhiên, Lê Họa không chịu thỏa hiệp: “Đúng vậy, không phải vì nhà họ Tô, là vì họ Vương, họ Lý, họ Tôn...”.

Lộ Thiếu Hành càng siết chặt bàn tay khiến cánh tay đang lạnh băng của cô thêm đau nhức. Anh không thích cô gây sự vô lý kiểu này, vốn không thoải mái, cô còn dám xuất hiện trước mặt anh.

Một khi Thượng đế đã muốn ban duyên phận cho ai đó thì quỷ thần đều không cản được.

“Bỏ tay ra!” Lê Họa cố vùng vẫy. Tay còn lại cầm túi xách liên tục đập vào người Lộ Thiếu Hành. Anh vẫn đứng yên, không có dấu hiệu sẽ buông tay.

“Xả giận xong rồi thì có thể nói được chưa?”

Cô ngẩng lên nhìn anh. Anh đứng yên như vậy chỉ vì muốn để cho cô xả giận sao?

Sự cảm động đúng là khắc tinh của phụ nữ.

Cô thở dài: “Anh bỏ tay ra trước đã”.

“Em nói trước.” Anh cố chấp.

“Đúng như anh nghĩ đấy, chẳng phải anh và cô Tô sắp đính hôn sao? Em ở lại làm gì? Hai người trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối, rất xứng đôi. Em cảm thấy mình không xứng với anh, vậy được chưa?”

Lộ Thiếu Hành nhìn cô chăm chăm.

“Mâu thuẫn đến nỗi khiến người ta chán ghét.” Anh dừng lại giây lát, “Một chút tự tin cũng không có”.

Anh nói không sai. Cô chính là thiếu tự tin, bây giờ thấy bộ mặt thật của cô rồi, anh buông tay được rồi chứ? Tốt nhất anh nên mau chóng bỏ lại cô, rồi sau đó cho rằng mình đã quyết định đúng đắn.

Lê Họa đứng yên đó, không có ý định đi.

Anh nhìn cô, tự hỏi liệu trong lòng cô có đang mắng chửi bản thân hay không. Đột nhiên anh bật cười: “Nhưng anh cũng chẳng ra làm sao cả, vừa cố chấp, vừa bướng bỉnh, lại thiếu kiên nhẫn...”, ngẫm nghĩ một lát, anh nói tiếp, “Vậy nên, công bằng mà nói, anh đâu có xứng với một cô gái hoàn hảo?”.

Lê Họa chỉ biết nhìn anh, không nói nên lời. Nếu vừa rồi chỉ là sự cảm động, thì lúc này có lẽ trái tim đã rung động. Tại sao anh lại làm vậy, tại sao anh lại tốt hết như trong tưởng tượng của cô? Anh cứ tồ tộ một chút thì cô đã có thể bước đi không quay đầu. Tại sao luôn luôn như vậy?

Cô hít sâu một hơi, giơ túi xách lên đập thật mạnh vào người anh, cố gắng kiềm chế tình cảm đang dâng trào trong lòng.

Cô định bỏ chạy, Lộ Thiếu Hành liền tóm lấy cánh tay cô. Anh không tin ở trước mặt anh mà cô vẫn ngoan cố muốn chạy trốn.

“Tất cả mọi việc anh đều có thể thương lượng, duy nhất chỉ có hôn nhân là không. Chuyện này không ai có thể quyết định thay anh, kể cả bố mẹ anh.” Sau khi nói rõ ràng, anh mới nhìn xem cô phản ứng thế nào.

Lê Họa mím chặt môi, không lên tiếng.

Lộ Thiếu Hành bắt đầu mất kiên nhẫn: “Vẫn muốn đi?”

Cô cúi đầu, không đáp.

Bây giờ anh cũng chẳng cần kiêng dè gì nữa, quan sát xung quanh không có người, anh lập tức trở nên “vô lại”: “Em còn chưa trả tiền cho anh mà đã muốn bỏ trốn à? Muốn chạy thì trả tiền đi đã”.

Dứt lời, sắc mặt anh đỏ bừng. Đại để là chưa bao giờ phải nhiều lời với ai đó như vậy, hơn nữa đối tượng lại là phụ nữ. Chuyện này đồn ra ngoài, người ta lại tưởng nhà anh làm ăn thất bát đến nỗi phải đòi nợ một người phụ nữ.

“Không có tiền, không trả nổi.” Lê Họa rốt cuộc cũng chịu nhìn anh.

“Ồ, vậy thì tốt rồi.” Anh cười xấu xa, “Lấy chính mình ra trả nợ đi”.

“Em...”

Lộ Thiếu Hành không để cô kịp nói gì, lập tức kéo cô đi về phía xe của mình.

Chuyện bán thân trả nợ nghe có vẻ hoang đường, nhưng nếu có thể lấy làm trò tiêu khiển một lát cũng không đến nỗi nào.

Sức mạnh cơ bắp có thể coi là ưu điểm trời sinh của đàn ông. Lê Họa hoàn toàn không biết Lộ Thiếu Hành sẽ đưa cô đi đâu, nơi ở của anh sang trọng đến nỗi khiến cô cảm thấy không tự nhiên, lại có chút chán ghét, nhưng cô cũng chẳng biết phải làm thế nào. Anh cưỡng ép, không cho cô sự lựa chọn. Đôi khi như vậy cũng tốt, khi mà bản thân chưa biết nên làm gì, có một người thay mình quyết định lại hay. Cho dù kết quả không được như ý cô thì vẫn tốt hơn là cứ đắn đo suy nghĩ mãi. Mấy chuyện lãng mạn chắc chắn sẽ không xảy ra, cô cũng không hy vọng gì.

Lộ Thiếu Hành lấy thẻ mở cửa phòng, liếc cô một cái: “Đừng hòng chạy!”.

Cửa mở ra, anh ôm cô vào nhà, lập tức giở trò, tất cả bất mãn đều quăng ra sau đầu, hưởng thụ trước đã rồi tính tiếp.

Lê Họa thở dốc vài hơi, lấy chân đá Lộ Thiếu Hành, nhắc nhở: “Đóng cửa!”.

Nghe vậy, Lộ Thiếu Hành nở nụ cười gian xảo.

...

Chẳng sai khi người ta nói phụ nữ giống ma túy, rất dễ gây nghiện. Còn có hại hay không lại phụ thuộc vào cách bạn sử dụng nó.

Lộ Thiếu Hành ngồi dậy, nhìn chăm chăm cô một lúc rồi mới đi vào phòng tắm. Lê Họa nằm chờ ra đó hồi lâu, sau đó cũng trở dậy chỉnh đốn lại một lượt.

Lê Họa luôn cảm thấy, đối với Lộ Thiếu Hành, cô dường như chỉ là một người bạn gái hay giận dỗi, cãi nhau chán rồi lại làm lành. Suy nghĩ đó của cô không hề sai, Lộ Thiếu Hành đúng là coi cô như vậy.

Mọi người đều mang trong mình ít nhiều tính “tự yêu bản thân”, luôn cho rằng ai đó thích mình nhiều năm thì sẽ mãi thích mình như vậy, không dễ dàng gì mà thích một người khác.

Lê Họa ra khỏi phòng tắm, trông thấy Lộ Thiếu Hành đã nằm nhàn nhã trên giường.

“Giờ nói được chưa?” Anh kéo cô vào lòng.

Sau khi đã cho bản thân “thù lao” nhất định, anh quyết định sẽ lắng nghe lý do bỏ đi của cô, có lẽ sẽ khiến anh không mấy vui vẻ, may là đã điều chỉnh trước rồi. Anh luồn tay vào mái tóc cô, nếu không chịu nằm yên thì tóc cô sẽ bị kéo, người đau là cô, chẳng liên quan gì đến anh cả.

“Bố mẹ Trác Dực Đình đến tìm anh phải không?”

Anh còn tưởng cô sẽ không chịu nói. Anh gật đầu: “Ừ”.

“Họ nói gì?”

Tốc độ dò hỏi này khiến anh không khỏi buồn cười: “Họ muốn anh chia rẽ một cặp tình nhân vốn cũng chẳng yêu nhau sâu đậm lắm”. Anh chăm chú nhìn cô, “Thật ra anh nghĩ, chẳng cần đến anh chia rẽ, họ cũng sẽ tan vỡ thôi. Vậy nên anh quyết định mặc kệ”.

Lê Họa nhú mày. Lộ Thiếu Hành bóp hai má cô, mạnh đến nỗi hằn vết đỏ trên mặt cô.

“Vậy nên cảm ơn vì anh đã mặc kệ nhỉ?”

“Nếu em lấy chính bản thân ra để cảm ơn thì anh sẵn sàng nhận.”

Lê Họa ngồi bật dậy. Ngón tay anh vẫn đang quăn mấy sợi tóc của cô khiến cô đau kêu lên một tiếng, lại nằm trở về vị trí cũ. Có một vài người, chỉ khi bị đau mới biết ngoan ngoãn.

Cô bèn cầm lấy tay anh, cắn một phát. Như vậy mới công bằng.

“Đâu chỉ có mặc kệ!”

“Ý em là muốn kể anh nghe phiên bản khác à?”

Sự thờ ơ của anh khiến cô khó chịu. “Bố mẹ anh ấy có hứa sẽ cung cấp cho anh tài liệu công trình XX và giảm giá 20% so với thị trường nếu anh khiến Trác Dực Đình chia tay với em không?”

Lộ Thiếu Hành nhìn cô giây lát rồi trả lời: “Đúng là như vậy”.

Cô làm vẻ mặt quả nhiên là đúng.

“Ai nói với em?”

“Có quan trọng không?” Nổi thất vọng thoáng qua.

Lộ Thiếu Hành bất mãn: “Em nghĩ anh là người thế nào?”, anh nhúu mày, “Có người chủ động cho mình lợi ích, chẳng lẽ lại từ chối?”.

Lê Họa im lặng.

Anh cười: “Anh không phải người tốt như em nghĩ. Nếu được lợi thì chẳng có lý do gì để từ chối cả. Em muốn nghe sự thật không? Số tiền tiết kiệm được từ hợp đồng đó, anh đã dùng để trả nợ cho em đấy, khoản em vay nặng lãi và cả khoản vay từ Tô Tự. Con người anh là như vậy, dùng tiền của người khác để mua tình người, hơn nữa còn muốn mượn cơ hội đó khiến em cảm động”.

Nhịp thở của cô tăng dần. Sự thật đúng là như vậy, nhưng từ chính miệng anh nói ra, cơ hồ đã biến thành bộ dạng khác.

“Em có thể coi đó là phí chia tay mà bố mẹ bạn trai cũ của em trả cho em.” Lộ Thiếu Hành dừng lại, buông những sợi tóc quăn trên ngón tay ra, “Có điều, tất cả đều là người khác tự nguyện mang đến, anh chưa bao giờ chủ động đề nghị, cũng sẽ không làm điều gì do được người khác yêu cầu, tuyệt đối không”.

Mọi chuyện đã xảy ra, nhưng không phải do anh muốn.

Cô hiểu.

Anh không hề cố ý xuất hiện để trêu đùa cô.

Thật ra, đây chính là cái cô muốn. Về chuyện anh không phải một người chính trực, cô lại cảm thấy dễ chịu. Cô không thích anh quá tốt, như vậy sẽ tạo ra cảm giác xa cách.

“Hiểu rồi chứ?” Thấy cô không nói gì, anh giật nhẹ tóc cô.

“Ừ.” Hiểu rồi thì sao đây?

“Em gặp Trác Dực Đình rồi phải không?” Ngoài Trác Dực Đình, anh không nghĩ ra ai có thể kể với cô những chuyện kia, “Gặp riêng?”.

“Điều gì quan trọng hơn?”

Gặp riêng quan trọng hơn hay gặp Trác Dực Đình quan trọng hơn?

Anh hôn lên trán cô: “Em có thể chủ động hỏi anh mọi chuyện. Em không cảm thấy là nghe mọi chuyện trực tiếp từ anh sẽ rõ ràng hơn sao?”.

CHƯƠNG 46

Thấy Tô Tự chẳng có biểu hiện lo lắng gì khi mình “mất tích”, Lê Họa tỏ ra tức giận, liên tục cắn nhả khiến cô nàng phát phiền.

“Thôi thôi, mình biết Lộ Thiếu Hành ở đây rồi thì còn lo cho cậu làm gì?” Tô Tự trợn mắt, tại sao phải lo lắng cho cái đôi yêu đương vụng trộm này chứ.

“Cậu không quan tâm mình thì có.” Lê Họa nói chắc như đinh đóng cột.

“Dạ vâng, tôi không quan tâm cô, chỉ có Lộ Thiếu Hành quan tâm cô thôi.” Tô Tự cố ý kéo dài giọng. Đèn tín hiệu vừa chuyển sang màu đỏ, cô dừng xe lại, quay sang nhìn Lê Họa: “Cô nam quả nữ ở chung nhà, đã làm những gì rồi?”.

“Làm cái trong đầu cậu đang nghĩ!” Lê Họa cười, “Cậu muốn nghe diễn biến hay nghe kết quả?”.

“Cả hai.”

“Diễn biến chẳng có gì hay, kết quả vô vị. Vậy đó!”

“Hừm...” Tô Tự bừ môi, tiếp tục lái xe.

Lê Họa ở Bắc Thành đã khá lâu, đến lúc phải trở về rồi. Lê Họa được Tô Tự đưa đến sân bay, ngồi trong phòng chờ, cô buồn chán cầm tờ tạp chí mà người khác vừa đọc lên xem. Hóa ra tiểu thư nhà họ Tô lại là một cô gái nổi bật như vậy, nhìn gương mặt còn tưởng là ngôi sao mới nổi, xinh đẹp dịu dàng, ánh mắt trong veo. Lê Họa nhủ thầm, nhất định là Lộ Thiếu Hành chưa gặp trực diện cô gái này, nếu không, chưa biết chừng anh sẽ nhất kiến chung tình. Người ta ai chẳng khao khát những thứ tốt đẹp, sau đó tiếp tục tưởng tượng xa xôi.

Đợi mãi cũng đến giờ bay, chẳng có gì làm, cô định chợp mắt một lát cho tới khi máy bay hạ cánh xuống Yên Xuyên.

Ghế bên cạnh có người ngồi xuống, Lê Họa không mấy chú ý. Khi nhận ra mùi hương quen thuộc, cô mới quay sang.

“Anh...”

Cô chưa nói hết câu đã bị Lộ Thiếu Hành bóp cằm: “Em ngạc nhiên hay kinh sợ thế?”.

“Anh không thấy phiền à?” Lê Họa liếc anh một cái, “Anh đâu có nói với em hôm nay anh về.”

“Em không hỏi.”

“Anh cũng không nói.”

“Không nói mà gặp ở đây thì là duyên phận rồi?”

“Thực tế cho thấy duyên phận đa số là do con người tạo nên.” Cô cười khẽ.

Lê Họa vào nhà vệ sinh, lúc trở ra, cô bắt gặp một cô gái đang đứng trước gương, dùng nước để chà xát một vết bẩn như bị đồ uống đổ vào. Thấy Lê Họa nhìn, đối phương ngượng ngùng cười.

Người ta đều nói Yên Xuyên nhiều mỹ nữ, trước đây Lê Họa không tin, bây giờ mới thấy đúng thật. Cô gái này có phong thái khiến người khác phải ngoái nhìn vài lần.

Lê Họa về ghế ngồi, Lộ Thiếu Hành gấp lại tờ báo trên tay: “Lâu thế?”.

“Ngắm người đẹp.”

“Sao không gọi anh?” Lộ Thiếu Hành làm vẻ mặt tiếc nuối.

“Em nói thật đấy, xinh lắm.”

“Ồ.” Anh cười bồn chồn, “Để anh đi xác nhận?”.

Dù Lộ Thiếu Hành tỏ ra rất hào hứng nhưng cô biết anh hoàn toàn không để ý.

Từ sau khi trở về Yên Xuyên, Lộ Thiếu Hành mỗi ngày đều bận rộn, Lê Họa cũng chăm chỉ làm việc. Không có chuyện gì đặc biệt, hai người ở bên nhau rất yên ổn, không quá ngọt ngào, nhưng cũng không cãi vã.

Hết giờ làm, Lộ Thiếu Hành vừa vào trong xe thì nhận được điện thoại của Đường An An, giọng điệu nghe không vui vẻ cho lắm, hình như ở nhà xảy ra chuyện gì. Anh gọi điện báo Lê Họa hôm nay sẽ không về Đông Linh, sau đó lái xe về thẳng nhà bố mẹ.

Lộ Chính Nhiên chưa về, Đường An An thì đang ngồi trong phòng khách với vẻ mặt nặng nề, nghe tiếng bước chân, bà cũng không ngoảnh lại xem ai.

Lộ Thiếu Hành tháo giày, tươi cười đi tới.

“Sao thế này?” Anh nhìn đĩa quýt trên bàn đã bị bóc nát be nát bét, “Mấy quả quýt này đảc tội gì với mẹ của con thế? Để con bóc thử một quả xem thế nào, biết đâu có quả ngọt, không để mẹ phải ăn quả chua đâu”.

Đường An An nhìn con trai, trong lòng không biết nên nổi giận hay nên cười.

“Có đúng như Trác Kính nói không?” Đường An An phiền muộn cả ngày, rốt cuộc cũng đợi được đến lúc Lộ Thiếu Hành về, bà không thể nhịn được nữa.

Hôm nay trước mặt bao nhiêu người, vợ chồng Trác Kính cũng không biết giữ ý tứ mà khuyên bảo bà, khiến bà chỉ biết ngơ ra giữa đám đông. Nghe họ nói mãi một hồi bà mới hiểu ra phần nào, người phụ nữ dụ dỗ Trác Dực Đình trước kia đang hẹn hò với con trai bà. Điều khiến bà nổi điên nhất chính là việc Lộ Thiếu Hành đưa người phụ nữ kia đến dự tiệc đính hôn của hai nhà Đường Thâm, có thể không tức giận được ư? Tuy rằng trước mặt người ngoài, Đường An An vẫn ra sức bảo vệ con trai, mĩa mai vợ chồng Trác Kính không quản được con mình còn để ý chuyện nhà người khác. Có điều, bà biết họ nhắc nhở vậy cũng không phải vô lý.

“Cái gì đúng cơ ạ?” Lộ Thiếu Hành vẫn tỏ ra bình thường, ngồi xuống đối diện Đường An An.

Thái độ này của anh khiến Đường An An không biết nên nói gì, đã chuẩn bị bao nhiêu lời lẽ để nói ra vậy mà con trai lại giả vờ không biết.

“Rốt cuộc có phải sự thật hay không?” Lần này, bà dứt khoát không để Lộ Thiếu Hành trốn thoát. Đã vài lần dùng đến chiêu này, lần nào bà cũng bị qua mặt. Nhưng đây là vấn đề nghiêm túc, nhất định phải giải quyết hẳn hoi.

“Mẹ không nói cho con biết là chuyện gì thì con làm sao biết có thật hay không.” Lộ Thiếu Hành càng tỏ ra thờ ơ thì Đường An An càng trở nên rối rắm.

“Con bé qua lại với Trác Dực Đình,...” Bà không thể nào nói được hết câu, “Con nói đi, rốt cuộc con và nó có quan hệ gì?”.

“Không có gì cả.” Lộ Thiếu Hành trả lời dứt khoát. Anh làm sao có quan hệ gì với người phụ nữ của Trác Dực Đình được chứ? Anh chỉ có quan hệ với người phụ nữ của mình thôi...

Đường An An vẫn chưa thỏa mãn.

“Vậy chuyện con đưa con bé đó đến dự tiệc đính hôn là thế nào?”

“Vô tình gặp ở đó thôi mẹ”, Lộ Thiếu Hành thản nhiên, “Sao thế ạ?”.

Dù thấy con trai biểu hiện rất tự nhiên nhưng Đường An An vẫn cảm thấy không yên tâm. Những gì Lộ Thiếu Hành đã làm suốt nhiều năm qua khiến bà quả thật không hiểu rõ, bà chỉ lo lắng con mình bị lừa.

“Trác Kính nói nhờ con mà Trác Dực Đình mới chia tay với con bé đó, rốt cuộc con dùng cách gì? Sao tự dưng lại đính dáng đến nó?”

“Hai bác đã nói gì với mẹ ạ?” Lộ Thiếu Hành bắt đầu có chút hối hận khi đưa Lê Họa đến bữa tiệc kia.

“Họ nói con bé đó rất hám tiền, con thì gia thế tốt, sau khi gặp được con, nó liền bỏ Trác Dực Đình để bám theo con.” Nghĩ đến vẻ mặt ghen ăn tức ở của vợ chồng Trác Kính lúc ấy, Đường An An cũng cảm thấy thỏa mãn phần nào lòng hư vinh của mình, “Đúng vậy không?”.

“Gần như vậy.” Lộ Thiếu Hành không có gì để giải thích nên cứ để mặc cho mọi người nghĩ sao thì nghĩ, “Mẹ gọi con về để hỏi chuyện này thôi à?”.

Đường An An gượng gạo cười: “Hôm nay mẹ nấu cơm đấy, con muốn ăn gì?”.

Lộ Thiếu Hành day trán.

Hôm sau, Lộ Thiếu Hành chưa thể quay về Đông Linh ngay, chút chuyện nhỏ của anh cũng bị lãng quên. Lộ Ôn Thịnh trở về, quả thật là điều ngoài dự kiến của mọi người.

“Anh hai!” Lộ Diệc Cảnh lười nhác gọi Lộ Thiếu Hành, “Anh ba lần này sợ là không ổn”.

“Ừ.” Lộ Thiếu Hành lờ mờ đoán ra. Lần này Lộ Ôn Thịnh về nhà, ai cũng nóng lòng muốn biết kết quả sẽ ra sao. Thời đại bây giờ khác trước rồi, bậc bề trên luôn cho rằng quyết định của mình là đúng, nhưng chưa đến phút cuối thì chưa biết được bọn họ sẽ khuất phục hay thỏa hiệp.

Thật hiếm khi cả nhà có mặt đông đủ ăn cơm cùng nhau, đã vậy, còn dư một người ngoài.

Diệp Tinh nhìn con trai: “Y Hàm đến làm khách mà sao con cứ chăm chăm ăn, không để ý gì đến con bé thế?”.

Lộ Ôn Diên ngẩng đầu liếc mẹ một cái rồi quay sang mỉm cười với Tinh Y Hàm: “Tôi vô ý quá, mong cô Tinh đừng để bụng nhé”. Đoạn, anh ta gấp thức ăn cho Tinh Y Hàm.

“Không sao đâu, anh cứ để tôi tự nhiên.” Tinh Y Hàm cười nhã nhặn, sau đó còn gấp thức ăn cho Lộ Chính Hoán và Diệp Tinh khiến hai vị phụ huynh vô cùng hài lòng.

Lộ Thiếu Hành thích thú nhìn Lộ Ôn Diên, xem xem cậu em này sẽ làm gì.

Bữa cơm này kéo dài khá lâu, phần lớn thời gian là Lộ Chính Hoán và Diệp Tinh hỏi chuyện Tinh Y Hàm. Lộ Chính Nhiên và Đường An An ra sức khen ngợi. Còn lại mấy anh em cố gắng làm như mình là không khí.

Ăn uống xong, Lộ Ôn Thịnh cùng với mấy anh em ngồi nói chuyện ngoài chòi nghỉ.

“Nhoáng cái về cả, mấy người giỏi nhỉ.” Học được thái độ bằng mặt không bằng lòng, học được cách chống đối cả rồi.

Lộ Ôn Diên không mấy hăng hái: “Anh à, vị trí ở Hoàn Quang vốn là của anh, anh về cũng phải”.

Lộ Ôn Thịnh nhíu mày: “Chú biết rõ ý của bố mẹ là gì mà”.

Mục đích gọi Lộ Ôn Thịnh trở về vốn không phải vì chuyện tiếp quản công ty, bố mẹ họ chỉ muốn cảnh cáo Lộ Ôn Diên rằng nếu anh ta không nghe lời thì sẽ bị thay thế bất cứ lúc nào.

Lộ Thiếu Hành nhìn hai anh em bọn họ: “Hai người sắp cãi nhau đấy à? Có cần tôi tránh mặt không hả?”

Lộ Ôn Diên trừng mắt: “Anh lo chuyện của mình trước đi, người tiếp theo bị xử lý là anh đấy, đừng có cười trên nỗi đau của người khác”. Đoạn, anh ta đứng dậy bỏ ra ngoài. Diệp Tinh đang ở ngoài kia, phỏng chừng muốn Lộ Ôn Diên đưa Tinh Y Hàm về. Xem ra bố mẹ anh ta rất thích cô gái này, đối đãi như con dâu không bằng.

Lộ Ôn Thịnh cũng cảm thấy nhàm chán: “Vừa trở về chưa quen mùi giờ, đi ngủ đây”.

Lộ Diệc Cảnh nhún vai, chuẩn bị đứng dậy đi nốt thì bị Lộ Thiếu Hành giữ lại: “Chú lại sao rồi?”.

“Sao là sao?” Lộ Diệc Cảnh khó hiểu.

“Nghe nói dăm ba bữa chú lại bay sang Pháp. Giờ giỏi rồi nhỉ?” Lộ Thiếu Hành nhìn chăm chăm Lộ Diệc Cảnh. Trước đây còn độc thân muốn làm gì thì làm, không ai hỏi đến, nhưng giờ lập gia đình rồi, không thể cứ như vậy mãi được.

Lộ Diệc Cảnh sa sầm mặt: “Anh cũng khác gì đâu mà lên giọng với em!”.

“Ít nhất tôi không đùa với chuyện hôn nhân, càng không có mối quan hệ ngoài luồng khi đã kết hôn.”

Câu nói của Lộ Thiếu Hành có vẻ nặng nề, khiến Lộ Diệc Cảnh nghe xong sắc mặt càng trở nên khó coi. Anh ta tóm lấy ống tay áo của Lộ Thiếu Hành: “Anh nói đi, em nên làm gì bây giờ?”. Ai cũng cho rằng anh ta là kẻ vô dụng, một công tử ăn chơi phá hoại. Người ngoài nghĩ vậy, người trong nhà cũng nghĩ vậy, thậm chí chính bản thân anh ta cũng cho là như vậy. Nhưng anh ta lại gặp phải một cô gái, cầm lên được mà không buông xuống được, trên vai còn cả một tảng đá hôn nhân đè nặng. “Anh, em nói nghiêm túc đấy, em muốn ly hôn, cứ tiếp tục thế này sớm muộn em cũng phát điên mất”.

Bình thường hay nghe Lê Họa và Tô Tự trò chuyện, Lộ Thiếu Hành cũng biết được phần nào chuyện của Tô Tự. Đặc biệt là khi ở trước mặt anh, Lê Họa luôn nói vòng vo, khiến anh hiểu rõ thái độ của Tô Tự.

“Chú biết chuyện này là không được. Chỉ cần chú còn mang họ Lộ thì không thể mở miệng nói đến việc đó.” Lộ Thiếu Hành nói một câu chặn đường lui của Lộ Diệc Cảnh.

“Anh nói đi, tại sao em phải ảm ức vì cái nhà này? Giang Tri Ngữ là tiểu thư thì sao chứ, em không phải con người chắc? Mọi người có biết cô ta là người thế nào không? Tính tình khó ưa, động một chút là nổi khùng lên, đá thúng đụng nia. Hễ trông thấy em là cô ta buông lời châm chọc mỉa mai. Em là một thằng đàn ông, cái em cần không phải là một cô vợ suốt ngày coi em là nô lệ. Còn tiếp tục, em sẽ phát điên thật đấy.” Lộ Diệc Cảnh ức chế nói liền một mạch.

Lộ Thiếu Hành nhượng mảy: “Anh chỉ muốn nhắc nhở chú tỉnh táo. Có đúng là chú đang thích một người khác không?”.

“Anh đang đùa à?”

“Tất cả hành động của chú đều bị Giang Tri Ngữ nắm rõ trong lòng bàn tay, chú thích người khác chẳng lẽ cô ta còn không biết? Tại sao cô ta vẫn để

yên, chú không nghĩ cho kỹ?”

Lộ Diệc Cảnh khựng lại: “Nghe nói... Giang Tri Ngữ có một người em sinh đôi, chẳng lẽ...”. Chẳng lẽ tất cả là một màn kịch?

Lộ Thiếu Hành nhắm mắt, “Em gái sinh đôi của Giang Tri Ngữ bị bắt cóc qua đời từ năm bảy tuổi rồi”.

Lộ Diệc Cảnh kinh hãi.

“Giờ chú nghĩ cho kỹ xem, cô gái chú gặp ở Pháp là ai?”

Lộ Thiếu Hành nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Lộ Diệc Cảnh, có lẽ anh ta đã hiểu ra phần nào rồi.

Vốn Lộ Thiếu Hành không để ý nhiều, nhưng sau khi nghe Lộ Ôn Diên nói không điều tra được thông tin của cô gái bên Pháp, hơn nữa ở buổi dạ tiệc, có người gọi Tô Tự bằng cái tên khác, nên anh nảy sinh nghi ngờ. Trên thế giới này có thể tồn tại hai người phụ nữ giống nhau, nhưng y chang như hai giọt nước thì thật ly kỳ. Huống hồ, Tô Tự là người biết diễn xuất.

Lộ Thiếu Hành nghĩ đến chuyện trước đây không điều tra ra được tin tức gì về Lê Họa, lần này cũng vậy, Lộ Ôn Diên không tìm ra bất kỳ manh mối nào về cô gái có diện mạo rất giống Tô Tự kia. Vậy thì khả năng đó là một người rất cao.

Còn lý do tại sao Tô Tự phải làm vậy, chỉ có cô ta mới rõ. Nực cười hơn là, khi sắm vai một người khác, Tô Tự lại quyến rũ được Lộ Diệc Cảnh.

Lộ Thiếu Hành nhìn em trai, những gì cần nhắc nhở cũng nhắc cả rồi. “Liệu mà thu xếp đi.”

CHƯƠNG 47

Sau một ngày tăng ca, Lê Họa rời khỏi công ty với cái cổ mỏi nhừ. Trông thấy xe của Lộ Thiếu Hành, cô cứ thế đi tới. Thói quen là một thứ thật đáng sợ, lần đầu tiên thấy anh đợi ở đây, cô cảm động, nhưng sau nhiều lần như vậy, cô lại chẳng còn cảm giác gì nữa.

Lộ Thiếu Hành nửa cười nửa không. Gần đây cô rất cứng đầu, nếu anh không đến đón cô về Đông Linh thì cô sẽ không chủ động về đó.

“Càng ngày càng làm giá rồi!” Khiến anh phải đợi ở đây lâu như vậy, dường như trong tiềm thức anh luôn cho rằng thời gian của mình quý báu hơn của cô.

Lê Họa mở cửa lên xe, “Em có yêu cầu anh làm vậy đâu”.

Giọng điệu gì thế? Anh “hừ” một tiếng, “Dạo này bận lắm à?”.

“Chưa bằng anh.” Lê Họa thắt dây an toàn, miệng mỉm cười.

Thế gian này vốn không có gì đáng để con người ta phải đau khổ, vậy nên hãy cố gắng tươi cười. Huống hồ, những chuyện đau khổ nhất đều đã trải qua rồi, cho dù tương lai ra sao, cũng sẽ không có gì tồi tệ hơn được nữa.

Có lẽ sự xuất hiện của Lộ Thiếu Hành là để thức tỉnh cô, cũng có thể cuộc sống vốn là cuốn sách giáo khoa tốt nhất, dạy cho cô nhận ra rằng, ham muốn càng nhiều thì càng khó có được hạnh phúc.

Cô khẳng khái muốn nắm giữ mãi những thứ thuộc về mình. Nhưng cho dù đối phương hứa hẹn vĩnh viễn thì sao, sẽ thật sự trở thành vĩnh viễn ư? Đã vậy, cần gì phải cưỡng cầu. Tâm trạng có sự thay đổi tích cực giúp cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Vào làm trong công ty này chưa lâu, nhưng Lê Họa đã đảm nhận khá nhiều việc, đây chính là cơ hội tốt để cô rèn giũa bản thân.

Hoàng hôn luôn mang lại cho người ta rất nhiều cảm xúc, chúng như những hạt bụi bay lơ lửng trong không khí, tầng tầng lớp lớp, hỗn loạn, mờ ảo.

Lê Họa cầm điện thoại chơi game, Lộ Thiếu Hành dừng đèn đỏ, quay sang nhìn cô rồi nói: “Ngốc!”.

Trò đơn giản vậy mà cũng không qua.

Lê Họa không nói gì, lẳng lặng chìa điện thoại cho anh. Nếu cô ngốc thì để xem anh thông minh cỡ nào. Lộ Thiếu Hành không hề do dự nhận lấy, loáng một cái đã qua cửa. Anh trả điện thoại cho cô, còn cố làm vẻ mặt “anh không muốn làm tổn thương em đâu”. Lê Họa cầm lấy điện thoại, miệng nhếch lên, chết cũng không thừa nhận cái này có liên quan đến trí thông minh.

Đèn xanh bật lên, Lộ Thiếu Hành tiếp tục lái xe. Đi được một đoạn, anh mới quay sang nhìn cô vẫn đang mải mê chơi game, nói: “Mai Trác Dực Đình đính hôn đấy”.

Lê Họa khựng lại, ngón tay chạm vào một vị trí trên màn hình cảm ứng, lần nữa bị quân địch tiêu diệt.

“Ừm...” Cô cũng rõ tình huống này, cô không được có mặt, “Vậy anh giúp em tặng quà mừng nhé”.

Đoạn, cô lại cúi đầu chơi tiếp. Lộ Thiếu Hành thấp giọng “hừ” một tiếng, không rõ thái độ ra sao. Điều này khiến Lê Họa cảm thấy không thoải mái. Cô ngẩng đầu nhìn anh: “Anh không định đi à?”.

“Hai người chia tay chưa lâu phải không?”

Ý tứ của anh là tình cảm giữa cô và Trác Dực Đình cũng chỉ như mái chèo của con thuyền lênh đênh giữa biển rộng, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị lật úp.

“Anh nghĩ anh có tư cách nói vậy à?”

Giận dữ vô cớ, đúng vậy, anh dựa vào đâu mà dùng ánh mắt người ngoài cuộc để nhìn nhận chuyện của cô?

“Em cáu đấy à?” Lộ Thiếu Hành không có ý định thỏa hiệp, “À, người yêu cũ dính hôn, em buồn cái gì?”.

“Em cáu đấy, thì sao nào?” Cô vênh mặt nhìn anh. Cái vẻ mặt này đến là khó chịu.

Lộ Thiếu Hành lái xe vào khu để xe rồi kéo cô ra: “Tóm lại em không hài lòng cái gì?”. Từ sau khi đi Bắc Thành về, cô cứ có cái vẻ hờ hững khiến anh cảm thấy bứt rứt vì không thể nắm bắt, nhưng anh vẫn phải tỏ vẻ bình thường.

“Em chẳng có gì không hài lòng cả. Anh gây sự đấy chứ.” Đang yên đang lành lại cãi nhau. Cô đã tự nhủ sẽ không bao giờ lời qua tiếng lại với anh rồi.

“Anh?” Lộ Thiếu Hành cảm thấy nực cười, “Anh nhớ rõ anh từng nói, chuyện hôn nhân do anh tự mình quyết định”. Anh dám chắc cô lại nghe được điều gì không hay rồi giữ âm ức trong lòng, thi thoảng bộc phát ra ngoài. Phụ nữ chẳng phải luôn mong chờ một lời hứa hẹn vĩnh hằng từ người đàn ông của mình sao? Nhưng những người nói câu “ anh sẽ mãi yêu em”, “cả đời này anh chỉ yêu mình em”, “anh muốn ở bên em đến đầu bạc răng long”, liệu có mấy ai thật sự làm được? Anh không biết những câu nói chẳng khác gì nói dối kia có bao nhiêu ý nghĩa.

Nói qua nói lại, cơ hồ không ai hiểu ai.

Lê Họa thở dài: “Em không hiểu anh đang nói gì cả, bỏ tay em ra, đau”.

Lúc này Lộ Thiếu Hành mới buông tay cô ra, “Thế em tự dừng dở chứng cái gì?”.

“Ai dở chứng?” Cô cảm thấy nực cười khi nghĩ về vẻ mặt anh vừa nãy, như thể cô và Trác Dực Đình yêu đương vụng trộm vậy.

“Vậy sao nghe nhắc đến Trác Dực Đình, em lại có thái độ như thế?”

“Thái độ gì?” Cô ngẩng lên nhìn anh, giọng điệu cũng chậm lại: “Hả?”.

“Thái độ khiến người khác khó chịu.”

Biểu hiện kỳ cục này của Lộ Thiếu Hành làm cho Lê Họa bật cười: “Tại anh trông thấy em đã ngứa mắt rồi nên em làm gì cũng khiến anh khó chịu chứ gì?”.

Lộ Thiếu Hành phớt lờ cô, bỏ đi trước. Thật mất mặt, cãi nhau vì chuyện không đâu này, đây là lần đầu tiên trong đời anh.

Ngược lại, Lê Họa có vẻ thích thú, cô đuổi theo anh: “Anh nhắc đến Trác Dực Đình làm gì?”.

“Cậu ta đính hôn nên anh muốn thông báo cho bạn gái cũ của cậu ta biết chứ sao.”

Lê Họa gật gù: “Và người đã cướp bạn gái của anh ấy định đến dự lễ đính hôn để chọc tức anh ấy?”.

Nghe cô nói vậy, Lộ Thiếu Hành bật cười: “Em thông minh lên rồi đấy”.

“Vẫn còn kém anh.”

Buổi tối, Lộ Thiếu Hành được nghỉ ngơi nhưng Lê Họa vẫn phải làm việc. Anh buồn chán ngồi đọc sách. Trong thư phòng của anh có rất nhiều sách, cô liếc anh mấy lần, hỏi: “Sao anh có nhiều sách thế?”.

“Thấy phòng này trống trải quá nên mang sách vở ở nhà qua đây.”

Lê Họa gật đầu, bàn tay đang gõ bàn phím chợt dừng lại. Hóa ra trong lòng cô vẫn không thể làm ngơ. Từ cuốn sách của anh rơi ra một tấm ảnh, cô gái trong hình thật sự rất xinh đẹp. Lê Họa cảm thấy cô gái này trông quen quen nhưng nghĩ mãi vẫn không biết đã từng gặp ở đâu.

“Không hiểu chỗ nào à?” Thấy cô không đánh chữ nữa, Lộ Thiếu Hành bỏ quyển sách xuống, đi tới cạnh cô, chỉ ngón tay vào màn hình, “Ở đây... có chút vấn đề”.

Lê Họa định thần nhìn lại, đúng là có gì đó không ổn.

Anh cốc đầu cô: “Làm việc không nghiêm túc, phải phạt”.

“Sao anh còn nghiêm khắc hơn cả sếp em thế? Lỗi nhỏ này vẫn ở trong phạm vi chấp nhận được.” Sửa xong, cô liền kháng nghị.

“Sai là sai, còn phân chia to nhỏ nữa!”

“Anh đúng là... Chẳng lẽ anh không thích phạm một vài lỗi nhỏ gì à?”

“Có chứ, nhưng biểu hiện ra bên ngoài vẫn phải làm cho thật hoàn hảo.”

“Đạo đức giả.”

“Cảm ơn em đã khen ngợi.”

Trác Dực Đình tổ chức lễ đính hôn không quá linh đình, vừa thân mật lại vừa không phô trương lãng phí. Đây đều là ý tưởng của Bạch Lam, nhà họ Trác vì thế mà càng thêm hài lòng về con dâu tương lai này. Cũng phải, sự đổi lập đó khiến cho thân phận của Bạch Lam càng thêm cao quý.

Đường An An kéo Lộ Thiếu Hành lại nói nhỏ: “Con bé Bạch Lam này trông được đấy nhỉ. Nhưng mà con trai mẹ chắc chắn cũng có tiêu chuẩn cao, nhất định không kém Trác Dực Đình”.

Nói đi nói lại cũng vẫn là đề tài này. Lộ Thiếu Hành cười, hờ hững đáp: “Hai bác ấy nghe được lại không thích”.

“Con trai mẹ xuất sắc thế này cơ mà, tìm một cô gái tốt là điều hiển nhiên.” Đường An An tự tin như vậy không phải vô lý, từ nhỏ Lộ Thiếu Hành vốn là một đứa trẻ ngoan ngoãn, không bao giờ gây chuyện, vậy đã là hơn người khác lắm rồi.

Trác Kính ra đón tiếp Đường An An, không quên căn dặn Lộ Thiếu Hành: “Thiếu Hành, chẳng phải hai bác đã nói với cháu rồi sao? Loại đàn bà đó, cháu nên giữ khoảng cách”.

Sắc mặt Đường An An sa sầm. Trong tình huống này mà còn nói những lời như vậy, đúng là đám nhà giàu mới nổi, không biết vượt mặt nể mũi. Bà nhẹ nhàng nói: “Con tôi tự biết thu xếp chuyện của nó”.

Lời lẽ rõ ràng đang châm chọc Trác Dực Đình không biết tự thu xếp, làm bố mẹ không quản con mình cho tốt còn lo chuyện thiên hạ.

Lộ Thiếu Hành cười cười, tỏ ra khó xử: “Mẹ, có ai khen con trai mình như thế bao giờ”.

Đường An An vỗ vai anh: “Tốt thì mới khoe chứ, khiêm tốn quá người ta lại bảo mình giả tạo. Bà Trác thấy đúng không?”.

“Thiếu Hành đúng là rất ngoan, nhưng tuổi trẻ khó tránh được cám dỗ. Chúng ta làm bố mẹ cũng chỉ nhắc nhở một hai câu vậy thôi.”

Đường An An tỏ ra hiểu rõ: “Biết rồi, ông bà vì chuyện của Dực Đình mà thần hồn nát thần tính cả rồi. Không phải ai cũng như Dực Đình đâu”.

Bà Trác nghe vậy liền cảm thấy không vui, đành mượn cớ kéo chồng đi chỗ khác.

Đường An An không bao giờ dễ dàng để người khác muốn nói gì về con trai mình thì nói. Con do bà sinh ra, dạy bảo hay mắng chửi gì cũng là việc của bà, không đến lượt người ngoài lên tiếng.

“Thằng nhóc này”, Đường An An néo cánh tay Lộ Thiếu Hành, “Mày mà để mẹ lo lắng là không yên với mẹ đâu”.

Đây coi như lời cảnh cáo. Bà không để bụng những điều Trác Kính nói, chỉ muốn nhắc nhở Lộ Thiếu Hành không được phạm sai lầm.

Vị hôn thê của Trác Dực Đình là một danh môn thực nữ, lời ăn tiếng nói đều biểu hiện rõ ràng. Trác Dực Đình đứng trước mặt Lộ Thiếu Hành, mấy lần đỡ rượu hộ vợ tương lai, sắc mặt đã bắt đầu ửng đỏ.

“Lần trước nghe Trang Chu nói, tôi còn chưa dám tin.” Lộ Thiếu Hành nói thật, nhưng vào tai người khác thì nghe có phần giả dối.

Trác Dực Đình không đáp, chỉ nhìn vào ly rượu trên tay. Trong chuyện tình cảm, không phải cứ bỏ thời gian ra theo đuổi là có thể thu được kết quả như mong muốn. Bản thân Trác Dực Đình cũng không muốn tin, ừ thì đính hôn, không chống đối gì cả. Phần vì mệt mỏi, phần vì không muốn tổn hao sức lực để gây ra những chuyện âm ỉ nữa. Lắc lắc ly rượu trong tay, nhìn làn hơi bốc lên. Thật ra, bọn họ cũng giống chất lỏng trong ly này, cho rằng bản thân cao quý, được người người khen ngợi, rượu vang lâu năm, trải qua nhiều khâu chế biến, giá thị trường nhiều ít thế nào, cuối cùng cũng chỉ nằm trong chiếc ly này. Thậm chí, rơi xuống đất thì chẳng bằng nước lọc, đã vậy còn làm bẩn sàn nhà.

Trác Dực Đình chỉ cười trước câu nói của Lộ Thiếu Hành, trong lòng biết rõ giữa hai người không thể nào giống như trước được nữa, cũng không cần nói những lời giả tạo với nhau.

Lộ Thiểu Hành đưa cho anh ta một món quà: “Cô ấy gửi tặng”. Anh tin là Trác Dực Đình hiểu.

Tuy nhiên, Trác Dực Đình không nhận.

Lộ Thiểu Hành cười khê, quay sang đưa cho Bạch Lam: “Một người bạn gửi quà mừng”.

Bạch Lam nhìn thoáng qua Trác Dực Đình, khó hiểu: “Xin hỏi người bạn đó là ai vậy?”.

“Không tiện nói tên.” Lộ Thiểu Hành vẫn chìa món quà ra, ý bảo Bạch Lam nhận lấy. Dù sao anh cũng chỉ là người chuyển hộ, không định mang về.

Bạch Lam cầm lấy, gật đầu với Lộ Thiểu Hành: “Vậy nhờ anh chuyển lời cảm ơn tới người bạn đó. Rất đẹp, tôi rất thích”.

Trác Dực Đình uống cạn ly rượu.

Đúng là tác phong của Lê Họa, cô biết anh sẽ không nhận nên đưa cho Bạch Lam, anh không thể ngăn cản. Chính vì cô hiểu anh như vậy, nên anh mới càng thêm bất mãn.

“Mẹ gọi anh và em qua đó kìa.” Bạch Lam nói với Trác Dực Đình, nhưng mắt nhìn thoáng qua Lộ Thiểu Hành, rõ ràng là để cho Lộ Thiểu Hành nghe.

Lộ Thiểu Hành gật đầu: “Tôi cũng phải qua chỗ mẹ tôi đây”.

Đúng là một cô gái thông minh, rất xứng đôi với Trác Dực Đình. Anh cảm thấy mẹ mình nhận xét chí phải.

Vừa rồi, anh vốn định ngấm ngấm nhắc đến những lời mà Trác Dực Đình đã nói với Lê Họa, nhưng xem ra không có cơ hội nữa rồi. Anh cũng không

tiếc nuối, những lời đó vốn chẳng có ý nghĩa gì. Có thể Trác Dực Đình thật lòng nghĩ cho Lê Họa nên nói vậy để nhắc nhở cô đề phòng, không có gì đáng để gây xích mích.

Hai người đàn ông, vì một cô gái mà thành ra thế này, ngoài thờ dài còn biết làm gì nữa?

CHƯƠNG 48

Trong bóng tối tiếng chuông điện thoại vang lên một cách lạc lõng khiến người ta thật mất hứng.

Lộ Thiếu Hành trở dậy, vơ áo ngủ khoác lên người rồi mới cầm điện thoại xem. Dường như có chuyện gì nghiêm trọng, mặt anh biến sắc nhanh chóng. Lê Họa kéo chăn đắp lên người, mắt mơ màng nhìn Lộ Thiếu Hành, tay lại sờ vào điện thoại đang đặt một bên.

Không đáng! Đây là định nghĩa của cô với bản thân mình. Lộ Thiếu Hành sẽ nhận điện thoại từ tiếng chuông đầu tiên, nhưng cô thì không, điện thoại vừa rung, cô liền ấn nút tắt. Cách hành động khác nhau này, tuy rằng không có ảnh hưởng quá lớn, nhưng cô cảm thấy không thoải mái. Thấy màn hình hiển thị cái tên “Tri Ngôn Tri Ngữ”, hai hàng lông mày cô nhíu lại.

Lộ Thiếu Hành mặc quần áo nghiêm chỉnh, trông bộ dạng có vẻ sốt ruột, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì. Xong xuôi, anh mới quay sang nhìn cô: “Ngủ sớm đi, hôm nay anh không về”. Chưa đợi cô phản ứng, anh đã nói tiếp: “Xảy ra chút chuyện”.

Lê Họa gật đầu. Anh đã nói rõ ràng như vậy nghĩa là không muốn cô suy nghĩ nhiều. Cô không ngạc nhiên, biết rõ tình huống này không nên quấy rầy anh. Lộ Thiếu Hành nhìn cô, chần chừ như muốn nói gì đó rồi lại thôi. Anh vươn tay ra rồi khựng lại, quay người đi ra cửa. Cô nhìn theo anh, lúc lâu sau mới gọi điện cho Tô Tự. Nghe được giọng của Tô Tự, cô lập tức dậy mặc quần áo rồi lao ra khỏi nhà, thậm chí không kịp chải đầu.

Tô Tự đang ngồi bó gối trước cửa căn hộ riêng của cô, trông đáng vẻ đáng thương như một con mèo bị bỏ rơi. Lê Họa chợt thấy lòng thắt lại, tại sao khi này cô lại không nghe điện thoại của Tô Tự cơ chứ, tại sao?

Cô lại gần, ôm Tô Tự vào lòng.

“Có chuyện gì thế?”

Tô Tự cầm lấy tay cô, tựa đầu vào ngực cô như muốn tìm kiếm sự ấm áp. Cảm nhận được cơ thể Tô Tự run rẩy, Lê Họa ôm thật chặt. Cô mong Tô Tự có thể khóc, nhưng không hề, điều này khiến cô càng không biết nên làm gì.

Đợi tâm trạng Tô Tự bình tĩnh hơn, Lê Họa đứng dậy mở cửa, đưa Tô Tự vào trong. Dưới ánh đèn sáng trưng, Lê Họa mới nhìn thấy trên người Tô Tự có nhiều vết thương như bị ai đánh. Cánh tay một bên bầm tím, một bên chảy máu.

“Sao thế này?” Lê Họa lay vai Tô Tự. Trước đây xảy ra vô vàn chuyện nhưng chưa bao giờ cô thấy Tô Tự rơi vào tình cảnh này.

Tô Tự kéo tay áo xuống, có vẻ không muốn nói chuyện này, nhưng nhìn Lê Họa lo lắng, cô đành gượng gạo mở miệng: “Mình vừa từ nhà họ Lộ qua đây”.

Lê Họa hiểu ra được phần nào, “Rồi sao?”.

“Lộ Diệc Cảnh đòi ly hôn.” Tô Tự run rẩy lấy bao thuốc lá trong túi ra, đưa cho Lê Họa một điếu.

Lê Họa chần chừ giây lát rồi cũng nhận lấy, khá lâu rồi cô không hút thuốc.

Tô Tự hít vài hơi rồi mới nói tiếp: “Mình với anh ta đánh nhau”, cô nhìn tay mình, “Đừng lo, anh ta còn bê bết hơn mình”.

Về điều này, Lê Họa hoàn toàn tin tưởng, Tô Tự nhất định không để bản thân chịu thua thiệt.

“Cậu thẹn quá hóa giận hay vì người đề nghị ly hôn là anh ta?”

“Không biết nữa.” Tô Tự lắc đầu, mỉm cười nhìn Lê Họa, “Xin lỗi nhé, phá hỏng buổi tối vui vẻ của cậu”.

Lê Họa ngẩn ra không hiểu gì. Tô Tự chỉ tay vào mấy vết đỏ trên cổ cô. Cô hận không thể lấy gì che hết những dấu vết lộ liễu đó.

Tô Tự thu tay về, xem ra, độ hòa hợp giữa hai người họ thật khiến người khác phải kinh ngạc.

“Cậu cứ thế chạy ra ngoài à?” Lê Họa muốn nói sang chuyện khác, những chuyện khó nói này dù là bạn thân cũng không muốn đề cập.

“Ừ.” Tô Tự ném đầu thuốc lá xuống, rút ra thêm một điếu nữa. Bị Lê Họa ngăn lại. Tô Tự đành quẩn điếu thuốc quanh ngón tay, xé giấy bọc khiến mùi thuốc tỏa ra trong không khí.

Lê Họa không biết nên an ủi Tô Tự thế nào, điều duy nhất có thể làm là ở bên cô ấy.

“Nếu Lộ Thiếu Hành bỏ rơi cậu, cậu sẽ thế nào?” Tô Tự chống hai tay ra phía sau, mắt nhìn xa xăm.

“Dù sao cũng không chết được.”

“Cậu nghĩ thoáng nhì!” Không biết đây là lời nói thật lòng hay chỉ là châm chọc, “Lộ Diệc Cảnh yêu người khác”.

Lê Họa nhìn chằm chằm bạn: “Cậu lại chơi cái trò thật giả kia à?”.

Hễ là bạn trai của Tô Tự, ai cũng sẽ trải qua cái trò “thật giả” của cô nàng. Trong thời gian hai người quen nhau, chàng trai kia nhất định sẽ gặp được một cô gái giống y chang Tô Tự nhưng tính cách thì khác nhau một trời một vực. Không may là tất cả bọn họ đều thích cô nàng “Tô Tự” dịu dàng nết na kia, rồi quay sang đòi chia tay với Tô Tự thật.

“Cậu có nghĩ mình điên rồi không?”

“Không.” Lê Họa phủ nhận, “Nhưng mà tại sao cậu cứ phải đóng giả em gái mình để thử lòng người khác?”.

“Lê Họa, cậu là đồ nhát gan, thật ra cậu cũng nghĩ như người khác, cho rằng mình điên, sao cậu không dám nói thẳng ra?”

“Mình không nghĩ vậy thật mà.” Lê Họa mỉm cười, “Đói chưa, mình nấu gì cho cậu ăn nhé”.

Tô Tự kéo cô lại: “Mình biết mình điên. Cậu có coi thường mình không? Có không? Mình biết mình xấu tính, chẳng có gì tốt đẹp cả. Người như mình không ai thích là phải. Nhưng tại sao bọn họ cứ thích người như Giang Tri Ngữ đó? Vì sao không thể thích mình? Vì sao chứ?”.

Lê Họa để mặc cho Tô Tự lay mình: “Cậu không có bố mẹ nhưng có ông nội yêu thương hết lòng. Mình có bố có mẹ nhưng không được ở bên họ, chẳng khác nào một mình. Cậu cho là tại sao?”.

Không có câu trả lời. Trên thế gian này lấy đâu ra một đáp án tuyệt đối.

Tô Tự buông tay.

Lê Họa cười: “Cậu hỏi nếu Lộ Thiếu Hành bỏ mình thì sao, sao cậu không hỏi liệu có một ngày mình bỏ Lộ Thiếu Hành không?”. Như thế cô nhất định phải có Lộ Thiếu Hành, còn anh có cô hay không cũng được.

Ở biệt thự Khuynh Thế, Lộ Thiếu Hành trở về đã thấy mọi người đông đủ ngồi trong phòng khách, sắc mặt ai nấy đều căng thẳng, ngoại trừ Lộ Ôn Diên cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì. Lộ Thiếu Hành hiểu rõ cậu em này đang thấy hả hê trong lòng. Lộ Ôn Diên vừa gây ra chuyện lớn, mà bây giờ Lộ Diệc Cảnh còn gây chuyện lớn hơn. Dù giữa anh em mà như vậy thì thật không phải, nhưng đã là chuyện dính đến phụ nữ, đàn ông đều ích kỷ.

Lộ Thiếu Hành gật đầu chào bố mẹ. Mẹ của Lộ Diệc Cảnh cũng vừa từ Mỹ về, lúc này đang ngồi khóc thút thít. Bà chỉ có một đứa con trai mồ côi cha từ nhỏ, thương yêu nó hết lòng, nào ngờ nó lại gây ra chuyện như vậy.

Lộ Chính Hoán và Lộ Chính Nhiên tỏ ra mất kiên nhẫn với mẹ của Lộ Diệc Cảnh. Diệp Tinh hiểu rõ tính chồng mình, lập tức đưa người phụ nữ kia vào phòng riêng. Bà ta không được coi là người nhà họ Lộ, cũng chẳng phải vợ của Lộ Chính Thiên. Hai người họ chưa kịp kết hôn thì Lộ Chính Thiên đã qua đời, người phụ nữ kia sau khi sinh Lộ Diệc Cảnh thì để con lại cho nhà họ Lộ nuôi nấng rồi nhận một khoản tiền sang Mỹ sinh sống. Về cuộc sống riêng của bà ta sau đó, nhà họ Lộ cũng không để ý đến.

Lộ Thiếu Hành có thể hình dung ra sự việc lần này lớn cỡ nào.

Lộ Chính Hoán và Lộ Chính Nhiên đều tỏ ra rất phẫn nộ.

Đường An An nháy mắt ra hiệu cho Lộ Thiếu Hành ngoan ngoãn, không nên làm gì lúc này. Bầu không khí trong nhà đông cứng như băng, nếu người gây chuyện là con trai của Lộ Chính Hoán hay Lộ Chính Nhiên, có lẽ đã bị phạt theo gia pháp, nhưng thứ tự lớn bé khác nhau thì sẽ chịu những nghiêm phạt khác nhau. Đây là một dòng họ có tính nguyên tắc tuyệt đối, luôn tin rằng không nghiêm khắc thì không thành người.

Lộ Ôn Thịnh ho khan một tiếng, chủ động nói với Lộ Thiếu Hành: “Chú ra xem cậu tư thế nào, khuyên nhủ nó vài câu”.

Lộ Thiếu Hành hiểu ý của Lộ Ôn Thịnh, khuyên nhủ chỉ là cái cớ, mang chút đồ ăn cho Lộ Diệc Cảnh mới là mục đích thật. Trước mặt bề trên không thể nói rõ ra. Anh gật đầu, đi vào căn phòng trong cùng, đây là căn phòng mà ông nội ở lúc sinh thời. Hồi nhỏ, mấy anh em họ đều không thích vào đây. Nhà đông anh em trai, suốt ngày nghịch ngợm chơi đùa, nhiều lần ông nội phạt bọn họ trong căn phòng này. Người duy nhất ít bị ông phạt có

lẽ là cô em út Lộ Tuyết Thần, nhưng cô gái này đã bị đuổi ra khỏi nhà vì khiêu chiến tranh giành quyền lực.

Lộ Diệc Cảnh đang bị phạt quỳ trước bức vẽ chân dung ông nội. Lộ Thiếu Hành nhìn bức vẽ, trong trí nhớ của anh, ông nội không trẻ như vậy, không rõ được vẽ từ bao giờ, nhưng thần thái nghiêm túc không lẫn đi đâu được. Xem ra, đúng là tính tình trời sinh.

Trên người Lộ Diệc Cảnh chi chút vết thương, nhìn bộ dạng vô cùng nhếch nhác.

“Giỏi quá nhỉ!”

Lộ Thiếu Hành ngồi xuống bên cạnh, nhìn vẻ mặt chưa hết giận của Lộ Diệc Cảnh.

“Anh đừng khuyên bảo gì em hết. Kiểu gì em cũng phải ly hôn, nhất định em không chịu thỏa hiệp nữa đâu, cứ để mọi người đánh chết em, bỏ đói em cũng được.”

“Vậy thì chú cứ chết đói đi để anh báo cáo kết quả cho ông Giang.”

Lộ Diệc Cảnh trừng mắt nhìn Lộ Thiếu Hành: “Sao anh cứ giúp người ngoài thế?”.

“Chú cũng thừa biết bố anh làm chính trị cần có sự hỗ trợ ngầm từ ông Giang mà. Còn cả bác cả nữa...” Lộ Thiếu Hành ngừng lại, “Chú chỉ nghĩ đến lợi ích của mình, người khác đương nhiên cũng chỉ nghĩ đến lợi ích của họ”.

Hơn nữa, trong mắt bề trên, đám con cháu như họ chỉ là vai hề mà thôi, đóng tài khoản ngân hàng, không có tiền tiêu, không có nơi nào để đi, ắt phải về nhà nhận sai.

Về điểm này, Lộ Thiếu Hành phải thừa nhận Lộ Tuyết Thần đáng khen, nói đi là đi, không cần một đồng nào của gia đình mà vẫn sống ung dung tự tại. Máy gã đàn ông nhà này còn không bằng đứa con gái.

“Mở miệng ra là châm chọc. Mọi người đâu biết em phải chịu đựng những gì. Cô ta dám...” Lộ Diệc Cảnh cắn răng, cả đời này có lẽ đây là lần đầu tiên thấy khiếp vía đến vậy, “Đã không chịu ly hôn, còn tưởng em dễ bắt nạt”.

Lộ Thiếu Hành gật đầu: “Uống nước đi, uống rồi xả giận tiếp”.

Lộ Diệc Cảnh liếc anh một cái, chấp nhận gạt bỏ sĩ diện sang một bên để uống nước.

“Cô ta đóng giả thành một người khác để gài bẫy em. Em biết giấu mặt vào đâu bây giờ?”

“Sao cậu không tự trách bản thân ngu ngốc để bị lừa dễ dàng như thế?”

“Tại cô ta đóng quá đạt...” Từng chi tiết nhỏ nhất cũng được chú ý đến, nếu không phải anh ta cố tình thăm dò, tuyệt đối không tin được trên thế gian này có màn kịch hoàn hảo đến vậy. Thật khiến người ta phải kinh ngạc! Những gì có ở Tô Tự thì không có ở cô gái kia, thói quen của Tô Tự trái ngược hoàn toàn với cô gái kia, kiểu tóc khác nhau, điệu cười khác nhau, cho dù gương mặt giống nhau nhưng phong thái toát ra quả thật là hai người.

Huống hồ, trong mắt Lộ Diệc Cảnh, Tô Tự là cô nàng tiểu thư đỏng đảnh không biết gì, làm sao có thể thiết kế trang phục?

Bị lừa một cách triệt để, Lộ Diệc Cảnh không thể không phục Tô Tự. Diễn xuất tốt như thế tại sao không đi tranh giải nữ hoàng điện ảnh thế giới?

Đợi Lộ Diệc Cảnh oán thán một hồi, Lộ Thiếu Hành mới thở dài: “Chú tức giận vì bị cô ta lừa gạt, hay vì thích... một mặt khác của vợ mình?”.

Lộ Diệc Cảnh im lặng nhìn Lộ Thiếu Hành, không biết trả lời ra sao.

Lộ Thiếu Hành xoa hai bàn tay, chán nản bỏ ra ngoài.

Lộ Ôn Diên đợi bên ngoài: “Sao rồi?”.

“Không có gì.”

“Thế này mà còn bảo không có gì, vậy xin hỏi ông anh yêu quý của tôi, như thế nào mới là có gì?”

Lộ Thiếu Hành hờ hững nhìn Lộ Ôn Diên: “Như chú bị bắt gian tại trận ấy”.

Lộ Ôn Diên mặt biến sắc.

“Chúng nó không ly hôn được đâu.” Lộ Thiếu Hành ung dung nói. Hiện giờ Lộ Diệc Cảnh chỉ đang tức giận quá mà thôi, nếu thật sự muốn ly hôn thì đã chẳng để bản thân chịu thiệt như vậy.

Lộ Ôn Diên ngờ vực: “Tính Diệc Cảnh đâu có dễ chịu sự sắp đặt của người khác”.

Lộ Thiếu Hành hất cằm: “Có thể đúng như Diệc Cảnh nói, nó mới là đứa nghe lời người lớn nhất trong nhà mình, cũng là đứa khiến người lớn yên tâm nhất”.

Lộ Ôn Diên “hừ” một tiếng: “Để em vào xem”.

“Đúng là chú nên vào xem, không có nó, chú đã thảm hơn rồi.” Lộ Thiếu Hành nói ẩn ý. Đám cưới giữa hai nhà Lộ - Giang vốn được sắp xếp cho Lộ Ôn Diên, nhưng Lộ Diệc Cảnh đã gánh thay. Lần này, vợ chồng Lộ Chính

Hoán và Diệp Tinh phát hiện Lộ Ôn Diên có điều bất thường, liền gọi Lộ Ôn Thịnh lập tức về nước, nhằm đe dọa Lộ Ôn Diên, nhưng Lộ Ôn Diên vốn chẳng bận tâm đến chuyện này. Nếu không phải Lộ Diệc Cảnh tự động làm con thiêu thân, có lẽ vợ chồng Lộ Chính Hoán đã suốt ngày phải lo chính đốn con trai mình rồi.

“Anh thì tốt hơn bọn em được bao nhiêu.” Lộ Ôn Diên cười sâu xa: “Bác hai hện Tô lão gia ăn cơm đấy, chắc anh sẽ phải đi tiếp thôi, nhị tiểu thư nhà họ Tô đã từ nước ngoài về rồi hả? Hình như ngày trước cô ta học cùng trường đại học với anh, không biết đã gặp chưa?”.

Lộ Thiếu Hành trầm ngâm, hóa ra đây mới là nguyên nhân anh bị gọi về hôm nay

CHƯƠNG 49

Mấy cậu con trai trong nhà liên tiếp gây náo loạn khiến người lớn không được yên. Về phần Lộ Thiếu Hành, phải sớm có sắp xếp thì họ mới yên tâm.

Lộ Thiếu Hành đêm đó phải ở lại nhà, trong nhà có chuyện lớn như vậy, anh không thể rời đi ngay. Không biết Lộ Ôn Diên và Lộ Diệc Cảnh nói chuyện thế nào, anh vẫn có chút lo lắng. Lộ Ôn Diên tính tình nóng nảy, làm việc không để ý đến hậu quả, chỉ sợ lại đổ thêm dầu vào lửa. Lộ Diệc Cảnh gây chuyện lớn như vậy, chỉ có thể ngoan ngoãn ở nhà chờ đợi. Lộ Thiếu Hành cũng chẳng khá khẩm hơn, vừa mới đứng dậy liền bị Đường An An kéo tay nhắc nhở: “Năm rưỡi chiều nay, không được về muộn”.

“Vâng.” Anh đáp.

Thời điểm này, anh không được phép từ chối bất kỳ điều gì, bằng không, lửa có thể cháy đến mình ngay lập tức. Đêm qua trước khi ngủ, Lộ Chính Nhiên đến phòng anh nói chuyện riêng. Lộ Diệc Cảnh là con trai duy nhất của Lộ Chính Nhiên, mọi người trong nhà đều thương yêu nó, nhưng bên trong còn có nguyên nhân khác. Sinh ra đã không có bố, được chú bác nuôi nấng, không ai dám mắng mỏ nhiều nên dần dần hình thành tính tình như vậy. Lộ Thiếu Hành làm anh, nên làm gương cho các em. Đã nói đến thế, bữa cơm ngày hôm sau anh cũng không có cơ nào để từ chối.

Nhà họ Tô có hai cô con gái, một cậu con trai. Kỳ lạ là người thừa kế Tô Thiên Mặc rất ít khi xuất hiện công khai. Lộ Thiếu Hành chỉ được nghe qua vài chuyện về Tô Thiên Mặc chứ chưa từng gặp cô ta bao giờ. Số đông đàn ông đều nghĩ rằng phụ nữ chỉ cần sống an nhàn vui vẻ là được rồi, cần gì phải dốc sức trên thương trường tranh giành đấu đá. Chính vì suy nghĩ này nên Lộ Thiếu Hành hiện tại không có bất kỳ hứng thú nào với cô nàng Tô Thiên Mặc kia, tuy vậy anh cũng không dám nói thẳng. Nếu để bố mẹ biết

anh không thích Tô Thiên Mặc, nhất định anh sẽ bị bắt xem mặt cô con gái thứ hai Tô Thiên Linh. Vậy càng thêm rắc rối.

Đã đồng ý rồi thì sẽ làm, đây là tác phong xưa nay của Lộ Thiếu Hành. Đúng giờ, anh lái xe đến Yên Thành, một nhà hàng mới mở khá nổi tiếng. Đây là lần đầu tiên anh đến nhà hàng này, “may mắn” sao vừa bước xuống xe đã bắt gặp người quen.

Người đầu tiên trong số họ trông thấy Lộ Thiếu Hành, lập tức tươi cười tiến lại chào hỏi. Họ tới đây dùng bữa và bàn chuyện làm ăn. Sau khi đổi phương nhắc lại câu “có cơ hội mong được hợp tác” đến lần thứ ba, Lộ Thiếu Hành mới mỉm cười đáp lại: “Nhất định rồi”. Ánh mắt của anh không hề dừng lại trên người Lê Họa đang đứng cuối cùng. Sau đó, họ đi lướt qua nhau.

Lê Họa cũng không nhìn Lộ Thiếu Hành nên không biết vẻ mặt anh lúc này thế nào, thoáng ngẩng đầu, chỉ còn trông thấy bóng lưng.

Lộ Thiếu Hành bước vào phòng riêng, Lộ Chính Nhiên và Tô Mục đã có mặt.

“Bố!” Anh gật đầu, “Bác trai!”.

Tô Mục tươi cười nhìn Lộ Thiếu Hành: “Ngồi xuống đi, bác với bố cháu vừa nhắc đến cháu. Mấy đứa trẻ thời nay đúng là sinh đúng thời đại tốt, có điều kiện được làm những việc bản thân mình muốn”.

Bên cạnh có một cô gái đang ngồi, kiểu con gái xuất thân từ những gia đình như vậy, ngoại hình kỳ thực không khiến người khác phải lo nghĩ. Đàn ông chọn vợ nếu có tiêu chuẩn thì có lẽ vẫn ưu tiên vẻ ngoài xinh đẹp quyến rũ, cho dù cô gái đó chỉ được thừa hưởng một nửa vẻ đẹp của mẹ cũng được. Huống hồ cô gái này nhất định là không chỉ thừa hưởng một nửa.

Có lẽ là do tâm trạng bị ảnh hưởng nên Lộ Thiếu Hành chẳng có hứng thú thường thức vẻ đẹp của cô gái kia.

“Đây là Thiên Linh nhà chúng tôi, chẳng mấy khi ra ngoài, hôm nay có dịp ra ngoài học hỏi một chút.” Tô Mục vui vẻ giới thiệu.

Tô Thiên Linh gật đầu chào Lộ Thiếu Hành: “Bà chị đại ân đại đức của tôi chắc chắn là đến muộn rồi, tôi đăng nào cũng rảnh rồi nên tới trước tiếp chuyện mọi người”.

Cô ta nói với vẻ tự nhiên, ngậm ám chỉ rằng, người được giới thiệu cho Lộ Thiếu Hành là chị gái Tô Thiên Mặc, chứ không phải bản thân cô ta.

Tô Mục gật đầu: “Thiên Mặc vừa gọi điện báo là sắp đến nơi rồi”.

“Anh sinh được cô con gái giỏi giang thật khiến người khác phải ngưỡng mộ.” Lộ Chính Nhiên nói nửa đùa nửa thật.

Tô Mục nghe vậy lấy làm tự hào. Cô con gái này chính là niềm kiêu hãnh của ông ta, luận về ngoại hình hay tài trí, Tô Thiên Mặc đều không thua kém ai.

“Thiếu Hành nhà anh cũng đâu có tầm thường, chắc chắn đã giúp đỡ anh rất nhiều nhỉ? Già cả như chúng ta chỉ mong con cái có chí là yên tâm nghỉ ngơi rồi.”

Lộ Chính Nhiên nhìn con trai: “Tôi chỉ mong nó không gây ra chuyện gì để tôi phải lo lắng là cảm ơn ông trời lắm rồi”.

Lộ Thiếu Hành nhìn điện thoại, đã năm phút trôi qua. Rất hiếm khi anh thấy thời gian trôi chậm như vậy. Mười phút sau, chuông reo. Anh cười thầm, cầm điện thoại lên nghe.

“Chuyện gì thế?”

Anh cau mày, nói tiếp: “Tôi biết rồi, tôi qua ngay”.

Sau đó, anh đứng dậy, vẻ mặt khó xử: “Cháu xin lỗi, giờ cháu có chút việc đột xuất phải giải quyết”.

Cử chỉ của anh không đến mức gấp gáp, thái độ vẫn bình tĩnh. Lộ Chính Nhiên cũng đã chú ý đến cái nhíu mày vừa rồi của con trai, chỉ phất tay nói: “Đi đi.”

Nếu như anh tỏ ra gấp gáp, Lộ Chính Nhiên sẽ càng thêm nghi ngờ. Mọi việc thật giả lẫn lộn chỉ nên có chừng mực, không nên làm quá.

Tô Mục cười cười: “Thanh niên nên đặt sự nghiệp lên trên, cháu cứ đi đi, để bác với bố cháu tâm sự cũng được”.

Lộ Thiếu Hành bấy giờ mới gật đầu cáo lui. Anh liếc nhìn điện thoại của mình, cười xấu xa. Nhưng mới đi ra vài bước thì nhận ra đằng sau có tiếng bước chân, anh quay đầu lại: “Cô Tô có việc gì sao?”

Tô Thiên Linh nhìn anh giây lát rồi cười: “Cho tôi xin số điện thoại của Kỷ Y Đình được không?”. Đoạn, cô ta chìa tay ra, đưa bút cho anh.

Lộ Thiếu Hành không do dự viết ra một dãy số, trong lòng tự hỏi tại sao thiên kim tiểu thư chỉ ở trong khuê phòng lại biết anh và Kỷ Y Đình có quan hệ. Cũng chẳng phải chuyện của mình nên anh không quá tò mò.

Lê Họa đi ra cùng mọi người, cô được một nữ đồng nghiệp đỡ, sắc mặt đã đỏ bừng. Đồng nghiệp kia tỏ ra lo lắng, không ngờ một cô gái nhìn qua yếu đuối mà có thể uống cạn một ly rượu như vậy.

“Có sao không?”

Lê Họa ôm ngực, dáng vẻ mệt mỏi: “Không sao”.

Cô không muốn cho mọi người biết quá thật mình không sao, nếu như để họ biết trữ lượng của cô rất tốt thì sau này lại càng phiền phức. Cô không muốn trở thành người như vậy, thỉnh thoảng tiếp khách uống một hai ly thì được. Trước đó, trưởng ban đã nhắc nhở các cô phải thuyết phục được đối tác ký hợp đồng lần này, kết quả sẽ được dùng để đánh giá thời gian thử việc.

Trong số cộng sự của Lê Họa, có một người nhất định sẽ trở thành nhân viên chính thức do có “ô dù”. Bởi vậy, những người còn lại càng thêm áp lực cạnh tranh.

Vừa nãy, có một người đàn ông lạ trông thấy mấy người phụ nữ, liền cố ý rót mấy ly rượu hòng dọa các cô, nói là uống hết mới nể mặt họ, công việc cũng dễ thương lượng hơn. Các cô nhìn nhau e ngại, uống say không biết chuyện gì sẽ xảy ra, chỉ vì công việc mà để bản thân chịu thiệt thì không đáng. Lê Họa uống cạn ly rượu kia liền gục vào người đồng nghiệp ngồi cạnh. Những người còn lại thấy vậy cũng không thể chối từ được.

Trông thấy chiếc xe quen thuộc đỗ bên ngoài, Lê Họa quay sang nói với đồng nghiệp mình đã tỉnh rượu, có thể tự bắt xe về, mãi mới thoát được sự nhiệt tình của họ. Có lẽ vì hành động “trượng nghĩa” của cô khi nãy nên mọi người cũng quan tâm cô hơn.

Đợi đồng nghiệp đi xa rồi, Lê Họa mới thông thả bỏ tay vào túi áo, đi về phía chiếc xe kia.

Lộ Thiểu Hành ánh mắt lạnh băng, ngồi trong xe đợi cô đi tới. Cô mở cửa sau nhưng không được, đành đi sang bên kia ngồi vào ghế phụ lái. Trong xe ấm hơn ngoài trời rất nhiều, cô xoa xoa hai tay với nhau.

“Ăn nhanh vậy à?” Cô cười hỏi anh, đoán là anh đến dự tiệc.

Lộ Thiểu Hành mím môi, không nói gì, chỉ lẳng lặng nhấn chân ga phóng đi. Anh đương nhiên sẽ không chủ động nói ra mình đã đợi ngoài này bao

lâu. Đây là hành vi mà anh định nghĩa là “ngu ngốc”, nên không ai biết thì tốt hơn. Từ sau khi vô tình gặp cô ở đây, anh đã kiếm cớ để ra ngoài, đợi cô suốt từ này đến giờ. Anh vốn tưởng rằng giữa hai người có sự ăn ý ngầm, cô cũng sẽ tìm cách rời khỏi đó để ra gặp anh. Con người nhiều lúc thật nực cười, đối phương không yêu cầu mình làm vậy, mình tự làm rồi lại hy vọng nhận được hồi đáp từ đối phương. Khi không được như ý muốn thì bắt đầu nảy sinh bất mãn trong lòng.

Bị phớt lờ, Lê Họa bối rối: “Có chuyện gì thế?”.

Lộ Thiếu Hành vẫn nhìn chăm chăm phía trước, vẻ mặt nghiêm nghị. Cô nghiêng người sang chỗ anh: “Công việc có vấn đề gì sao?”.

Hơi thở của cô tỏa ra mùi rượu, anh nhíu mày: “Em uống rượu đấy à?”.

“Một chút thôi.” Cô đáp lơ đãng.

Cho đến tận lúc xuống xe, sắc mặt Lộ Thiếu Hành vẫn khó đăm đăm. Lê Họa chủ động ôm lấy cánh tay anh: “Để em đoán xem ai to gan dám chọc giận cậu hai của chúng ta nào. Đúng là không biết trời cao đất dày gì cả”.

Lộ Thiếu Hành buồn cười nhưng cố kiềm chế. Người đó quả thật là không biết trời cao đất dày!

Hôm nay vào thang máy, hai người rốt cuộc cũng gặp được hàng xóm. Đối phương nhìn họ bằng ánh mắt kỳ lạ khiến Lê Họa cảm thấy khó hiểu: “Sao người ta lại nhìn mình như thế?”.

Lộ Thiếu Hành đi đằng trước, nghe cô hỏi vậy bèn ngoảnh đầu đáp: “Chắc tưởng anh là gian phu được em bao dưỡng”.

“Có mà thấy anh trên mặt báo rồi, cho rằng em là nhân tình được anh bao dưỡng thì có!” Giọng nói của cô mang chút nũng nịu nhẹ nhàng.

“Báo nào?” Anh vừa mở cửa vừa hỏi.

Cô không trả lời, anh quay lại nhìn cô.

“Anh vào đi!” Đứng đây chặn lối làm sao cô vào được.

Lộ Thiếu Hành vẫn đứng yên, lưng tựa mép tường.

“Nếu anh không về, có phải ngày nào em cũng về muộn thế này không?”
Đi tiếp khách ăn uống đến khuya như vậy.

Lê Họa nhíu mày, mùi rượu trên người khiến cô cảm thấy khó chịu, chỉ muốn nhanh chóng đi tắm.

“Công việc của em mà.”

“Công việc...” Anh lặp lại.

Thật lạ lùng. Anh muốn cô trở nên tự tin, muốn cô có thể tự mình sống tốt. Nhưng khi làm đúng như những gì anh muốn, anh lại cảm thấy bất mãn.

“Đúng.”

“Vậy thì bỏ việc đi.” Lúc này anh mới tránh ra để cô vào nhà, hai tay khoanh trước ngực, “Em thích công việc thế nào? Nhàn hơn?”. Anh hoàn toàn có thể sắp xếp cho cô, không cần cô phải xoay quanh người khác.

Lê Họa không nói gì. Cô không muốn dựa dẫm vào anh, không muốn mọi thứ của cô đều liên quan đến anh.

“Em thích như bây giờ.” Cô ngẩng đầu nhìn anh.

“Như bây giờ nghĩa là tiếp rượu đám người đó?” Lộ Thiếu Hành có chút tức giận, sự bất mãn trước đây được dịp bộc phát.

Lê Họa cũng bắt đầu không vui: “Tùy anh nghĩ sao cũng được”. Nói rồi, cô quay người ra khỏi thang máy.

Lộ Thiếu Hành giữ cô lại: “Em lại đang giận đối cái gì thế hả?”.

“Chẳng nhẽ anh không nhận ra từ trước tới giờ người giận đối luôn là anh, còn em lúc nào cũng chiều theo ý anh? Bây giờ em không muốn nghe theo anh nữa, không được à?” Cô hất tay anh ra.

Lộ Thiếu Hành lại kéo cô về: “Em đang ầm ức đấy à?”.

“Đúng vậy đấy.” Cô nhìn thẳng anh bằng ánh mắt kiên định.

Anh cũng lạnh lùng nhìn lại cô.

Thời gian ở cạnh nhau không nhiều nhưng lại hay cãi cọ.

“Em đâu phải trẻ con nữa.”

“Đúng em không phải trẻ con, nhưng anh còn hơn cả trẻ con!” Cô cúi đầu, thở dài, “Anh muốn em thế nào mới được? Trở thành người phụ nữ làm mọi thứ theo ý anh? Hằng ngày ở nhà chuẩn bị cơm nước đợi anh? Lúc nào cũng xoay quanh anh, hi sinh cuộc đời duy nhất này cho anh?”.

“Anh không nói vậy.”

Cô gật đầu: “Ừ, anh không nói thế, nhưng em lại cảm thấy thế, có phải suy nghĩ của chúng ta quá khác nhau không?”.

“Em làm sao vậy hả?”

“Không biết.” Có lẽ chỉ muốn rửa sạch mọi dấu vết “Lộ Thiếu Hành” trên người.

Thật lòng, anh cũng không biết phải thế nào với cô.

CHƯƠNG 50

Chuyện ân ái của nam nữ phần lớn được coi là biểu hiện yêu thương nồng đậm, nhưng trong một số hoàn cảnh khi mà người ta không biết phải làm gì để phá vỡ cục diện bế tắc thì đó lại là phương thức giải tỏa bất mãn tức thời. Cả hai người đều biết, họ đúng với trường hợp sau. Nếu như cần nhờ đến chuyện này để duy trì mối quan hệ, thì thật sự khiến người ta thương cảm. Lộ Thiếu Hành không biết tại sao, cũng không thấy có gì sai. Còn Lê Họa biết nguyên do nhưng lại không muốn đụng chạm đến, cô chỉ chờ đợi kết quả cuối cùng bất luận nó thế nào, thái độ này giúp cô bớt đi nỗi sợ hãi.

Đến giờ đi làm, Lê Họa ra cửa, đang thay giày thì nghe tiếng Lộ Thiếu Hành truyền tới: “Mấy hôm nữa anh phải đi công tác”.

Lê Họa gật đầu. Càng tốt, đỡ phải gặp nhau rồi cãi vã. Cô không thích cãi nhau với anh, chỉ cần anh không kiếm chuyện thì cô cũng sẽ không chủ động nhắc đến.

Có điều, Lộ Thiếu Hành không thả tự do cho cô ngay, còn lái xe đưa cô đến công ty. Thật ra anh cũng chẳng phải đi công tác gì, trong lòng biết rõ với tình trạng này, chỉ dăm ba câu là sẽ khiến hai người trở nên xa cách. Không biết khúc mắc ở đoạn nào, trong đời anh rất ít khi gặp phải chuyện phiền toái như vậy.

Công việc của Lê Họa quả thật rất bận rộn, phần lớn thời gian của cô dồn vào đó cho dù kết quả nhận được cũng không tương xứng là bao, nhưng cô tình nguyện như vậy. Không phải cô trông chờ đạt được cái gì, chỉ đơn giản là mong muốn làm tốt mọi việc để bản thân không hối hận.

Lộ Thiếu Hành về nhà, mọi người không tỏ thái độ gì, ngay cả Đường An An cũng không hỏi anh về chuyện Tô Thiên Mặc. Anh ngồi trong sân một

lúc thì Lộ Diệc Cảnh trở về, vết thương trên mũi vẫn còn sưng nhưng đã đỡ hơn nhiều.

“Anh hai!”

“Đi đâu về thế?”

“Sân bay.”

Lộ Diệc Cảnh phải ra sân bay tiễn mẹ cậu ta về nước. Lộ Thiếu Hành gặt đầu, châm một điếu thuốc rồi lại trầm ngâm.

Thấy vậy, Lộ Diệc Cảnh không vào nhà luôn, “Anh sao thế?”.

“Ôn Diên đâu?”

Lộ Diệc Cảnh chợt cười: “Đố anh đoán ra anh ấy đi đâu, với ai?”.

“Chịu chấp nhận rồi à?”

“Không biết, chắc là chia tay với cô gái kia rồi. Anh ấy đi với tiểu thư nhà họ Tĩnh.” Lộ Diệc Cảnh gõ bàn, “Anh thấy chưa, đúng là các bác nhà mình lợi hại. Mấy anh em mình chỉ như con châu chấu trong lòng bàn tay họ thôi. Cứ tưởng mình nhảy cao nhảy xa lắm, ai ngờ vẫn chỉ ở trong lòng bàn tay người khác, cố trốn thoát là bị bóp chết lúc nào không hay”.

Nghe vậy, Lộ Thiếu Hành lấy làm lạ. Điều này không giống với tính cách của Lộ Ôn Diên. Rốt cuộc là vì sao?

Anh thở dài, tiếp tục hút thuốc.

Lộ Diệc Cảnh ngồi đối diện, nhìn anh hồi lâu lại nói: “À thế người ấy của anh dạo này vẫn ổn chứ?”.

Lộ Thiếu Hành tâm trạng đang không tốt, không muốn nói nhiều: “Chú hỏi thằng Tô Tự có phải hơn không?”.

Lộ Diệc Cảnh há hốc miệng. Ông anh này đúng là không biết nể mặt người khác.

Có thể do mình quá nhàm chán nên khi nhận được lời mời họp lớp, Lộ Thiếu Hành không hề từ chối. Đây là lần đầu tiên anh tham gia mấy buổi tụ họp kiểu này. Không phải anh làm cao, chỉ là anh ghét cái cảm giác mất đi sự vô tư ngày trước, thay vào đó là những so sánh, bình luận về công việc, về cuộc sống của nhau. Huống hồ, trong tiềm thức mọi người luôn có cái ý nghĩ là “Dù sao thì cậu may mắn được sinh ra trong gia đình có điều kiện, thừa hưởng mọi thứ của bố mẹ, có phải tự mình làm được đâu mà kiêu ngạo?”, nếu sự xuất hiện của anh mang đến nỗi bất bình cho mọi người, anh không nên có mặt thì hơn. Nhưng lần này, anh lại đồng ý đi.

Thấy Lộ Thiếu Hành đến, mọi người cũng không tỏ ra quá ngạc nhiên hay tò mò. Mỗi người đều biết cách duy trì sự điềm tĩnh của bản thân, không nên quá vồ vập với một người nào đó. Tuy vậy, vẫn có không ít người hỏi xin danh thiếp của anh, đương nhiên là để liên hệ làm ăn hoặc phòng khi cần giúp đỡ.

Mọi vấn đề được nhắc đến trong buổi họp lớp đều là những thứ cũ rích và tẻ nhạt, nào là công việc, kết hôn, xem mặt... Phụ nữ thì nói chuyện mỹ phẩm, hàng hiệu...

Lộ Thiếu Hành ngồi một lúc, cảm thấy không thoải mái cho lắm nhưng vẫn duy trì thái độ tự nhiên. Có người quen thân trước đây ra bắt chuyện: “Trác Dực Đình kết hôn rồi hả?”.

“Mới đính hôn thôi.”

“Mấy người các cậu đúng là rắc rối...”

Cũng phải, Lộ Thiếu Hành cho rằng chuyện đó thật rườm rà, trước khi kết hôn còn làm một bữa tiệc đính hôn long trọng, quả thật lãng phí.

“Ồ ai đây?” Có người hét lên, “Chẳng phải cô ấy đã...”.

“Chào mọi người! Tôi là Hậu Gia Lâm.” Đối phương chủ động giới thiệu, tránh để mọi người phải suy đoán. Cô ta có gương mặt rất giống với chị gái mình, phong thái lại càng giống hơn.

Sự xuất hiện của Hậu Gia Lâm khiến mọi người đột nhiên nhớ đến cô gái xấu số sớm qua đời trước kia. Bầu không khí bỗng nhiên lắng xuống. Người đi cùng Hậu Gia Lâm giải thích rằng mình vô tình gặp một người giống Hậu Gia Tương, liền đi tới hỏi xem có phải em gái của Hậu Gia Tương không, quả nhiên là đúng, bèn đưa cô ấy đến đây luôn. Mọi người bắt đầu xôn xao hỏi chuyện Hậu Gia Lâm.

Lộ Thiếu Hành ngồi yên trong góc, tay cầm ly rượu khựng lại.

Anh có phần không thích ứng được với cảm giác này. Vốn dĩ không muốn nhớ đến một người, nhưng dưới sự nhắc nhở của người khác, những chuyện cũ lại từ từ được hồi tưởng.

Đàn ông hầu như ai cũng hứng thú với cái đẹp, chỉ là biểu hiện ra ngoài khác nhau mà thôi. Mấy người đàn ông xúm lại bắt chuyện với Hậu Gia Lâm, giọng nói của cô ta vừa ngọt ngào vừa trong trẻo. Hậu Gia Tương cũng ghi dấu ấn với mọi người như vậy. Cảm giác quen thuộc này bỗng nhiên bị gọi lại, anh nhìn sang phía đó. Đúng lúc Hậu Gia Lâm cũng nhìn về phía anh và mỉm cười. Không phải nét đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nhưng lại mang đến cho người khác cảm giác thư thái.

Lộ Thiếu Hành uống một ngụm rượu. Kỳ lạ là, từng câu từng chữ mà Hậu Gia Lâm nói đều chui vào tai anh một cách rõ ràng. Mấy năm qua cô ta định cư ở nước ngoài, vừa về nước chưa lâu, đã đi du lịch được vài nơi. Cô ta vui vẻ đề cử cho mọi người những địa điểm du lịch thú vị, chia sẻ kinh

nghiệm lựa chọn tuyến đường. Cô ta thích ở lại một nơi thật lâu để ngắm phong cảnh rồi mới đi, sau đó còn viết bài trên mạng xã hội, cũng có chút tiếng tăm nhất định.

Buổi họp lớp kết thúc lúc nào, không ai để ý. Mọi người cùng nhau đi ra, một vài người thì muốn chơi tiếp, một vài người phải về.

Lộ Thiếu Hành đang đứng đó thì Hậu Gia Lâm đi tới bên cạnh, lên tiếng: “Anh có thể đưa em về được không?”.

Anh nhìn cô ta giây lát, xác định được hàm ý trong nụ cười của đối phương, “Được”.

Hai người đi cạnh nhau, Hậu Gia Lâm bỗng nói: “Thật ra em có biết chút ít về anh”.

“Vậy à!” Anh hơi nhếch miệng. Trước đây Hậu Gia Tương từng kể có một cô em gái nhưng anh chưa từng gặp.

“Chị gái em có nói với em về anh.” Hậu Gia Lâm nói mà không dám nhìn Lộ Thiếu Hành. Thật ra bản thân cô ta chủ động hỏi chị gái mình. Vô tình trông thấy tấm ảnh ba người, cô ta biết trong đó có một người mà chị mình thích, bèn hỏi: “Chị, đâu là bạn trai chị thế?”.

Khi Hậu Gia Tương chỉ vào người con trai đứng giữa, không hiểu sao, trong lòng cô ta bỗng kích động: “Còn đây là ai, người bên cạnh này là ai?”.

“Bạn học.”

“Chị, sao chị lại thích anh ấy?” Người bên cạnh này trông rất được mà.

“Thích là thích vậy thôi.” Lúc trả lời câu đó, Hậu Gia Tương cười rạng rỡ như ánh nắng lấp lánh. Người đàn ông cô yêu duy nhất chính là Kỷ Y Đình.

Lộ Thiếu Hành cảm thấy hiếu kỳ, hỏi: “Chị gái em nói gì về anh?”.

“Nói anh rất tốt.”

Lộ Thiếu Hành cười.

Lê Họa và đồng nghiệp tìm mãi mới đến đúng địa điểm cần đến.

“Tại sao đã muộn thế này rồi còn bắt chúng ta đến đây. Tức chết đi được, tăng ca cũng vừa phải thôi chứ!” Đồng nghiệp than thở với giọng bất bình.

“Thôi được rồi, đến nơi rồi, hạ hỏa đi! Tức giận là chóng già lắm đấy!”

“Tôi không giận, không giận!” Nói rồi cũng cười xòa.

Đang đi, Lê Họa bỗng dừng lại.

“Này, cô sao thế?” Đồng nghiệp nhìn theo hướng Lê Họa đang nhìn, thấy một đôi nam nữ đi bên kia đường, trò chuyện khá vui vẻ và thoải mái, không có những cử chỉ và hành động thân mật như những cặp tình nhân khác.

“Lâu lắm mới thấy một đôi như vậy.” Đồng nghiệp kéo tay Lê Họa, “Hay mình qua đằng đó xem họ có đẹp trai xinh gái không đi!”.

Lê Họa khựng người lại. Đi công tác... thật nực cười!

Cô để mặc đồng nghiệp lôi đi, đến một vị trí thích hợp, đã có thể trông thấy rõ hai người kia.

“Oa, đúng là đẹp đôi.” Đồng nghiệp của cô lấy điện thoại ra định chụp ảnh. Đã trông thấy nhiều cặp đôi đùa nghịch hoang tử ếch với công chúa, hiếm có đôi nào đẹp cả hai như vậy. Thời nay mỹ nhân đều thích cặp kè đại gia, ảnh

hưởng lớn đến thế hệ sau. Còn cặp đôi này trai xinh gái đẹp, nhất định con cái cũng được hưởng gen.

Thấy đồng nghiệp định đi lên phía trước chụp chính diện, Lê Họa vội ngăn lại: “Thôi thôi, đi làm nốt việc cho xong đã còn về”.

“Cô không thấy bọn họ rất đẹp đôi à? Đăng ảnh lên mạng sẽ hot lắm đấy...”

“Đăng lên mạng làm gì?” Lê Họa cản, “Cô không thấy những đôi được ca tụng là kim đồng ngọc nữ cuối cùng đều tan rã à? Hơn nữa những người khoe hạnh phúc trên mạng xã hội quá nửa đều chia tay. Thấy được cái hay thì giữ trong lòng là được rồi.”

Vị đồng nghiệp kia ngẫm nghĩ giây lát rồi gật gù: “Cũng phải, thấy bao nhiêu cặp ly hôn rồi”.

Sau đó, hai người rời đi. Lê Họa cầm tập tài liệu trong tay, trong lòng nghĩ đến cô gái kia, gương mặt rất quen thuộc.

Đó là cô gái mà cô bắt gặp trên máy bay hôm trước?

Và cả cô gái trong bức ảnh của Lộ Thiếu Hành.

Đều là một người.

Đồng nghiệp vỗ vai cô: “Đừng có tự ti, tôi thấy cô cũng xinh mà”.

Lê Họa chỉ cười, không nói gì.

“Hai người đẹp theo hai kiểu khác nhau.” Đồng nghiệp tiếp tục.

“Khác thế nào?” Lê Họa cũng muốn kiếm chuyện gì nói để quên đi khó chịu trong lòng.

“Cô gái kia xinh tươi như ánh mặt trời mùa xuân, còn cô... đẹp kiểu buồn bã.”

“Thôi đi ạ, đi nhanh lên, kẻo tôi mà buồn cũng lây sang cô bây giờ.”

Đối phương bật cười.

CHƯƠNG 51

Lần này Lộ Thiếu Hành ở lại nhà khá lâu. Lộ Diệc Cảnh thỉnh thoảng lại lượn lờ trước mặt anh hỏi han chuyện công việc. Nhìn bộ dạng của Lộ Thiếu Hành, anh ta đoán chắc chắn có liên quan đến người kia.

“Anh hai lần này về ở nhà lâu nhỉ?”

“Chú muốn đuổi anh à?”

Vừa mở miệng đã bị chặn họng.

Lộ Thiếu Hành không hề muốn làm cái loa của Lộ Diệc Cảnh, càng không muốn can dự vào chuyện tình cảm vợ chồng người khác. Mọi vấn đề của bản thân nên tự mình tìm cách giải quyết, không nên trông chờ vào người khác giúp đỡ.

Riêng Đường An An lại tỏ ra rất hài lòng, bố mẹ nào chẳng mong muốn được con cái quây quần bên cạnh. Vì thế, bà hạn chế nhận lời bạn bè rủ đi đánh bài, ở nhà nghĩ đủ loại thực đơn để tẩm bổ cho chồng và con trai. Mấy chục năm qua chưa đạt được mục tiêu, chẳng ngờ vài hôm nay lại được như ý.

Lộ Thiếu Hành vừa vào nhà đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm nức mũi. Anh tươi cười đi vào bếp: “Có phải mẹ đã chinh phục bố con bằng tay nghề nấu ăn không thể?”.

Đường An An lờm con trai: “Nói linh tinh”.

Đường An An và Lộ Chính Nhiên vốn không phải kết hôn vì tình yêu. Lộ Chính Nhiên trong lúc uống say đã sơ ý nói ra tình sử của mình trước đây. Ngày đó ông đem lòng yêu một cô bạn cùng học nhưng vì gia thế không tầm thường của mình nên ông bắt buộc phải chọn một đối tượng môn đăng

hộ đối để xem mặt. Dù không thích nhưng sống trong gia đình như vậy, muốn hay không cũng phải gặp nhau mới được. Đối tượng không có điểm gì để chê, nhưng nghĩ đến cô bạn gái của mình, Lộ Chính Nhiên lại cảm thấy buồn. Ông không tỏ thái độ bất mãn, cảm thấy cứ như vậy cũng được. Cô gái kia chỉ “vâng”, “dạ”, không nói gì hơn.

Sau khi Lộ Chính Nhiên và Đường An An đã gặp mặt qua lại, cô bạn học kia vẫn tiếp tục theo đuổi. Thậm chí có những lúc cãi nhau với Đường An An, ông cũng không có ý định quay lại với cô bạn đó. Ông nói rằng ông thương An An của mình, cho dù hai người có cãi vã nhiều đến đâu chẳng nữa.

Câu chuyện vài chục năm trước, thế hệ sau nghe được bằng mấy lời kể gián tiếp, lại cảm thấy xúc động vô cùng. Người trong cuộc như Đường An An chắc chắn cũng thấy ấm lòng.

Lộ Thiệu Hành chủ động vào bưng đồ ăn ra. Đường An An đánh nhẹ vào cánh tay anh, ý bảo anh cứ đứng một bên, không cần làm gì. Nhưng Lộ Thiệu Hành vẫn cứ làm.

Lúc ăn cơm, Đường An An căn dặn: “Tối nay xong việc về sớm nhé”.

Lộ Thiệu Hành luôn tôn trọng lời nói của mẹ nên lập tức đồng ý.

Chiều vừa về đến nhà, anh liền nghe được tiếng cười nói vui vẻ. Anh đứng bên ngoài, yên lặng nhìn người đang ngồi đó, thấu hiểu phần nào cảm giác của những người hi sinh hạnh phúc vì lợi ích chung của gia tộc. Bầu không khí đầm ấm yên bình này không thể dùng bất kỳ thứ gì đánh đổi được. Buông bỏ chút tình cảm của bản thân, không phải họ nhu nhược, mà là theo đuổi tính toàn vẹn của dòng họ.

Dùng một câu thô tục để nói, những người từ bỏ cha mẹ thì có tư cách gì để lớn giọng?

Lộ Thiếu Hành đi vào, Lộ Diệc Cảnh đang đứng trong sân đập đập mấy ụ cỏ, như thể chúng đặc tội với anh ta. Trông thấy bóng Lộ Thiếu Hành lại gần, anh ta mới ngẩng đầu lên nói: “Anh dự tính hưởng phúc tề gia đấy à?”. Vừa nói, Lộ Diệc Cảnh vừa liếc ánh mắt về phía cô gái đằng kia, quả thật có thể xếp vào hàng cực phẩm mỹ nhân, tuy rằng vẫn còn thua xa vợ anh ta...

Cô gái này, đúng là có khả năng làm rung động lòng người.

Lộ Thiếu Hành đáp trả lộ Diệc Cảnh bằng một nụ cười khó hiểu, khiến anh ta bất mãn. Nếu cả anh hai và anh ba đều về nhà, thì vai trò của bản thân anh ta ở đây là gì? Có lẽ chỉ là một kẻ gây chuyện mà thôi. Đã vậy, anh ta cũng không cần làm chân báo tin cho Lộ Thiếu Hành, việc của ai người ấy tự tìm hiểu.

Lộ Thiếu Hành đi tới chỗ bố mẹ mình.

“Thiếu Hành, đây là cô chú Hậu, cô chú vừa mới về nước.” Lộ Chính Nhiên giới thiệu với con trai.

Lộ Thiếu Hành kính cẩn chào một tiếng, rồi quay sang nhìn Hậu Gia Lâm. Cô ta cũng mỉm cười với anh, rồi nói với mẹ mình: “Không cần giới thiệu con đâu, con với anh ấy từng gặp nhau rồi, anh ấy là bạn học của chị đấy”.

Người lớn hai bên nhìn nhau cười ẩn ý: “Hóa ra là vậy à!”.

Đường An An buồn rầu: “Thương con bé Gia Tương quá, ngày xưa lúc nó còn bé, tôi còn bế nó nữa”.

Chuyện đã qua từ lâu nên bà Hậu có thể kiềm chế được cảm xúc. “Số trời đã định như vậy, giờ chúng tôi chỉ mong sao con bé này sống hạnh phúc”, nói rồi, bà cầm lấy tay Hậu Gia Lâm.

“Cũng phải, bọn trẻ bây giờ có hiểu được nỗi khổ tâm của người làm bố mẹ đâu. Lúc nào cũng gây chuyện khiến chúng ta phiền lòng.” Đường An An mượn cơ hội bày tỏ bức xúc.

Ông Hậu cười nói: “Thiếu Hành ngoan mà chị lại nói thẳng bé thế, cũng không cần nghiêm khắc quá với chúng nó như vậy”.

“Nó ấy à, chỉ giỏi giả vờ ngoan trước mặt người lớn thôi.” Tuy nói vậy, nhưng rõ ràng trong lòng bà rất hài lòng về con trai.

Trò chuyện một hồi, Lộ Chính Nhiên quay sang nói với Lộ Thiếu Hành: “Con đưa Gia Lâm đi loanh quanh xem đi, con bé thích cảnh quan chỗ này lắm”.

“Có phiền anh không?” Hậu Gia Lâm mỉm cười. Hỏi câu này đúng là thừa thãi.

Bà Hậu mở miệng trêu con gái: “Con bé này nhà tôi tính tò mò lắm”.

Lộ Thiếu Hành đứng dậy: “Cũng may là cháu khá có khiếu trong việc giải tỏa sự tò mò của người khác”.

Hai bên phụ huynh nghe vậy không khỏi bật cười hài lòng.

“Nơi này độc đáo thật đấy.” Hậu Gia Lâm tỏ ra thích thú.

Cô ta tính tình hoạt bát, mái tóc bay nhẹ nhàng trong gió, cảm giác cả người tỏa ra một thứ “tiên khí”.

“Những thứ độc đáo thấy nhiều rồi cũng không còn gì đặc biệt nữa.”

Lộ Thiếu Hành bỗng nói chen một câu: “Em rất giống chị gái em”.

“Ai cũng nói vậy cả, em không biết vậy là tốt hay xấu nữa.” Hậu Gia Lâm nghĩ đến người chị quá cố của mình lại sầu sã, “Anh cảm thấy chị em là

người như thế nào?”.

Có một mối liên hệ chung nên giữa hai người cơ hồ cũng trở nên thân quen hơn.

Lộ Thiếu Hành ngẩng đầu lên nhìn vầng trăng ẩn sau tầng mây mỏng. Trước đây anh luôn cảm thấy Hậu Gia Tương như vầng trăng kia, có lúc lạnh lùng, có lúc dịu dàng, chỉ cần ngược lên nhìn sẽ trông thấy, sẽ nhớ nhung. Những lúc nghĩ đến cô, trong lòng ngập tràn cảm giác ấm áp, có lẽ đó là sự rung động.

“Hiền lành, tốt bụng.” Một lời nhận xét hết sức đơn giản, “Khá nhanh nhẹn”.

Không chỉ đáp ứng đủ tiêu chuẩn của một mỹ nhân, còn có sự thông thái từ trong đôi mắt.

Hậu Gia Lâm căn môi: “Đúng thế, chị ấy rất tốt!”. Từ nhỏ cô đã biết chị gái mình được nhiều bạn nam đem lòng thầm thương trộm nhớ, nhận được nhiều thư tình và trải qua những màn tỏ tình lãng mạn.

“Ai cũng có điểm tốt của riêng mình.” Lộ Thiếu Hành nói.

“Thế anh thấy em có điểm gì tốt?” Hậu Gia Lâm nghiêng đầu hỏi. Mới gặp nhau hai lần, nhưng cô ta thật sự muốn biết.

Lộ Thiếu Hành cũng bắt chước nghiêng đầu, dáng vẻ tràn đầy sinh lực.

“Đáng yêu?”

Hậu Gia Lâm bật cười. Hai người thong thả đi dạo trong màn đêm tĩnh lặng, tâm trạng thư thái.

Lúc ăn tối, chủ đề câu chuyện xoay quanh Lộ Thiếu Hành và Hậu Gia Lâm. Lộ Diệc Cảnh lẳng lặng ngồi ăn và quan sát mọi người, cảm thấy Lộ Thiếu

Hành luôn vác một bộ mặt không đổi, có thể cười với bất kỳ ai, bất kỳ lúc nào. Đúng là nhân vật nữ hôm nay rất xuất sắc, nhưng anh ta không thích.

Lộ Thiếu Hành làm như không thấy thái độ của Lộ Diệc Cảnh, vui vẻ trò chuyện với ông bà Hậu.

“Đứa con gái này của tôi trông thì có vẻ ngoan ngoãn dịu dàng nhưng thật ra thích bay nhảy lắm.” Bà Hậu lắc đầu nói về con gái mình.

“Còn trẻ đều nên như vậy mà.” Đường An An cười, “Sau này lập gia đình rồi sẽ yên phận hơn nhiều”.

“Thiếu Hành, chẳng phải con đang tuyển thư ký sao?” Lộ Chính Nhiên ngồi nghe chuyện mãi mới lên tiếng, “Để Gia Lâm đến giúp con một tay đi”.

Bà Hậu sừng sốt: “Con gái tôi làm sao dám nhận được...”.

Ông Hậu vỗ vai vợ mình: “Ai mà chẳng phải học tập mới thành tài. Thiếu Hành cũng có phải ngay từ đầu đã như bây giờ đâu?”.

Lộ Thiếu Hành lên tiếng: “Có cơ hội rèn luyện cũng tốt”. Anh nhìn Hậu Gia Lâm, cơ hồ rất có lòng tin.

Bà Hậu nhìn con gái như muốn dò hỏi ý kiến.

“Con đi làm cũng được, đỡ bị bố mẹ kêu suốt ngày ở nhà ăn bám.” Hậu Gia Lâm cúi đầu nói.

Đường An An vốn muốn Lộ Thiếu Hành đưa Hậu Gia Lâm về, nhưng gia đình họ lái xe đến đây, làm vậy có vẻ quá vồ vập, nên chỉ tiễn họ ra đến cửa lớn. Lúc quay về, Lộ Thiếu Hành trông thấy Lộ Diệc Cảnh hai tay khoanh trước ngực đứng ở cổng.

“Chân đạp hai thuyền không sợ thuyền lật à?”

“Liên quan gì đến chú?” Lộ Thiếu Hành không thèm để ý đến cậu em trai, đi thẳng vào nhà.

Lộ Diệc Cảnh bất bình, có nhã ý nhắc nhở mà lại bị chọc giận.

Lê Họa buồn chán ngồi xem chương trình giải trí, muốn tâm trạng mình tốt hơn một chút. May là đợt này có thuốc trị đau bụng kinh, thật đúng lúc, cô cũng muốn đi mua. Không cần soi gương cô cũng biết sắc mặt mình tệ đến đâu.

Cô ngồi yên không dám động đậy, thỉnh thoảng lau mồ hôi trên trán, tay ôm bụng. Âm thanh từ tivi càng lúc càng nhỏ.

Những lúc thế này, cô lại có ý nghĩ nực cười là muốn gọi điện cho một vài người, hỏi rằng nếu cô không còn trên đời này nữa, họ có rơi nước mắt vì cô không? Nếu cô thật sự làm vậy, chắc sẽ bị coi là thần kinh mất.

Cô lấy điện thoại ra, lướt qua tên từng người một trong danh bạ, dừng lại ở một số. Cô nhìn nó hồi lâu rồi quẳng điện thoại sang một bên.

Rất lâu sau, cơn đau mới thuyên giảm. Quần áo ướt đẫm mồ hôi, trông vô cùng thê thảm, đến nỗi cô chán ghét cả hình ảnh của chính mình phản chiếu trên cửa kính. Cô đi lấy áo ngủ, nhất định phải tắm nước nóng, không thể để bản thân tệ hại như sắp chết thế này được.

Cô mở vòi hoa sen cho nước nóng chảy ra, hơi nước nhanh chóng khiến phòng tắm trở nên ấm áp. Cảm giác này giúp cô thấy dễ chịu hơn nhiều, hơi nóng dường như xóa tan sự thất vọng trong lòng. Cô rất ghét bộ dạng đau khổ của bản thân, ngay cả mình còn thấy chán, sao có thể khiến người khác yêu thương?

Ai nói thích là sự dũng cảm? Thật ra thứ có sức mạnh lớn nhất chính là hiện thực, nó có thể đánh bại bất kỳ ai.

CHƯƠNG 52

Hôm nay đối với Lê Họa là cả một sự dày vò. Không chỉ vì cô bị đau bụng, mà bởi vì phía dưới ngực phải cũng đau nhói nhiều cơn liên tiếp. Nghe nói những ai từ bé ít đau ốm thì khi trưởng thành hoặc về già sẽ gặp lắm bệnh, điều này tuy rằng thiếu khoa học, nhưng vào hoàn cảnh của cô hiện giờ chỉ có thể nghĩ như vậy, mong là không có vấn đề gì nghiêm trọng.

Cô lên mạng tìm hiểu một chút, lúc đầu tưởng là đau ruột thừa nhưng vị trí không giống lắm. Tiếp tục xem thì có thể là viêm túi mật, cô ấn tay vào rồi bỏ ra, cảm thấy đau dữ dội. Cô chưa từng trải qua phẫu thuật bao giờ, không biết sẽ ra sao. Dù thế nào cũng vẫn phải đến bệnh viện để kiểm tra, bây giờ đau đến nỗi bước đi cũng phải chậm rãi, không dám đi nhanh, thậm chí ngay cả cười hay ho khẽ một tiếng cũng đau. Thật là đáng ghét. Lúc nào cũng xui xẻo như vậy, cô chỉ biết thở dài.

Tan ca, cô rời khỏi công ty như bình thường, cũng chưa nói với ai về chuyện này. Đợi sau khi khám xong rồi nói, muốn nghỉ phép công có cố. Về đến dưới cổng chung cư, Lê Họa dừng chân. Cô tưởng anh sẽ không xuất hiện.

Người ta hỏi con người bây giờ và trước kia có gì khác nhau. Có một phép so sánh là: Trước đây khi chia tay, người ta nhắn tin hoặc gọi điện, hay thậm chí làm một vài nghi thức đặc biệt nào đó, còn bây giờ?

“Chúng tôi chia tay rồi.”

“Nói chia tay thế nào? Nhắn tin QQ? MSN? SMS? Gọi điện? Mail?...”

“Một tuần không liên lạc!”

Vậy đấy, chỉ cần một tuần không liên lạc, game over!

Lê Họa tần ngần hồi lâu rồi quyết định đi tới. Cô nghĩ, nếu cô không “ngheh tiếp”, có lẽ anh sẽ tiếp tục cùng cô đôi co như vậy. Chẳng biết có đúng không, nhưng cô cũng không muốn gây ngốc đứng đây.

“Sao anh lại ở đây?” Cô chủ động hỏi. Chỉ cần không suy nghĩ nhiều thì sẽ không cảm thấy đây là chuyện gì thiệt thòi.

Lộ Thiểu Hành quan sát cô một lượt mới mở miệng: “Anh không đến đây chẳng lẽ đợi em chủ động về Đông Linh? Lên xe đi!”.

“Ở đây đi!” Ngoài nhà của mình ra, Lê Họa không cảm thấy an toàn ở bất cứ đâu.

Trước đây cô từng thấy một người vợ vì thiếu cảm giác an toàn nên đã giấu chồng cất riêng một trăm ngàn tệ. Về sau người chồng sinh bệnh, người vợ đành lấy số tiền đó ra chạy chữa thuốc thang. Người chồng sau khi biết lý do vợ mình tiết kiệm khoản tiền đó thì không chịu tiêu đến, bảo vợ cứ giữ lấy.

Giữa thời buổi vật chất này, tiền bạc và nhà cửa dường như trở thành thứ tài sản đảm bảo cho “cảm giác an toàn” của phụ nữ. Trong tình cảm, cơ hồ càng ngày càng không còn an toàn nữa.

Hai tay Lộ Thiểu Hành đặt trên vô lăng khựng lại. Lê Họa rất ít khi từ chối, vậy nên khi cô từ chối thường rất hiệu quả. Càng hiếm thì càng có giá trị. Lộ Thiểu Hành tìm chỗ đỗ xe rồi đuổi theo cô.

Lê Họa cho rằng anh đến đây để nói gì đó. Cô không hi vọng anh nói ra hai tiếng chia tay. Chỉ đơn giản là không thích nghe, nếu quả thật chia tay chỉ cần anh thể hiện bằng hành động là được, cô sẵn sàng chấp nhận. Cô có cảm giác nếu anh nói ra lời chia tay, tình thế sẽ giống như cô bị bỏ rơi.

Bước đi của cô chậm rãi, nhìn như có vẻ thư thái. Lộ Thiểu Hành theo sau cô, thấy cô như vậy thì không khỏi bật cười: “Có nhớ anh không?”.

Lê Họa dừng chân: “Không”.

“Những lúc thế này dù không nhớ cũng nên nói là có chứ!” Tâm trạng anh hôm nay rất tốt nên không muốn so đo với cô.

“Ừm, em không... như anh được!” Trước mặt người ta mà nói người ta giả dối thì không hay lắm, đành nói đến vậy thôi. Cô đang cúi xuống thay giày nên anh không nhìn được vẻ mặt cô lúc này. “Anh đi công tác có gì vui không?” Không thể hỏi trực tiếp, cô lựa chọn cách này. Cảm giác thật khó tả, rốt cuộc cô đang làm gì vậy?

“Có thể có gì vui được chứ?” Lộ Thiếu Hành vào nhà, không để ý lắm đến chủ đề cô khơi lên.

Cô đứng yên nhìn lưng anh, không nói gì nữa. Ngực càng lúc càng đau, chỉ có nằm yên không động đậy mới đỡ. Thật kỳ lạ, cô đau như vậy, nhưng nếu cô không nói ra thì sẽ chẳng ai hay biết. Đúng vậy, chẳng ai thật sự quan tâm tới biểu hiện lạ lùng của người khác cho dù người đó có quan trọng hay thân thiết cỡ nào.

Người ta vẫn nói, khi bạn cho rằng đối phương không tốt với mình, bạn sẽ nghĩ xem mình đã từng làm được gì cho người ấy. Khi đó bạn sẽ cảm thấy công bằng, bởi những thứ bạn yêu cầu, ngay cả chính bản thân bạn cũng chưa làm được.

Lúc Lộ Thiếu Hành trở mình nằm lên người cô, cô liền đẩy anh ra, động tác không gấp gáp nhưng kiên định: “Hôm nay không được”.

Cô không giải thích thêm, cũng may anh không ép.

Tiết mục tiêu khiến quen thuộc gián đoạn, Lộ Thiếu Hành đành kiếm chuyện khác giết thời gian.

“Công việc dạo này thế nào?”

“Mệt. Nhưng khá hài lòng.” Đúng là như vậy. Ban đầu cô vốn có suy nghĩ đi làm để học hỏi thêm, nhưng giờ mới nhận ra xã hội mới là nơi dạy cho con người ta nhiều thứ. Đi cùng với đồng nghiệp, cô học hỏi được rất nhiều, hôm trước đọc sách có gì không hiểu thì hôm sau có thể hỏi mọi người, hiệu quả không tồi.

Lộ Thiếu Hành nhìn mặt cô, có vẻ rất mệt mỏi. Anh nhéo má cô: “Vất vả rồi”.

Chỉ một câu nói đơn giản nhưng tràn đầy ấm áp, khiến tâm trạng cô tốt lên một chút.

“Anh có gì vui kể em nghe không?” Cô chợt có hứng thú nghe kể chuyện.

Lộ Thiếu Hành ngẫm nghĩ giây lát: “Cuộc sống của anh tẻ nhạt lắm, chẳng có gì thú vị”.

“VẬY Ặ...” Cô làm bộ lơ đãng, “Mối tình đầu thì sao, kể em nghe đi.” Cô nhìn anh với ánh mắt tò mò.

Rõ ràng là thái độ thờ ơ nhưng lại vô cùng quyến rũ. Lộ Thiếu Hành ghé lại gần, hôn lên má cô.

“Giờ bắt đầu điều tra đấy à?”

Cô nhéo má anh. Cánh tay vừa đưa lên lại cảm thấy ngực đau nhói, cũng may là không đến nỗi khiến cô phải nhăn nhó.

“Đúng, tránh sau này anh chối cãi.”

“Cũng chẳng có gì để kể, anh thích người ta nhưng người ta không thích anh.” Anh quả thật không phải người thích kể chuyện cũ, chỉ một hai câu tóm tắt đơn giản, cũng không động chạm đến lý do hai người không thể đến với nhau.

Biểu hiện của Lộ Thiếu Hành khiến Lê Họa há hốc mồm vì hụt hẫng. Chỉ nhận được mấy lời vô ích từ anh, nói cũng như không.

“Thế anh thích người ta vì lý do gì?”

“Xinh?” Anh trả lời, cũng như tự hỏi lại chính mình.

“Anh đúng là... tầm thường.”

“Thế em nghĩ anh thanh cao lắm à?” Vừa nói, anh vừa luồn tay vào áo cô.

Cô đánh tay anh.

Lộ Thiếu Hành bỏ tay ra, cười cười.

Nói chuyện cũng không được, chẳng còn gì làm ngoài đi ngủ.

Lê Họa vốn định sau khi Lộ Thiếu Hành đi thì sẽ đến bệnh viện khám, nào ngờ sáng hôm sau anh không hề có ý định đi, đã vậy còn ngủ nướng đến lúc mặt trời lên cao. Mấy ngày vừa qua, Lộ Thiếu Hành không quá mệt, nhưng suy nghĩ nhiều khiến đầu óc nặng nề, chẳng mấy khi có cơ hội được nghỉ ngơi thế này. Đôi khi cũng nên đối xử tốt với bản thân một chút.

Lê Họa dậy làm bữa sáng, Lộ Thiếu Hành vẫn nằm trên giường, cầm một cuốn sách đọc chơi.

“Dậy đi!” Lê Họa bất mãn nói, cô vốn muốn dọn dẹp gọn gàng giường chiếu mà anh cứ nằm như vậy.

“Không.”

Cô nhìn anh một hồi, bực mình ném áo ngủ vào mặt anh, che kín cả đầu, trông rất buồn cười.

Ra khỏi phòng, cô lập tức vịn tường, đầu muốn chết đi được. Vậy mà cô vẫn cười, thật không hiểu được chính mình.

Cô nấu cơm xong, Lộ Thiếu Hành rốt cuộc cũng miễn cưỡng rời giường, cứ thế ngồi vào bàn ăn, không bày bát đĩa, không bưng đồ ăn.

“Hôm nay có bận gì không?” Ăn xong, anh cười hỏi cô. Hai người như thế đã lâu lắm rồi mới ở cùng nhau.

“Anh muốn làm gì?” Cô ngờ vực nhìn anh.

“Đi shopping nhé!”

Cô không nở từ chối, bởi vì hai người chưa từng đi mua sắm cùng nhau, đề nghị này quả thật rất hấp dẫn. Hơn nữa, có vẻ Lộ Thiếu Hành không quên chuyện mình chẳng giúp gì vừa nãy, nên ăn xong, anh đã chủ động thu dọn bát đĩa mang đi rửa. Cô nhìn theo anh, rồi lại tự khinh bỉ bản thân, cảm động gì chứ, đây là lẽ đương nhiên!

Lộ Thiếu hành chưa từng đi mua sắm với ai, thật ra nói là đi cùng nhưng anh cũng chỉ dừng xe bên ngoài trung tâm thương mại đợi cô.

“Anh chờ ngoài này, em cứ đi mua thoải mái.”

Lê Họa không nói gì, có lẽ anh tin chắc rằng cô sẽ không để anh phải đợi lâu. Cô không có thêm yêu cầu nào, cũng không kéo anh ra khỏi xe để chứng tỏ tầm quan trọng của mình. Không hiểu tại sao, cô chỉ không muốn ép buộc anh, anh thích thế nào cũng được. Chuyển mùa rồi, quần áo đều ăn theo thời vụ, chỉ là giá cả không hề thấp.

“Lê Họa!”

Đang đi thì cô nghe thấy ai đó gọi tên mình. Cô ngoảnh đầu lại, nếu không phải do khuôn mặt đối phương vẫn vậy, có lẽ cô đã không nhận ra vì quần

áo và kiểu tóc khác quá.

La Mai đang khoác tay một người đàn ông, tươi cười nhìn Lê Họa: “Trùng hợp quá, đây là chồng tôi. Còn đây là bạn học cũ của em, hồi đi học là mỹ nhân của trường đấy”.

Lê Họa quan sát người đàn ông kia, chẳng hiểu sao cô có cảm giác anh ta là một gã nhà giàu mới nổi. “Đúng là trùng hợp, hai người đi shopping à?” Cô không biết nói gì vào lúc này.

La Mai nhìn cô hồi lâu rồi nói: “Tôi vốn định tự đi, nhưng chồng tôi nhất định không để tôi đi một mình, không biết là lo lắng cái gì nữa. Ấy, cậu đi một mình à?”

Nói lắm như vậy cũng chỉ để khoe khoang mà thôi.

“Không, bạn trai tôi đang chờ ngoài kia.”

“Bạn trai? Cậu vẫn chưa kết hôn à? À đúng rồi, nghe nói nhà cậu phá sản? Nếu có khó khăn cần giúp đỡ gì thì cứ đến tìm tôi nhé, dù sao chúng ta cũng từng là bạn học.”

“Tôi không cảm thấy người phụ nữ của tôi cần sự giúp đỡ từ người khác!”
Lộ Thiếu Hành vừa nói vừa thông thả bước đến.

Không biết anh đã có mặt từ khi nào. Khi anh đứng cạnh người đàn ông kia, giữa hai người toát lên một sự đối lập rõ ràng.

La Mai trông thấy Lộ Thiếu Hành, nụ cười trên mặt lập tức đông cứng lại. Trong khi đó, chồng cô ta lại tỏ ra hứng khởi: “Vinh hạnh quá, không ngờ được gặp anh Lộ ở đây”.

Lộ thiếu Hành thờ ơ gạt đầu. Anh nhìn sang Lê Họa, thấy cô đang mỉm cười, không biết trong đầu cô nghĩ gì.

Người đàn ông kia vẫn chưa hết nhiệt tình: “Nghe nói dạo này cậu ba đang chạy một dự án làng du lịch, công ty chúng tôi có thể cung cấp...”

Lộ thiếu Hành không buồn quay lại nhìn anh ta; “Chuyện của em trai tôi không mấy khi hỏi đến, xin lỗi không giúp gì được cho anh”.

La Mai lập tức kéo chồng mình lại, không thể mất mặt trước Lê Họa: “Anh Lộ mắt nhìn càng ngày càng tệ nhỉ?”.

Lộ thiếu Hành nhú mày: “Tôi vừa đọc được một câu chuyện cười. Đối với phụ nữ, lời bình phẩm tệ nhất không phải là chê cô ta xấu, mà là khi bạn trai cũ của cô ta cảm thấy mình trước kia có mắt như mù”.

La Mai giận đến tím mặt trừng mắt nhìn Lộ thiếu Hành rồi lôi chồng mình đi.

Bọn họ đi khỏi, Lê Họa mới cười nói: “Anh nói chuyện chẳng kiêng dè gì thế? Dù sao cũng là...”.

“Chẳng lẽ em muốn anh tỏ ra si tình à?” Anh “hừ” một tiếng, “Những người đã thành quá khứ thì hoài niệm để làm gì?”. Nhìn tay cô vẫn trống không, anh hỏi: “Nãy giờ chưa mua được gì à?”.

Lê Họa có chút bất mãn. Không hoài niệm quá khứ ư? Vậy chắc hẳn anh sống rất thoải mái.

“Đợi anh đến trả tiền.”

“Ồ, em trở nên thông minh rồi nhỉ?”

CHƯƠNG 53

Lê Họa không biết chính xác giờ làm việc của bệnh viện, sáng thức dậy cô liền đến đó. Có điều vừa vào sảnh, cô bắt đầu thấy hồi hận, đầu đầu cũng thấy người chen chúc, người thì đi cùng bệnh nhân, người thì không nhìn ra đến đây làm gì, thản nhiên ngồi ở hàng ghế chờ, nhìn lên màn hình lớn. Lê Họa đến xếp hàng lấy số, nhưng không biết mình phải đăng ký khoa nào. Cô đi tới quầy lễ tân, hỏi y tá đang đứng đó.

“Cho hỏi, tôi đau ở đây thì đăng ký khám khoa nào?”

Y tá nhìn cô chăm chú rồi hỏi: “Đau ngực sao?”.

Lê Họa sửng sốt: “Không, phía dưới”.

“Nội khoa”.

Lê Họa lại ấn thử vào chỗ đau. Đau gần ngực chắc sẽ không ảnh hưởng gì đến ngực đâu nhỉ? Cô ấn thử phía trên ngực, bên trái, đều đau... Nghĩ đến việc mấy năm gần đây số lượng người bị ung thư ngày càng tăng, cô lại thêm lo lắng.

Cô ngồi chờ, ngoài này mọi người vẫn đang xếp hàng dài. Giờ đã hiểu vì sao chỉ cảm cúm thôi mà đến viện cũng mất một ngày trời, khám bệnh chỉ mất một hai tiếng, nhưng thời gian chờ gấp mấy lần. Tới lượt mình, Lê Họa bước đến ngồi vào ghế bệnh nhân, chỉ vào chỗ đau. Vị bác sỹ đứng tuổi chỉ sang chiếc giường bên cạnh: “Nằm lên kia”.

Lê Họa làm theo. Ở đây bác sỹ là to nhất, bảo làm gì thì mình phải làm cái đó. Cô chợt nhớ đến trước đây có bạn học đi khám phụ khoa về, kể lại tình huống kinh khủng lúc đó, cho dù là một bác sỹ nam, anh ta bảo bạn cởi thì bạn vẫn phải cởi.

“Vén áo lên”.

Lê Họa có phần gượng gạo nhưng vẫn nghe theo. Vị bác sỹ cầm một dụng cụ gì đó, đặt vào từng vị trí trên bụng cô.

“Thở ra. Lại thở ra...”

Lê Họa làm như yêu cầu.

“Được rồi.” Bác sỹ viết gì đó trên phiếu rồi đưa cho cô, “Đi siêu âm.”

Lê Họa gật đầu ngây ngốc. Lúc ra quầy thu phí, cô bắt gặp Trác Dực Đình đang đứng xếp hàng. Cô có thể hiểu tại sao trước đây cô có cảm tình tốt với Trác Dực Đình, anh không như người khác ỷ vào gia thế để tìm người quen trong bệnh viện lập tức giải quyết chuyện của mình.

Đối với chuyện xen ngang, cô cũng không quá bài xích. Cô đi tới chỗ anh: “Anh cũng đến bệnh viện à?”.

Trác Dực Đình vô cùng kinh ngạc khi thấy cô, lại liếc nhìn về phía sau. Cô biết anh đang tìm kiếm điều gì.

“Em thấy trong người không khỏe nên tiện đường rẽ vào khám xem sao thôi.”

Nếu là quyết định tức thời thì đi một mình cũng dễ hiểu.

Đến lượt Trác Dực Đình, cô cũng đưa luôn phiếu của mình cho anh. Cảm giác quen thuộc này khiến Trác Dực Đình không khỏi hoài niệm.

Kết quả, Trác Dực Đình vừa đưa phiếu vào, nhân viên liền mở miệng: “Vẫn chưa trả phí, đến quầy thu phí đã”.

Trác Dực Đình nhin cười, đưa lại phiếu cho cô.

“Mau lên, anh đợi ở đây.”

Lê Họa đỏ mặt, mau chóng chạy ra quầy thu phí. Thật là rắc rối, may mà ở đây không có ai đợi, cô nộp tiền xong rồi quay lại.

“Anh đến đây làm gì thế?” Nghe Lê Họa hỏi, Trác Dực Đình lộ ra vẻ lung túng.

“Dực Đình.’ Bạch Lam từ đâu đi tới, nhìn thoáng qua Lê Họa rồi gật đầu một cái, “Em chờ anh này giờ.”

“Nhiều người xếp hàng quá.” Trác Dực Đình tách xa Lê Họa hơn một chút, cười với vợ mình, “Đi lấy thuốc đi.”

Bạch Lam nhìn Lê Họa rồi kéo tay Trác Dực Đình, nói: “Anh không giới thiệu à?”.

“Đây là Lê Họa.” Trác Dực Đình dừng lại giây lát, “Đây là vợ chưa cưới của anh, Bạch Lam.”

“Chúc mừng hai người.” Lê Họa tươi cười. Họ quả thật rất xứng đôi.

Bạch Lam đẩy Trác Dực Đình: “Anh đi lấy thuốc đi, đằng kia đông lắm, em không muốn chen chúc”.

Trác Dực Đình do dự giây lát nhưng vẫn cầm đơn thuốc đi.

Bạch Lam đứng đối diện Lê Họa, “Cảm ơn chị đã tặng quà đính hôn”.

Lê Họa thầm nghĩ, cô gái này không đơn thuần như vẻ bề ngoài, cũng không phải mưu tính, chỉ là trí tuệ.

“Chị thích là tốt rồi.’

“Chúng tôi sắp tổ chức lễ cưới, lúc đó hi vọng chị có thể tới dự.” Bạch lam cười khẽ, “Tôi qua với anh ấy chút.”

Lê Họa gật đầu, lòng hiểu rõ đối phương đang ngầm cảnh cáo cô cách xa Trác Dực Đình ra. Cô ta không nói thẳng, vì như vậy có vẻ hơi mất giá.

Lê Họa đứng đó suy nghĩ hồi lâu mới đến phòng siêu âm.

Không có ai mãi chờ đợi một ai, nếu không nắm lấy cơ hội, ta sẽ chẳng còn lại gì. Không nên trách người khác dễ thay đổi, có trách thì trách bản thân không biết nắm giữ. Càng không nên hối hận, nếu bản thân đã lựa chọn con đường này thì hãy bằng lòng đón nhận.

Lê Họa ngoảnh lại nhìn hai người, họ sẽ rất hạnh phúc phải không, cho dù quá khứ có xảy ra chuyện gì. Con người ta đều không dễ dàng cự tuyệt sự ấm áp.

Lê Họa nộp phiếu rồi tiếp tục đợi đến lượt mình. Ngoài này có rất nhiều người xếp hàng, cũng may một số đợi siêu âm nên có thể giảm bớt một nửa. Cô ngồi đợi lâu đến nỗi buồn ngủ. Mở mắt ra, bất ngờ trông thấy một thai phụ ngồi đối diện, cô sững người.

Siêu âm màu... là siêu âm thai nhi?

Đây là hiểu biết rất bình thường, nhưng quả thật vừa rồi cô không nghĩ đến. Cô nhìn xung quanh, có vài bà bầu đang đứng vì thiếu ghế ngồi. Cô xấu hổ đứng dậy nhường chỗ. Những bà bầu kia có người đi cùng, có người không.

Trước đây, cô chưa từng đi siêu âm kiểu này, bởi cô cảm thấy không cần thiết phải xác định giới tính của đứa bé. Tô Tự chắc hẳn có cách để bác sỹ nói ra giới tính, nhưng cô không muốn biết. Hơn nữa, không biết sẽ cảm thấy hạnh phúc hơn.

Cô đứng cạnh một người phụ nữ mang bầu khá lớn: “Chị mấy tháng rồi?”.

“Sáu tháng.” Đối phương cười đáp.

“Em sờ được không?” Lê Họa dè dặt hỏi. Đưa ra yêu cầu này với một người xa lạ quả thật không thích hợp lắm.

“Được chứ.” Người phụ nữ không quá bận tâm.

Lê Họa cẩn thận chạm tay vào, cảm giác sinh mệnh... lòng bỗng cảm động.

“Cô thích trẻ con lắm nhỉ?” Thai phụ cười hỏi cô, “Sau này sinh vài đứa vào”.

Lê Họa đáp: “Vậy thì tốt quá”.

“Lê Họa!” Y tá gọi tên cô. Cô cười chào thai phụ bên cạnh rồi đi vào phòng.

Nằm trên giường, cô bắt đầu thấy lo lắng, không biết liệu có bệnh gì không.

“Vén áo lên ngực.” Bác sỹ nữ ra lệnh.

Lê Họa làm theo.

Bác sỹ nữ quay sang hỏi người đàn ông ngồi trước máy tính vài thứ, sau đó bôi một loại gel dính dính vào bụng cô rồi đặt dụng cụ lên di khắp bụng. Có lẽ là gel bôi trơn.

Xong xuôi, bác sỹ nói với cô: “Lấy giấy bên kia lau đi”.

Lê Họa lấy xấp giấy lau chất dính trên bụng, cảm giác thật khó chịu. Cô ra ngoài đợi kết quả, cảm giác như lúc đợi kết quả thi đại học vậy, vô cùng hồi hộp.

Vừa đi được mấy bước, cô đụng phải người ta. Ngẩng đầu lên, lập tức trông thấy gương mặt Lộ Thiếu Hành.

Cô quá mức kinh ngạc, không thốt nên lời nào. Đang định mở miệng thì lại trông thấy cô gái đứng phía sau anh, bèn im lặng. Cô nhớ lại buổi tối hôm đó, hai người họ sánh vai bên nhau vô cùng đẹp đôi.

Lộ Thiếu Hành liếc nhìn xung quanh, phát hiện ở đây hầu hết là thai phụ.

“Em đến đây làm gì?” Anh hỏi trước, rồi kéo cô đi ra ngoài. Động tác của anh không mạnh, cơ hồ như đang kiêng kị điều gì. Một mình đến bệnh viện không nói câu nào, cô rốt cuộc có ý gì? Chẳng lẽ muốn cho anh một bất ngờ? Trong đầu xuất hiện ý nghĩ này, anh mới buông tay cô ra, nét mặt cũng trở nên dễ chịu hơn.

Lê Họa vốn định gạt tay anh ra thì anh lại buông trước khiến cô bị hụt. Anh kéo cô đi xa như vậy nhờ không nghe thấy người ta gọi tên cô vào lấy kết quả thì sao?

“Sao anh lại ở đây?”

“Có người quen hôm nay làm phẫu thuật nên anh tới thăm.’ Lúc này có lẽ cuộc phẫu thuật đã kết thúc, anh tính giờ trước rồi mới đến để tránh phải đợi lâu. Phòng phẫu thuật nằm ở tầng thượng, khi anh vừa đến hành lang này thì nghe thấy người ta gọi tên Lê Họa, bèn đi vào xem rốt cuộc là chuyện gì.

“Vậy anh mau đi đi.” Cô còn phải quay về phòng siêu âm đợi kết quả.

Thấy Lê Họa không để ý đến mình, Lộ Thiếu Hành hơi kinh ngạc, vội đuổi theo cô. Đi qua người phụ nữ mang thai, anh kéo cô lại: “Em đi chậm thôi.”

Lê Họa ngơ ngác: “Gì cơ?”

Nét mặt anh rất kỳ lạ, anh ghé vào tai cô thì thầm: “Anh sắp được làm bố à?”

Mặt cô biến sắc, không biết phải nói gì, liếc thấy cô gái đi cùng Lộ thiếu Hành, cô hỏi: “Đi cùng anh đến à? Không cần qua chào hỏi một tiếng à?”

Lộ Thiếu Hành cầm tay cô, tiếp tục câu hỏi chưa có đáp án: “Phải không?”

“Lê Họa!” Rốt cuộc người ta cũng gọi đến tên cô.

Lộ Thiếu Hành lập tức đi tới nhận lấy tờ kết quả. Lê Họa vẫn còn đứng ngẩn ra.

Anh muốn có con như vậy sao?

Lộ Thiếu Hành nhìn hai tấm hình trên tờ kết quả, không hiểu gì, liền đọc phần kết luận bên dưới.

Gan: thùy phải nghiêng đường kính 11,1cm; âm vang đồng nhất; mạch máu trong gan rõ; tĩnh mạch cửa đường kính trong 1cm.

Túi mật: bình thường; bề dày 0,2cm; ống mật đường kính 0,4cm.

Tuyến tụy: kích cỡ bình thường, âm vang đồng nhất, đầu tụy dày 2cm; thân tụy dày 1,3cm; đuôi tụy 2cm; quanh tụy không thấy gì bất thường.

Lá lách: dài 9,1cm; dày 3,4cm; âm vang đồng nhất, tĩnh mạch của lá lách đường kính 1,6cm.

Kết luận: bình thường.

“Đây là cái gì?” Hỏi đầu gối cũng biết anh đã đoán sai. Anh nhìn lại tên bệnh nhân, cho rằng mình lấy nhầm.

Lê Họa nhận tờ kết quả, cảm thấy nhẹ cả lòng. Chỉ không hiểu tại sao lại đau như thế.

“Anh thấy rồi đấy!” Cô không giấu anh nữa, “Em bị đau ở đây.”

Lộ Thiếu Hành đưa tay lên định sờ vào chỗ đau của cô. Lê Họa đỏ mặt: “Đừng!”. Đứng giữa bao nhiêu người thế này.

Lộ Thiếu Hành cười cười. Kết quả thế này là không có vấn đề gì rồi, anh cũng không nghĩ xa xôi gì nữa. Anh đi về phía cô gái kia, nói gì đó, cô gái kia quay lại nhìn Lê Họa với vẻ nghi hoặc rồi ra ngoài.

Biết sức khỏe không có vấn đề gì, tâm trạng Lê Họa cũng trở nên tốt hơn.

“Sao không giới thiệu với em?”

“Giới thiệu gì chứ, có liên quan gì đâu.”

Anh đã nói vậy, cô còn cố tình gặng hỏi nữa thì thật không hay.

“Anh không đi thăm người quen à?”

“Anh có chuyện quan trọng hơn phải làm.” Anh nghiêm trang nói, sau đó cầm tờ kết quả đến phòng khám nội khoa, đưa cho bác sỹ. Bác sỹ viết chẩn đoán vào sổ khám bệnh.

Lê Họa vẫn cảm thấy khó hiểu: “Nhưng tại sao tôi lại đau như thế?”

“Có thể do dạ dày. Tôi sẽ kê thuốc cho cô uống.”

“Dạ dày không phải ở bên trái sao? Tôi đau bên phải mà.”

“Dạ dày cuộn thành vòng tròn trong bụng...”

Lê Họa liếc nhìn Lộ Thiếu Hành, cô nghe không hiểu gì hết. Ra khỏi phòng, cô đặt đơn thuốc vào tay anh: “Anh đi xếp hàng lấy thuốc đi.”

“Tại sao lại là anh?”

“Hồi nãy em gặp Trác Dực Đình.” Vừa nói, cô quan sát sắc mặt anh, “Anh ấy xếp hàng lấy thuốc cho vợ chưa cưới.”

“Thế em cũng nhờ cậu ta xếp hàng cho!” Nói vậy nhưng anh vẫn cầm lấy đơn thuốc của cô, “Đây, anh cho số điện thoại này!”

“Được thôi, anh dám cho thì em dám gọi!”

“Em không sợ vợ chưa cưới của cậu ta đánh ghen à? Nghe đâu cô ta học taekwondo đấy.”

“Sợ gì chứ, em nói là anh không chịu mua cho em nên em đành phải phiền người khác.”

Lộ Thiếu Hành cố tránh cô một cái rồi cầm đơn thuốc đi xếp hàng. Lê Họa cầm bệnh án, đứng đợi bên ngoài, từ xa nhìn anh, cô không khỏi mỉm cười.

Ở một góc khuất, Hậu Gia Lâm nhìn hai người họ, khóe mắt đã ướt từ bao giờ.

“Chị, tại sao chị không thích Lộ Thiếu Hành? Em thấy anh ấy rất được mà.”

“Anh ấy đúng là rất tốt.”

“Vậy thì tại sao?”

“Không chân thực! Tưởng rằng anh ấy cười với mình nhưng thật ra không phải!”

Tưởng anh ấy thích mình, nhưng không phải vậy.

CHƯƠNG 54

Lê Họa nhìn số thuốc kia đã thấy đau đầu, loại thì uống ba lần, loại thì uống hai lần, loại uống trước khi ăn, loại uống sau khi ăn. Cô đặt tất cả chung vào một chỗ để tiện lấy. Lộ Thiếu Hành tỏ ra rất chăm chú ngắm nghía mấy thứ thuốc trong tay kia. Lê Họa nghĩ anh căn bản chẳng hiểu gì cả, cho dù trên mặt tỏ ra hiểu rõ.

“Bỏ ra nào.” Cô lấy hộp thuốc trên tay anh.

Thật kỳ lạ, rõ ràng cô rất tò mò về cô gái gặp trong viện, nhưng anh không hề giải thích, hơn nữa còn tỏ ra rất bình thường. Điều này khiến cô cảm thấy xấu hổ khi sinh lòng hoài nghi anh. Sao cô lại nghĩ về anh như vậy chứ? Anh vốn không phải loại người đó, cô trở thành người phụ nữ lòng dạ hẹp hòi mất rồi.

“Cô gái đó xinh thật đấy.” Quả thật cô nghĩ như vậy.

Lộ Thiếu Hành ngồi sát vào cô, tựa lưng lên thành ghế: “Em tự ti à?”

“Có chút!” Thừa nhận cũng chẳng sao.

Anh nhìn cô cười.

“Ban nãy ở bệnh viện anh nghĩ cái gì thế?”

Cô thật sự muốn biết. Sau khi nhìn kết quả siêu âm, anh không lộ ra chút bất thường nào khiến cô có phần tiếc nuối.

“Có nghĩ gì đâu.”

Người này rất giỏi giả vờ giả vịt.

Cô bỏ thuốc xuống, cầm lấy tay anh: “Anh thích trẻ con à?”

“Không thích.” Anh dứt khoát.

Cô hất tay anh ra, đứng dậy đi đun nước.

Lộ Thiếu Hành khó hiểu nhìn tay mình. Quả nhiên long dạ phụ nữ như kim dưới đáy bể, một giây trước còn nịnh nọt mà giây sau đã ghét bỏ.

Lê Họa ấn nút xong, đứng tựa lưng vào tường, một chân co lên, băng quơ nói: “Em thấy trong cuốn sách của anh có một tấm ảnh.”

Nếu hai người không cần duy trì sự tin tưởng, vậy thì nên thử một lần để khỏi phải suốt ngày lo nghĩ thiệt hơn cho bản thân. Có lẽ thái độ hôm nay của anh đã tiếp thêm dũng cảm cho cô.

“Ảnh?” Lộ thiếu Hành ngạc nhiên.

“Nữ.”

“Ồ...”, anh thả lỏng, “Anh tưởng ảnh nude của anh chứ”.

Con người này... Cô không nhịn được phải bật cười khiến cơn đau lại hoành hành.

“Sao thế?” Anh đứng dậy, đi tới chỗ cô, “Vẫn đau lắm à?”

Cô gật đầu. Anh lập tức chạm vào vị trí đau của cô.

“Sao lại vậy nhỉ? Hay bệnh viện đó dờm quá không chẩn đoán ra bệnh?”

“Anh đừng có trù ẻo em!” Cô vỗ tay anh, “Thôi đi, đừng tưởng tỏ ra quan tâm thì có thể đánh lạc hướng sang chuyện khác.”

“Cái gì mà tỏ ra quan tâm?”

“Anh có biết vấn đề đang nói đến là gì không?”

“Là em không nói rõ đấy chứ.” Anh nhú mày.

“Em nói rõ tấm ảnh được kẹp trong cuốn sách của anh.” Cứ bắt cô phải nói rõ ràng ra mới được! Chẳng lẽ những người thông minh đều lạnh lùng như vậy?

“Anh biết. Ý anh là em để ý đến mấy chuyện linh tinh đó làm gì, có ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của chúng ta đâu.”

Khi có vấn đề xuất hiện giữa hai người, anh cảm thấy không cần phải để ý, nhưng lại nhất quyết không chịu nói. Sau đó cô lại suy nghĩ linh tinh, nghĩ đến những thứ mà anh cho rằng không quan trọng, lặp đi lặp lại như thế.

“Nhưng em muốn nghe anh nói.” Cô cố chấp nhìn anh. Quan trọng hay không cũng được, chủ yếu là cô muốn chính anh nói ra.

Lộ Thiểu Hành bất đắc dĩ hỏi: “Thế chẳng phải lãng phí thời gian sao?”. Anh hoàn toàn không hiểu nổi trong đầu phụ nữ có những gì.

“Đối với anh có thể là lãng phí nhưng với em thì không. Em muốn anh nói cho em biết tất cả về cô gái đó, không phải anh cho rằng không quan trọng thì cũng bắt em phải nghĩ thế. Với em, điều quan trọng không phải là anh và cô ấy từng có quan hệ thế nào, mà là thái độ của anh. Thái độ hiện giờ của anh là chuyện gì cũng không muốn nói với em.”

Lộ Thiểu Hành sững sốt, chạm tay vào mặt cô: “Anh cứ tưởng...”.

Anh luôn cho rằng bản thân sẽ không phạm sai lầm, sẽ luôn kiên định, và muốn người bên cạnh cũng tin tưởng mình. Bây giờ anh mới phát hiện, ý nghĩ đó không hoàn toàn đúng. Người khác không phải anh thì sao biết được trong đầu anh suy nghĩ những gì, sao biết anh sẽ làm gì tiếp theo, liệu có nghi ngờ những việc anh làm hay không?

Cô không yên tâm là bởi lí do này ư?

Vậy nên mới chạy trốn?

Mới lúc gần lúc xa?

Anh hôn nhẹ lên môi cô: “Đừng để ý, đúng là anh từng thích cô ấy, nhưng đó là quá khứ rồi. Cô gái em gặp trong bệnh viện là em gái của người trong ảnh. Chỉ đơn giản vậy thôi.” Anh vuốt tóc cô.

Ánh mắt của anh nhìn cô không hề trốn tránh. Sự chân thành đó là thứ cô mong đợi từ lâu. Cô ôm lấy anh. Kỳ thực, điều cô muốn rất đơn giản, cô không cần những lời hứa hẹn, nhưng ít nhất thì mỗi khi nghĩ về anh, cô có thể liên tưởng đến thiên trường địa cửu.

Lộ thiếu Hành vỗ vỗ lưng cô.

Lúc đi ngủ, có lẽ vì quá đau mà cô không dám cử động.

Lộ Thiếu Hành đành nói: “Em vén áo lên anh xem nào”.

“Anh muốn làm gì?”

“Làm gì cũng làm rồi, em còn nghĩ đi đâu?”

“Em có nghĩ gì đâu.”

Cô đành nghe lời kéo áo lên. Anh nhìn một lúc, không thấy đỏ, không thấy có gì nổi lên.

“Đau ở đây à?”

“Ừ.”

Không chỉ ở vị trí ban đầu mà còn đau lan sang xung quanh, khẽ cử động là đau. Trước khi đến bệnh viện, cô còn nghĩ đến cả việc viết di chúc.

“Uống thuốc xong mà vẫn không đỡ đau thì đi khám lại.”

“Vâng.”

Cô ôm lấy anh, “Nếu em chết, anh có khóc vì em không?”

“Không.”

“Tại sao?” Cô nhéo anh. Yêu cầu của cô đâu có cao, cũng chẳng bắt anh phải thủ tiết.

“Sao phải lãng phí sức lực vì người đã chết chứ? Nếu em chết à... để anh nghĩ xem nào, anh sẽ kết hôn với một cô gái nóng bỏng, giàu có, không chọc giận anh, tính tình dịu dàng...”

Lê Họa tức giận: “Anh nói một câu tử tế thì chết người à?”

“Sẽ!” Anh vỗ lưng cô, “Ăn ngon ngủ kỹ mà tận hưởng cuộc sống biết chưa?”

Sắp xếp công việc ổn thỏa, Lộ Thiếu Hành xuống căng tin ăn trưa cùng nhân viên. Anh không quá để ý đến chuyện ăn uống, nhà ăn của công ty cũng sạch sẽ, đồ ăn ngon, lại thuận tiện hơn so với ra ngoài. Lấy một suất cơm, anh ngồi xuống bàn trống.

Thường thì trong vòng bán kính ba mét xung quanh anh sẽ không có người ngồi ăn cơm. Anh không mấy bận tâm, chỉ cần không ảnh hưởng đến anh thì mọi người có thể ngồi gần anh cũng không sao.

Hậu Gia Lâm bưng đĩa cơm ngồi xuống ghế đối diện, tươi cười: “Em ngồi đây được không?”

Lộ Thiếu Hành gật đầu.

Ăn được một nửa, Hậu Gia Lâm rốt cuộc không nhịn được hỏi: “Tại sao lợi dụng em?”

Cô ta suy nghĩ rất lâu rồi mới đưa ra được đáp án. Khi bố mẹ cô ta đến nhà họ Lộ chơi, Lộ Thiếu Hành không hề tỏ ra chán ghét, thậm chí còn làm bộ như đón nhận. Điểm khác biệt là cô ta nghiêm túc, cô ta thật sự nhập vai, còn anh thì không. Cô ta không ngốc, về nhà suy nghĩ rất lâu, cùng với những tin tức nghe ngóng được về nhà họ Lộ, nên cũng đoán ra được phần nào. Mấy cậu ấm nhà họ Lộ dù bên ngoài làm mưa làm gió nhưng chuyện hôn nhân đại sự vẫn phải nghe theo ý cha mẹ. Thời gian trước, Lộ Ôn Diên từng gây ra chuyện gì đó, hình như bây giờ đã giải quyết ổn thỏa. Lộ Ôn Thịnh trước kia cũng vì chuyện này mà xích mích với người nhà rồi bị đẩy ra nước ngoài, dù mới được về nước nhưng Hoàn Quang từ lâu đã do Lộ Ôn Diên nắm quyền. Nếu như lúc này Lộ Thiếu Hành gây chuyện nữa thì kết cục khẳng định không khác tiền lệ. Cô con gái duy nhất nhà họ Lộ năm xưa vì tự ý quyết định chuyện kết hôn mà bị đoạn tuyệt quan hệ, âm ỉ đến nỗi cả hai bên đều thiệt.

Người như Lộ Thiếu Hành, chắc chắn sẽ không để chuyện của mình bung bét tại thời điểm này, trở thành mục tiêu công kích của mọi người. Huống hồ, cho dù bản thân Lộ Thiếu Hành không sợ, chưa chắc người phụ nữ của anh cũng không sợ. Vậy nên, trước mặt Lộ Chính Nhiên và Đường An An, anh mới biểu hiện ngoan ngoãn như vậy để họ nới lỏng cảnh giác, mặt khác anh tìm cách để cô chủ động nói với bố mẹ mình rằng hai người họ không hợp nhau. Lúc ở bệnh viện, rõ ràng anh có thể bảo cô đi để tránh trông thấy anh trò chuyện với một cô gái khác, nhưng anh không làm thế. Có thể hiểu là anh không kịp bảo cô đi, nhưng khả năng này rất thấp. Rõ ràng anh cố tình để cô trông thấy cảnh tượng đó.

Dù chỉ là một cô gái bình thường cũng sẽ có sự tự tôn của bản thân, huống hồ là tiểu thư con nhà giàu. Cô nhất định sẽ không tỏ ra hứng thú với Lộ Thiếu Hành nữa, và chủ động nói với bố mẹ là không muốn qua lại với anh.

Như vậy, mỗi phiền phức đối với Lộ Thiếu Hành đã được giải quyết, mà chính bản thân anh cũng không bị bại lộ.

Rốt cuộc con người anh như thế nào mà lại ôm những tâm tư sâu xa đến vậy?

Lộ Thiếu Hành ngẩng đầu lên, cơ hồ không nghe thấy câu hỏi vừa rồi, “Đồ ăn thế nào? Anh thấy cũng ngon mà”.

Giả vờ không biết?

“Hôm nay em sẽ nghỉ việc.”

Lộ Thiếu Hành không hề ngạc nhiên, chỉ hỏi: “Tại sao?”

Cần phải có một lý do hợp lý mà bố mẹ hai bên đều chấp nhận.

“Em không quen ở đây lắm, chắc là em hợp với cuộc sống ở Mỹ hơn, em muốn quay về Mỹ.”

Lộ Thiếu Hành gật đầu: “Đã vậy thì anh cũng không giữ em. Thời gian qua em đã làm việc rất vui vẻ với đồng nghiệp”.

Hậu Gia Lâm mím môi, “Em sẽ nói với bố mẹ em như vậy”.

Anh gật đầu.

“Anh từng thích chị em phải không?” Dù biết không có ý nghĩa gì nhưng Hậu Gia Lâm vẫn muốn biết thêm vài chuyện từ chính miệng Lộ Thiếu Hành.

“Đúng.” Chẳng có gì mà không dám thừa nhận.

“Em rất giống chị ấy đúng không?”

“Giống.”

Nếu giống, tại sao anh không thể coi cô như chị ấy?

“Giống đến đâu cũng không phải chị ấy, đúng không?” Hậu Gia Lâm buồn bã. Chị gái cô cho rằng anh không chân thật, nhưng cô lại thích người đàn ông như vậy. Trước mặt không thật, nhưng sau lưng thì rất thật.

Lộ Thiếu Hành im lặng.

“Nếu chị em còn sống thì sao? Nếu chị ấy một lần nữa xuất hiện trong cuộc sống của anh, anh có chọn chị ấy không?” Cô đang cố chứng minh một điều gì đó.

“Chỉ là nếu như thôi? Điều đó vốn không bao giờ thành sự thật.”

“Anh không nghĩ đến khả năng đó ư?”

“Không.”

“Vậy nên anh không muốn trả lời câu “nếu như” này?” Cô muốn chứng minh trong lòng anh, chị gái mình mới là độc nhất vô nhị, không thể thay thế.

“Có thể trả lời.” Anh nhìn Hậu Gia Lâm, “Anh rất ghét phiền hà.”

Hậu Gia Lâm hoàn toàn hiểu, anh ghét sự phiền hà, ghét rắc rối, nên sẽ không thay đổi người phụ nữ bên cạnh mình, bất kể đối phương là ai.

Một người phụ nữ, anh còn chưa hiểu hết, không muốn tự chuốc thêm phiền phức vào người.

Hậu Gia Lâm không biết nên khóc hay cười. Người phụ nữ kia quả thật rất may mắn khi được trở thành mối phiền phức đầu tiên của anh. Còn cô bất hạnh, tại sao không xuất hiện trong cuộc đời anh vào đúng thời điểm anh sẵn sàng đón nhận phiền phức?

CHƯƠNG 55

Lộ Thiếu Hành dùng hai ngón tay kẹp góc tờ báo mà người bên cạnh đang xem, khoe miệng thoáng nụ cười nhàn nhạt. Lần đầu tiên anh được lên mặt báo kiểu này, có lẽ kỹ thuật chụp ảnh của người ta quá chuyên nghiệp nên không thấy bất kỳ điểm bất thường nào. Anh buông tay, ra khỏi thang máy. Chủ nhân tờ báo thì nơm nớp nhìn theo sếp, thầm lo về tiền thưởng cuối năm của mình.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Đường An An khó hiểu nhìn con trai. Rõ ràng hai người nhìn rất đẹp đôi, bà cũng thích Hậu Gia Lâm, vậy mà dùng một cái lại xảy ra chuyện bất ngờ như thế.

Lộ Thiếu Hành ngồi xuống đối diện mẹ, dáng vẻ nhàn nhã. Những từ ngữ được báo chí sử dụng quả đúng là biến hóa đa dạng, anh nhớ lần trước Lộ Ôn Diên cũng được lên báo với những cụm từ nào là môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc... chẳng có chút sáng tạo nào. Anh chỉ đưa Hậu Gia Lâm ra sân bay mà đã bị thổi phồng lên như vậy, phóng viên không có gì để viết nữa rồi sao?

“Không có gì đâu mẹ.” Lộ Thiếu Hành uống nước, “Em ấy có bạn trai rồi, coi con như anh trai thôi.”

Mất công mai mối rồi.

Đường An An nhíu mày, khinh bỉ nhìn con trai: “Con đúng thật là... cô gái tốt như vậy mà không biết chớp lấy cơ hội. Nó có bạn trai thật à?”

“Cô gái tốt như vậy...” Lộ Thiếu Hành bắt chước giọng tiếc nuối của mẹ, “Có thể gặp được cô gái tốt như vậy là phúc ba đời của con, người ta mà chưa có bạn trai thì con đâu dễ dàng từ bỏ vậy chứ!”

Đường An An xoa đầu con: “Là nó không biết nhìn người”.

Lộ Thiếu Hành chỉ cười, không nói gì thêm.

“Có buồn không thế?” Đường An An lay cánh tay anh.

“Có chứ, con đang buồn lắm đây, mẹ cho con chút thời gian riêng tư để trị thương đi.” Nói rồi, anh đứng dậy định ra ngoài.

Đường An An bỗng dừng nổi giận: “Mấy cái đứa này, bố mẹ lúc nào cũng nhớ cũng mong, vậy mà chúng nó lớn rồi là chỉ muốn bay nhảy, về nhà được chốc lát lại đi”.

Lộ Thiếu Hành dừng chân: “Con sợ làm phiền không gian riêng tư của bố mẹ thôi mà”.

Đường An An không nói được gì.

Lộ Thiếu Hành và Lê Họa người trước kẻ sau quay về Đông Linh. Tâm trạng của anh hôm nay khá tốt, từ xa đã đứng cười nhìn cô đi tới.

“Anh nhật được tiền à?” Lê Họa ngạc nhiên nhìn Lộ Thiếu Hành.

“Buồn chán thôi.”

“Buồn chán nên đứng đây cười à?” Cô cũng bật cười.

“Tâm trạng có vẻ tốt nhỉ?” Anh đi tới gần cô, xoa má cô, rồi lại xoa bụng cô, “Còn đau không?”.

“Anh chạm khê thôi thì không đau.” Cô gạt tay xuống, “Hôm nay anh làm sao vậy?”.

“Tưởng sẽ được nghênh đón bằng một trận thịnh nộ, không ngờ em bình thản đến vậy.” Lộ Thiếu Hành nói với giọng tiếc nuối rồi bỏ đi.

Lê Họa kéo vạt áo anh, cười hớn hờ: “Anh thích tự ngược à? Muốn nghe mắng à?”.

“Em không nhắc thì anh cũng chẳng nghĩ đến, được rồi, cho em một cơ hội, mắng anh đi!” Anh nghiêng đầu nói.

“Anh bị cái gì kích động thế hả?” Lê Họa thật muốn sờ trán anh xem có phải bị sốt đến mù mị rồi không?

Anh tóm lấy tay cô, “Vừa trông thấy một đôi tình nhân cãi nhau, thấy hay hay”.

“Thế nên anh cũng muốn bị mắng à?” Cô nhéo tay anh, “Em không muốn cãi nhau với anh, nhưng em biết cấu véo đấy, anh có muốn thử không?”.

Lộ Thiếu Hành rụt tay lại, “Em cấu thật à?”.

“Lại còn không? Anh tưởng em đùa chắc!” Cô phủi quần áo.

Anh sờ mũi: “Đừng nói nữa... Đúng là hung hăng”.

Cô giơ tay lên rồi lại thu về: “Có tướng làm hiền thê lắm”.

Buổi tối, Lê Họa nằm trong lòng Lộ Thiếu Hành xem phim.

“Sao anh lại xem mấy thứ phim này?” Rốt cuộc cô không nhịn được hỏi.

“Ồ, anh tưởng em thích chứ. Mãi có chịu đổi kênh đâu.” Lộ Thiếu Hành cầm lấy điều khiển.

Lê Họa thầm mắng chửi trong lòng, không nhịn được nói: “Anh không thể bỏ tay ra được à?”.

Nếu không ở cùng anh lâu như thế có lẽ cô đã tưởng anh có cái sở thích sờ ngược rồi.

“Kênh này được không?” Anh làm ngơ trước câu hỏi của cô.

“Em đâu có nói chuyện tivi với anh!”

“Thế không được chê kênh này nhé.”

Cô nhìn lên tivi, là kênh *Thế giới động vật*.

“Em đang nói anh đấy, có phải anh bị chứng mặc cảm không thế?”

“Làm gì có chuyện đó. Từ hồi tiểu học anh đã rời khỏi vòng tay mẹ rồi, không nhớ nhà, không nhớ bố mẹ.” Anh dừng lại, “À, lúc thiếu tiền thì có nhớ một chút”.

Cô cười khúc khích, “Anh đúng là thực dụng”.

“Tại vì hằng tháng bố mẹ đều gửi tiền cho anh, nếu không nhận thì bố mẹ sẽ thắc mắc tại sao anh không cần sinh hoạt phí, có phải đi làm gì hay không, có chạy đến vùng hẻo lánh nào không... phiền phức như thế thà rằng làm đứa trẻ có thể lực còn hơn.”

Cô sững sốt: “Anh thích chạy lung tung ra ngoài chơi thế à?”

“Cũng bình thường.”

“Bỏ tay ra.”

Lê Họa lập tức lao vào người anh. Còn cố nói linh tinh. Tóc cô lòa xòa trên người anh một cách mê hoặc. Đúng lúc anh ôm lấy eo cô thì chuông cửa reo. Có vẻ như nếu không ra mở cửa thì đối phương sẽ ấn chuông mãi.

“Anh đi đi.” Lê Họa ra lệnh.

Lộ Thiếu Hành ngồi dậy, liếc cô một cái rồi làm bộ muốn đè lên người cô. Lê Họa lập tức lấy gối che người.

Trông thấy Lộ Diệc Cảnh đứng ngoài cửa, Lộ Thiếu Hành quả thật muốn đập cửa một cái. Cho dù là ai, bị làm phiền chắc chắn sẽ tức giận, đã vậy còn phải nhìn bộ mặt ủ rũ hiếm thấy của cậu em trai này.

“Người đó...” Lộ Diệc Cảnh lúng túng không biết nói thế nào.

“Ai thế?” Mãi chưa thấy Lộ Thiếu Hành vào, Lê Họa ôm gối đi ra. Vừa nhìn thấy người quen, cô lập tức giấu chiếc gối ra sau lưng, nét mặt thoáng hiện lên vẻ xấu hổ.

Lộ Diệc Cảnh thở dài.

Lê Họa kéo Lộ Thiếu Hành sang một bên. Hai anh em gặp nhau sao cứ đứng thế này được.

“Vào nhà đi.”

Lộ Diệc Cảnh không cần nhìn cũng đoán được thái độ của anh mình. Sống với nhau nhiều năm như vậy, anh ta đương nhiên biết Lộ Thiếu Hành không thích người khác đến nơi ở của mình, như thể đang cất giấu thứ gì bí mật. Tuy rằng Lộ Diệc Cảnh có lần nhìn trộm phòng riêng của Lộ Thiếu Hành và chẳng thấy có gì đặc biệt cả. Điều đó hẳn có thể chứng minh người phụ nữ này đặc biệt đối với Lộ Thiếu Hành?

Có điều bây giờ anh ta chẳng có tâm trí đâu mà bận tâm đến những chuyện này.

“Có việc gì?” Lộ Thiếu Hành hỏi.

“Anh ba...” Lộ Diệc Cảnh ngập ngừng, “Đang ở Nhật Bản”. Lộ Thiếu Hành nhú mày: “Đi lúc nào?”.

“Lần trước anh ấy cãi nhau với hai bác xong đi luôn.”

Lộ Thiếu Hành hừ lạnh. Chẳng nhẽ bị cướp đi quyền lực trong tay mà dám gây ra chuyện lớn như vậy sao?

“Chưa chết hả?”

Lộ Diệc Cảnh vội nói: “Có sóng thần... nhưng không sao cả”.

“Nó muốn chết thì ai mà ngăn được.”

“Anh hai, anh ấy không...” Lộ Diệc Cảnh lúng túng không biết nói gì.

Lộ Thiếu Hành nghĩ đến bộ dạng Lộ Ôn Diên, rồi lại nhìn Lộ Diệc Cảnh, càng thêm bực mình: “Thế chú đến đây làm gì?”.

Mọi người trong nhà đều hiểu rõ tính nhau, chắc chắn Lộ Diệc Cảnh không đến đây chỉ để thông báo chuyện này.

Lộ Diệc Cảnh phóng ánh mắt về phía Lê Họa khiến cô đang định rời đi mà không dám, đành mỉm cười với đối phương coi như chào hỏi.

“Tri Ngữ... Tô Tự đang ở đâu?” Hóa ra hỏi câu này cũng không khó khăn lắm.

Lê Họa để ý thấy Lộ Diệc Cảnh không thêm cạo râu, vẻ mặt chán chường. Cũng phải, Tô Tự nhất định sẽ không để bản thân phải chịu thua thiệt.

“Chắc vẫn đang ở Nhân Hạ quay phim.”

“Không có ở đó.” Lộ Diệc Cảnh thốt lên.

Lê Họa cũng ngăn người. Vậy nghĩa là anh ta đã đi tìm Tô Tự.

“Anh tìm Tô Tự làm gì?”

Chẳng lẽ vẫn muốn ly hôn?

“Mấy hôm nữa là mừng thọ năm mươi của cậu Tô Tự. Cô ấy không đến cùng tôi thì không hay cho lắm.”

Lê Họa cứng đờ.

Lộ Thiếu Hành mất kiên nhẫn: “Đi tìm vợ mà đến đây làm gì, có bản lĩnh thì tự đi tìm lấy!”.

Sắc mặt Lộ Diệc Cảnh trở nên khó coi.

Lê Họa nhìn hai anh em họ. Sao quan hệ giữa họ lại thế này...

Nghĩ đến bộ dạng Tô Tự lần trước, Lê Họa đành im lặng không nói gì.

Lộ Diệc Cảnh cau mày nhìn Lê Họa: “Tôi đã tìm rất nhiều nơi rồi nhưng không thấy Tô Tự, hình như cô ấy đang trốn tôi, cô có thể nói cho tôi biết cô ấy ở đâu được không?”.

Lộ Thiếu Hành nhéo tay Lê Họa. Cô biết ý không nói gì.

Lộ Diệc Cảnh sốt sắng: “Tôi tìm cô ấy lâu lắm rồi, tôi không hề muốn ly hôn. Tôi nghĩ kỹ rồi, cô ấy là người như thế nào cũng được. Cô hãy nói cho tôi biết cô ấy đang ở đâu đi...”

Lê Họa ngẩn người. Chẳng lẽ quan hệ giữa hai người họ đã...

“Bắc Thành. Chị họ của Tô Tự hình như ở đấy.”

“Cảm ơn.” Lộ Diệc Cảnh vội vàng chạy đi.

Lê Họa thở dài, nghĩ đến giọng bình thản của Tô Tự lúc gọi điện cho cô, hoàn toàn đối lập với biểu hiện lúc này của Lộ Diệc Cảnh.

Cô đẩy Lộ Thiếu Hành: “Sao anh lại đối xử với em trai mình như thế?”.

“Nếu không thì phải như thế nào mới được?” Lộ Thiếu Hành vẫn chưa nguôi giận.

“Chẳng có ông anh nào như anh.”

Lộ Thiếu Hành vẫn bực bội trong lòng, anh ôm eo cô: “Vừa rồi chúng ta còn chưa xong việc”.

“Trong đầu anh toàn chuyện đen tối.”

“Ý anh là tiếp tục xem tivi. Em đang nghĩ cái gì?”

Cô đẩy anh một cái rồi bỏ đi. Anh đuổi theo kéo cô lại: “Không thích à? Thế làm cái em nghĩ nhé”.

CHƯƠNG 56

Ngày hôm sau, Lê Họa ngồi trên sofa xem người dân chương trình trên tivi đang kể chuyện tình cảm của các cậu ấm nhà họ Lộ ở Yên Xuyên. Khi người ta nhắc tới Lộ Thiếu Hành, cô rớt cuộc đã hiểu vì sao hôm qua anh lại có biểu hiện khác thường như vậy. Cô bỏ điều khiển xuống, đi vào phòng ngủ. Lộ Thiếu Hành vẫn nằm trên giường, cô leo lên bên cạnh anh, vỗ vỗ vào mặt anh. Lộ Thiếu Hành kéo chăn lên che mặt, thậm chí không buồn mở mắt ra nhìn cô.

Lê Họa kéo chăn xuống. Thật ra cô không tức giận vì tin đồn giữa anh với cô gái nào đó, điều khiến cô không thích là việc cô đã chuẩn bị bữa sáng xong xuôi mà anh vẫn còn lười nhác nằm đây. Thật quá đáng!

Bị làm phiền, Lộ Thiếu Hành tóm lấy tay Lê Họa, trở mình một cái, trùm kín chăn lên người cô.

“Muốn ngủ cùng anh thì cứ nói rõ ra. Anh không cười em đâu.”

“Ai muốn ngủ cùng anh chứ!”

“Anh muốn, được chưa?”

Cô phì cười, một phần vì vừa xem được chương trình gameshow thú vị nên tâm trạng khá thoải mái.

“Dù sao cũng không phải em muốn.” Cô bị anh làm cho mù mịt quên cả việc mình vào đây làm gì, liền nhéo anh một cái, “Hôm qua chẳng phải anh muốn em mắng anh sao, hôm nay em mắng!”.

Cô quả thật không thể mặt dày nói là đến để tính sổ với anh được. Cô đẩy anh mấy lần, anh mới miễn cưỡng trở mình, nằm xuống bên cạnh.

Phá rối giấc ngủ của anh mà không có lý do hợp lý, thật là không hay... Nhưng tại sao giờ cô lại thấy áy náy chứ?

“Vừa xem được tin tức về anh.” Cô cố tình nói như đang tức giận.

“Thế à... Cảm ơn em đã quan tâm.”

Cô mím môi: “Kể rõ đầu đuôi cho em, nếu không đừng trách”.

Anh bật cười. Hơi thở ấm áp xung quanh cổ khiến tim cô đập nhanh hơn.

“Có rất nhiều người đẹp vây lấy anh, muốn xinh đẹp có xinh đẹp, muốn bốc lửa có bốc lửa, muốn tài giỏi có tài giỏi... Anh chỉ cần nói một câu mình là hoa đã có chậu thì họ đều ghét anh, em nói xem tại sao?” Anh ôm lấy cô.

Lê Họa im lặng, nhưng cô biết mình lúc này đang mỉm cười hạnh phúc.

“Tại sao?”

Cảm giác chua xót trong lòng lúc này liệu có phải là vì cảm động không? Chắc là vậy rồi, cô tin tưởng anh, không phải cô tốt nên anh giữ cô lại bên cạnh, mà bởi sau khi có cô rồi, anh không còn nghĩ đến ai khác nữa.

Lịch sử hôn nhân của Lộ Diệc Cảnh nên được miêu tả ngắn gọn bằng cụm từ “gian truân tìm vợ”. Nhìn bộ dạng lúc này của anh ta có thể biết được rằng quá trình tìm kiếm rất cực khổ nhưng kết quả thì không tồi, nếu không đã chẳng cười tươi rói như vậy. Điều này vốn cũng nằm trong dự đoán của Lộ Thiếu Hành, giờ tuy đã xảy ra thật nhưng anh chẳng lấy gì làm thích thú. Hình như tất cả mọi chuyện đều diễn ra đúng như những gì anh nghĩ, từng bước một. Lộ Thiếu Hành uống một ngụm rượu rồi đặt ly xuống, đi tới chỗ Lộ Diệc Cảnh. Những buổi yến tiệc kiểu này thường ít thấy bóng dáng Lộ Diệc Cảnh, anh ta thích làm một chàng công tử bột vô dụng hơn là xuất hiện tại những nơi như vậy.

“Có liên lạc với anh ba của chú không?” Lần trước anh vẫn chưa kịp hỏi thăm tình hình của Lộ Ôn Diên.

Lộ Diệc Cảnh nguýt anh trai một cái: “Không thèm hỏi em bây giờ thế nào à?”.

“Chú?” Nhìn điệu bộ của Lộ Diệc Cảnh cũng đoán ra được hiện giờ Lộ Ôn Diên vẫn ổn, bèn không sốt sắng hỏi thăm nữa, “Chuyện của chú thì tự mà lo liệu lấy”.

Đã nói vậy thì anh ta sẽ chỉ nghĩ đến chuyện của bản thân thôi, chẳng hơi đâu quan tâm Lộ Ôn Diên sống chết thế nào. Lộ Diệc Cảnh hừ lạnh một tiếng.

Cảm thấy nơi này quá buồn chán, Lộ Thiếu Hành muốn về sớm. Ai cũng đeo cái mặt nạ cứng nhắc như nhau đến đây. Nếu không phải vì bắt buộc thì anh đã chẳng đến nơi này. Anh đi ra cửa, bước chân chột dừng lại, ngẫm nghĩ một lát, anh tiếp tục đi tới bãi đỗ xe, sau đó mới lên tiếng: “Ra đây đi”.

Anh thậm chí không cần quay đầu lại nhìn, để đối phương chủ động bước ra. Tuy nhiên, có vẻ đối phương không muốn tự giác, anh cười, nếu đã thế thì cũng không cần cho họ cơ hội làm gì - Anh đi tới xe của mình. Có tiếng bước chân đằng sau vội vàng đuổi theo, anh mặc kệ. Dù sao người cần nhờ vả cũng không phải là anh.

“Lộ Thiếu Hành.” Rốt cuộc đối phương đã phải lên tiếng.

Bây giờ anh mới dừng chân, ngoảnh lại cười mỉa mai: “Trùng hợp quá nhỉ”.

Vì một câu này của Lộ Thiếu Hành mà Tô Thiên Linh ngậm miệng, không thể nói ra cái cơ cô ta đã mất công nghĩ này giờ.

Biết rõ Lộ Thiệu Hành cố tình, nhưng biểu hiện vô tư của anh khiến người khác không thể trách móc. Cô ta thở dài: “Đúng là trùng hợp”.

“Nghe nói bố cô đang nằm viện, cho tôi gửi lời hỏi thăm bác trai nhé.”

Giọng điệu của anh rất tự nhiên, không ngờ anh còn quan tâm tới cả việc này, nhưng có vẻ rất thành ý.

“Nhất định rồi. Cảm ơn anh.” Tô Thiên Linh cười, nếu bố cô biết chuyện Lộ Thiệu Hành quan tâm tới mình như vậy, phỏng chừng trong đầu lại suy nghĩ về việc kết thông gia.

“Chuyện nên làm thôi mà.” Ý tứ rất rõ ràng, nếu không có việc gì thì có thể kết thúc nghi thức chào hỏi ở đây.

Tô Thiên Linh đương nhiên nhìn ra điều đó, đi theo bố giao thiệp vài lần, biết rõ người trong giới này thường lấy lui làm tiến, mỗi hành động lời nói đều có ẩn ý đằng sau để đối phương tha hồ đoán. Cô ta tiến lên một bước, đưa một tập tài liệu cho Lộ Thiệu Hành: “Anh xem kỹ cái này đi”. Lời lẽ còn chứa ý tứ sâu xa.

Lộ Thiệu Hành nhìn thoáng qua: “Muốn gì?”. Anh đi thẳng vào vấn đề.

“Anh không phiền nếu đưa tôi một đoạn đường chứ?” Tô Thiên Linh cười cười.

Lộ Thiệu Hành không trả lời, thẳng thừng mở cửa xe để cô ta ngồi vào.

Chất lượng ảnh chụp rất tốt, anh và Lê Họa đứng cạnh nhau biểu hiện vô cùng ăn ý. Chính bản thân anh cũng không ngờ mình lại có thể cười vô tư đến vậy, cơ hồ không vướng bận bất kỳ ưu phiền nào. Trông thấy những tấm ảnh này, anh không hề nghĩ Tô Thiên Linh định uy hiếp gì mình hoặc dò hỏi điều gì, anh chỉ nghĩ đến cậu em Lộ Ôn Diên của mình. Lộ Diệc

Cảnh quả nhiên đoán đúng, tính cách của anh có phần giống Lộ Ôn Diên, không phải do chung dòng máu, đơn giản là sự yêu thích.

Anh nhớ từng có lần hỏi Lộ Ôn Diên tại sao lại sẵn sàng làm nhiều thứ vì một người phụ nữ đến thế. Lúc đó Lộ Ôn Diên tuy uống say nhưng lời nói lại rất tỉnh táo. Anh ta nói mọi người đều khuyên anh ta nên đầu tư vào cổ phiếu nào để có lãi, nhưng chẳng ai hỏi anh ta thích mua cổ phiếu nào, muốn mua cổ phiếu nào, cho dù thua lỗ thì đó cũng là lựa chọn của bản thân.

Lộ Thiếu Hành không biết bây giờ Lộ Ôn Diên có thay đổi suy nghĩ đó hay không. Nhưng anh dường như đã hiểu ra phần nào lý do người ta sẵn sàng vì một người xa lạ mà đối đầu với gia đình, chấp nhận trả giá. Đơn giản bởi đó là cuộc sống của chính mình, không phải khuất phục bất kỳ ai, sau này khi đã về già, chúng ta không cần phải tự nhủ: Cuộc đời này, người duy nhất mà tôi có lỗi là chính bản thân mình. Con người chỉ cần một lần thỏa hiệp thì sau đó sẽ dần dần đánh mất bản thân.

Tô Thiên Linh không rõ Lộ Thiếu Hành đang mãi suy nghĩ điều gì, nhưng nếu đã đồng ý để cô lên xe tức là mọi chuyện đều có thể thương lượng. Cô ta vốn cho rằng phản ứng của Lộ Thiếu Hành sẽ là phủ nhận mối quan hệ với người phụ nữ kia, hoặc là yêu cầu cô ta đừng can thiệp vào chuyện của người khác.

Nhưng dù cả hai trường hợp đó đều không xảy ra, cô ta vẫn cảm thấy người đàn ông này khó nói chuyện.

“Cuối tuần này tiến sĩ Asbin sẽ đến Yên Xuyên diễn thuyết về sự phát triển của thương nghiệp điện tử trong nước mười năm tới, không biết anh đã nhận được thư mời chưa?”

Vị tiến sĩ này rất khó mời được, kinh phí cũng rất cao, đã vậy, còn rất khó mới có được thư mời.

Lộ Thiếu Hành nhắm mắt: “Cô Tô, tôi không thích đoán già đoán non”.

Đã nói đến nước này rồi còn giả thần giả quỷ, Lộ Thiếu Hành không lấy gì làm vui liếc đối phương.

“Tôi muốn thư mời đó của anh.”

Thư mời đó đối với anh mà nói không phải thứ giá trị gì, nhưng cũng sẽ không dễ dàng đưa cho cô ta. Trên đời đâu có chuyện tốt dễ như thế?

“Để trao đổi quyền sở hữu số ảnh này?”

“Tôi đảm bảo sẽ không để lộ ra ngoài. Tôi tin là anh cũng không muốn người phụ nữ của mình xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Nghe nói người phụ nữ của cậu cả trước kia từng bị xử lý một cách sạch sẽ!”

Chuyện nhà họ Lộ cũng không phải chuyện gì quá bí mật.

Lộ Thiếu Hành cười: “Tôi đang tò mò, thư mời đó có giá trị lớn đến vậy ư?”.

“Anh đương nhiên không hiểu được mức độ quan trọng của nó đối với tôi.”

“Tôi có thể cho cô.” Lộ Thiếu Hành dừng lại một chút, “Nhưng, nếu tôi nói cho cô biết rằng Kỳ Y Đình sẽ không đến tham dự buổi diễn thuyết đó thì không biết nó có còn giá trị với cô không?”.

Tô Thiên Linh nhìn anh chăm chăm. Cảm giác bị đối phương nhìn thấu thật không dễ chịu gì. Cô ta nắm chặt tay, muốn hỏi Lộ Thiếu Hành thêm nhưng lại không biết mở miệng thế nào.

Lộ Thiếu Hành khẽ cười. Từ lúc Tô Thiên Linh hỏi số điện thoại của Kỳ Y Đình, anh cũng đã đoán ra phần nào chủ đích của cô ta, chẳng qua anh không thể hiện rõ ra.

Tô Thiên Linh trầm mặc hồi lâu: “Không biết tại sao tôi cảm thấy anh và chị gái tôi rất giống nhau...”

“Cho nên đều khiến cô không thích?”

Hai chị em khác nhau cả về tính cách lẫn diện mạo, ắt hẳn là tình cảm chị em không tốt lắm. Ngay câu đầu tiên đã bị Lộ Thiếu Hành nói trúng tim đen, Tô Thiên Linh cảm thấy thế phòng vệ của mình bị phá vỡ, không biết phải trốn vào đâu.

“Xem ra giao dịch của chúng ta không thành rồi.” Tô Thiên Linh cố gắng duy trì nụ cười trên mặt, như vậy mới phù hợp với thân phận của cô.

Lộ Thiếu Hành đang do dự. Vừa rồi trông thấy ảnh chụp, trong đầu anh đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ khiến bản thân bất an. Anh làm việc gì cũng đều nắm phần chắc chắn trong tay, nhưng lần này không hiểu sao lại do dự. Điều duy nhất anh không muốn là làm tổn thương người thân của mình.

Anh không muốn cuộc sống của mình nằm trong tay người khác, đồng thời cũng sẽ không phản bội gia đình vì bất kỳ ai. Đây là cơ hội duy nhất của anh.

Lộ Thiếu Hành dừng xe, anh đã đưa ra quyết định của mình, chỉ là có chút áy náy.

“Tôi không nghĩ vậy. Chúng ta vẫn có thể vui vẻ hợp tác.” Anh châm một điếu thuốc, thong thả hút.

Tô Thiên Linh lấy làm khó hiểu, nhìn chăm chăm anh.

“Tôi có thể cung cấp cho cô toàn bộ tin tức về Kỳ Y Đình, chắc chắn cô sẽ có nhiều cơ hội gặp mặt cậu ta, còn tiến triển thế nào thì phải phụ thuộc vào cô.”

“Điều kiện?”

“Chúng ta hẹn hò!”

CHƯƠNG 57

Tô Tự và một cô gái khác đang ngồi trên sofa đánh nhau, đùa tới đùa lui cuối cùng thành thật. Lộ Diệc Cảnh vừa bước vào thấy vậy, lập tức kéo cô gái đang đè trên người Tô Tự ra. Nào ngờ, Tô Tự đứng phắt dậy, đá Lộ Diệc Cảnh một cái, rồi mau chóng đỡ lấy cô gái kia.

Lê Họa đến nơi đúng lúc thấy cảnh tượng kỳ lạ này.

“Chị có sao không?” Tô Tự tươi cười hỏi, hoàn toàn không còn cái vẻ hung hăng nạt nộ như khi nãy nói “có chị thì không có em”.

Lộ Diệc Cảnh cũng ngẩn ra, hoàn toàn không hiểu hai người họ làm trò gì.

“Xin lỗi!” Tô Tự liếc chồng mình.

“Đừng!” Nhậm Y Nông nhìn Lộ Diệc Cảnh, “Cậu tư nhà họ Lộ đâu phải người mà thường dân như tôi có thể đắc tội”.

Tô Tự bấy giờ mới giới thiệu: “Chị họ của em, Nhậm Y Nông”.

Sắc mặt Lộ Diệc Cảnh biến đổi. Người phụ nữ này hiện giờ đang là tâm điểm chú ý của giới truyền thông Yên Xuyên, quả nhiên hồng nhan họa thủy.

Trông thấy Lê Họa đứng ngoài cửa, Tô Tự tức giận với Lộ Diệc Cảnh: “Phụ nữ tụ tập, anh đến đây làm gì? Đi chỗ khác chơi đi”.

Lộ Diệc Cảnh vốn định đến căn dặn Tô Tự vài việc, xem tình hình này có lẽ nên đi thì hơn.

Thấy chồng vừa đi khỏi, Tô Tự liền lắc lắc tay của Nhậm Y Nông: “Chị cười quyến rũ thế làm gì? Đây là chồng em!”.

Nhậm Y Nồng đá Tô Tự: “Chị hôm nay không thềm chấp mày. Mày tưởng ai cũng mắt kém như mày chắc?”.

“Chị...”

Thấy có dấu hiệu đánh nhau, Lê Họa vội tiến vào: “Còn chưa chơi đủ à?”.

“Hừ.” Tô Tự trợn mắt.

Nhậm Y Nồng phui quần áo đứng dậy: “Nó cả đời này mãi chỉ là một đứa trẻ thôi, chơi không chán đâu”.

“Họa Họa, chị ấy là nhà thiết kế thời trang đấy, chúng ta đến cửa hàng của chị ấy chọn hết quần áo đẹp cho chị ấy lỗ đi.” Tô Tự cười xấu xa.

Lê Họa còn chưa kịp tiếp lời thì Nhậm Y Nồng đã lên tiếng: “Mày tưởng ai cũng độc ác như mày chắc? Nhìn Lê Họa đã thấy con bé hiền lành rồi”.

Lê Họa lúng túng mỉm cười, không thể thốt lên rằng “Chị nhầm rồi, em không tốt đẹp gì đâu”.

Nhậm Y Nồng vừa đi khỏi, Lê Họa liền kéo Tô Tự nói: “Cậu có còn trẻ con đâu mà cứ gây chuyện thế, còn ra cái thế thống gì nữa? Về bao giờ đấy? Làm hòa với chồng rồi à?”.

Tô Tự nằm bẹp xuống giường, trùm chăn kín mít.

“Hỏi làm thế làm sao mình trả lời kịp. Cậu thấy bà chị họ mình thế nào?”

Lê Họa xoay người. Lại lảng sang chuyện khác.

Không đợi Lê Họa trả lời, Tô Tự nói luôn: “Mình biết rồi, chị ấy xinh đẹp, có phong thái hơn mình. Cậu sợ mình buồn nên không nói chứ gì?”.

“Không ngờ cậu cũng tự ti thế này cơ đấy.” Lê Họa cười.

“Ở trước mặt chị ấy, mình lại biến thành tự ti.” Tô Tự thở dài, “Từ nhỏ mình đã muốn trở thành một người giống chị ấy, tự nuôi sống bản thân, làm cái gì được cái đó, chưa bao giờ phải thay đổi mình vì người khác. Nhưng mình không thể nào làm được, cứ bắt chước bừa để rồi bây giờ cũng không biết mình là kiểu người nào. Ngay cả biệt danh cũng phải bắt chước chị ấy... Haiz... Càng nói càng thấy mình thất bại”.

Lê Họa cảm thấy khó hiểu, Nhậm Y Nông mang họ Nhậm, có liên quan gì đến Tô Tự chứ?

Cô kéo Tô Tự dậy: “Cậu vẫn chưa kể chuyện đã làm hòa với Lộ Diệc Cảnh...”

“Cứ như vậy thôi, đừng khuyên mình, để mình hưởng thụ cảm giác được theo đuổi đi.”

“Cậu đúng thật là...” Tính trẻ con quá.

Hai người ra ngoài ăn cơm, Tô Tự không muốn nhắc đến chuyện của mình và Lộ Diệc Cảnh nên hỏi chuyện về Lộ Thiếu Hành. Vừa ăn, Tô Tự vừa khen đồ ăn ở Yên Xuyên ngon, mỗi lần đi đâu xa cô lại gầy đi bốn năm cân, khiến cho ông nội thương xót.

“Cậu ăn ít thế!” Tô Tự cười, “Có rồi à? Nghe bảo có rồi sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị”.

“Có gì chứ!” Lê Họa phủ nhận, vừa rồi vẫn đến kỳ bình thường, sao có thể có gì được chứ.

“Chắc chắn là thế rồi.”

“Ừ.”

“Lộ Thiếu Hành dạo này lắm tin đồn nhỉ, cậu không sợ anh ta trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài à? Đàn ông ấy...”

“Đến cả Lộ Diệc Cảnh công tử bột còn có thể biến thành bộ dạng như ngày hôm nay thì có chuyện gì là không thể xảy ra đâu.” Lê Họa gấp một miếng cà, “Hơn nữa mình cũng không sợ mất anh ấy”.

“Cậu tin tưởng Lộ Thiếu Hành thế cơ à?”

“Không phải tin tưởng Lộ Thiếu Hành, mà là tin tưởng chính mình.” Độc lập về kinh tế mới có thể độc lập về nhân cách. Sau khi biết bản thân có thể tự nuôi sống mình thì không cần phải nghĩ cách dựa dẫm vào người khác nữa, sẽ không sợ hãi mất đi ai, cho dù đau lòng đến đâu cũng sẽ qua, quan trọng nhất vẫn là bản thân mình, không phải sao?

Tô Tự cười khẩy, không tiếp lời.

“Nếu được, cậu hãy gọi anh ấy là anh hai đi.”

“Cậu muốn làm chị dâu mình lắm rồi hả?”

Trong một buổi dạ tiệc, ánh đèn mờ ảo chiếu lên gương mặt của đôi nam nữ. Cô gái trang điểm tinh tế, chàng trai với đôi mắt thâm trầm.

“Bố tôi có mang tội ác tà trời như lời anh nói cũng được. Chí ít ông ấy không làm gì có lỗi với gia đình tôi. Còn chuyện bố tôi đã xúc phạm tới anh, tôi có thể thay bố tôi xin lỗi, dù biết anh sẽ không tha thứ. Tất cả những điều đó cũng không thay đổi được sự thật bố tôi là một người chồng, một người cha tốt.”

“Cô quả nhiên ích kỷ hết như bố cô.”

“Kỷ Y Đình, anh nghĩ vậy là đúng rồi đấy.” Cô gái nói xong liền bỏ đi, không bận tâm phản ứng tiếp theo của đối phương.

Có một vài trường hợp, phụ nữ chưa chắc đã mềm yếu trong tình cảm. Khi biết hai người không thể tiếp tục ở bên nhau, người mà ta từng yêu cũng có thể trở thành kẻ thù, thế giới này không có gì là không thể.

Nếu được lựa chọn, Lộ Thiếu Hành thật sự không muốn vô tình nghe được câu chuyện bí mật đó. Hiện giờ anh bỏ đi không được, đứng lại cũng chẳng xong, trong đầu hiện lên vô vàn suy nghĩ.

“Nghe đủ chưa?” Kỷ Y Đình lạnh lùng lên tiếng.

Lộ Thiếu Hành bước lên trước: “Nếu tôi chưa nghe đủ thì cậu có nói tiếp không?”.

Kỷ Y Đình nhếch miệng cười giễu cợt: “Đó đều là những chuyện cậu đang điều tra cơ mà? Chẳng lẽ không điều tra được gì thỏa mãn?”.

“Kiểu gì cũng có một vài tin tức rò rỉ?”

“Người khác thì có thể, còn cậu...” Kỷ Y Đình hừ lạnh. Quen biết nhau nhiều năm, anh ta cũng hiểu được phần nào con người của Lộ Thiếu Hành. “Không thể nào!”

“Ý cậu là cậu sẽ giải thích cho tôi những điều tôi đang ngờ vực ư?”

Kỷ Y Đình quan sát Lộ Thiếu Hành: “Đừng nói chuyện của Tô Thiên Linh, không liên quan gì đến cậu”.

“Ồ, người đẹp dưng tới cửa mà cũng không cần à? Không giống tác phong của cậu lắm. Nghe đồn Kỷ Y Đình không bao giờ từ chối ai cả, chẳng lẽ cô Tô đó đặc biệt hơn?”

Kỷ Y Đình nhìn chằm chằm Lộ Thiếu Hành.

Lộ Thiếu Hành vẫn duy trì nụ cười ngạo nghễ: “Hay là, cậu đã để ý tới chị gái cô ta?”.

“Im miệng.”

“Được thôi. Cậu về Yên Xuyên làm gì thế?”

“Cậu nghĩ tôi làm gì? Xưa nay cậu luôn cho rằng sự hiện diện của tôi đe dọa tới cậu? Cậu và bố cậu quả nhiên là cá mè một lứa. Sao nào? Đang tìm cách trả thù tôi?” Kỳ Y Đình lạnh lùng nói.

“Tôi chỉ không muốn đối đầu với cậu.”

“Ngày đó chính cậu chủ động tuyệt giao với tôi, nếu chúng ta không thể làm bạn bè tốt thì cũng đừng ở đây giả vờ tiếc nuối, tôi buồn nôn lắm.”

“Đúng, ngày đó tôi chủ động chấm dứt tình bạn với cậu. Cho nên cậu hẳn biết vấn đề mấu chốt là gì, nếu cậu xúc phạm tới người thân của tôi, tôi không ngại làm bất kỳ điều gì trả đũa cậu đâu.”

“Cậu nghĩ có thể uy hiếp được tôi?”

“Chẳng phải cậu nói tư liệu của tôi rất hoàn hảo sao? Sợ gì không tìm được điểm yếu của cậu?” Lộ Thiếu Hành liếc đối phương một cái rồi bỏ đi.

Anh biết giữa mình và Kỳ Y Đình không thể trở lại như lúc trước, cũng như việc bản thân anh sẽ không bao giờ đơn thuần như khi còn bé. Trong giai đoạn trưởng thành, con người ta luôn mất đi một vài thứ mà sau này mới cảm thấy trân trọng. Thế nhưng dù biết trước kết quả, chúng ta vẫn sẽ lựa chọn điều đó. Vậy thì chỉ cần buồn bã một chút thôi, hà tất phải nhắc nhở bản thân nghĩ về nó từng giây từng phút.

Quãng thời gian đó trong trí nhớ của Lộ Thiếu Hành quả thật đáng để hồi tưởng. Chính anh lựa chọn từ bỏ nên chẳng có gì để che đậy cả.

Anh và Kỳ Y Đình từng là bạn thân, nhưng kể từ năm đó, sau khi biết Kỳ Y Đình là con riêng của bố mình, anh đã không còn suy nghĩ ấy nữa. Kỳ thực, anh không có cảm giác gì đặc biệt lắm, cũng không vì điều này mà thấy sốc. Anh quá hiểu con người bố mình, ông tuyệt đối sẽ không nhận Kỳ Y Đình. Lộ Chính Nhiên chỉ có duy nhất một đứa con trai là anh mà thôi.

Chỉ cần không bất lợi với mình, tất cả đều không thành vấn đề.

Nhưng anh cũng không thể nhận anh em với Kỳ Y Đình, điều này thể hiện sự thiếu tôn trọng với mẹ anh. Anh sẽ không làm bất cứ điều gì tổn thương tới mẹ cho dù mẹ không biết. Nếu quay lại thời gian đó, anh vẫn sẽ lựa chọn từ bỏ mối quan hệ với Kỳ Y Đình.

Lái xe trong bóng đêm dày đặc sương mù, Lộ Thiếu Hành chợt nghĩ mình cũng giống như màn đêm này, bị xã hội làm cho nhúng chàm nên càng ngày càng trở nên âm u. Giống như nhiều người đắm chìm trong sự mê hoặc của tiền tài, mỗi lúc một lún sâu, không thể kiềm chế cuối cùng không thể cứu vãn.

Tâm trạng bất ổn, anh không lái xe về nhà ngay mà cứ hòa vào dòng xe cộ trên đường, đến lúc nhìn biển báo giao thông anh mới nhận ra mình đã đi một vòng lớn. Không ngờ đi xa như vậy lại gặp được người quen.

Trên vỉa hè, hai cô gái đang đứng nói chuyện với nhau, không rõ tranh luận vấn đề gì mà đột nhiên cãi nhau.

“Lý Hành Lượng tự dừng tham gia thi The Voice kia, hát hay thế mà bị loại, tiếc quá.”

“Tại vì anh ta xấu trai, đáng đời.”

“Sao cậu lại nói thế, có xấu đâu, trông cũng không đến nỗi nào mà.”

“Do cậu không có mắt thẩm mỹ.”

“Cậu thì có. Mình thấy Lý Đại Mạt mới xấu trai. Thế mà cậu cũng thích.”

“Lý Đại Mạt xấu đến mấy thì những người bên cạnh mình vẫn thích anh ấy.”

“Mình không phải người bên cạnh cậu chắc?”

“Cậu... ngoại trừ cậu lập dị.”

“Cậu mới lập dị.”

“Đứa lập dị là cậu ấy, hể thấy người khác nghĩ khác mình liền cho người đó là lập dị.”

...

Lê Họa và Tô Tự lời qua tiếng lại đến nỗi quên mất chủ đề ban đầu là gì, hiện tại chỉ tranh cãi xem ai là kẻ lập dị.

“Tuyệt giao!” Tô Tự giận dữ, “Mình không chơi với cậu nữa”.

Lê Họa lườm Tô Tự: “Ai thềm chơi với cậu”.

Lộ Thiếu Hành dừng xe lại, nhìn hai người họ, tuy không nghe được họ đang nói gì nhưng anh có cảm giác họ đang rất vui vẻ. Điều này khiến anh thấy hôm nay mình đã làm một việc ngốc nghếch.

Đối với anh, cuộc sống quá phức tạp, còn cô tựa hồ đang sống một cách đơn giản. Như vậy cũng tốt, anh muốn người phụ nữ bên cạnh mình không hiểu hết về mình, hoặc là do anh bất mãn với bản thân, không hy vọng phần u ám trong tâm hồn bị đào bới ra.

Hai người đi bộ một quãng dài, Tô Tự mới lên tiếng: “Đằng sau có chiếc xe hình như đi theo chúng ta này giờ”.

“Chắc kẻ thù của cậu bám theo đấy, đừng liên lụy đến mình.”

Nói vậy nhưng Lê Họa vẫn ngoảnh lại nhìn. Vừa trông thấy chiếc xe kia, cô liền bất động. Tô Tự đẩy đẩy cô.

“Cậu gọi điện bảo Lộ Diệc Cảnh đến đón đi.”

“Tại sao?” Tô Tự khó hiểu.

“Vì mình có người đón rồi.” Lê Họa cười, đi về phía chiếc xe.

Tô Tự bất mãn chạy theo, híp mắt cười với Lộ Thiếu Hành: “Anh hai, cho em đi nhờ một đoạn nhé?”.

Như thế sợ Lộ Thiếu Hành từ chối, Tô Tự lập tức mở cửa lên xe, ngạo nghễ nhìn Lê Họa mà cười.

CHƯƠNG 58

Sau khi Tô Tự xuống xe, Lê Họa mới tươi cười nhìn Lộ Thiếu Hành: “Sao anh lại xuất hiện đúng lúc thế?”.

Thật ra cũng không phải điều gì khiến tâm trạng đột nhiên tốt lên, chỉ là cô không có chuyện gì vướng bận nên cứ thế sống đơn giản qua ngày. Như thế rất tốt, ít nhất thì bản thân cô thấy hài lòng. Có điều, trong mắt người khác mọi thứ chưa chắc đã vậy.

“Anh theo dõi em đấy.” Lộ Thiếu Hành cười bí hiểm.

“Anh có sở thích đó từ khi nào thế?”

“Ngắm trong máu rồi, hôm nay mới được em phát hiện.”

“Giúp anh khám phá ra ưu điểm của bản thân thì anh nên cảm ơn em chứ nhỉ?”

Mắt anh cười đến rạng rỡ: “Để bày tỏ sự biết ơn, anh sẽ mời em đi ăn một bữa ra trò”.

Sau đó, hai người đến một nhà hàng nằm ở vị trí khá hẻo lánh, đồ ăn ngon và không quá cầu kỳ. Lê Họa biết những nhà hàng kiểu này bề ngoài nhìn không có gì đặc sắc, giá thành cũng tương đối rẻ. Những người tới đây ăn là thật sự muốn thư giãn, không muốn bị quấy rầy, càng không phải thể hiện địa vị.

“Nghe nói hôn sự giữa hai nhà Đường - Thẩm đổ vỡ rồi?”

Có người bàn bên nổi hứng buôn chuyện.

“Sao lại thế?”

“Sao biết được. Nghe tin đồn như thế đương sự cũng chưa lên tiếng, ai biết được họ giờ trò gì.”

“Trông họ không giống người như vậy đâu! Sao có thể khinh suất như thế chứ, hơn nữa đây là hôn nhân thương mại.”

“Ai mà biết.”

Lộ Thiếu Hành cũng đến tham dự lễ đính hôn của họ, sau khi nghe được tin đồn không khỏi nhú mày. Anh làm như không nghe thấy, tiếp tục gấp thức ăn, mấy chuyện này trước giờ không khiến anh hứng thú.

“Anh không tò mò à?” Lê Họa gõ nhẹ chiếc đũa vào bát. Đồng nghiệp của cô ngày nào cũng bàn tán mấy tin tức này, đến nỗi hết một ngày, cô đã có thể nắm rõ mọi chuyện trong giới giải trí.

“Có gì mà tò mò.” Lộ Thiếu Hành không quan tâm, “Sức khỏe em thế nào rồi?”

“Không sao. Anh đúng là không có tinh thần giải trí nhỉ.”

“Thế nào gọi là tinh thần giải trí?” Anh nghiêng đầu nhìn bàn bên, “Ngồi ăn mà mưa xuân bắn tứ tung thế kia, em vẫn nuốt trôi à?”

“Anh không thấy anh sống nhàm chán lắm à?”

“Em đang khuyên anh đi theo hướng không lối về đấy à?”

“Em không có ý đó, ý em là cuộc sống của anh tẻ nhạt quá, nên có thú vui nào đó chứ.”

“Chẳng lẽ em không thấy thời gian anh dành để ở bên em rất nhiều à?”

Điệu bộ rõ ràng ám chỉ cô là thú vui mới của anh. Lê Họa có phần bực bội, không biết phải nói gì. Cô cảm thờ ạt chí mà người khác bỏ lại, có một bài

viết về chàng trai nhà giàu từ bỏ tất cả vì một “cô bé Lộ Lem” khiến cô cảm thấy hào hứng: “Thời buổi này vẫn có người đàn ông như vậy sao? Hiếm có”.

“Thế em thấy tuýp đàn ông thế nào mới là bình thường?” Lộ Thiếu Hành nhìn lướt qua cũng biết người viết bài là ai, cho dù đã cố ý tình lược họ tên. Anh không quan tâm chuyện người khác nhưng không có nghĩa là anh không biết.

“Cưới một người phụ nữ môn đăng hộ đối theo ý của bố mẹ!” Người bình thường sẽ làm vậy. Suy nghĩ của đàn ông đôi khi rất đơn giản, đôi khi lại rất phức tạp. Bọn họ đương nhiên sẵn sàng cưới một người môn đăng hộ đối để làm vừa lòng bố mẹ, còn cuộc sống riêng tư của họ thế nào, chỉ cần có tiền sợ gì không kiếm được người phụ nữ mà mình thích? Trong xã hội này, đàn ông giàu có năm thê bảy thiếp là chuyện bình thường. Mọi người chỉ trách móc phụ nữ không biết tự yêu quý bản thân, mà chẳng ai chê bai thói hư tật xấu của đám đàn ông cả. Tại sao phụ nữ cứ phải làm khó phụ nữ? Đàn ông mới là kẻ có tội lớn nhất.

Lộ Thiếu Hành buông đũa, ánh mắt trịnh trọng, “Em đang thăm dò anh đấy à?”.

Giữa họ vẫn có một vấn đề kiêng kỵ không dám nhắc đến, chạm vào là không còn yên ổn.

“Đâu có.”

Lê Họa lập tức phủ nhận, chỉ là tự dưng có hứng thú mà thôi, hiện giờ cô không nghĩ nhiều đến tương lai, nghĩ xa xôi quá chỉ khiến bản thân lao vào ngõ cụt. Cô không muốn bức mình phát điên.

Lộ Thiếu Hành chăm chú quan sát cô: “Anh không phải là kiểu người đó”.

Anh đảo mắt qua tờ tạp chí, ám chỉ rằng anh không phải người đàn ông vì phụ nữ mà đánh đổi mọi thứ. Hơn nữa, Lộ Thiếu Hành anh cũng sẽ không để Lê Họa làm vậy.

Lê Họa đương nhiên biết Lộ Thiếu Hành không phải tuýp người đó, nhưng nghe từ chính miệng anh nói ra, cô vẫn có chút hụt hẫng.

Lê Họa đi khám sức khỏe cùng đồng nghiệp, lại nhớ đến những lần khám sức khỏe hồi học cấp ba, vừa nhắc đến cô đã căng thẳng muốn chết. Ngày ấy, số lớp nhiều nên mỗi lần đi khám phải xếp hàng đợi rất lâu. Lớp cô được sắp xếp vào buổi chiều, bệnh viện không xa trường học nên tất cả cùng đi bộ đến, sau đó chia thành từng nhóm bảy, tám người. Cô nhớ rõ ràng đến vậy là bởi lần nào cô cũng là người cuối cùng ra khỏi phòng khám. Cứ đến lượt cô kiểu gì cũng xảy ra vấn đề, đặc biệt là lấy máu. Lấy máu tay phải không được, lại chuyển sang tay trái, sau đó cả hai tay đều bị bầm tím, không chỉ cô sợ mà bạn học trông thấy cũng khiếp đảm.

“Lê Họa, chị có bạn trai chưa?”

Câu hỏi của đồng nghiệp kéo Lê Họa quay về thực tại.

“Sao cơ?” Cô ngẩn ra.

“Tôi có một...”

Lê Họa phát giác điểm bất thường, bèn cười: “Tôi có bạn trai rồi”. Cô rất sợ đối phương nói tiếp vấn đề kia, mọi người bây giờ có vẻ rất nhiệt tình với chuyện giới thiệu đối tượng.

Đồng nghiệp lúng túng cười.

Đến lượt Lê Họa lấy máu, nỗi ám ảnh lại dâng lên.

Y tá vỗ vỗ cánh tay cô: “Mạch của chị không đẹp lắm nhỉ”.

Lê Họa ngẩn ra, còn có kiểu nói như vậy nữa sao? Y tá này có phải tay nghề kém không?

Đối phương buộc dây vào cổ tay cô, nói: “Lấy ở mu bàn tay”.

“Vậy cũng được sao?”

Y tá không để ý đến câu hỏi của cô, thẳng thừng đâm kim tiêm vào.

Cũng không đau lắm. Nhưng chẳng hiểu sao hể nhìn thấy kim tiêm là cô cảm thấy sợ.

Chuông điện thoại reo.

“Cùng ăn cơm đi.” Giọng điệu không phải thương lượng.

Cô không thèm đôi co với anh, vừa lấy máu xong cũng nên bồi bổ mới được.

“Ừ.”

Lê Họa thu tay về, quả nhiên lại tím bầm. Cơ thể cô quá mẫn cảm, nếu nhờ bị đánh thì nhất định phải phản kháng kịch liệt. Nghĩ vậy, cô không khỏi buồn cười.

Quên chưa hỏi cô đang ở đâu, Lộ Thiếu Hành bèn gọi lại hỏi cô. Nghe được câu trả lời, anh cũng không hỏi gì thêm, lập tức lái xe tới, sắc mặt anh không tốt lắm.

“Không khỏe à?”

“Không phải, đi kiểm tra sức khỏe theo công ty thôi”, cô lên xe, “Đừng có trù ẻo em!”.

Thấy Lê Họa thoải mái như vậy, Lộ Thiếu Hành rốt cuộc cũng thả lỏng.

Suốt bữa cơm, Lê Họa dành phần lớn thời gian để “nghiên cứu” tay của Lộ Thiếu Hành. Anh ngó xung quanh, cũng may không gặp phải người quen, “Nhìn đủ chưa thế?”.

“Chưa.” Xem ra cô đã nghĩ oan cho y tá kia rồi. Mạch máu của cô quá nhiên không đẹp chút nào, chìm sâu không rõ, lại còn rất nhỏ. Trái ngược với mạch máu trên tay Lộ Thiếu Hành, vừa rõ ràng vừa to.

Cô vừa nhìn tay mình vừa nhìn tay anh, cảm thấy bị thương không gì sánh nổi, ngay cả chuyện này cũng không công bằng.

Lộ Thiếu Hành bất đắc dĩ nói: “Em có ăn cơm không thì bảo?”.

“Ăn ăn ăn.” Lê Họa ngồi về chỗ của mình, cầm lấy đĩa, “Sao mạch máu của em lại thế này nhỉ?”.

“Ông trời thiên vị em, ừm, để em không giống số đông.” Theo hiểu biết của anh thì phần lớn mọi người đều có mạch máu rõ ràng.

“Hay là do tay em nhiều thịt quá?”

“Không phải.” Lộ Thiếu Hành phản ứng có phần hơi quá, anh lập tức nhìn xung quanh, “Nếu em gãy nữa thì anh sẽ chịu thiệt”.

Sự mập mờ khiến Lê Họa nóng bừng mặt: “Ăn ăn”.

“Anh đâu có cấm em ăn.” Lộ Thiếu Hành cười, đang định gấp thức ăn thì trông thấy vết bầm tím trên mu bàn tay cô, “Sao lại ra nông nổi này?”.

Lê Họa nhìn tay mình, “Thân xác kém cỏi chính là thế này đấy”.

Lộ Thiếu Hành di chuyển ánh mắt từ tay xuống bụng cô, mở miệng: “Đúng là kém cỏi”.

Lê Họa khó hiểu, cô nói vậy chẳng qua là tỏ ý khiêm tốn mà thôi, anh còn hùa theo làm gì? Chẳng lẽ anh không thể nói vài câu an ủi người khác được sao?

“Anh kém coi thì có.” Lê Họa ăn một miếng thật lớn, sau đó bị nghẹn.

Lộ Thiếu Hành đưa cốc nước cho cô: “Từ từ thôi, làm như bị bỏ đói thế”.

Cô lườm anh, nhận lấy cốc nước rồi uống. Có cái kiểu nói chuyện như anh không?

“Anh không thể nói dễ nghe hơn được à?”

“Em ăn nhiều hơn nữa cũng không sao đâu.”

Cô đâu có ăn nhiều chứ, càng nói càng khó nghe.

Bữa cơm kết thúc, Lộ Thiếu Hành trả tiền xong lại nhìn cô, nói: “Ăn no chưa? Cứ ăn thêm cũng được, anh mang theo tiền mà”.

Lê Họa bị trêu đến buồn bực, chỉ tay về phía quán thịt vịt: “Em muốn ăn tuyệt vị ngó sen, cổ vịt...”

“Nhất định phải ăn à?”

“Đúng.”

“Nghe nói khu vui chơi kia đang khuyến mãi.”

“Sao anh không nhìn lại xem cuộc sống của chúng ta ở đâu... Nếu đem ra so sánh, không có gì để ăn thì nghĩ làm gì nhiều, lúc nào có thể ăn thì cứ vô tư ăn, không có cảm giác thèm ăn thì sống lâu trăm tuổi có gì vui?”

“Mua.” Lộ Thiếu Hành nhìn cây cao to bên đường, “Nói nhiều thế làm gì!”.

“Anh...”

Cầm miếng cỗ vệt trong tay, Lê Họa cảm thấy hạnh phúc tràn trề.

“Có quãng thời gian, em cảm thấy ăn là điều hạnh phúc nhất trên thế gian này.”

Thấy Lộ Thiếu Hành không tiếp lời, cô lại hỏi: “Anh nghĩ điều hạnh phúc nhất là gì?”.

"Không có hạnh phúc nhất, chỉ có hạnh phúc hơn. Như vậy mới tốt."

Lê Họa ăn một miếng ngó sen, khinh bỉ đáp: “Lòng tham không đáy”.

“Có lòng tham mới có mục tiêu.”

Cô lấy ra một miếng cỗ vệt: “Cho anh này, nhất định phải ăn”, cô đưa lên miệng anh, ép anh há miệng, “Chặn họng anh lại mới được, không để anh trêu tức em”.

Gậy ông đập lưng ông.

Lê Họa tỏ ra đắc ý cười. Lộ Thiếu Hành cau mày nhai miếng cỗ vệt, sau đó vội tìm thùng rác để nhổ. Cay quá. “Có muốn uống nước không?”

“Đêm qua đã để anh cùng em xem *Phi thành vật nhiều* rồi cơ mà? Sao anh không học hỏi được gì thế? Lạc gia nói gì anh quên rồi à? Trong những tình huống thế này, hành động trực tiếp sẽ tốt hơn câu hỏi. Anh yên lặng mua một chai nước đưa tới trước mặt em chẳng phải sẽ tốt hơn sao?”

Lộ Thiếu Hành nghiêng răng nghiêng lợi: “Sau này không cho em xem mấy cái phim vớ vẩn đấy nữa”.

Cô nhìn bóng lưng anh đi mua nước, không nhịn được cười. Dạo này, cô nghiện Pepsi nhưng vì không chịu được ga nên mỗi lần uống phải đợi một lúc cho hết ga. Vì điều này mà Lộ Thiếu Hành tỏ ra khinh bỉ cô, làm gì có ai uống như vậy. May là Pepsi có sản phẩm mới hợp với cô, mỗi lần thấy

cô cầm lon Pepsi đen sì, Lộ Thiếu Hành lại trêu chọc cô uống thuốc độc. Lê Họa nghĩ nếu ngoài vỏ lon Pepsi này có thêm hình đầu lâu thì càng hay, nhưng Lộ Thiếu Hành nói, nếu có hình đầu lâu thì đó là sản phẩm hỏng.

“Không có Pepsi.” Anh mua 7UP thay vì trở về tay không.

Cô giằng lấy chai nước từ tay anh, uống một ngụm lớn. Cay chết mất!

“Làm như đã chết khát cả thế kỷ không bằng.” Lộ Thiếu Hành chế giễu.

“Mời anh uống nước.”

“Không cần.”

Lê Họa lấy một miếng ngó sen từ trong túi dính đầy hạt và tương ớt ra, đưa cho Lộ Thiếu Hành. Anh tránh, cô liền “Anh không ăn chính là không để ý đến em”.

Mức độ uy hiếp của câu nói này có thể sánh ngang với câu slogan của hãng kem Haagen-Dazs.

Lộ Thiếu Hành nhắm mắt lại, ăn.

Lê Họa cầm chai nước lên vẫy vẫy: “Cay không anh?”.

Lúc anh định nhận lấy chai nước, cô còn cố tình uống một ngụm rồi mới đưa cho anh. Lộ Thiếu Hành lắc đầu thờ dài.

Đèn tín hiệu chuyển màu xanh, chiếc xe bên kia bắt đầu lăn bánh. Lộ Chính Nhiên ngồi ở ghế sau, nãy giờ đã chứng kiến toàn bộ cảnh tượng vừa diễn ra. Không một ai nhận ra sự phẫn nộ thoáng hiện lên trên mặt ông ta.

CHƯƠNG 59

Hôm sau, Lê Họa mua một ít hoa quả mang đến bệnh viện. Lúc đến kiểm tra sức khỏe, cô trông thấy Trác Dực Đình nằm viện, cô không vào hỏi thăm vì khi ấy bên cạnh anh đã có vị hôn thê. Cô không muốn làm gì gây hiểu lầm rồi khiến tình cảm giữa họ rạn nứt. Hiện giờ cô và Trác Dực Đình không có quan hệ gì, nhưng dù sao trước đây cũng đã từng có quãng thời gian gắn bó với nhau, đã biết anh phải nằm viện mà không đến thăm thì cô sẽ cảm thấy áy náy trong lòng.

Trác Dực Đình vô cùng kinh ngạc khi trông thấy cô. Anh gật đầu ý bảo mời cô vào.

Hôm nay thời tiết khá đẹp, ánh nắng chan hòa chiếu vào từ cửa sổ giúp người ta thư thái. Lê Họa đặt túi trái cây vào hộc tủ cạnh giường, trên mặt bàn đã có rất nhiều trái cây rồi.

“Anh bị sao thế?” Cô ngồi xuống, thái độ nói chuyện như bạn bè.

“Bệnh nhẹ thôi.” Chỉ là một ca tiểu phẫu, anh không muốn nói với ai tránh phiền hà, “Em đến đúng lúc đây, nốt hôm nay là anh xuất viện rồi”.

“Xem ra số em đỏ!” Lê Họa không cố tình hỏi nữa.

“Sao em biết anh ở đây?” Trác Dực Đình vẫn tò mò. Không biết có phải do thời tiết hay không, sắc mặt cô rất tốt, cảm giác hiện giờ cô sống rất vui vẻ.

“Hôm qua công ty em cho nhân viên đến đây kiểm tra sức khỏe.” Cô cười, “Vợ chưa cưới của anh đâu?”.

Đó là một câu hỏi gây lúng túng, Trác Dực Đình vẫn cố cười tươi: “Cô ấy ở nhà, đang chuẩn bị một bàn tiệc thịnh soạn cho anh”.

“Anh có phúc thật đấy!”

Lê Họa cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, xem ra hai người họ rất hòa hợp. Thật ra giữa người và người, chỉ cần đối phương không làm ra chuyện gì quá đáng, chỉ cần bản thân nguyện ý chấp nhận, thì đều có thể vui vẻ ở bên nhau.

Có một số người, đến cuối đời vẫn kiếm tìm một bóng hình khiến mình cảm thấy không thể sống thiếu, nhưng cũng có một số người lại lựa chọn chấp nhận, không chờ đợi nữa mà sống một cuộc sống bình thường. Không thể so sánh ai tốt hơn ai, tính cách khác nhau, nhân sinh quan khác nhau, hoàn cảnh khác nhau, không thể đánh giá cách làm của ai đúng, có lẽ mọi người đều đưa ra lựa chọn phù hợp với bản thân mình.

“Em ăn cơm chưa? Ăn cùng anh nhé, đồ ăn ở bệnh viện này cũng ngon lắm.” Trác Dực Đình vừa nói vừa mặc thêm áo.

Lê Họa định từ chối nhưng thấy dáng vẻ của anh như vậy lại gật đầu.

Cô chọn vài món nhẹ nhàng vì sợ Trác Dực Đình không ăn được mấy món cay nóng. Thế nhưng Trác Dực Đình lại chủ động gọi những món cay cho cô.

Những người ngồi đây quá nửa là người nhà của bệnh nhân đang nằm viện, có người chọn món rồi mang về phòng bệnh, có người gọi một suất nhưng hai người ăn chung. Và cũng có một số người gọi rất nhiều món, chẳng hạn như hai người họ. Quả nhiên người ta đều dựa vào địa vị để đưa ra lựa chọn, ngay cả chuyện ăn uống.

Trác Dực Đình ăn rất ít, như thể chỉ đang ngồi xem cô ăn.

“Hôm qua vợ chồng bác Lộ tới nhà anh, không biết nói gì với bố mẹ anh nữa.” Trác Dực Đình bâng quơ nói.

“Hả?” Lê Họa ngẩn ra giây lát mới hiểu vợ chồng bác Lộ là bố mẹ Lộ Thiếu Hành.

“Anh cảm thấy có liên quan tới em?”

Trác Dực Đình không trả lời thẳng thừng: “Hai bác hình như có phần kiêng dè với anh”.

Lê Họa gật đầu, xem ra anh không muốn nói chuyện này trong phòng bệnh là bởi sợ bố mẹ anh đến đột xuất thì thật khó xử.

“Cảm ơn anh.”

Anh là một người đàn ông tốt.

“Em nên cẩn thận hơn.”

“Anh có cảm thấy...” Lê Họa cũng biết chuyện này đáng lo. Dù sao cũng đã từng có tiền lệ, một người đang yên đang lành đột nhiên mất tích, không ai biết cô ta đi đâu, huống hồ thời đại này, mọi người đều chỉ sống cho bản thân. “Có đến mức đấy không?”

“Nói chung em vẫn nên cảnh giác thì tốt hơn.”

“Em sẽ cảnh giác.” Lê Họa cười cảm kích.

Chia tay Trác Dực Đình, cô lên xe buýt đến công ty. Nói thật lòng, mặc dù biết ngày này sớm muộn gì cũng tới nhưng cô vẫn không tránh được bất an. Cô không biết bố mẹ Lộ Thiếu Hành sẽ làm gì mình, nhất là khi thấy thái độ của ông bà Trác khinh bỉ mình ra mặt. Nghĩ đến đã thấy lạnh sống lưng.

Có vài người cho rằng làm dâu nhà giàu sung sướng hơn người khác nên chịu một vài nỗi khổ là đương nhiên. Nhưng bản thân cô thì không biết nên phản ứng thế nào. Cô cũng không biết thái độ của Lộ Thiếu Hành đối với việc này ra sao, bởi chính anh từng nói sẽ không vì ai mà từ bỏ người nhà.

Người nhà trong lòng anh mà nói, hẳn là ở vị trí số một, anh không nhớ nhà không có nghĩa là anh bàng quan với gia đình.

Càng nghĩ càng đau đầu.

Về đến Đông Linh, Lê Họa cảm nhận sự lạnh lẽo đến tê người. Cảm giác này rất ít khi xuất hiện, giống như thời sinh viên bị người ta trộm mất ví tiền, lòng bồn chồn chứng tỏ sắp có chuyện xấu xảy ra.

Cô dừng chân, từ từ quay đầu lại.

Lần đầu tiên cô thấy sợ hãi như vậy.

“Cô Lê, phu nhân mời cô đến nói chuyện một chuyện.”

Kỳ lạ, lúc này cô không còn sợ nữa. Có lẽ cô biết điều mà bản thân sắp phải nghênh đón. Tình huống này cũng không khác nhiều so với lúc bố mẹ Trác Dực Đình đến Glamour tìm cô, điểm duy nhất khác biệt là hôm đó cô mệt, còn hôm nay tinh thần và thể chất cô đều rất tốt, có lẽ do thời tiết đẹp.

Một chiếc xe màu đen mang lại cho người ta cảm giác uy nghiêm, cửa kính xe từ từ hạ xuống. Người phụ nữ sang trọng quét mắt quan sát Lê Họa vài lần, mới cười nói: “Hôm nay không có người cùng chơi mạt chược, đang buồn chán không biết làm gì nên muốn tìm ai đó đi shopping cùng tôi, không biết cô Lê có thời gian không?”

Đường An An cười tùy ý, khi biết được tin tức từ bố mẹ Trác Dực Đình, bà quả thật rất tức giận. Đã vậy, Lê Họa còn là người phụ nữ từng qua lại với Trác Dực Đình, điều đó khiến bà càng thêm khó hiểu hành động của con trai mình. Đáng tức giận hơn nữa, Lộ Thiếu Hành lại giấu giếm bà chuyện này.

“Đây là vinh hạnh của cháu.” Lê Họa ngồi vào xe. Cô nghĩ xem đối phương sẽ ngả bài với mình như thế nào, thẳng thừng hỏi “cô muốn bao

“nhiều tiền để rời khỏi con trai tôi?”, hoặc tệ hơn sẽ là khinh bỉ nhìn cô và quát “cút”.

Đã chuẩn bị tinh thần đón nhận, nào ngờ đối phương chỉ đơn giản muốn cô cùng đi shopping thật.

Lê Họa theo sau Đường An An, cảm giác không biết bà muốn làm gì thật khó chịu.

“Thanh niên trẻ các cô cậu chắc là không thích đi cùng người già chúng tôi đâu nhỉ?” Đường An An ung dung tự tại cười nói, “Con trai tôi chưa bao giờ chịu đi cùng tôi”.

Xác định ý tứ câu nói của Đường An An, thấy bà không cố tình chĩa vào mình, Lê Họa mới cười đáp: “Chắc bác gái hiểu lầm thôi ạ, thời buổi bây giờ bận rộn, mọi người đều thích mua đồ qua mạng, hơn nữa mua sắm qua mạng giờ rất phát triển”.

Đường An An liếc nhìn cô: “Cô Lê thích thương hiệu nào? Có thể cho tôi một vài cái tên tham khảo được không?”.

“Thật ra cháu cũng không hiểu biết nhiều về những cái này, quần áo chỉ cần thích là được rồi.”

Lê Họa trông chờ một lời chê bai từ Đường An An, nhưng không ngờ bà chỉ nhẹ nhàng nói: “Nói hay lắm, thanh niên bây giờ hầu như ai cũng chạy theo hàng hiệu, thật tốt vì cô Lê không phải người như vậy”.

Thái độ của Đường An An khiến Lê Họa càng không biết phải làm sao.

Không chỉ vậy, Đường An An dành cả buổi chiều để nói cho cô nghe về nguồn gốc, lịch sử hình thành và giải thích ý nghĩa của những nhãn hiệu lớn. Trước khi chia tay, Đường An An mời cô vào Haagen-Dazs ngồi nói chuyện.

“Cô biết vì sao Haagen-Dazs đắt như vậy mà vẫn nhiều người muốn không?” Đường An An thờ ơ hỏi, khóe mắt thoáng ý cười.

Vẻ mặt này của bà khiến Lê Họa liên tưởng tới Lộ Thiếu Hành, không khỏi thấy căng thẳng.

“Marketing tốt.”

Đường An An gật đầu: “Điều thành công nhất của họ chính là tạo ra một thực thể có giá trị cuộc sống cao, đồng thời họ xác định đúng đối tượng khách hàng, biết rõ những ai mà họ cần nhắm tới. Xác định đúng mục tiêu tiếp cận mới bước vào thương trường, trở thành thực thể có giá trị cao. Vậy nên, thành công cũng cần phải lựa chọn”.

Lê Họa nhú mày, món kem này cũng không ngon như người ta tung hô.

“Bác gái thật sự uyên bác.” Lê Họa cười, “Cháu chỉ biết ăn có ngon hay không, còn lại không hiểu rõ lắm. Cháu cũng không quan tâm đến việc nó có ngon ngon thế nào, thành công ra sao. Nếu như cháu mua nó thì đơn giản chỉ là cháu muốn ăn, không phải do nó có giá đắt, cũng không phải nó hàm chứa ý nghĩa gì.”

“Cô Lê đúng là thú vị.”

Lê Họa chỉ cười, lúc ra về, Đường An An bảo tài xế đưa cô về Đông Linh. Cô không muốn suy nghĩ nhiều đến hành động này của bà. Những điều Đường An An ngầm ám chỉ, cô không hiểu rõ lắm, cô chỉ không ngờ là bà chẳng hề dả động đến chuyện cô và Lộ Thiếu Hành ở chung. Xem ra Đường An An đích thực không phải một người tầm thường. Nếu đối phương thẳng thừng nói rõ mục đích, có lẽ cô sẽ không phải băn khoăn nhiều đến vậy.

Cô ngồi trong phòng khách, không bật đèn, cảm thấy tâm trí rối loạn. Mãi cho đến khi cửa nhà bị mở ra, cô vẫn ngồi bần thần như thế.

Lộ Thiếu Hành thay giày, bật đèn lên, kinh ngạc khi trông thấy cô: “Em ngồi đây à?”.

Lê Họa không biết mở miệng thế nào, chần chừ giây lát, cô quyết định nói thẳng: “Hôm nay mẹ anh đến tìm em”.

Lộ Thiếu Hành khựng lại, nhanh chóng nở nụ cười: “Ồ, tìm em làm gì?”.

“Đi shopping, đi ăn kem Haagen-Dazs.”

“Chắc mẹ anh biết anh chưa đưa em đi ăn kem đó bao giờ mới đưa em đi nếm thử đấy.” Anh sờ sờ cằm, vẻ mặt chẳng có gì lo lắng.

Cô nhìn anh hồi lâu: “Anh làm gì bây giờ?”.

“Tắm.” Lộ Thiếu Hành nhìn cô nghi hoặc, bây giờ còn làm gì được chứ?

Lê Họa há hốc mồm, sững sờ chẳng còn gì để nói, chỉ biết ngửa đầu nhìn trần nhà.

Lộ Thiếu Hành cầm áo ngủ vào phòng tắm, anh hiểu rõ mẹ mình, biết bà sẽ không làm gì quá đáng. Bà tìm đến Lê Họa chẳng qua là muốn thông báo cho anh biết rằng chuyện đã lộ, không cần “giả vờ” trước mặt bố mẹ nữa, thông qua đó, muốn nhắc nhở anh nên biết làm gì cho đúng.

Kẻ sĩ diện là một người biết ẩn nhẫn, kẻ không biết xấu hổ mới đáng sợ. Tiếc rằng, bố mẹ anh đều thuộc tuýp thứ nhất.

Lộ Thiếu Hành tắm xong, thấy Lê Họa vẫn ngồi đó, không biết cô đang tức giận cái gì. Anh đi đến nhéo má cô: “Nghĩ gì thế?”.

“Không nói.” Lê Họa ủ rũ.

Lộ Thiếu Hành quan sát cô: “Không nói thì thôi”.

Lê Họa càng thêm rầu rĩ: “Này...”.

“Sao? Muốn nói à?”

“Thôi anh đi đi.”

Lộ Thiếu Hành quay người lại, bế cô lên: “Nếu đi thì chúng ta đi cùng nhau”.

“Thả em xuống.” Cô vỗ vào ngực anh.

“Không.”

“Anh phiền phức quá đấy.”

“Giờ em mới biết à? Quá muộn rồi.” Lộ Thiếu Hành tỏ ra tiếc nuối, ném cô xuống giường. “Để anh làm mấy chuyện phiền phức cho em xem.”

Cô khóc không ra nước mắt: “Sao em không phát hiện ra anh có tố chất lưu manh nhỉ?”.

Anh đè lên người cô: “Thế em thích hay không?”.

“Em chưa tắm.”

“Thế còn gào lên làm gì, người chịu thiệt là anh cơ mà?”

CHƯƠNG 60

Tô Tự tức giận đi ra từ phòng làm việc của Lộ Thiếu Hành, hận không thể đập phá căn phòng đó. Đương nhiên dù có mất trí cô cũng không dám làm vậy, kiểu gì cô cũng sẽ bị ông nội bắt đến xin lỗi Lộ Thiếu Hành. Vừa rồi thư ký đã nói với cô rằng Lộ Thiếu Hành không có trong phòng, cô vẫn cho rằng chỉ là cái cớ nên dứt khoát xông vào, nào ngờ không thấy người đâu thật. Bừng bừng khí thế chạy tới đây hỏi tội nhưng không tìm được tội nhân, hiện giờ cơn tức giận của cô chẳng khác nào quả bóng bay được thổi căng, tiếc là không có chỗ để tháo hơi cho xẹp đi.

Xuống tầng dưới, Tô Tự thấy Lộ Diệc Cảnh đang chờ bên ngoài.

“Đến đây làm gì? Anh và ông anh quý hóa của anh chẳng khác gì nhau, luôn chọc giận em. Anh biến đi, tránh xa em ra.”

Lộ Diệc Cảnh bước xuống xe: “Đã nói với em là anh ấy không có ở công ty mà em không nghe”.

Ý anh là cô đáng đời phải không? Tô Tự càng thêm phần nộ. “Dù sao thì anh em nhà anh đều như nhau.”

“Vâng vâng, cả vũ trụ này chỉ có em tốt.” Lộ Diệc Cảnh cười nói. Anh ta sẽ không dại gì mà nói cho Tô Tự biết Lộ Thiếu Hành đang ở nhà, điều này chỉ khiến Tô Tự tức giận hơn.

Thực tế cũng không có gì to tát. Những chuyện kiểu này đã xảy ra với Lộ Ôn Thịnh, Lộ Ôn Diên, và cả Lộ Diệc Cảnh. Bây giờ đến lượt Lộ Thiếu Hành mà thôi. Nghe nói Đường An An và Lộ Chính Nhiên đã biết được tin Lộ Thiếu Hành bao nuôi người đẹp bên ngoài. Lộ Diệc Cảnh bỗng thấy bản thân có phần bỉ ổi khi mấy ngày liền ở lì trong nhà xem bộ dạng bị rầy la của anh hai. Anh ta thậm chí còn mua một chiếc điện thoại mới để chụp

ảnh quay hình anh hai bị “dạy dỗ”. Trước giờ vẫn thấy Lộ Thiếu Hành che giấu giỏi, nghĩ đến anh cũng có ngày hôm nay, Lộ Diệc Cảnh không khỏi cảm thấy thỏa mãn.

Sau đó mọi chuyện diễn ra không khác nhiều so với tưởng tượng của Lộ Diệc Cảnh, Lộ Thiếu Hành về nhà. Anh ta háo hức mong chờ màn tiếp theo, nào ngờ Đường An An còn chưa nói gì, Lộ Thiếu Hành đã chủ động thông báo rằng hôm nay có hẹn với Tô Thiên Linh nên về trễ.

Một câu nói đó của Lộ Thiếu Hành khiến cả Lộ Chính Nhiên và Đường An An đứng hình, cơn thịnh nộ cũng nguôi bớt.

“Con hơi mệt nên đi nghỉ trước nhé.”

Nói rồi, anh thanh thoi lên gác, để lại mọi người ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hôm sau, Lộ Chính Nhiên và Đường An An có lẽ đã nghĩ thông suốt, định bụng tiếp tục nói chuyện với con trai thì lại thấy trên khắp mặt báo tràn lan hình ảnh Lộ Thiếu Hành hẹn hò với Tô Thiên Linh.

Lộ Thiếu Hành từ trên gác đi xuống. Lộ Chính Nhiên nhìn con trai rồi lại nhìn tờ báo trên tay Đường An An, quyết định đến cơ quan, bỏ lại mọi chuyện cho vợ lo liệu.

“Có chuyện gì thế?” Đường An An thật sự bị làm cho quay cuồng.

“Thì như bố mẹ thấy đấy. Chẳng lẽ mẹ không muốn thấy con hẹn hò với một người môn đăng hộ đối à?” Lộ Thiếu Hành ngược nhìn trần nhà, vẻ mặt vô tội.

“Con thật lòng chứ?”

“Mẹ vẫn nói con là đứa biết chừng mực nhất nhà mà? Con đương nhiên biết nên làm gì, không nên làm gì.”

Nghe Lộ Thiếu Hành nói vậy, Đường An An cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn. Bà biết con trai mình là một người biết điểm dừng, đàn ông khó tránh khỏi một vài sai lầm, chỉ cần sẵn sàng sửa đổi thì mọi thứ đều tốt đẹp, hơn nữa trước nay đứa con này vẫn luôn khiến bà yên tâm. Thái độ của Lộ Thiếu Hành bây giờ, nhất định là đã biết chuyện bà đến gặp Lê Họa, cho nên anh mới lựa chọn cách xử lý này. Chắc hẳn anh biết rõ lập trường của bố mẹ là không để cho người phụ nữ đó bước chân vào nhà họ Lộ, tốt hơn hết là sớm chấm dứt. Đây cũng là lý do Đường An An tìm gặp Lê Họa. Sự việc này nếu xét đến cùng, vấn đề chính nằm ở bản thân con trai bà, người phụ nữ kia chỉ là nhân tố bên ngoài. Chỉ cần khiến con trai mình hiểu ra lợi hại, thì người phụ nữ kia căn bản không là gì, vậy nên bà cũng không cần thiết phải cho cô ta bất kỳ lợi ích nào để yêu cầu cô ta cắt đứt quan hệ với con trai mình.

“Con biết vậy là tốt. Những chuyện khác mẹ không nói nữa, con thật sự hài lòng về cô Tô đó à? Bố con cũng nhắc qua với mẹ, lần trước không phải...”

“Hôm đó gặp nhau lần đầu, cũng không nói chuyện gì nhiều, lần này tiếp xúc thật sự rồi cảm thấy cũng được, chắc là kiểu con dâu mẹ thích.”

Đường An An gật đầu: “Được rồi, hôm nào dẫn về cho mẹ gặp.”

Lộ Thiếu Hành đồng ý rồi đứng dậy chuẩn bị đến công ty.

Lộ Diệc Cảnh chẳng mấy khi có dịp hóng chuyện vui, thật không ngờ kết quả như cười vào mặt anh ta. Bây giờ nghĩ lại, Lộ Diệc Cảnh vẫn cảm thấy mơ hồ. Riêng Tô Tự, sau khi trông thấy mấy bài báo này, tức giận đến không thể kiềm chế. Lộ Thiếu Hành có ý gì? Coi Lê Họa là trò đùa ư? Cô vội vàng đi tìm Lộ Thiếu Hành để tính sổ nhưng không được, đành trút giận lên đầu Lộ Diệc Cảnh.

“Anh đi theo em làm cái gì? Đường rộng thế này, đừng có đi theo em.”

“Đường rộng như thế sao em biết anh đang đi theo em chứ?”

“Biến ngay! Tôi đi đằng kia!”

“Ồ anh cũng đang muốn đi đằng đó.”

Lộ Thiếu Hành nhận được điện thoại của thư ký lúc đang ở sân bay, không khỏi bật cười. Lê Họa hầu như chẳng có ưu điểm gì ngoài việc biết chọn bạn mà chơi. Đối với việc Lê Họa qua lại với Tô Tự, hiện giờ anh cảm thấy cũng không tệ. Chỉ ít Tô Tự sẵn sàng ra mặt vì bạn bè, cũng là hiếm thấy bây giờ.

Cất điện thoại đi, anh xếp hàng làm thủ tục.

Ở nhà hai ngày, khi trở về Đông Linh, anh thấy trên mặt bàn có tờ giấy nhắn với dòng chữ: *Em đi du lịch mấy ngày, không cần nhớ em.*

Anh đọc tờ giấy mấy lần mới hiểu ra ý tứ, cũng không có suy nghĩ gì đặc biệt, có lẽ Lê Họa đã thấy được tin tức báo chí đăng.

Nghỉ ngơi trên máy bay vài tiếng là tới Hạ Xuyên. Thành phố này có nhiều phong cảnh đẹp thu hút khách du lịch, nhưng có lẽ vì chỉ dựa hoàn toàn vào ngành du lịch nên nền kinh tế không mấy phát triển. Như vậy cũng có điểm lợi, bầu không khí trong lành, môi trường ít ô nhiễm, so với những thành phố phát triển đi vài bước giày đã bám bụi thì đúng là tốt hơn nhiều.

Lê Họa đi du lịch theo tour, có lẽ sẽ ở hai địa điểm, Lộ Thiếu Hành tính toán thời gian một chút liền bắt taxi đến đó. Ngay tại địa điểm đầu tiên, anh đã trông thấy cô. Lê Họa đứng lẫn trong đoàn khách du lịch nghe hướng dẫn viên giới thiệu, vẻ mặt cô chăm chú như một học sinh ngoan. Có điều trong mắt Lộ Thiếu Hành bây giờ, cô chỉ đang đóng giả học sinh ngoan mà thôi. Hình như cô từng kể với anh rằng giáo viên chủ nhiệm cấp hai của cô

rất nghiêm khắc, từng có lần cô buồn ngủ trong lớp bị giáo viên phát hiện và phê bình. Sau đó, để không xảy ra chuyện như vậy, cô đã cố gắng “luyện” ra một bộ mặt trông rất nghiêm túc mọi lúc. Anh thầm nghĩ, có lẽ lúc này cô đang sử dụng đến bộ mặt đó cũng nên.

Lộ Thiếu Hành đi đến cạnh cô, đưa tay lên bịt mắt cô.

“Cô gái, cô đã bị bắt cóc.”

Tất cả mọi người kinh ngạc quay lại nhìn, thấy anh tươi cười còn Lê Họa thì không có phản ứng gì nên mau chóng đoán ra chỉ là trò đùa.

Lê Họa kéo tay anh xuống. Lộ Thiếu Hành không buông: “Nói đi, muốn giữ tiền hay muốn giữ mạng?”.

“Tiền.” Nếu phải chọn thì sẽ chọn tiền.

“Anh thấy em cũng đáng tiền lắm.” Lộ Thiếu Hành cười xấu xa, cắn nhẹ vào vành tai cô: “Hay là dùng mỹ nhân kế để anh thả em cũng được”.

Con người này nghiện cái trò kia mất rồi.

“Để em suy nghĩ đã.”

“Đồng ý đi, nếu không sẽ không thả người đâu.”

“Ừ.” Cô miễn cưỡng đáp.

Lộ Thiếu Hành bỏ tay xuống, kéo cô sát vào người mình. Anh không hỏi cô tại sao tự nhiên lại đi du lịch, chỉ đưa cô tới gặp hướng dẫn viên đề nghị tách đoàn. Hướng dẫn viên thấy cảnh tượng này cũng không làm khó, ký giấy tờ xong liền để hai người đi.

Lê Họa không quen thuộc nơi này, đăng ký tour cho đỡ rắc rối, dù rằng không được ngắm cảnh nhiều lắm.

“Sao anh lại đến đây?” Lê Họa thu dọn đồ đạc, Lộ Thiếu Hành chỉ đứng nhìn, không hề có ý định giúp cô một tay.

“Vì em ở đây.” Trả lời xong, anh nhìn sang hướng khác.

Cô nhìn anh, gương mặt được ánh nắng chiếu vào càng thêm rõ ràng góc cạnh, như thể đang quyến rũ ánh mắt của cô.

Cô vội vàng quay đi chỗ khác.

Anh không hỏi cô lý do đột nhiên bỏ đi, cô cũng không chủ động giải thích.

Có một vài chuyện, mọi người đều hiểu trong lòng là được. Hơn nữa, đây cũng không tính là cô bỏ đi. Anh đoán không sai, cô đã đọc được tin tức trên báo, cô không hề tức giận, cũng không hiểu lầm, càng không vì vậy mà nghĩ đến chuyện bỏ đi. Đương nhiên, không thể nói là cô hoàn toàn không nghĩ gì đến việc này. Mẹ anh đến tìm cô, chắc chắn anh cũng bị áp lực rất nhiều. Cô ở lại chẳng thể giúp gì được cho anh, càng không thể ngày nào cũng hỏi “anh có yêu em không?”, “anh có thể ở bên em mãi mãi không?”. Rất lâu trước đây, đúng là cô từng có ý nghĩ hỏi những điều đó. Có lẽ hiện giờ cô đã hiểu rõ, cho dù đối phương sẵn sàng trả lời thì chưa chắc bản thân đã chịu tin. Lời hứa hẹn vốn chỉ tồn tại khi bạn tin vào nó, một khi bạn không tin, tức là nó không hề tồn tại. Khao khát muốn nhận được sự đảm bảo từ người khác chỉ chứng tỏ được rằng bạn đang bất an, ngoài ra chẳng có ý nghĩa gì cả.

Đồ đạc của cô chỉ gói gọn trong một ba lô nhỏ, cô đang định đeo lên thì Lộ Thiếu Hành đã cầm lấy. Ít đồ thế này, chắc chắn là không có ý định bỏ nhà đi rồi!

“Hôm qua em về nhà à?” Anh hỏi.

“Vâng.” Cô về thăm Lê Mưu Viễn và em gái, “Lê Nhiễm hỏi về anh đấy”.

“Nói gì?”

Lê Họa cười: “Nhắc đến chút thôi”. Lê Nhiễm cứ bám lấy cô hỏi tại sao anh đẹp trai kia không đến.

Hôm đó là sinh nhật của Lê Mưu Viễn, cô về đúng dịp mà thôi. Trong lòng đã không còn hận, kỳ thực để thản nhiên rất dễ, chẳng qua bạn có muốn hay không mà thôi.

Lộ Thiếu Hành dừng chân, ngoảnh lại nhìn cô: “Chỉ có vậy?”.

“Anh tưởng còn gì nữa?” Cô hất cằm vẻ thách thức.

“Cô bé rất đáng yêu, mai này chắc chắn sẽ là hot girl.”

Cô lườm anh: “Chỉ nghĩ thế là nhanh”.

“Anh tưởng mình là thầy tướng số à?”

“Trước có tìm hiểu qua, có muốn anh xem cho em không?” Lộ Thiếu Hành cười.

“Phí?”

“Vì tôi xem rất chuẩn nên mọi người không dám nhờ tôi xem. Thấy vị cô nương đây có ý định lấy sắc báo đáp, tôi đành đồng ý xem cho cô một quẻ.”

Lộ Thiếu Hành vừa dứt lời, Lê Họa liền lao đến nhéo vào tay anh.

“Sao anh không tự xem cho mình đi, anh xong đời rồi!”

CHƯƠNG 61

Hai người thuê phòng tại một khách sạn giản dị, nhưng mang đến cảm giác vô cùng hiện thực, tựa như phòng ốc đã trải qua mấy đời người, bên ngoài vẫn giữ nguyên dấu tích của thời gian. Chẳng biết tại sao, nhìn những hình ảnh này lại khiến lòng cảm động. Sống ở thành phố thương mại hóa với lối kiến trúc hiện đại hóa mỗi ngày để bắt nhịp với thế giới, sâu trong đáy lòng lại càng chờ mong những điều cũ kỹ này.

Bên ngoài khách sạn có một con đường đá, sạch sẽ mát lạnh, bước đi trên đó cảm giác như tâm hồn được thanh lọc. Trước mặt có một khe nước nhỏ, dòng nước trong suốt trong suốt rõ đáy.

Hoàng hôn buông, Lê Họa lôi Lộ Thiếu Hành đi trên con đường nhỏ, hai cái bóng đổ nghiêng cạnh nhau trên mặt đất. Hồi nhỏ, cô nghe bài hát *Điều lãng mạn nhất*, hiện tại trong đầu là cảnh tượng như vậy, hai người nắm tay nhau, yên lặng bước đi bên nhau, không cần nghĩ xem phải đi đâu, cũng không cần nghĩ sẽ dừng lại ở đâu.

“Em thích nơi này quá!” Lê Họa nghiêng đầu nhìn cái bóng của mình, thích thú giơ tay lên làm vài động tác để hình ảnh dưới mặt đất trở nên sống động.

Tiếng bước chân rõ ràng như chuông bạc. Anh nhìn về phía cô khoe miệng mỉm cười trong vô thức.

Thích một người là cảm giác gì?

Muốn ở bên cạnh người ấy, không cần làm gì cả, chỉ nhìn nhau cả đời cũng không chán, có lẽ là vậy nhỉ?

Hai người cứ đi bên nhau như vậy mà không nói gì, trong lòng tựa hồ có rất nhiều điều muốn nói, nhưng nhìn đối phương rồi lại chẳng thể thốt nên lời.

Hai ánh mắt gặp nhau là đủ để hiểu rõ nhau. Cảm giác thỏa mãn này không thể diễn tả thành lời.

Rời khỏi thành phố xô bồ náo nhiệt để tới nơi nhỏ bé yên bình này giống như một cuộc chạy trốn tạm thời.

“Anh muốn đến gặp một người bạn, em đi cùng nhé?”

Lộ Thiểu Hành dịu dàng nhìn cô, đợi cô đưa ra quyết định.

Lê Họa vẫn chưa hết cảm giác hưởng thụ, híp mắt nhìn anh: “Bạn nào thế?”.

Sao bạn bè rải rác khắp nơi như vậy? Cô kéo chăn, không có dự định rời giường. Lộ Thiểu Hành đã quần áo chỉnh tề từ lúc nào, “Bạn... chung sở thích, ừm, cậu ấy cũng đi du học, nghe nói thành tích hồi đó rất xuất sắc, học xong sớm hơn mọi người, cũng là người gặt hái thành công sớm nhất”.

Có người tài giỏi như vậy sao?

“Giỏi hơn cả anh à?” Cô mở to mắt nhìn anh.

Lộ Thiểu Hành nheo mắt, cười một cách đáng sợ.

“Giỏi như anh à?” Cô vội chữa lời.

Thế còn được. Người khác thế nào mặc kệ, nhưng người phụ nữ của mình nhất định phải ngưỡng mộ mình mới được.

“Ừ!”

Lê Họa trở dậy thay quần áo. Đàn ông, dù là thuộc tuýp người nào, đôi lúc vẫn giống trẻ con.

Cùng nhau ăn xong bữa sáng nhẹ nhàng, Lê Họa đi cùng Lộ Thiếu Hành đến gặp người bạn của anh. Trên đường đi, cô cảm thấy có gì đó không đúng.

“Anh có dự định gặp bạn từ khi nào thế?” Sắc mặt cô trở nên nghiêm túc, nhưng anh không trông thấy vì đang mãi nhìn địa chỉ trong tay.

“Vài ngày trước.” Anh vô tư đáp.

Cô tức giận: “Tình cảm bạn bè tốt quá nhỉ? Có phải mục đích chính là đến thăm bạn rồi thuận tiện tìm em không?”.

Lộ Thiếu Hành bây giờ mới định thần lại, gõ nhẹ vào trán cô: “Em có thể nghĩ là anh đến tìm em, nhân tiện gặp bạn”.

“Giống nhau à?”

“Đương nhiên. Hơn nữa anh tìm em trước mà.”

“Đây là do anh thấy đi gặp bạn một mình chán nên kéo em đi cùng.”

“Đừng có hiểu anh như thế chứ!” Anh cười.

Đáng ghét! Cô đưa tay lên nhéo anh.

Người đàn ông kia khiến cô có cảm giác mơ hồ rằng bất kỳ lúc nào anh ta cũng có thể nổi điên. Chính vì yếu tố không rõ ràng này mới khiến người ta sợ hãi, cô bám chặt tay Lộ Thiếu Hành.

Cô nuốt khan: “Đó là bạn anh hả?”.

Nhìn một lúc thì cảm giác đáng sợ cũng giảm bớt, nhất là khi đối phương đẹp trai phong độ. Tuy nhiên không hiểu sao Lê Họa không có nhã hứng thưởng thức vẻ đẹp của anh ta, chẳng lẽ do già rồi nên không còn hứng thú với trai đẹp?

Cô đang suy nghĩ lan man, Lộ Thiếu Hành thả tay cô ra, đi tới chỗ người đàn ông kia.

Trên bàn đầy vỏ chai rượu, không biết anh ta đã uống bao nhiêu. Có một chai bị đổ đang lăn dần ra mép bàn, Lê Họa vội giơ tay lên bịt tai, chờ đợi tiếng vỡ.

Cùng lúc đó, người đàn ông kia nhấc chân hất một cái, chai rượu lập tức đứng vững lại trên bàn.

Lê Họa mắt chữ A mồm chữ O, kinh ngạc như xem xiếc. Bộ dạng ngốc nghếch của cô có lẽ khiến người ta khinh bỉ, thế nên người đàn ông kia mới không thèm đưa mắt nhìn cô lấy một cái.

Lộ Thiếu Hành nhíu mày: “Còn muốn trốn đến bao giờ?”

Đối phương lười nhác nằm lì trên ghế, vẻ mặt bất cần.

Lộ Thiếu Hành không có ý định chờ đợi câu trả lời, người đàn ông đó cũng không muốn nói. Anh ta cầm lấy chai rượu bên cạnh, mở nắp, chuẩn bị đưa lên miệng thì Lộ Thiếu Hành giằng lấy. Hai bàn tay cùng cầm vào một chai rượu, giằng co, chất lỏng trong chai sánh ra bắn vào cánh tay cả hai người.

Lê Họa đi tới ngồi xuống cạnh Lộ Thiếu Hành, cô biết anh là một người cố chấp, bèn kéo kéo áo anh.

Lộ Thiếu Hành bỏ tay ra, người đàn ông kia lập tức đưa chai rượu lên đổ vào miệng, rượu tràn cả xuống áo.

Lê Họa cảm thấy con người này thật khó giao thiệp.

“Anh tôi bảo cậu tới à?”

Đặt chai rượu xuống, anh ta rớt cuộc cũng chịu lên tiếng, giọng nói khàn khàn. Anh ta nằm nghiêng, đôi mắt sáng được tôn thêm bởi bộ quần áo màu

đen.

Lộ Thiếu Hành gật đầu, rút một điếu thuốc đưa cho đối phương. Anh ta từ chối. Lộ Thiếu Hành nhúng điếu thuốc vào rượu trên mặt bàn, rồi bật lửa lên đốt. Ánh lửa xanh lét lập lòe.

“Lương Thành Ngạn!” Lộ Thiếu Hành nói với Lê Họa.

Lê Họa gật đầu chào đối phương nhưng anh ta không đáp khiến cô lúng túng.

Lộ Thiếu Hành liếc nhìn những vỏ chai rượu này, nói: “Cậu có thể tiếp tục uống, nếu muốn thì uống cả đời cũng được. Anh trai cậu bảo tôi chuyển lời với cậu, có thể tranh thủ lúc không uống rượu đến gặp bố cậu một lát được không? Ông ấy đang nằm viện, may mắn thì sống tiếp được một năm, còn không, có thể mai là tang lễ”.

Rốt cuộc Lương Thành Ngạn cũng có phản ứng, cơ thể anh ta run lên, trên mặt xuất hiện nổi đau.

“Chỉ vậy?”

“Cậu nghĩ anh trai cậu còn muốn nói gì với cậu nữa? Trên đời thiếu gì hoa thơm cỏ lạ?” Lộ Thiếu Hành nói xong liền cười, đưa Lê Họa rời khỏi. Đối với những người cố chấp đến cùng cực thế này, không cần phải nhiều lời.

Lê Họa không yên tâm. Vừa rời vô tình để ý thấy vết sẹo trên cổ tay người đàn ông kia, bị thương ở vị trí đó khiến cô không tránh khỏi nghĩ đến chuyện anh ta từng tự sát. Điều khiến cô ngạc nhiên là một người đàn ông như anh ta sao phải tự sát? Là người như thế nào mới khiến anh ta biến thành như vậy?

“Nghĩ gì thế?” Lộ Thiếu Hành kéo đầu cô ngả vào người mình.

“Anh ta... trông quen quen. Hình như là ca sĩ diễn viên nào đấy.”

Lộ Thiếu Hành chế giễu cô: “Ai đẹp trai em cũng đều có ấn tượng cả”.

“Hừm.” Cô rất tò mò, “Sao anh ta lại thành ra thế? Vì phụ nữ à?”.

Lộ Thiếu Hành sờ mũi, ngẫm nghĩ giây lát: “Si tình có phải bệnh không nhỉ?”.

“Hả?”

Lộ Thiếu Hành cười. “Anh thấy cả nhà cậu ta đều được di truyền bệnh đấy rồi”.

Lê Họa muốn cười mà không được, si tình trong mắt anh hóa ra lại là một căn bệnh. Thông minh như Lộ Thiếu Hành nhất định sẽ không để bản thân mắc bệnh đó, cho dù có bị cũng sẽ lập tức mua thuốc trị bệnh.

Lê Họa phụng phịu không vui. Đi được một đoạn xa, Lộ Thiếu Hành mới nhận ra điều đó. Không thể trách anh được, này giờ phải nghe điện thoại giải quyết công việc, sau đó lại gọi điện cho anh trai của Lương Thành Ngạn nói qua sự tình.

“Giận đấy à?” Lộ Thiếu Hành cất điện thoại đi, quay sang hỏi cô.

Lê Họa nhìn anh, vừa định mở miệng nói chuyện thì lại tự cắn vào lưỡi mình, cũng may không đau lắm.

“Người vừa này từng tự sát à?”

“Chuyện của người khác em tò mò làm gì?”

Một câu nói của anh đã chặn lại câu hỏi tiếp theo cô hỏi: Anh có vì một người mà tự sát không?

Thậm chí anh cho rằng đó là việc làm ấu trĩ, vô lý, kẻ ngốc mới làm.

Sắc mặt Lê Họa càng tệ hơn, Lộ Thiếu Hành vỗ vai cô: “Em sao thế?”.

“Em muốn tối nay đi ngắm thác nước.”

“Ừ.”

“Em không có tiền.”

Lộ Thiếu Hành hết nói nôi: “Muốn dùng tiền của anh, người nên tái mặt phải là anh chứ?”.

Cô bám lấy cánh tay anh: “Em đang nịnh nọt anh”.

“Nịnh nọt mà như vậy thôi à?”

Lê Họa cắn môi, muốn để bản thân được làm càn thêm một chút, không bận tâm tới điều gì.

Đó là một thác nước khá nổi tiếng, nhưng rất ít người biết tại sao nó nổi tiếng. Phần lớn mọi người chỉ đến nhìn qua rồi đi, thác nước nhỏ nên cũng chẳng có gì xem. Lê Họa đứng đó ngắm rất lâu. Nét mặt chăm chú của cô khiến Lộ Thiếu Hành khó hiểu, anh cũng đã nhận ra biểu hiện khác thường của cô, bèn vỗ vai cô: “Đừng nhìn mãi thế làm anh tưởng em muốn nhảy xuống tự tử đó”.

Lê Họa không chối: “Nếu em nhảy xuống, anh có nhảy cùng em không?”.

Lộ Thiếu Hành nguýt cô: “Anh sẽ giữ em lại chứ”.

Biết ngay sẽ vậy mà. Mọi người phần lớn sẽ làm như vậy, chỉ là nghe anh nói ra một cách thản nhiên, cô không tránh khỏi có chút thất vọng. Thất vọng gì chứ? Cô không rõ nữa, có lẽ bản thân đòi hỏi quá nhiều nên dần dần trở nên tham lam. Cô đẩy anh ra xa mình.

Tự dưng cô lại dờ chứng như thế, Lộ Thiếu Hành tỏ ra thiếu nhẫn nại, quay lưng bỏ đi thật. Cô nhìn bóng lưng anh, chợt hỏi: “Anh có yêu em không?”.

Lộ Thiếu Hành không để ý đến cô, vẫn tiếp tục đi về phía trước. Lê Họa cắn môi, không hiểu nổi buồn từ đâu tới.

“Anh không yêu em... không yêu.” Cô hét lớn.

Lộ Thiếu Hành dừng chân, chạy về phía cô. Trong lúc cô còn chưa kịp phản ứng, anh cầm lấy tay cô, kéo cô cùng nhảy xuống dòng nước đang chảy xiết. Bọt nước văng lên, cả hai bị nhấn chìm.

Nếu đây là điều cô mong muốn thì anh sẽ cho cô như ý.

Phía dưới dòng thác không hề yên bình như trong tưởng tượng.

Lê Họa vẫn chưa hết kinh hãi. Lộ Thiếu Hành nhếch miệng: “Nếu anh muốn nhảy thật cũng sẽ kéo em theo làm gậy chống lưng”.

Đừng nghĩ quá tốt về anh như vậy, dù anh không thể sống tiếp, cũng phải có người bầu bạn. Những chuyện vĩ đại như hi sinh bản thân vì hạnh phúc của người khác vĩnh viễn sẽ không xảy ra với anh. Lê Họa nhìn cả người anh ướt đẫm, bỗng dưng nước mắt trào ra. Lộ Thiếu Hành ôm cô vào lòng. Quần áo cả hai vừa ướt vừa lấm lem bùn đất.

“Có ai mắng em đâu, khóc gì chứ?”

Không biết. Không biết.

Cô biết bí mật về thác nước này. Hiện giờ chính quyền địa phương không cho phép du khách chạm vào nước nên truyền thuyết về nó cũng ít được nhắc đến. Chút bất an trong lòng đã hoàn toàn bị đè xuống.

“Nãy anh nghĩ gì thế?” Cô rất muốn biết biểu hiện dứt khoát vừa rồi của anh nghĩa là gì.

“Chẳng nghĩ gì cả.”

Người nghĩ quá nhiều sẽ không làm được gì.

Hai người đã ướt sũng, Lê Họa thấy hồ thẹn, “Nhìn này để anh hưởng thụ cảm giác kích thích một lần, phải không?”.

Anh không thèm để ý tới cô.

“Có giống trong phim nam nữ chính nhảy xuống xong đều không chết không?”

Lộ Thiếu Hành gạt nước bắn trên quần áo xuống.

“Sao anh không nói gì? Phát biểu cảm tưởng đi chứ!”

Lộ Thiếu Hành tiếp tục phui quần áo cho cô, nói: “Cảm tưởng hiện giờ của anh là em rất hợp làm tiểu thuyết gia, lần sau nếu có định đi thực tiễn thì đừng lòi anh nhảy xuống.”

Lê Họa càng thêm xấu hổ, nghĩ mấy giây mới định thần lại: “Anh kéo em đấy chứ”.

Anh lập tức lườm cô, khiến cô mau chóng ngậm miệng.

CHƯƠNG 62

Sau khi cả hai bị biến thành bộ dạng ướn sững thế này cũng không diễn ra chuyện tốt đẹp nào. Nơi này không phải thâm sơn cùng cốc để trình diễn một màn nhóm lửa hong quần áo, mượn cố vun đắp tình cảm. Lê Họa ngoan ngoãn đi theo sau Lộ Thiếu Hành, bộ dạng nhếch nhác trông rất buồn cười, nhưng điều làm cô thấy buồn cười hơn cả là anh cũng nhếch nhác y hệt cô. Đúng là cái gì càng hiếm thì càng quý, chưa bao giờ chứng kiến anh trong bộ dạng này.

Trước đây cô từng nghe đến một định nghĩa về yêu và thích.

Thích một người nhất định là vì ưu điểm của người đó, nhưng sau khi bạn đã thích người đó rồi, dù có biết được khuyết điểm của người đó, bạn cũng sẽ chấp nhận và coi đấy là điểm đáng yêu, lúc ấy là bạn đã yêu người ta. Con người vì ưu điểm mà thích, vì thích mà chấp nhận, cuối cùng là yêu.

Không có tình yêu nào vô duyên vô cớ, cho dù nhất kiến chung tình chẳng qua cũng là vì thích diện mạo đối phương mà thôi.

Lộ Thiếu Hành không nhịn được nữa, “Có gì buồn cười lắm à?”.

Mi mắt anh vẫn dính bết lại vì nước, lúc nói chuyện, anh nhú mắt lại khiến cô cười càng lớn, “Anh có thấy bộ dạng này của anh giống vương tử gặp nạn không?”.

“Em chính là mụ phù thủy gây ra tai họa cho anh.” Lộ Thiếu Hành quả thật có phần tức giận, nhưng không thể trút ra được.

“Anh thấy có phù thủy thì tốt hay không có thì tốt?”

Lộ Thiếu Hành lờm cô một cái: “Nàng Bạch Tuyết sẽ cho rằng không có mụ phù thủy thì tốt, còn hoàng tử... không biết”.

Kéo dài giọng gây tò mò xong lại trả lời một câu nửa vờ nửa đùa như vậy!

Hai người mang bộ dạng đó đến tìm quản lý khu này. Nhân viên ở đây trông thấy vậy, cũng không tiện nói họ bị phạt bao nhiêu tiền vì chạm vào nước ở khu tự nhiên. Con người ta, những lúc có thể mắt nhắm mắt mở cho qua thì cứ làm thôi.

Nhân viên mang cho hai người mượn máy sấy tóc, Lộ Thiếu Hành cảm ơn không ngớt. Người ở đây khá nhiệt tình, còn tìm cho hai người mượn tạm một gian phòng.

Lộ Thiếu Hành cởi quần áo, bỏ vào máy hong khô, anh cho cả quần áo của Lê Họa vào máy, sau đó cũng chui vào chăn với cô. Tóc anh ngắn nên không thành vấn đề, Lê Họa thì phải kê khăn khô dưới gáy rồi dùng máy sấy tóc liên tục. Hai người đã có tiếp xúc thân mật, nhưng như thế này mới là lần đầu. Cô vừa sấy, vừa kéo chăn lên che ngực. Hành động đó của cô khiến Lộ Thiếu Hành cười ngất. Cô chẳng buồn để ý đến anh, sấy tóc xong, cô vui mình trong chăn. Lộ Thiếu Hành cũng không nhàn rỗi, anh lấy máy sấy để sấy điện thoại. Lê Họa nhìn việc làm kỳ cục của anh, chợt nhớ hình như từng xem ở chương trình nào đó nói không được sấy điện thoại bằng cách này. Có điều, trong tình huống bây giờ, đây là cách nhanh nhất và tiện lợi nhất, ai còn lo lắng xem có phải cách đúng nhất hay không.

“Nếu điện thoại hỏng có phải sẽ rắc rối không?” Cô dè dặt hỏi, có lẽ trong điện thoại của anh chứa nhiều thông tin quan trọng. Cô cảm thấy hổ thẹn như mình đã gây đại họa vậy.

“Ừ.” Anh sờ vào điện thoại kiểm tra, “Định bồi thường cho anh thế nào đây?”.

“Tiền thì không có, mạng có một cái, anh có lấy không?”

Giữa âm thanh của tiếng máy sấy, hồi lâu anh mới trả lời: “Không lấy thì biết làm thế nào?”

Cô tung chần ra, ngồi sau lưng Lộ Thiếu Hành, hai bàn tay bóp cổ anh đầy uy hiếp: “Thì thế này!”.

Lộ Thiếu Hành dừng tay. Cảm giác căng mềm chạm vào lưng khiến anh mất tập trung, anh nhắm mắt lại, câu nói “Giờ em định bồi thường đây à?” cũng không dám thốt ra, thầm mong muốn duy trì tư thế này.

Tiếng máy sấy đã che đậy được sự khác thường của anh. Lê Họa tựa đầu vào vai anh: “Sao không nói gì?”.

Cô chơi ác thổi vào tai anh vậy mà anh vẫn bình tình như không, lại còn giữ im lặng. Con người này thật là cứng rắn.

Lê Họa cau mày, anh tưởng thật sao?

Lộ Thiếu Hành nhếch môi cười. Lê Họa bắt đầu cuống, sờ vào mái tóc còn ướt của anh, nói: “Để em sấy cho anh”.

“Được.” Lộ Thiếu Hành bỏ điện thoại xuống, quay đầu lại đưa máy sấy cho cô.

Lê Họa nhận lấy, chuẩn bị đứng lên thì chợt nhớ ra tình trạng hiện giờ, lập tức vùi mình trong chăn. Lộ Thiếu Hành nhìn cô chăm chăm khiến cô lúng túng: “Thôi anh tự làm đi”.

“Em thế này...”

“Em là con gái mà...” Lê Họa trả máy sấy lại cho anh, kéo chăn lên trùm kín mặt, che đi gương mặt đã nóng bừng.

Lộ Thiếu Hành lắc đầu, sấy qua tóc một lúc rồi đi đến xem quần áo đã khô chưa. Anh ném quần áo của cô lên giường rồi mặc đồ của mình.

Lê Họa vừa mặc đồ, vừa nhìn Lộ Thiếu Hành, nghĩ thầm khả năng thích ứng của anh thật lớn.

Thu dọn xong xuôi, hai người mang trả lại đồ dùng về cho chủ. Hôm nay số câu cảm ơn dường như bằng cả năm cộng lại. Về đến khách sạn, Lê Họa đã mệt rũ rời, lập tức ngã nhào xuống giường, chỉ muốn ngủ ngay một giấc. Thế nhưng người nào đó luôn đối đầu với cô, kéo cô dậy: “Đi tắm đi”.

Lê Họa cau mày: “Làm gì?”. Chuyện này cũng muốn quản.

“Mau lên.” Anh không có ý thương lượng.

Cô đành cầm áo ngủ đi vào phòng tắm, được vài bước mới phát giác điều bất thường: “Anh đi theo em làm gì?”.

“Em nói xem.”

Lê Họa buộc phải thừa nhận, nhìn Lộ Thiếu Hành thản nhiên đóng cửa lại cùng nụ cười bất chính trên môi, cô đã liên tưởng tới những hình ảnh không đơn thuần. Cô không thấy xấu hổ, trái lại, có cảm giác mê hoặc cực độ. Có phải cô bị tẩy não rồi không nhỉ?

Mặt cô đỏ bừng, cơn buồn ngủ vừa xuất hiện khi này tiêu tan tức thì.

Lộ Thiếu Hành đã cởi xong quần áo của mình, đi tới cạnh cô: “Cần anh phục vụ em không?”.

Lê Họa ngậy người. Cảnh tượng này... phải được hạn chế người xem. Cô nuốt khan: “Em tự làm được”.

Lộ Thiếu Hành nhếch môi cười. Sự cam chịu này của cô khiến anh vô cùng thỏa mãn.

Lê Họa ngửa đầu, vừa rồi cô nói cái gì thế không biết!

Lộ Thiếu Hành vẫn nhìn chăm chăm cô, không nghĩ ánh mắt của mình quá mạo phạm.

Ngọn lửa trong lòng lại được thổi bùng lên. Sự kích động trở lại khiến anh càng thêm háo hức mong chờ. Ở ngoài làm quân tử, về nhà đóng cửa thì không cần phải tự dối bản thân, nhất là khi đứng trước người phụ nữ của mình. Đàn ông sinh ra đã có máu chinh phục, khi thấy vẻ mặt cô hiện rõ thái độ cam lòng chịu thua, anh cảm thấy vô cùng tự hào.

Âm thanh nước nở của cô hòa lẫn trong tiếng nước chảy róc rách như tình nhân đang thì thầm.

Hành động không biết mệt mỏi của người đàn ông, tiếng rên rỉ mê hoặc của người phụ nữ, tất cả trở thành một khúc tình ca.

CHƯƠNG 63

“Em ở lại đây nhé.” Lộ Thiếu Hành vừa sửa sang lại quần áo vừa thản nhiên nói. Gài chiếc cúc áo cuối cùng, anh nhìn cô vẫn đang nằm trên giường. Anh chuẩn bị trở lại Yên Xuyên.

Lê Họa tròn mắt không hiểu: “Anh bảo gì cơ?”.

“Bảo em ở lại đây.” Không được về Yên Xuyên.

“Tại sao?” Cô nhíu mày.

“Em ở đây thăm thú thêm vài ngày đi.”

Chỉ là vài ngày?

“Gì cơ?”

Anh biết cô hiểu nên không nói gì thêm nữa, ngồi xuống giường xoa đầu cô rồi đi.

Lê Họa nhận ra ánh mắt phức tạp của anh, không biết anh định làm gì mà không cho cô can dự vào.

Nhưng cô tin tưởng anh.

Trên mạng có người hỏi, hơn cả yêu là gì?

Đáp án chính là tin tưởng.

Lộ Thiếu Hành xuống máy bay, liền trông thấy Tô Thiên Linh đang đợi bên ngoài. Anh đi về phía cô ta.

“Sao? Thấy tôi nhiệt tình chưa?” Tô Thiên Linh cười lấy lòng. “Cảm động đấy à? Mặc dù kiểu bạn gái nhiệt tình như tôi càng ngày càng ít, nhưng anh cũng không cần tỏ ra bất ngờ vậy đâu.”

Nói đoạn, cô ta khoác tay anh. Lộ Thiếu Hành hơi nghiêng tay, cô ta càng siết chặt tay lại. “Tôi chỉ đang làm như ý anh muốn thôi.”

Trong khoảnh khắc anh nhìn về phía Tô Thiên Linh, có vô số ánh đèn chớp lóe lên.

“Người của cô à?”

“Anh đánh giá tôi chỉ vậy sao?” Tô Thiên Linh hừ lạnh. “Chỉ cần để lộ ra vài tin tức là có kẻ không mời mà đến ngay.”

Lộ Thiếu Hành không tỏ thái độ gì: “Xem ra cô giấu cũng kỹ thật”.

Truyền thông luôn đưa tin Tô Thiên Mặc là người trí tuệ ra sao, nhưng lại rất ít nhắc đến cô em gái Tô Thiên Linh này.

“Sao nào? Thích tôi rồi à?” Tô Thiên Linh cười giễu. Chẳng ai nhìn ra sự nỗ lực của cô, mọi người chỉ đổ dồn ánh mắt lên chị gái cô.

“Cô định thay lòng đổi dạ đấy à?” Lộ Thiếu Hành liếc cô ta.

Đúng là một người đàn ông lạnh lùng.

“Thay lòng đổi dạ cũng không tồi, chẳng lẽ nào thì người đàn ông kia cũng không để ý đến tôi.”

Lộ Thiếu Hành lấy chìa khóa xe ra, nghiêm túc nhìn Tô Thiên Linh: “Ai bắt cô làm nhiều thứ đến vậy vì anh ta đâu”.

“Quả nhiên đàn ông các anh đều vô tình như nhau.”

“Chẳng phải phụ nữ đều thích thế sao?” Chỉ có điều họ đều hy vọng người đàn ông của mình si tình tuyệt đối với mình và lạnh lùng với những người phụ nữ khác.

“Được rồi, đúng là vậy.” Tô Thiên Linh ngồi vào trong xe, “Đi ăn tối cùng tôi nhé”.

Sau khi đưa Tô Thiên Linh về, Lộ Thiếu Hành mới lái xe về biệt thự Khuynh Thế.

Vừa vào sân, anh liền bị Lộ Diệc Cảnh kéo qua một bên: “Bố mẹ anh cãi nhau suốt, còn quăng bát đĩa nữa, thậm chí đập luôn cả bình hoa quý trên gác”.

Lộ Thiếu Hành gật đầu.

Lộ Diệc Cảnh cau mày: “Em nói bố mẹ anh đang cãi nhau đấy”.

“Ừ biết rồi, chú vừa nói rồi.”

“Thế sao anh...” Lại có thể thân nhiên đến vậy.

Lộ Diệc Cảnh nghĩ nếu tổ chức một cuộc thi so sự bình tĩnh thì ông anh này nhất định sẽ là quán quân. Cho dù trời có sụp xuống, cũng không chớp mắt lấy một cái.

“Anh làm sao?” Lộ Thiếu Hành cười vỗ vai Lộ Diệc Cảnh.

Lộ Diệc Cảnh mở cửa ra, người giúp việc đang thu nhặt mảnh vụn trên sàn nhà.

“Lát nữa cậu hãy vào... bây giờ...” Chị Trương khổ sở nhìn đống hỗn độn trên sàn nhà.

Lộ Thiếu Hành không nói gì.

Chị Trương lại nói: “Cậu vào an ủi phu nhân đi, giờ chắc bà đau lòng lắm”.

Lúc chị Trương đang nói, Đường An An đã đứng trên lan can tầng hai nhìn xuống. Mắt bà đỏ ửng, rõ ràng đã khóc rất nhiều, nhưng xuất hiện trước mặt người khác, bà vẫn đoan trang quyến rũ như thường.

“Thiếu Hành, lên đây.”

Lộ Thiếu Hành im lặng nhìn mẹ, dáng vẻ anh chán chường.

Đường An An thấy con trai chậm rãi đi tới, trong lòng càng lạnh lẽo.

Lộ Thiếu Hành theo bà vào thư phòng. Từ nhỏ đến lớn, anh rất ít khi bị mắng, dù có cũng là do Lộ Chính Nhiên mắng, còn mẹ anh chưa bao giờ nặng lời với anh, lúc nào cũng tự hào vì anh. Ánh mắt anh thoáng hiện lên sự chua xót. Bố mẹ nuôi con quả nhiên là lỗ vốn! Lúc con cái còn nhỏ thì lo lắng tương lai cho nó, đến khi nó trưởng thành lại phải giao cho một người phụ nữ khác. Có lẽ bố mẹ vẫn coi con là tất cả, nhưng chưa chắc đứa con đã nghĩ vậy nữa.

Hai bàn tay anh nắm chặt.

Ai nói anh rất điềm tĩnh? Bao nhiêu năm qua, chưa bao giờ anh đau lòng như hôm nay.

Có lần anh xem *Phi thành vật nhiễu* với Lê Họa, người chơi nam kể chuyện mình và bạn gái bỏ trốn vì bố mẹ nhà gái không đồng ý cho họ qua lại. Bọn họ đến một thành phố khác sinh sống rất tốt, thế nhưng một ngày kia chàng trai trở về nhà và không quay lại với bạn gái nữa. Người dẫn chương trình hỏi anh ta lý do, anh ta nói, khi thấy bố mẹ mình nắm tay nhau sang đường lúc đi tìm mình, anh ta nhận ra mái tóc bố đã ngả màu hoa râm. Lúc nhỏ, chúng ta luôn cho rằng bố mẹ là chỗ dựa vững chắc nhất, bây giờ phát hiện, khi bố mẹ già đi, chúng ta chính là chỗ dựa cho bố mẹ. Người dẫn chương

trình lại hỏi, anh có biết khi đưa ra quyết định như vậy, ở một nơi khác cũng có một cô gái rơi nước mắt vì anh không?

Lộ Thiếu Hành nghĩ đến chuyện đó, liền hạ quyết tâm đối diện với tình huống ngày hôm nay. Nếu chỉ có cách này mới chu toàn, cơ hội đến phải nắm bắt, ai dám đảm bảo tương lai sẽ ra sao?

“Mẹ.” Anh ngồi xuống đối diện Đường An An.

Đường An An thở dài: “Con vừa đi đâu?”.

“Con vừa từ Hạ Xuyên về.” Anh thành thật trả lời.

Đường An An lại hỏi: “Sau đó đi ăn cơm với Tô Thiên Linh?”.

Lộ Thiếu Hành gật đầu.

Bà không hỏi con trai đi Hạ Xuyên làm gì. Nếu anh đã trở về và đi ăn với Tô Thiên Linh, vậy tức là anh sẵn sàng chấp nhận chuyện hôn nhân này. Từ nhỏ anh đã biết nghe lời, trước một quyết định quan trọng, anh chẳng bao giờ làm trái ý bố mẹ. Bà cũng tin tưởng con trai mình là một người biết lấy đại cục làm trọng. Lần này đi Hạ Xuyên, với người phụ nữ đó lâu như vậy, chắc hẳn là để chia tay. Giọng nói của bà lạc đi vì sự hiểu chuyện của con trai, và cũng vì chính mình. Cuộc hôn nhân của bà đã trải qua bao nhiêu năm trời, hôm nay nhìn lại, bà tự hỏi rốt cuộc mình đã được cái gì? Cuối cùng thì bên cạnh mình còn lại những gì?

“Em ba con về rồi. Con biết không?”

Lộ Thiếu Hành gật đầu: “Con không như nó”. Vì thế sẽ không có chuyện thà làm ngọc nát còn hơn ngồi lạnh. Từ nước ngoài trở về, không chỉ mang theo quan điểm của bản thân, mà trên người còn được gửi gắm sự tín nhiệm của rất nhiều người. Anh đưa về rất nhiều nhân tài, họ là những người từng thất vọng về tình hình trong nước, sau nhiều lần được anh thuyết phục mới

quyết định thử cho bản thân một cơ hội về nước phát triển, mà không ở lại cống hiến sức lực cho nước Mỹ.

Anh không thể vô tư nói với bố mẹ mình rằng: Con không cần gì cả, chỉ cần kết hôn với người con gái con yêu. Anh không thể đánh mất sự tín nhiệm của những người kia, càng không thể phá vỡ quan điểm của chính mình. Vậy nên, anh chỉ có thể tiếp tục làm “cậu hai”, tận tâm tận lực.

Đường An An nghe con trai nói, mắt lại rưng rưng. Chuyện của Lộ Ôn Diên đã khiến cho vợ chồng Lộ Chính Hoán cơ hồ già đi mười tuổi. Bà thật không biết con trai mình sẽ quyết liệt đến mức nào? Nhưng lúc này nghe Lộ Thiếu Hành nói vậy, bỗng nhiên bà lại thấy đau lòng. Bà muốn nghe con trai mình lớn tiếng tranh cãi với bố mẹ như Lộ Ôn Diên, như Lộ Diệc Cảnh. Nhưng trong lòng bà hiểu rõ, sẽ không có chuyện này.

“Con sẽ đính hôn với Tô Thiên Linh.” Lộ Thiếu Hành nhú mày, nói xong, anh đứng dậy ra ngoài.

Anh quyết định đánh cược ván cờ này.

Đường An An nhìn bóng lưng con trai, nước mắt rớt cuộc trào ra. Chẳng lẽ nó cho rằng bà gọi nó đến đây để thuyết phục nó cưới Tô Thiên Linh sao? Nó đưa cô gái kia đi xa như vậy, rõ ràng là để thể hiện rõ thái độ của bản thân, sợ rằng bố mẹ sẽ làm gì Lê Họa sao?

Hóa ra đây chính là cảm giác khi không được con trai tin tưởng. Nhất là khi đã nhận ra sự khác thường của bà nhưng anh cũng chẳng nói nổi một câu an ủi. Nghe người giúp việc nói hôm nay vợ chồng ông bà cãi nhau nhưng Lộ Thiếu Hành cũng không hề hỏi bà nguyên do.

Chắc hẳn Lộ Thiếu Hành đang tự trách mình?

Đường An An mệt mỏi nằm bò ra bàn. Sống ngần ấy năm trời, cuối cùng chẳng có gì trong tay cả. Chồng không, con cũng mất.

Sao lại như thế?

Bà đứng dậy, tuyệt đối không thể để mọi chuyện như vậy.

Lộ Thiếu Hành đứng ngoài cánh cửa, nhỏ giọng nói với người bên trong căn phòng: “Xin lỗi”.

Lộ Chính Nhiên về nhà lúc nửa đêm, cãi nhau to với Đường An An. Bà chỉ ngồi yên lặng trên giường nhìn chồng mình. Ai cũng ngưỡng mộ bà vì có một người chồng tốt, chưa ừng làm gì có lỗi với bà, lúc nào cũng cưng chiều yêu thương bà. Bà biết rõ, những gì người khác trông thấy chỉ là vẻ ngoài đẹp đẽ, thứ mà chồng của bà yêu nhất chính là con đường làm quan của ông ấy. Bà cũng biết, chí ít thì ông ấy không giống những kẻ khác.

Nhưng không giống ở đâu?

Con riêng đã lớn gần ấy, điều này thật sự khiến bà hận đến thấu xương.

“Ông còn nhớ đây là nhà mình à?” Giọng nói của bà chất chứa nỗi bi thương.

“Ban ngày chưa đủ hay sao?” Lộ Chính Nhiên cúi bần. Ông ta không nghĩ chuyện này có gì to tát. Suốt mấy chục năm qua, bản thân ông ta chẳng dính dáng đến tin đồn tình cảm nào, trong khi những người cùng ngành thì có cuộc sống riêng tư vô cùng nóng nảy. Huống hồ, chuyện kia đã xảy ra từ khi còn trẻ, đàn ông có ai không trải qua một thời thanh sắc? Bây giờ tuổi tác đã lớn, lời chuyện xưa ra so đo để làm gì?

Đường An An cười khẩy, bà luôn căm ghét loại phụ nữ xen vào tình cảm của người khác. Trong giới giải trí có một nữ minh tinh làm kẻ thứ ba và gần như chắc chắn sẽ bước chân vào gia đình giàu có. Người khác khen cô ta thông minh, nhưng cô ta không quan tâm, chỉ nghĩ rằng tất cả những kẻ thứ ba đều bị khinh bỉ. Người đàn ông kia rất tốt với cô ta, nói chỉ yêu một mình cô ta, nhưng cô ta vẫn chủ động chia tay. Tại sao? Bởi yêu một mình

cô không có nghĩa là chỉ thích một mình cô. Không thể nào chia sẻ người đàn ông của mình với một phụ nữ khác.

Đường An An bình tĩnh nhìn chồng: “Chẳng lẽ tôi không được quyền tức giận? Chồng tôi có một đứa con riêng lớn bằng con trai tôi, chẳng lẽ tôi còn phải tươi cười chào đón?”.

Tại sao bà phải chấp nhận? Tại sao năm xưa bà lại đồng ý kết hôn với người đàn ông này?

Chẳng phải cũng chỉ vì một câu nói năm xưa: “Anh yêu em nhất” hay sao?

“Chuyện đã qua từ lâu lắm rồi, bà còn làm âm lên làm gì? Không sợ người khác cười cho à?”

“Cười? Ai cười ai?”

“Phụ nữ có chồng mà còn hẹp hòi.”

“Tôi vẫn hẹp hòi như vậy đấy”, Đường An An nổi giận, “Không biết khoan hồng độ lượng như ông. Năm xưa nhà họ Tô đó giới thiệu người đẹp cho ông, bây giờ ông lại muốn con trai mình cưới con gái nhà họ, củng cố thế lực của họ, đồng thời cũng mở rộng đường thăng quan tiến chức của bản thân ông”.

“Ai nói cho bà những chuyện này?”

“Lộ Chính Nhiên, ông coi tôi là một người đàn bà không có đầu óc sao? Chẳng những nuôi con trai riêng ở bên ngoài, lại còn bắt con trai tôi kết hôn với con gái nhà họ Tô. Tôi nói cho ông biết, trừ khi tôi chết, bằng không, ông đừng hòng đạt được ý muốn.”

Bà đã rõ thái độ của Lộ Thiếu Hành, cho dù anh không nói thẳng ra nhưng rõ ràng anh rất yêu cô gái kia. Nếu ép buộc anh kết hôn với Tô Thiên Linh,

anh sẽ đồng ý, nhưng đáy lòng anh sẽ thất vọng, sẽ không còn tôn trọng mẹ nữa.

Nếu giờ đã thất vọng về chồng mình, vậy thì bà không thể để con trai thất vọng về mình được.

Đường An An chớp mắt một lúc, bắt đầu do dự. Cho dù bà có thất vọng về việc làm của Lộ Chính Nhiên đến đâu chẳng nữa, đó vẫn là chồng bà. Sự việc kia đã là quá khứ, đành là phụ nữ sẽ để ý mấy chuyện này, nhưng hôn nhân của Lộ Thiếu Hành không đơn giản như vậy. Bà không nên trong lúc tức giận làm ra chuyện gì ảnh hưởng đến hai bên gia đình.

“Phu nhân.” Chị Trương đi tới, vẻ mặt lo lắng.

“Sao thế?” Đường An An day trán.

“Bà xem đi, tôi thấy cái này trong thùng rác bên ngoài phòng cậu hai, bà nói...” Chị Trương cuống quýt.

Đường An An nhận lấy tờ giấy. Thông tin trên đó khiến bà đột nhiên rùng mình: Lê Họa mang thai.

“Chị xuống nhà trước đi.” Bà uể oải nói.

Ở địa vị của bà, bà từng nghe rất nhiều câu chuyện như vậy. Con trai mình có con với cô gái nào đó bên ngoài, bố mẹ không đồng ý cho kết hôn, vậy nên đứa trẻ không giữ được. Một số khác thì cãi nhau với gia đình, bỏ nhà đi, thậm chí không bao giờ quay về. Cho dù không quyết liệt như thế nhưng kiểu gì cũng xuất hiện khoảng cách, không thể bù đắp được.

Đường An An nhìn tờ kết quả hồi lâu, không còn do dự nữa. Bà không thể mất đi đứa con trai này.

Bà gọi một cuộc điện thoại: “Đặt cho tôi vé máy bay đi Hạ Xuyên ngay”.

Nghe được tin Đường An An tự mình đến Hạ Xuyên đón Lê Họa về, Lộ Ôn Diên lập tức kéo Lộ Thiếu Hành thủ thi: “Chiêu này của anh đúng là cao tay. Em bội phục sát đất”.

Anh cố tình qua lại với Tô Thiên Linh không phải vì muốn cô ta trở thành lá chắn, mà chỉ là đợi đến hôm nay để phát huy tác dụng. Một khi Đường An An đã biết sự việc kia, chắc chắn sẽ nảy sinh phản cảm với nhà họ Tô. Đúng lúc này, anh để cho mẹ thấy được tờ kết quả mang thai của Lê Họa. Tính toán không thể sai lệch một giây.

“Vì anh không như chú.” Lộ Thiếu Hành lạnh lùng nói. Anh sẽ không vì một người phụ nữ mà tranh cãi với người trong gia đình, không vì một người phụ nữ mà từ bỏ tất cả.

Nhưng bắt anh kết hôn với một cô gái môn đăng hộ đối theo ý bố mẹ, anh không muốn.

Vậy thì phải làm sao? Anh chỉ có thể tìm cách để vẹn toàn đôi bên. Cách thì không thiếu, chỉ cần kiên nhẫn chờ thời cơ. Biệt tài của anh là nắm bắt thời cơ tốt và có khả năng tự tạo cơ hội cho mình. Cho dù mong manh cỡ nào cũng sẽ thử.

“Anh tài giỏi hơn em.” Lộ Ôn Diên thật lòng nhận xét, mỉm cười yếu ớt, “Xem ra em phải chuẩn bị phong bì rồi nhỉ?”.

Lộ Thiếu Hành cười vui vẻ.

Lộ Ôn Diên đi một đoạn xa rồi mới nghĩ lại câu nói của Lộ Thiếu Hành.

“Nếu yêu một cô gái, anh sẽ để cô ấy bước vào nhà họ Lộ một cách đường hoàng.”

Thời gian quay trở lại cái ngày Lộ Thiếu Hành và Lê Họa cùng ăn cơm tại một nhà hàng và trông thấy bài báo kia, một công tử nhà giàu sẵn sàng vì

cô gái mình yêu mà đánh đổi tất cả. Lúc đó Lộ Thiếu Hành nói: “Anh không phải kiểu người đó đâu”. Quả thật anh không phải. Nhưng đêm đó, anh đã ôm cô trong lòng, khẽ thì thầm: “Anh sẵn sàng thử một lần”. Đó là câu nói cảm động nhất mà cô từng nghe.

Hóa ra lời hứa hẹn cảm động nhất không phải “anh sẽ yêu em cả đời”, “anh sẽ mãi mãi yêu em”, mà chỉ là: “Anh sẵn sàng thử một lần.”

Mãi về sau, Lê Họa cũng không hỏi Lộ Thiếu Hành rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Đường An An đích thân đến đón cô về, sau đó chăm sóc chu đáo. Hôn sự giữa hai nhà họ Lộ và họ Tô dần dần chìm vào quên lãng. Người ta đã đón con dâu về tận nhà rồi thì còn đồn đại gì được nữa? Về phần Tô Thiên Linh, khi được báo giới hỏi đến, chỉ trả lời đơn giản cô và Lộ Thiếu Hành là bạn, tất cả mọi chuyện do mọi người nghĩ quá nhiều mà thôi. Đường An An sau khi đón Lê Họa về biệt thự Khuynh Thế, bắt đầu bình tĩnh lại để nhận ra rằng mọi chuyện quá trùng hợp. Có điều, bà cũng không nói gì thêm.

Lê Họa đứng trong sân, đọc một cuốn sách. Lộ Thiếu Hành đi từ đằng sau tới, ôm lấy cô. Cô không biết rằng, để có được ngày hôm nay, anh đã phải nỗ lực nhiều thế nào, thậm chí đã phải hổ thẹn với bố mẹ. Có điều, anh hiểu bố mẹ mình, bố anh hiện giờ đã không còn tỏ thái độ bất mãn, mẹ anh cũng thật lòng. Cả hai người đều đã có tuổi và rất để ý đến địa vị của bản thân nên không còn cãi vã. Hơn nữa Đường An An vốn dĩ mềm lòng, chỉ cần Lộ Chính Nhiên chịu nhường một bước, bà sẽ buông bỏ hận thù. Kỳ Y Đình cũng không phải mối đe dọa, chưa nói đến chuyện Lộ Chính Nhiên căn bản không nghĩ đến chuyện nhận đứa con này, bản thân Kỳ Y Đình cũng không muốn dính dáng gì đến nhà họ Lộ.

Khoảnh khắc này khi ôm lấy Lê Họa, Lộ Thiếu Hành mới cảm thấy tất cả là hiện thực, lòng trở nên yên bình. Lê Họa gỡ tay anh ra, nhìn thứ đồ trên bàn: “Mẹ anh bảo người mang đến đây, mỗi ngày vài bát. Anh đã làm gì thế hả?”.

“Có làm gì đâu.” Anh nhìn cô bằng vẻ mặt vô tội.

“Thôi đi.” Cô trừng mắt nhìn anh, “Mẹ anh nói em có thai...”.

Lộ Thiếu Hành gạt tóc cô ra sau tai, “Là mẹ em...”.

“Anh...” Cô đỏ bừng mặt, “Anh cố tình nói dối mọi người đúng không?”.

Cô ít nhiều cũng biết được lý do bản thân có thể dễ dàng bước chân vào nhà họ Lộ, chắc hẳn liên quan đến chuyện mang thai.

“Không.” Không hề cố ý, người khác phát hiện ra thôi.

Lê Họa đưa tay lên. Lộ Thiếu Hành cơ hồ bị cô néo nhiều đến quen, theo phản xạ giữ tay cô lại.

“Đằng nào chẳng có.”

“Anh biết được chắc!” Cô vùng khỏi tay anh.

“Không cần biết, anh cố gắng một chút là được, chắc chắn sẽ có... Ấy đừng có cấu anh. Anh có nói gì sai đâu.”

Anh tóm tay cô, khuôn mặt hiện rõ sự thỏa mãn.

Cô đưa tay anh xuống, đặt lên bụng mình.

Đúng là anh đã rất cố gắng, vì vậy mang thai cũng chẳng phải chuyện lạ, đúng không?

HẠNH PHÚC MÀ TÔI BIẾT

Tôi nghĩ tôi đã được định sẵn sẽ sống một cuộc sống bình thường, thậm chí những khi một mình, tôi thường nghĩ về bản thân mình như vậy. Tôi có bố mẹ bình thường, đương nhiên trong mắt người khác có thể họ là một cặp đôi không bình thường. Trong những tin đồn, bố tôi được người ta gọi là cậu hai nhà họ Lộ. Nghe qua có vẻ chẳng có gì, nhưng ở Yên Xuyên được danh xưng như vậy cũng đủ chứng minh gia thế và địa vị của một người. Mẹ tôi từng được báo giới nhắc đến như một “truyền kỳ cô bé Lộ Lem”, lý do mẹ tôi bước chân được vào nhà họ Lộ là gì, đến nay vẫn là một điều bí ẩn. Dĩ nhiên, đối với tôi thì họ chỉ là một đôi vợ chồng hết sức bình thường, thậm chí chẳng có gì thú vị, bởi giữa họ không có tình cảm mãnh liệt, cãi nhau cũng chưa từng.

Tôi luôn cảm thấy người lớn rất buồn cười, họ lúc nào cũng cho rằng trẻ con chẳng biết gì, bố mẹ tôi không ngoại lệ. Chẳng hạn như, khi tôi mười bốn tuổi, bố mẹ vẫn nghĩ tôi là một đứa trẻ chẳng hiểu chuyện. Ngồi trên ghế xem tivi cùng bố mẹ, khi thấy có cảnh hôn nhau, bố mẹ lập tức nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ lạ. Tôi thật sự không muốn phá hỏng hình ảnh của mình trong mắt bố mẹ, nhưng người thật việc thật tôi đã từng chứng kiến thì phim ảnh có gì lạ, tôi và các bạn học còn xem rất nhiều phim thần tượng như vậy, đương nhiên tôi nhận xét những cảnh đó là nghệ thuật. Bố mẹ tôi nhất định là rất ít đọc báo, chẳng phải bây giờ báo chí toàn nói trẻ con thời nay phát triển sớm ư? Kỳ thực tôi cảm thấy đó là điều đúng nhất mà cánh nhà báo ăn no rảnh rỗi ngồi viết. Về chuyện tôi đã trông thấy người ta hôn nhau, đương nhiên tôi không nói cho bố mẹ biết. Yêu sớm chẳng phải chuyện gì ngạc nhiên, đương sự là một học sinh cấp ba lớn hơn tôi ba tuổi, tuy nhiên bọn họ không duy trì được bao lâu. Tôi chỉ tò mò muốn biết yêu đương có cảm giác gì thôi.

Mẹ nói tôi giống bố nhất. Tôi chỉ cười. Tôi không thích nói, càng không thích bầu không khí nhạt nhẽo giữa bố mẹ tôi. Tôi luôn cảm thấy người phụ

nữ như mẹ không biết đã xui xẻo cỡ nào mới gặp phải bố tôi. Còn bố tôi thì chẳng phải một người đàn ông tốt, với thân phận như vậy, ở bên ngoài bố tôi làm gì ai mà biết được? Tôi không mấy thân thiết với bố mẹ, bởi vì cuộc sống mà tôi nghĩ đến hoàn toàn khác với họ, tôi muốn đi khắp nơi, cùng người mình yêu ngao sơn ngoạn thủy, và người ấy nhất định không được kìm kẹp tôi.

Anh trai tôi là Lộ Duyên Xuyên, nghe mọi người trong nhà nói vì anh ấy mà bố tôi bị đem ra làm trò cười mãi. Khi mẹ tôi chuẩn bị được đưa vào phòng sinh, bố tôi lo lắng đến nỗi run cả người, bị các chú đồng loạt chê bai “kém cỏi”. Đến tận bây giờ, chú tư vẫn lôi chuyện đó ra để trêu chọc bố tôi. Bố tôi chỉ cười nhạt, nói rằng vì đấy là chuyện cười duy nhất của bố tôi nên mọi người nhớ mãi, còn chú tư có hàng tá chuyện nực cười nên mọi người chẳng thèm nhớ cho mệt. Chú tư thích tôi nhất, còn thím tư lại thích mẹ tôi, suốt ngày dụ dỗ mẹ tôi đi chơi.

Ở nhà, tôi thích nhất là nhìn bố dạy dỗ anh trai. Tôi luôn cảm thấy sự nghiêm nghị của bố khiến bố càng thêm đẹp trai, những lúc bình thường cũng vậy. Tôi thật không chịu nổi người khác lúc nào cũng một vẻ mặt, mà bố tôi lại là người như vậy.

Anh trai tôi thường xuyên bị la rầy. Dù anh rất tài giỏi nhưng vẫn chưa đủ, bố tôi là một người nghiêm khắc thậm chí có phần cổ hủ. Nếu tôi có con, tôi sẽ không quản lý chúng mà cho chúng tự do sống theo cách mình muốn, gia nghiệp hay trách nhiệm là cái khi gì chứ? Đương nhiên số đông mọi người không đồng tình với suy nghĩ đó của tôi nên tôi cũng chẳng nói nhiều.

Anh trai lớn hơn tôi mười tuổi, ngoài việc anh hay mua cho tôi mấy thứ đồ con gái thích thì chúng tôi không quá thân thiết, khoảng cách tuổi tác khá lớn mà. Tôi cũng chẳng muốn giao lưu gì nhiều với anh ấy. Người mà anh kính trọng nhất là bố. Tôi nhớ rõ một lần nhận xét không hay về bố, đã bị anh trai làm mặt lạnh. Chúng ta đều có quyền lên tiếng cơ mà? Sau khi biết

mình và anh trai không thuộc cùng một chiến tuyến, tôi cũng chẳng thèm để ý tới anh ấy nữa. Về sau, tôi không có thêm chút cảm tình nào với ông anh trai này.

Tôi có một cô bạn học tên Nhậm Khanh Khanh. Phần vì ở lớp khá khép mình nên tôi không có nhiều bạn thân, Nhậm Khanh Khanh là bạn nữ duy nhất chơi với tôi. Cô ấy vô cùng xinh đẹp, có thể đoán được mai này trưởng thành nhất định sẽ trở thành “hot girl”. Tuy tôi không đến nỗi nào nhưng khi đi bên cạnh một Nhậm Khanh Khanh thùy mị dịu dàng, tôi trở thành cô gái lạnh lùng.

Tôi rủ Nhậm Khanh Khanh về nhà mình chơi vài lần, cô ấy và anh trai tôi nói chuyện khá hợp nhau. Nhậm Khanh Khanh thường hỏi tôi về anh trai, nếu so ra, có lẽ cô ấy còn giống em của Lộ Duyên Xuyên hơn tôi.

Có một lần sau khi Nhậm Khanh Khanh chơi ở nhà tôi về, tôi trêu anh trai: “Anh và nó thân nhau cứ như hai anh em vậy”.

Tôi thấy sắc mặt anh trai thay đổi. Đúng là kỳ lạ, tôi không thích kiểu gia đình này chút nào, chịu ràng buộc, chịu khống chế nhưng mọi cảm xúc đều thể hiện rõ trên nét mặt khiến người khác đọc được một cách dễ dàng. Nếu một cô gái mười bốn tuổi có thể xuống tay, vậy thì anh trai hai mươi tư tuổi của tôi cũng chỉ cách “cầm thú” một bước chân mà thôi.

Không rõ có ai biết được sự bất mãn của tôi đối với gia đình này, xã hội này, nền giáo dục này không? Tôi nghĩ mình có thể hiểu được nỗi lòng của những người lựa chọn tự sát, họ không có gì lưu luyến trên cõi đời này cả. Những người còn sống thì đang nỗ lực tránh né tai vạ, người gặp vận xui thì đau khổ khóc lóc.

Năm mười tám tuổi, lần đầu tiên tôi bị mẹ đánh. Tôi không đi du học, không học cấp ba, không học đại học. Mẹ dùng tay đánh vào lưng tôi. So với anh trai, tôi luôn khiến mẹ phải lo lắng, nhưng mẹ không hề nói câu:

“Biết con khó dạy bảo thế này, thà không đẻ con ra còn hơn!”. Mẹ thậm chí còn chẳng nở tát tôi một cái, anh tôi luôn bảo tính mẹ tôi vốn hay mềm lòng.

Tôi bị nhốt trong nhà hai ngày, nhưng suy nghĩ ban đầu vẫn vậy . Đêm thứ hai, cửa được mở ra, bố tôi đứng ngoài cửa, không mở đèn nên tôi không nhìn rõ nét mặt bố chỉ giống như một pho tượng lặng im.

“Đi làm chuyện con muốn làm, nhưng không được tiêu một đồng nào của nhà.”

“Vâng.”

Tôi mang theo hành lý ra khỏi nhà không buồn ngoảnh đầu lại. Tôi biết mẹ đang khóc, biết bố đứng đó lặng lẽ nhìn theo bước chân tôi. Những câu nói an ủi mẹ của bố nhỏ dần sau lưng tôi.

Ngày ấy, tôi mười tám tuổi.

Bây giờ, tôi đã hai mươi tư, đứng trong sảnh lớn của sân bay.

Mấy năm qua, tôi bôn ba khắp nơi, từ Cửu Trại Châu đến Lệ Giang, từ Quý Châu đến Tứ Xuyên... Tôi gặp nhiều loại người, làm việc tại cửa hàng thời trang, tôi gặp khách hàng và những sinh viên tốt nghiệp chưa tìm được việc làm; phục vụ tại quán đồ nướng, tôi quen không ít học sinh trung học; đến vùng núi xa xôi, tôi biết rất nhiều học sinh còn thiếu thốn quần áo, học hành... Những đứa trẻ không có nhà để về, những người nông dân nhọc nhằn bán mặt cho đất bán lưng cho trời trên mảnh đất cằn cỗi...

Tôi từng lên núi cao, xuống biển rộng, vào rừng sâu... mấy năm qua, tôi đã từng đi nhiều nơi, từng chứng kiến nhiều thứ, từng làm nhiều việc.

Giờ đây, tôi đã trở lại Yên Xuyên, cố hương của mình.

Sáu năm rồi, tôi đã ra đi sáu năm.

Nghe biết bao nhiêu bài sơn ca, ngắm nhìn biết bao cảnh non nước tráng lệ, lại chẳng để vào tai lời cha mẹ căn dặn.

Đi qua bao nhiêu núi đồi, bao nhiêu bình nguyên, cũng chẳng bằng đi vào lòng cha mẹ.

Rốt cuộc tôi đã chịu quay về.

Những điều xấu xí vẫn luôn tồn tại, dù ở đất nước này hay bất cứ nơi nào trên thế giới, tôi sẽ che mắt mình lại, sẽ chỉ chuyên tâm vào hạnh phúc của mình.

Ngồi chờ ở sân bay không lâu nhưng tôi có cảm giác cả thế kỷ đã trôi qua.

Bố lái xe đến đón tôi. Đến phút chót, tôi vẫn còn cứng đầu, là bố gọi điện bảo tôi về nhà. Mẹ tôi hằng tháng vẫn âm thầm gửi tiền cho tôi, tôi không động đến dù chỉ một đồng. Sự cẩn thận của mẹ có lẽ là thừa, nếu bố tôi không nhắm mắt làm ngơ thì mẹ tôi cũng chẳng làm vậy được.

Hôm nay là hôn lễ của anh trai tôi. Người đàn ông ba mươi tư tuổi rốt cuộc đã chịu kết hôn.

Tôi ngồi vào con xe màu đen do bố lái. Bố tôi vẫn phong độ khỏe khoắn như xưa, nhưng một sợi tóc bạc lẫn trong mái tóc đen khiến mắt tôi đột nhiên ngấn nước. Bố tôi dù sao cũng không phải pho tượng, rồi bố sẽ già đi, chẳng qua tôi đã nghĩ bố quá mức kiên cường.

Bố nhìn tôi, nói. “Tươi tỉnh cái mặt lên, anh con biết con về nên muốn ra đón, nhưng nó là chú rể, không thể vắng mặt”.

“Hóa ra con cũng có sức nặng vậy cơ à?” Tôi cười cười.

Giọng nói của bố hóa ra đã trở nên trầm lắng đến vậy.

Hôn lễ của anh tôi không hề khoa trương âm ỉ, vừa giản dị vừa ấm áp. Anh kết hôn với Nhậm Khanh Khanh - cô gái kém anh mười tuổi, anh đã đợi người con gái ấy suốt mười năm, rốt cuộc đã đợi được đến ngày cô trở thành cô dâu của anh.

Nhìn hai người họ, mắt tôi ướt nhòa.

Thật ra, hạnh phúc luôn luôn hiện hữu, chỉ cần chúng ta sẵn lòng tin tưởng.

Nhậm Khanh Khanh mặc chiếc váy cưới trắng như tuyết, mỉm cười ngọt ngào với chú rể của mình. Tôi như trông thấy cảnh tượng của nhiều năm trước, cô gái chăm chú nhìn chàng trai đánh dương cầm, gương mặt đỏ ửng, khi chàng hai ngoảnh đầu lại, hai ánh mắt họ chạm nhau, nhất kiến chung tình.

Anh tôi trong lúc mời rượu mọi người đã tìm cơ hội ra đứng cạnh tôi. Anh cười với tôi, cơ hồ giữa chúng tôi không hề có khoảng cách sáu năm qua. Anh kéo tôi ra đứng cạnh cửa sổ sát sàn. Ngoài kia, bố mẹ tôi ngồi bên nhau tình cảm như một đôi tình nhân trẻ. Ánh chiều tà chiếu vào người họ, hình ảnh đẹp như một cảnh phim nào đó. Mẹ tôi khẽ tựa đầu vào vai bố. Hai người, một cuộc đời.

“Em biết vì sao anh có thể kiên trì đến cùng không?” Anh trai tôi nhấp một ngụm rượu. Gương mặt anh rất giống bố mang nét điềm tĩnh ôn hòa của bố. Anh nheo mắt: “Anh tưởng tượng đến niềm hạnh phúc giống bố mẹ, nên một mực kiên trì”.

Nhìn anh trai, tôi đột nhiên hiểu ra.

Trong nhà luôn sẵn sàng một bàn cơm, trước khi kim đồng hồ điểm bảy giờ tối, luôn có một người đàn ông xách cặp trở về.

Trên đời này có vô vàn định nghĩa về hạnh phúc, một trong số đó chính là: Người phụ nữ ở nhà chuẩn bị bữa cơm thật ngon, người đàn ông đúng giờ

trở về nhà.

Yên ổn, mới là hạnh phúc nhất.

HẾT

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29

[30](#)
[31](#)
[32](#)
[33](#)
[34](#)
[35](#)
[36](#)
[37](#)
[38](#)
[39](#)
[40](#)
[41](#)
[42](#)
[43](#)
[44](#)
[45](#)
[46](#)
[47](#)
[48](#)
[49](#)
[50](#)
[51](#)
[52](#)
[53](#)
[54](#)
[55](#)
[56](#)
[57](#)
[58](#)
[59](#)
[60](#)
[61](#)

62

63

HẠNH PHÚC MÀ TÔI BIẾT